

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rock

Chick

ROCK CHICK SERIES BOOK ONE

A ROMANCE NOVEL BY
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY

ROCK CHICK

ROCK CHICK SERİSİ BİRİNCİ KİTAP

KRISTEN ASHLEY

Rock Chick

KİTAP GHICK SERİSİ BİRİNCİ KİTAP

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY

İÇİNDEKİLER

1. [Büyük Liam Kovalamacası](#)
2. [Seni Dizimin Üstünde Döndürmeliyim](#)
3. [İki Numaralı Kapıyı Seçiyorum](#)
4. [Seni tekrar öpmem gerekiyor mu?](#)
5. [Cupcakes](#)
6. [Kinky Friedman Bölgesi](#)
7. [B ve E Darlin'](#)
8. [Nixon'dan Pek Hoşlanmıyor](#)
9. [Fine'ın Yeni Tanımı](#)
10. [Birlikte Araftayız](#)
11. [Kötü Küçük Kızlar için Hikaye Zamanı](#)
12. [Tencereye Karşı Görevimi Yaptım](#)
13. [Gay Bar'da Pandemonium](#)
14. [Çağrı mı yapıyordu?](#)
15. [Turta Hakkında Hiçbir Şey Söylemediniz](#)
16. [Durmalı... Beyin...](#)
17. [Sürtük Üçlü Tehdit](#)
18. [Çıplak Minnettarlık](#)
19. [Eddie ve Darius](#)
20. [Cennette Ayrılan İki Ruh](#)

21. [Gerçek Şey İçin Pratik Yapmıyoruz](#)
22. [Dost Mahalle Seri Katili](#)
23. [Öyle olmadığını söyle, Tex](#)
24. [Bir Metallica Anı](#)
25. [Uzun Ömürlü Güvenilirlik](#)
26. [Splat](#)
27. [Lee hangi cehennemdeydi?](#)
28. [So Damned Cocky](#)

[Bonus İçerik](#)

[Rock Chick Rescue Hakkında Daha Fazla Bilgi Edinin](#)

[Rock Chick Rescue](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Diğer Yazar: Kristen Ashley](#)

Rock Chick

Kristen Ashley tarafından

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı ©2008 Kristen Ashley

Bonus İçerik Telif Hakkı © 2023 Kristen Ashley

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakları uyarınca 1976 Yasası uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın eserinin çalınması anlamına gelir.

fikrî mülkiyet. Kitaptan materyal kullanmak isterseniz (inceleme amaçları dışında), önceden yazılı

info@kristenashley.net adresinden yayıncı ile iletişime geçilerek izin alınmalıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Kapak Resmi ve İç Grafikler: [Pixel Mischief Design](#)

BİR

BÜYÜK LIAM CHASE

Ü Şimdiye kadar kanunla başım hiç derde girmemişti.
Bu kozmik olarak imkansız. Ben bir polis kızıyım.

Polis Kızı Karma beni koruyor ve uyuşturucu bağımlısı, uyuşturucu satıcısı, hırsız, fahişe, gangster veya katil olmadığım için (Polis Kızı Karma'yı geçersiz kılacak tüm özellikler) korunuyorum.

Bu, yasalara tam olarak uymayan aptalca şeyler yapmadığım anlamına gelmiyor. Aslında, yasalara tam olarak uymayan pek çok aptalca şey yaptım.

BİR BAKALIM.

Birkaç park cezam var ama onlar sayılmaz.

Ara sıra hız yaptığım için durduruldum ama hiç ceza yemedim.

Acelem olduğunda (ki bu çok sık oluyor) kırmızı ışıktaki geçtiğim biliniyor.

Muhtemelen yasalara uymayan diğer maceralarım arasında bir Aerosmith konserinde sahne arkasına gizlice girmem de yer alıyor. İşaret ve orta parmaklarımın uçlarıyla Joe Perry'nin göğsüne dokunacak kadar ileri gittim ve temas ettikten sonra vücudumda (özellikle vücudumun belirli bölgelerinde) daha önce ya da o zamandan beri eşi benzeri görülmemiş bir zevk spazmı hissettim. Ne yazık ki, koruma beni dışarı çıkarmadan önce sadece dokunabildim.

Sahne arkasına uzanıp Joe Perry'nin göğsüne dokunmanın yasalara aykırı olduğundan emin değilim, ancak bu deneyimin birçok yasadışı faaliyetten çok daha iyi olması gerektiğini düşünürsek, öyle olmalı.

AMA, yirmi dakika önce çalışanım Rosie bana duymak istemediğim bir şey söyledi.

Rosie zor biri olabilirdi ama bu çok saçmaydı.

Ve başka bir çalışanı (ve dünyadaki en sevdiğim insanlardan biri olan) Duke'u da işe dahil etti.

Beş dakika önce Rosie ve ben kapıyı kilitledik ve kitapçım Fortnum's'ın önünde durup o şey hakkında ne yapacağımızı düşündük.

Sonra iki adam yanımıza geldi. İyi gitmeyen bir sohbet ettik (ve dürüst olmak gerekirse, iyi gitmemesinin nedeni benim) ve sonra bize ateş ettiler.

Vuru
ldum

.

At.

Biz.

Silahlarla.

Mermi dolu silahlar.

Aceleyle kaçtık, neyse ki arkamızda kan izi bırakmadık.

Şimdi, arabamdayız, nefes nefese, Baker Tarihi Bölgesi'nin henüz yeniden merkezileştirilmemiş bağırsaklarındaki karanlık bir sokağın karanlık bir köşesinde oturuyoruz. Ne halt edeceğimi düşünerek cep telefonuma bakıyorum.

BAŞA SARALIM.

Ben India Savage, herkes tarafından Indy olarak bilinirim. Tom Savage'ın kızıyım ve neredeyse her polis beni tanır, çaylaklar bile. Çünkü küçükken zamanımın çoğunu karakolda babamı bekleyerek ya da babamın arkadaşlarıyla takılarak geçirirdim.

Oh, ve babam ve ben hala birlikte Polis Kardeşlik Düzeni (veya FOP) domuz kızartmalarına gidiyoruz.

Göründüğüm gibi göründüğüm gerçeği de var. Böbürlendiğim falan yok, sadece polis olmak aşırı testosterona sahip olmanız gerektiği anlamına geliyor ve ben bir kızım.

Babamın meslektaşlarının çoğu beni yaklaşık on altı yaşımdan itibaren fark etti. Ne yazık ki içlerinden biri bana dokunacak olsa (reşit olduktan sonra bile) diğerleri onu vururdu.

Bir polis kızının hayatı böyledir. İnişler ve çıkışları birlikte yaşarsın.

O kadar da temiz olmayan geçmişimde, bir gece babamın arkadaşları Jimmy Marker ve Danny Rose tarafından yakalandım. En iyi arkadaşım Ally Nightingale ve ben reşit olmadan içki içiyorduk ve karakola götürüldük.

Babam bu gençlik gösterisine kızmamıştı. Babamın bir çocuğu ve ölü bir karısı vardı. Bir erkek çocuğu olmasını umuyordu ama annem ben beş yaşındayken ölmüştü. Elleri benimle dolu olduğu için ikinci bir çocuğa hiç zaman ayıramamışlar ve babam da annemi başka bir eş bulacak kadar unutamamış.

Babam her zaman Katherine Savage'ın unutulmayacak türden bir kadın olduğunu söylerdi.

Ayrıca ona çok benzediğimi söyledi ve resimler de bunu kanıtlıyor (tabii ki babamdan gelen mavi gözlerim hariç).

Ve herkes tıpkı onun gibi davrandığımı söylüyor.

Her neyse, babam içki alemimin sevimli olduğunu düşünüyordu ve eğer erkek olsaydım, onun arkadaşları tarafından alınmam bir geçiş töreni olurdu. En iyi arkadaşı ve uzun zamandır ortağı olan Malcolm Nightingale de aynı fikirdeydi.

Malcolm'un karısı Kitty Sue, annemin en yakın arkadaşı ve ölüm döşeginde anneme yemin eden kadındı

Babamın beni doğru yetiştirmesine yardım edeceğini söyledi, bu yüzden kısa süreli hapisliğimi eğlenceli bulmadı.

Kitty Sue gençlik zaaflarımın hiçbirini eğlenceli bulmuyordu, hiçbir şekilde, hiçbir biçimde. Kitty Sue ölümsüz ruhum için endişeleniyordu.

Kitty Sue'nun elleri doluydu. Sadece anneme ölüm döşeginde verdiği bir söz değil, aynı zamanda bakması gereken üç çocuğu vardı. Ve bu çocuklardan ikisi Lee ve Ally'ydi ve bu kadar söz yeter.

Kitty Sue, Nightingale/Savage Çocuk İzleme ağını kurmak için vaizlerle, öğretmenlerle ve lise danışmanlarıyla, küçükler ligi softball, beyzbol ve futbol koçlarıyla, mahallenin işgüzarlarıyla, yani bulabildiği herkesle konuştu. Tüm bu çabalara rağmen işler pek iyi gitmedi.

Allyson Nightingale benim en iyi arkadaşım ve doğduğumdan beri de öyle. Ally, Kitty Sue ve Malcolm'un en küçük çocuğu ve benden çok daha çılgın, çünkü hiçbir şeyden korkmuyor.

Lee tamamen başka bir hikaye. Lee büyük B'lerle kötü bir çocuk.

Jimmy ve Danny tarafından yolun kenarında sarhoşluktan kusarken yakalandıktan sonra Ally ve ben akıllandık. Ondan sonra, Ally ve ben reşit olmadığımızda, dışarıda parti yaptığımızda ve aşırı içki içtiğimizde Lee'yi aradık ve o da bizi almaya geldi.

Ne olursa olsun, nerede olursa olsun, Lee eski model Mustang'ıyla gelir, yolcu tarafındaki kapıyı açar ve biz birinin evinden çıkıp arabasına binerken sırtırdı. Lee, bir insanın kusmadan önce çıkaracağı sesleri tam olarak bilirdi ve bu nedenle ne zaman durup bir cesedi dışarı çıkaracağını bilirdi, böylece bunu arabasında değil yolun kenarında yapabilirlerdi. Lee ayrıca kusan bir kızın saçını tutma konusunda da çok deneyimliydi.

Parti günlerimizde, Ally'nin diğer kardeşi Hank'i birkaç kez çağırmayı denedik, ama o bize her zaman bir ders verirdi. Hank, üç Nightingale çocuğunun en büyüğüydü ve bu nedenle sorumlu davranma ihtiyacı hissetti. Ders vermiş olabilir ama ispiyonlamazdı. İspiyonculuk çok ileri gitmekti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Hank polis oldu. Lee'nin ne olduğunu kimse bilmiyor.

Henry "Hank" Nightingale futbol takımının kaptanıydı, balo kralıydı; En İyi Sporcu, En Popüler, En İyi Çift'in yarısı ve En İyi Gülümseme seçildi. Bir buçuk metre boyunda, ceviz kırabilecek kalçalara ve kot pantolonunun hem koltuğunu hem de kasıklarını dolduracak doğru varlıklara, öldürücü bir gülümsemeye, yeterince dalgalı kalın, koyu kahverengi saçlara ve viski rengi gözlere sahipti. Lisedeyken Hank iyi huylu, şövalye ruhlu biriydi ve düzenli bir sevgilisi vardı. Pek bir şey değişmemişti (artık bir kız olmaması dışında).

Liam "Lee" Nightingale giden her arabayı düz kontak yapabilirdi. Hem Mustang'i hem de motosikleti vardı, on üç yaşındayken sigara içmeye başladı, bir kızı sadece bakarak hamile bırakabildiği söyleniyordu ve ayrıca En İyi Gülümseme seçildi. Boyu 1.80 ve soluk kot pantolonu ilahi bir şekilde sadece onun için yaratılmış izlenimi veriyor. Lee'nin ayrıca kalın, koyu kahverengi ve yeterince dalgalı saçları ve uzun kirpiklerle çevrili çikolata rengi gözleri var. Lee de iyi huyluydu ama tamamen farklı bir şekilde. Hiç çaba sarf etmeden (çoğunlukla parmağını kıvrarak, bir bakış atarak ya da bir kız zoru oynuyorsa Gülümseme'yi çıkararak), Lee kadın olan, uzun saçlı, büyük göğüslü, güzel kalçalı ve nefes alan her şeye çakardı.

Her kadın, yani ben hariç, ne kadar uğraşırsam uğraşayım. Ve diyelim ki çok denedim.

Benim de büyük göğüslerim, harika bir kıçım, uzun, kıvılcı saçlarım (yeterince dalgalı) vardı ve anlayabildiğim kadarıyla yürüyen ölü değildim.

Kendimi bildim bileli kendimi Lee'ye adadım.

Hank'i seçmeliydim. Eğer Hank'i seçmiş olsaydım, şimdi evli ve çocuklu olurdu, muhtemelen çok mutluydu ve kesinlikle düzenli olarak alıyordum.

Ama ben onları kötü seviyorum.

Ben bir rock 'n' roll kızyım. Bu işler böyledir.

Ally ve ben sekiz yaşındayken Lee ile evlenmeye karar verdik, böylece onun "gerçek" kız kardeşi olabilecektim. O gidecekti.

Baş nedimem olacaktı, beyaz çitli evlerde karşı karşıya oturacaktık ve Lee ile ilk kızımıza onun adını verecektik.

Hatta başparmaklarımızı çengelli iğnelerle birbirine tutturup ezerek bir kan anlaşması bile yaptık. Sonraki on iki yılı bu fanteziyi biraz dolambaçlı ve kesinlikle çirkin zihinlerimizin hayal edebileceği her şekilde gerçeğe dönüştürmeye çalışarak geçirdik.

Lee'nin ahlak kurallarının biraz kabataslak olduğu düşünüldüğünde, Liam Nightingale'in Etik Kurallar Kitabı'nın İki Numaralı Kuralı'na düşmem benim şanssızlığımdı (Birinci Kural "Kardeşinin kız arkadaşına çıkmayacaksın" idi). Ben ise "Kız kardeşinin en iyi arkadaşına çıkmayacaksın."

Ayrıca ailenin bir üyesi gibi büyüdüm, bu da beni varsayılan olarak onun küçük kız kardeşi yapıyordu. Ben yirmi, o yirmi üç yaşındayken kendimi ona atmak için son çabamda bana tam olarak bunu söylemişti. Oldukça utanç vericiydi ama yine de diğer tüm girişimlerim de öyleydi ve bu beni asla durdurmadı.

Yine de, nedense, bu sonuncusu gerçekten acıtmıştı. Lee zalim falan değildi, sadece sonuncuydu.

Büyük Liam Kovalamacası tam o anda sona erdi, en azından benim için. Ally'nin hâlâ (çok) büyük umutları var. Her zaman oğullarından birine aşık olmamı istediğini düşündüğüm Kitty Sue'dan bahsetmiyorum bile.

beni Lee'nin yanına koydu. Muhtemelen birbirimizi hak ettiğimizi düşündüğü içindir.

Lee'yi Noel'de, Şükran Günü'nde, 4 Temmuz'da, her doğum günü kutlamasında, çoğu aile partisinde ve barbeküde ve Hank'lerde maç izlerken görmeyi kabul ettim. Ne yazık ki bu Lee'yi çok gördüğüm anlamına geliyor. Genellikle etrafta araya girecek yeterince insan oluyor.

Eğer o akşam yemeği için ailesinin evindeyse (bu günlerde daha az tuhaf - Kitty Sue biraz çaresizleşiyor ve çöpçatanlıkta çok daha açık hale geliyor gibi) ve ben de davetliysem, bahanelerimi (çoğunlukla yalanlar) uydurur ve botlarımın beni götürebileceği kadar hızlı bir şekilde giderim. Bu genellikle Ally ve Kitty Sue'yu kızdırır ama onlar on yıldan uzun bir süredir kendilerini o adama atmamışlardı ve defalarca reddedilmişlerdi, sonra da hayatlarının geri kalanını o adamı akşam yemeklerinde ve tatillerde görerek yaşamak zorunda kalmışlardı. Bu utanç verici, size söyleyeyim.

Lee'nin yarım on yıl içinde Bad Boy'dan Badass'e geçtiğinden bahsetmiyorum bile. Bu on yılın sonunda o Badass Extraordinaire oldu. Lee'ye bulaşamazdınız. Biraz vahşi bir çocuk olabilirdim, ama ateşle oynamayı ve yanmayı yeterince biliyordum ve Lee Nightingale on yıl içinde bir şenlik ateşinden lanet olası bir cehenneme dönüşmüştü.

Beni yanlış anlamayın, Liam Nightingale hala öldürücü bir yakışıklılığa sahip, sadece sol gözünün altındaki küçük, hilal şeklindeki yara iziyle biraz gölgelenmiş durumda.

Ayrıca hala öldürücü bir vücudu var.

Kot pantolonun içinde harika görünüyor, eşofmanların içinde harika, takım elbiselerin içinde harika, her şeyin içinde harika. Ayrıca, nadiren de olsa hala çok güzel bir gülümsemesi var. Ve son olarak, hala çok fazla T&A ve çok fazla saçlı olan kadınlardan hoşlanıyor (ve ben hala böyle bir kadındım).

Ama aynı zamanda tehlikeli.

Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. O sadece öyle. Güven bana.

BUGÜNLERDE hala rock konserlerine gidiyorum. Hâlâ çok yüksek sesle müzik dinliyorum. Hâlâ kızıl saçlarımı uzun ve vahşi bir şekilde, sırtımdan aşağıya derin bir V şeklinde düşen dalgalarla örüyorum. Hâlâ ciddi bir T&A'm var. Vücudum benim hem hediyem hem de lanetim diyelim. Benimki gibi bir vücudu korumak zor değil - sadece kıvrımları korumak için onu bir sürü saçmalıkla besleyin, ama formda kalın çünkü onu her yere taşımak zorundasınız.

Ancak bugünlerde partilerimde gerçek ev yapımı ordövrler ve kaju fıstığı kaseleri var ve artık kimse yatağымda bayılmıyor ya da arka bahçeye kusmuyor.

Bugünlerde aynı zamanda Broadway'de bulunan ikinci el bir kitapçının sahibiyim. New York'taki Broadway değil. Denver, Colorado, Amerika'daki diğer Broadway.

Büyükannem öldüğünde dükkânı bana bıraktı. Kitapçı dükkânı sahibi olmak oldukça ağırbaşlı bir meslek gibi görünüyor. Kaplumbağa kabuğu gözlükler taktığımı ve saçlarımı topuz yaptığımı sanırsınız. Bu ne kitapçım ne de benim için doğru değil.

Anlayacağınız, büyükannem bir cehennemlikti, annem Katherine'de bir cehennemlik yetiştirmişti ve babamla birlikte üçüncü nesil cehennemliği, yani beni özenle yetiştirdiler.

Kitapçım Broadway ve Bayaud'un güneydoğu köşesinde. Ne en iyi mahalle, ne de en kötüsü. Büyükannemin zamanında bu mahalle düşüşteydi. Şimdi ise yükselişte.

Bana miras olarak Baker Tarihi Bölgesi'nde Bayaud'un bir blok aşağısında yarım bir dubleks kaldı. Dubleksin doğu tarafında ben yaşıyorum, batı tarafında bir eşcinsel çift, doğumda başka bir eşcinsel çift ve arkamda başka bir eşcinsel çift yaşıyor. İşte bu yüzden Baker güvenli. Çoğunlukla eşcinsel çiftler, DINKS, hippiler ve Meksikalılar tarafından dolduruluyor. Ben, en yüksek mertebeden bir rock 'n' roll hayranı gibi görünen (ve öyle olan) bekar, beyaz bir kadın taşındığımda, hepsi birbirini aradı ve "İşte mahalle gidiyor" dedi.

Kitapçımın adı Fortnum's. Bunun için bir neden yoktu, sadece Gram burayı açmadan bir yıl önce Londra'daki Fortnum and Mason'a gitmişti ve kulağa çok kibirli geldiğini düşünmüştü.

Fortnum's'ın kibirli bir yanı yok.

O zamanlar (büyükannemin zamanıydı) burası hippilerin takıldığı bir yerdi ve bir bakıma hala da öyle. Harley çocukları da sık sık oraya gelirdi, nedenini sormayın. Şimdi de preppie'ler, yuppie'ler ve trendy olmaya çalışan DINKS'lerle ve trendy olduğu için boarder'lar ve gotiklerle dolu.

Her türlü kullanılmış kitapla dolu bir sürü uyumsuz raf ve plaklarla dolu masalar var. Burası, arada bir kabarık, aşırı doldurulmuş bir sandalye ile noktalanmış, organize bir düzensizlikten oluşan bir tavşan çoraklığı. Çoğu insan içeri giriyor, bir kitap buluyor, bir sandalyede okuyor ve kitabı satın almadan çıkıyor, belki ertesi gün tekrar gelip kitabı alıyor ve biraz daha okuyor.

Dükkânla birlikte büyükannemin iki çalışanı da bana miras kaldı; diplomatik bir dille söyleyecek olursak, en az onun kadar eksantrikler.

Jane benim romantizm (en çok satan) uzmanım. Boyu 1.80, kilosu 20 civarında, acı verecek kadar zayıf ve acı verecek kadar utangaç. Raflarımız için kitaplarını pazarlayan insanlardan satın almadığı ya da mırıldanarak tavsiyelerde bulunan insanlara satmadığı zamanlarda, neredeyse günün her dakikası burnunu bir romana sokuyor. Bana kırktan fazla roman yazdığını ama hiçbirini yayınlamaya cesaret edemediğini söylemişti. Onları okumama izin verecek cesareti bile yoktu ve ben her zaman sordum.

Bir de Duke var. Duke tam bir Harley adamıdır, deri ve kot pantolon giyer, kocaman gri bir sakalı ve alnına bağladığı bandana ile bir sürü uzun, çelik grisi saçları vardır. Sert konuşur, sert yaşar ve çivi gibi serttir, ancak sizden hoşlanırsa bir lokum kadar yumuşak olabilir (neyse ki benden hoşlanıyor). Stanford'da İngiliz Edebiyatı profesörüymüşken okulu bırakıp dağlara taşınmış. Evli olduğu kişi

Dolores, Duke ve Dolores'in küçük bir kulübeye sahip oldukları Evergreen'deki The Little Bear'da yarı zamanlı çalışıyor.

Büyükannem Fortnum'a bayılırdı. Oraya kendi kişisel toplum merkezi gibi bakardı. Özellikle iyi bir iş kadını değildi, ama eklektik arkadaş grubuna ev sahipliği yapmaktan mutluydu. Büyükbabam iyi bir maaş getiriyordu ve öldüğünde ona iyi bir emekli maaşı bıraktı, bu yüzden endişelenecek fazla bir şeyi yoktu.

Fortnum's küflü ve eski kokuyor ve tıpkı Gram gibi ben de her santimini seviyorum.

Karakolda, Nightingale'lerde ya da Ally ile dışarıda olmadığım zamanlarda, büyükannem, Duke ve sonra Jane ile Fortnum'daydım. Orası her zaman evden uzaktaki evlerimden biriydi ve inanın bana, annesiz bir çocuk olmanın getirdiği bir şeydi bu.

Ama bana miras kaldığı şekliyle, beni kovboy çizimelerim, Levi's'larım ve özel dış giyimim olan deri kemerlere takılı kocaman gümüş kemer tokalarım içinde tutmayacağı kesindi. İmzam olan iç çamaşırlarım kesinlikle seksi kız dantelleri ve ipekti. Büyükannem dışarıdan kovboy hayranı gibi görünmenin bir şey olduğunu ama her kızın bir sırrı olması gerektiğini ve seksi iç çamaşırlarının bir kızın sahip olabileceği en iyi sır olduğunu söylerdi.

Dükkânın ön tarafı benim işimi yaptığım yer. Bir sürü rahat kanepeler, koltuk ve birkaç masa var. Bir espresso makinesine yatırım yaptım ve

en sevdiğim barista Ambrose "Rosie" Coltrane'i yolun aşağısındaki zincir kahve dükkanından ikna ettim.

Rosie bir kahve tanrısı. Rosie öyle bir vanilyalı latte yapar ki, koklasanız orgazm olursunuz. Rosie biraz baş belasıdır, bir tür yarı-kahve münzevisidir (gelir, kahve yapar, evine gider), ama yeteneği inkar edilemez.

Eklediğim kahve çok tuttu. Espresso akmaya başladığında, kitaplar da akmaya başladı ve şimdi oturma odamda yeni mobilyalarım ve hızla büyüyen harika kemerler ve kovboy çizimleri koleksiyonum var.

Tüm bunların gözlerimin önünden geçtiğini görüyorum.

Vurulduğunuzda birçok şeyin gözünüzün önünden geçtiğini çabuk öğrendim.

Cep telefonuma bakıp kalp krizi geçirmemeye çalışarak kimi arayacağımı bulmaya çalıştım.

Babamı, Malcolm'u ya da Hank'i arayabilirim ve muhtemelen aramalıyım.

Bu seçenekler ve bu durum göz önünde bulundurulduğunda, polis bahislerinde Hank en iyi seçeneğim olurdu. Vurulduğumu duyunca çılgına döner ve muhtemelen Rosie'yi oracıkta tutuklardı ama beni tehlikeye attığı için Rosie'yi öldürme ihtimali en düşük olan oydu.

Hank'in kontrolü vardı. Hank bu yüzden iyi bir sporcuydu, bu yüzden iyi bir öğrenciydi ve bu yüzden iyi bir

Polis.

Babam benim babamdı ve Malcolm kendini baba gibi görüyordu, bu yüzden kendilerini kaybedip olay çıkarırlardı, bu da Rosie'yi çıldırttırdı.

Rosie bir kahve sanatçısıydı.

Bir sanatçı olarak Rosie'nin hassas bir mizacı vardı. Kolayca çıldırırdı. Ona aynı anda sadece iki kahve siparişi verebilirdiniz, yoksa mini bir ruhsal çöküntü yaşırdı. O zincir kahve dükkanı onun için doğru yer değildi. Fortnum's onun nirvanasıydı. İçeceklerini yaratabiliyordu ve işler yoğunlaşıp baskı arttığında bile başka biri - Jane, Duke ya da ben - yükü üstleniyor ve Rosie'nin işini yapmasına izin veriyordu.

Ama şu anda Rosie polis yok dedi. Ve nedenini anlıyorum.

Hank'i aramayı çok istememe rağmen aramadım.

LEE'YI ARAYABİLİRİM. Lee polis değil. Cep telefonumda numaraları vardı. Ally oraya koymuştu.

Lee iyi bir bahis olurdu. Lee liseden sonra orduya girmişti. Lee, Özel Operasyon Gücü'ne girmişti. Lee silahlı kuvvetlerdeyken bazı ciddi işler yapmıştı. Koyu kahverengi gözlerinden iyi çocuk bakışını çıkarıp yerine başka bir şey, daha soğuk, daha ciddi ve çok daha korkutucu bir şey koymuştu. Lee dışarı çıkıp kendine özel dedektiflik lisansı almış ve

LoDo'da (ya da Aşağı Denver Şehir Merkezi) bir ofis. Lee'nin özel dedektif olması gerekiyordu ama kimse Lee'nin ne iş yaptığını bilmiyor. Kimsenin Lee'nin ofisine gittiğinden bile emin değilim.

Lee'yi arayıp birinin bana ateş ettiğini söyleyebilirim. Bu her şeyi çabucak hallederdi. Lee'yle on yıldır pek bir ilişkim olmamıştı ama beni küçük kız kardeşi gibi gördüğünü düşünürsek, bu bir tür aile sorumluluğu olurdu (huh).

Lee onları (her kimlerse) bulup vurabilir. Önce işkence edip sonra vurabilirdi. Lee'nin benim anlayamayacağım yetenekleri vardı. En azından Malcolm ve babamın birden fazla kez bu konuda mırıldandıklarını duymuştum.

On altı yaşımdayken Brian Archer'ın herkese benimle üçüncü aşamaya geçtiğini söylediği (oysa ikinciye zar zor geçmişti) ve Lee'nin Brian'ı bulup burnunu kırdığı zamanki gibi değildi.

Bu ciddi olabilir.

Belki de Lee iyi bir fikir değildi.

BU BENİ ALLY İLE BAŞ BAŞA BIRAKTI.

Allyson Nightingale her zaman bir maceraya hazırdır.

Allyson Nightingale çenesini kapalı tutabilir.

Ve Ally bir polis değil.

İKİ

SENİ DIZIME YATIRMALİYİM.

T Yirmi dakika sonra kendimi Lee'nin dairesinin oturma odasında buldum.

Oraya daha önce de gitmiştim, sadece birkaç kez, ama ziyaretlerim kısa sürmüştü. Genelde bir şeyler bırakır ya da alırdım ve her zaman Kitty Sue ya da Ally ile birlikteydim.

Ve her zaman, Lee oradaydı.

Şimdi, Lee yoktu.

Ally'ye "Bu iyi bir fikir değil," dedim.

Ally ve ben aynı boydaydık, ikimiz de 1.80 boyundaydık. Ally benden yirmi kilo daha hafifti, daha az kıcı olduğu için bir jean bedeni daha küçüktü ve daha az memesi olduğu için bir cup bedeni daha küçüktü. Hank gibi viski kahverengisi gözleri ve tüm Bülbüller gibi kalın, koyu kahverengi saçları vardı - tıpkı benim gibi rock 'n' roll delisi gibi uzun tuttuğu saçları.

Şu anda yırtık pırtık, kesik paçalı bir kot mini etek, göğsünde simle "Şeker" yazan parlak sarı bir atlet ve parmak arası terlik giyyordu.

İkimiz de otuz yaşındayız, Ally benden iki hafta daha genç. Seksen yaşına geldiğimizde mini kot etekler ve grupla birlikteyim tişörtleri giyiyor olacaktık. Bunu geleceğimiz için öngördüm ve bunun havalı olduğunu düşünsem de beni biraz korkuttu.

Ally konuşuyordu. "Lee şehir dışında. Uzun süre dönmeyecek. Kesinlikle bu gece değil. Hem zaten kimse Lee'nin dairesine girecek kadar çılgın değildir."

Rosie'ye bakarken onun sözlerini düşündüm.

Rosie "krizdeki yetenekli sanatçı" anını yaşıyordu. Gözleri çılgına dönmüştü ve kaçmak üzereydi.

Rosie o zamanlar en sevdiğim kişi değildi. Rosie neredeyse beni vurduruyordu ama bu tamamen onun hatası değildi. Bana ateş etmedi ve kötü adamlarla ağız dalaşına girmede.

Ağzımla hep sorun yaşadım.

Her neyse, o benim arkadaşımdaydı ve onu güvende tutmak zorundaydım. Arkadaşlar böyle yapar. Sarhoş olduğunuzda sizi eve bırakabilsinler diye içki içmezler. Erkek arkadaşlarınızla birlikteyken onları severler ve ayrıldıktan sonra onları çöpe atarlar. Ve insanlar size ateş ederken size güvenli bir ev bulurlar.

Ve Ally haklıydı, sadece ölmek isteyen biri Lee'nin dairesine girebilirdi. Lee'nin inine girmeye cesaret ettiğim için benim bile kalbim çarpıyordu, bizi orada bulursa komando gibi davranacağından korkuyordum.

Sadece bu da değil, güvenli bir binaydı ve Lee on dördüncü katta yaşıyordu (engelsiz bir manzaraya sahipti).

Front Range, bu arada).

Ally, Rosie ile benim aramda gidip geldi. "Bu da ne demek oluyor?" "Ona söyleme!" Rosie bağırdı.

"Ona söylemeyeceğim!" Rosie'ye karşı sabrım tükenmeye başlamıştı. Sabrımı kaybettiğim için kendimi affettim. Vurulduğunda böyle olur diye düşündüm. Hiç vurulmamıştım ama her zaman çabuk öğrenen biriydim.

Ally bana kaşlarını kaldırdı ve ben de ona "sonra" bakışımı attım.

Rosie, "Kafeine ihtiyacım var," diye sızlandı ve Lee'nin kanepesine doğru yürüdü. Yumuşak, zengin bir deriden yapılmıştı ve karşısında devasa bir LCD televizyon vardı. Rosie kendini koltuğa attı ve parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu, elinde köpüren sütle dolu paslanmaz çelik bir sürahi olmadan Zen nirvanasını bulmaya çalışıyordu.

"Senin kafeine değil, Valium'a ihtiyacın var," dedim. "Bende Valium var," diye araya girdi Ally.

Ally genellikle kişisel ecza dolabında ya da bağlantı ağı aracılığıyla her türlü ilacı bulabiliyordu.

"Valium istemiyorum. Çantayı bir an önce Duke'tan geri almak ve San Salvador'a gitmek istiyorum," dedi Rosie, kumandayı kapıp biraz dramatik bir tavırla.

Ally'yi kapıya doğru yürütürken, "O sanatsal mizacı olan bir sanatçı," diye açıkladım.

"Kahve yapıyor," diye yanıtladı Ally.

Bunu görmezden geldim. Ally kahvenin güzelliğini anlamıyordu. O tekilayı tercih ederdi.

"Lee'nin geri gelmeyeceğinden emin misin?"

Lee'nin burada olduğumu bilmediği bir zamanda onun evinde yakalanmak istemiyordum. On yıldır ondan başarılı bir şekilde kaçarken, gecenin bir yarısı onun dairesinde, peşinde kötü insanlar olan olası bir suçluyu barındırırken bulunmamıştım. Lee'nin bunu hoş karşılamama ihtimali yüksekti.

"O başkentte," diye yanıtladı Ally. "Bence onun yatağını almalısın." Bunu söylerken gözleri büyüdü ve mutlu oldu, ben de içimi çektim ve omzumu duvara yasladım.

"Belki de onu aramalısın," diye önerdim.

"İş için şehir dışındayken rahatsız edilmekten hoşlanmaz. Sadece acil durumlarda."

"Bu acil bir durum sayılabilir," diye gereksiz bir açıklama yaptım, çünkü onu sadece yirmi dakika önce aramış, nefes nefese kalmış ve birinin bana ve Rosie'ye ateş ettiğini ve güvenli bir eve ihtiyacımız olduğunu söylemiştim. Böyle şeyler her gün olmazdı. Aslında hiç olmazdı, en azından benim başıma gelmezdi.

Ally açık mutfaktan televizyonu açmış ve Food Network'ü izleyen Rosie'ye baktı.

"Hangi çantadan bahsediyor?" Ally fısıldadı.

"Bunu daha sonra açıklayacağım. Her ihtimale karşı Lee'yi ara ve onu burada olduğumuz konusunda uyar."

Ally gözlerini tekrar bana çevirdi. "Bir zamanlar bu tür 'ne olur ne olmaz'lar için yaşıydın."

"Sana söyledim, o zaman çoktan geçti."

Ally beni inceledi. Bunu on yıldır duyuyordu ama aptal, inatçı sürtük hâlâ inanmıyordu.

"Tamam. Onu arayacağım. Yine de eve dönecek olsa, Rosie yerine seni yatağında bulmayı tercih ederdi diye düşünüyorum."

"Misafir odasında uyuyacağım."

"Kızım," diye gülümsedi Ally, "Lee'nin misafir odası yok. İkinci yatak odası sıkıca kilitli ve kimse o odaya giremiyor. Hank ve ben oraya Komuta Merkezi diyoruz ama kimse orada ne olduğunu bilmiyor."

Koridora açılan üç kapalı kapıya bakmak için döndüm ve geri döndüğümde Ally ön kapıyı açmıştı.

"Sonra görüşürüz." Sonra da gitti.

Kapıyı tuttum ve koridorda süzülüşünü izledim.

"Ara onu!" Bağırdım.

Bana barış işareti yaptı ve asansöre bindi. "Onu aramayacak," dedim boş koridora.

ALLY HAKLIYDI.

Ben de (sizin yaptığınız gibi) ufak bir araştırma yaptım. Lee'nin koridorundaki iki kapı açıktı, biri banyoya diğeri de Lee'nin yatak odasına açılıyordu. Diğeri sıkıca kilitlenmişti. İçeriye görüp göremediğimi kontrol etmek için etrafı saran balkon boyunca yürüdüm, ancak ikinci yatak odasına açılan Fransız kapılarında perdeler vardı ve bu perdeler sıkıca kapalıydı.

Bir ömür boyu Food Network izledikten sonra Rosie'ye bir yastık ve battaniye buldum ve gözlerim kamaşmış ve hala biraz korkmuş bir şekilde (sadece geceki olaylardan değil, kaldığımız yerden de) Lee'nin büyük yatağına sürünerek girdim.

Yerde yatmayı düşündüm ama çok yorgundum ve zaten Lee bugünlerde çok meşguldü ve birinin doğum günü, tatil ya da Broncos'un evinde oynadığı bir hafta sonu olmadığı sürece Denver'a hiç gelmiyordu. Kitty Sue'nun bu durumdan o kadar sık yakındığını duymuştum ki, her söylediği için bir kuruşum olsa zengin olurum.

Kot pantolonumu, botlarımı, çoraplarımı ve sütyenimi çıkarmıştım ve şans eseri açtığım ilk çekmecedeki Lee'nin eşine ait bir tişört buldum. Lee'nin çekmecelerini karıştırmak istemiyordum. Bundan hoşlanmayabilirdi.

Lee'nin tişörtünü ödünç almak zorunda kaldım çünkü Guns N' Roses tişörtümü giyiyordum, içine yapay elmaslar dikilmişti ve çarşafalara takılıyordu. En sevdiklerimden biri olduğundan ve uyurken şeklinin bozulmasını istemediğimden bahsetmiyorum bile.

Hafif bir uykucu değildim. Derin uyurdum ve çok hareket ederdim, hem de çok. O kadar çok hareket ederdim ki erkek arkadaşlarımla çoğu sonunda kanepeyi tercih ederdi, genellikle de kapıya yönelmeden hemen önce. Geceleri dönüp dururken başımı belaya sokmayacak kıyafetlerle uyumaya çalışırdım, bu da genellikle iç çamaşırlarıyla ve başka hiçbir şey giymeden uyumak anlamına gelirdi. Ancak Lee'nin yatağında neredeyse çıplak uyuma düşüncesi aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Lee'nin yatağına girmeyi hiç düşünmemeye çalıştım. O sadece bir yataktı. Yani Liam Nightingale'in yatağıydı. Yani onun gibi kokuyordu, deri, tütün ve baharat gibi. Ne olmuş yani?

Koku ve yatak beni Joe Perry'nin göğsüne dokunduğumda hissettiğim gibi hissettirdi ve içimde küçük bir yaramazlık yapma isteği uyandı ama neyse ki bu konuda bir şey yapamadan uyuyakaldım.

Bildiğim bir sonraki şey, bir şeyin ayak bileğime dolandığı ve tıpkı bir korku filmindeki kadın kahraman gibi beni yatak boyunca sürüklediği idi.

Dizlerim ayaklıklara çarptığında arkama döndüm ve küçük bir çığlık attım. Karanlıkta üzerimde beliren büyük bir gölge gördüm ve çığlık atmak için ağzımı açtım, bize ateş eden her kimse bizi bulduğunu ve bunun son olduğunu biliyordum.

Hayatım bitmişti, sona ermişti ve Pearl Jam'i hiç canlı izlememiştim.

Ben ılık atamadan el bileğimi bıraktı, iki el kalçalarımı kavradı ve beni sırtımın acıyla kavis alacağı şekilde yataktan çekti. Başım geriye düştü ve ılığımı şaşkın bir yudumla yuttum.

Ayaklarımın üzerine yatırıldım. Her iki bileğim de tutuldu ve arkamdan çekilerek acıdan inlememe neden oldu ve sert bir vücuda arptırıldım.

"Konuş," dedi derin bir ses; tütün, deri ve baharat kokusu alabiliyordum.

Lee'ydi.

Kahretsin,

kahretsin,

kahretsin.

Ya şansım çok kötüydü ya da Ally bana tuzak kurdu.

Belki Ally ve Rosie bana tuzak kurmuştur. Ally baldız olayını çok seviyordu ve belki de bana ateş etmesi için birini tutacak kadar sabırsızlanıyordu.

"İki saniye," diye uyardı Lee.

"Lee, benim. Indy."

Bileklerimdeki eller gevşedi ama bırakmadı. "Ne oluyor lan?"

Derin bir nefes aldım ve bu nefes göğüslerimi onun göğsüne daha da bastırdı.

Bu ona en yakın olduğum andı. Tamamen ön plandaydık. Kendimi ona attığım günlerde bile

ona bu kadar yaklaşmamıştım.

(Aceleyle) açıkladım, "Başım biraz sıkışık ve bir gece kalmak için güvenli bir yere ihtiyacım vardı. Ally beni içeri aldı."

Lee bunun kafasına dank etmesi için

bir an bekledi. "Kanepedeki adam

kim?" "Rosie, baristam."

"Neyiniz?"

"Kitapçымda kahve yapıyor." "Kahretsin."

O ana kadar gitmeme izin vermemişti ama beni serbest bıraktı, topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

Yapış şekliyle ilgili bir şey onu takip etmemi sağladı.

Oturma odasına vardığımda Lee ışığı yaktı ve Rosie yerde yüzüstü yatıyordu. Elleri ve ayakları arkadan koli bandıyla birbirine bantlanmıştı ve ağzında da bant vardı.

"Lee! Tanrım! Ona ne yaptın?" İleri doğru koşup Rosie'nin yanında dizlerimin üzerine çökerek sordum. Rosie'nin gözleri kudurmuş gibiydi ve bantlara karşı mücadele ederken her yere kayıyordu.

İnanamadım. Hiçbir şey duymamıştım.

Dostum, Lee iyiydi.

Lee çakısını çoktan çıkarmış ve bandı kesmeye başlamıştı.

"Eve geldim ve o kanepemdeydi, sen yatağımdaydın. Ne yapacağımı sanıyordun?" Lee, Rosie'nin ağzındaki bandı sökerken cevap verdi.

"Yeow!" Rosie ağladı.

Arkama yaslandım, arkamı baldırlarıma dayadım ve Lee'ye baktım.

Bu tam da onun yapacağını düşündüğüm şeydi. "Ally seni aramadı," diye tahmin ettim.

"Hayır, Ally beni aramadı," dedi Lee.

"Onu öldüreceğim," diye tersledim.

"Tanrım, lanet olsun," dedi Rosie.

Lee, Rosie'yi bıraktığında çömelmişti ve şimdi kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayakta duruyordu.

"İyi misin?" Rosie'ye sordum ve Rosie bana "delirdin mi, o deli beni koli bandıyla bağladı" bakışı attı.

Tüm bunları bir bakışta okuyamayacağınızı düşünebilirsiniz, ama inanın bana, okuyabilirsiniz.

"Neler oluyor?" Lee bizi inceleyerek sordu.

O sırada üzerimde yanaklarımı epeyce gösteren şeftali rengi dantelli bir külot ve Lee'nin eşinin kazağı olduğunu fark ettim. Bu konuşma sırasında giymek istediğim kıyafet değildi.

Lee'nin huzurunda giymek isteyeceğim bir kıyafet değildi.

"Gidip giyineyim," dedim, ayağa kalkarak.

Lee başını salladı.

"Konuşacaksın."

"Üzerime bir şeyler giymem lazım!"

Lee, "Yapman gereken şey bana neler olduğunu anlatmak," diye karşı çıktı ve ses tonunun tartışmaya yer bırakmadığını ve yüzünün oldukça ciddi bir mutsuzluk sergilediğini söyleyelim.

Her şeye rağmen, tedbir olsun diye ona ters ters baktım.

"Tanrım, kahretsin, lanet olsun," dedi Rosie, bileklerindeki bant kalıntılarını yırtarak.

Derin bir nefes daha aldım ve bakışlarımı üzerimden çektim. Levi's'ima ulaşabilmek için bu durumu hızlandırmanın zamanı gelmişti. Genelde kot pantolonum olmadan kendimi çıplak hissederdim ama o anda kot pantolonum olmadan neredeyse çıplaktım.

"Tamam, burada bir sorunumuz var. Rosie ve benim bu gece kalacak bir yere ihtiyacımız var ve yarın gitmiş olacağız."

"Neden?" Lee sordu.

"Sakin ona söyleme!" Rosie paniklemiş görünerek bağırdı. "Ya konuşursun ya da gidersin," dedi Lee.

Lee'ye baktım, sonra Rosie'ye baktım.

Rosie'yi beş yıldır tanıyordum. Evimdeki partilere gelirdi. Birlikte konserlere giderdik. İyi bir adamdı. Biraz uçarı ve ketumdu ve çığlık atan bir keş olduğu düşünüldüğünde beklenildiği kadar yumuşak değildi.

Bir yandan da iş yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Harika kahve yaptığını biliyordum, Jim Morrison'ın dünyevi bir tanrı olduğunu düşündüğünü biliyordum ve keş olduğunu biliyordum.

Lee'ye baktım.

"Sessiz kalacağına söz vermelisin."

"Hayır!" Rosie ayağa kalkarak bağırdı.

"Hiçbir şey için söz vermek zorunda değilim," diye cevap verdi Lee. İkisine de bir kez daha baktım.

Lee zorluk çıkarıyordu. Buna hakkı vardı. Onun izni olmadan onun alanına girmiştik.

Rosie de zorluk çıkarıyordu ama Rosie her zaman zorluk çıkarırdı.

Tek düşünebildiğim kot pantolonuma gerçekten ihtiyacım olduğuydu. "Ona güvenebilirsin," dedim Rosie'ye.

Rosie Lee'ye bakıyordu. Rosie bu noktada kesinlikle yumuşak başlılığın çok ötesindeydi. Rosie bu gece vurulmuştu ve sonra bir Noel kazı gibi kafeslenmişti ve ben bunu uyuyarak atlatmışım.

Ancak Rosie'nin endişelenmesi gereken çok şey vardı. Rosie'nin kime güveneceği konusunda doğru kararlar vermeye başlaması gerekiyordu.

Rosie bir karar verdi, beni Levi'larımın yaklaştıracığını umduğum bir karar.

"Kimseye bir şey söylemeyeceğine söz vermesi

gerekiyor. Bunların hepsi yarın sona erecek," diye duyurdu Rosie.

Lee kollarını açmamıştı. Lee hâlâ mutlu değildi. Bunu anlamak zor değildi. Onunla ilgili her şey bunu haykırıyordu.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" Sordum ve sonra kolumla bir el salladım ve Lee beni giriş holüne kadar takip etti.

Her şey sırayla. Durum hala stabil olmadığından ve giyinmek için zaman ayırmak (böylece Lee ve Rosie'yi yalnız bırakmak) akıllıca bir seçenek gibi görünmediğinden, kış yanaklarımı örtmek umuduyla farklı bir taktik denedim.

"Ödünç alabileceğim bir bornozunuz var mı?"

diye sordum. "Hayır," diye cevapladı Lee.

"Bu, ödünç alabileceğim bir bornozun olmadığı ya da bornozunu ödünç alamayacağım anlamına mı geliyor?"

Lee bana biraz daha baktı.

Sonra dedi ki, "Indy, konuşmaya başla."

Görünüşe göre sabrı tükeniyordu. Kış yanaklarımı açıkta bırakmak zorundaydım. Kendime bunun Lee olduğunu söyledim. Beni arka bahçesinde bikinili görmüştü (ve benimkinde, Meksika'daki aile tatilinde ve San Diego'dakinde). Bir bikiniden çok daha fazla giyinmiştim.

Ben devam ettim. "Tamam, olay şu ki, Rosie'nin küçük bir yan işi var. Birisi ona bir şeyle ödeme yapmış ve bu şey biraz değerli, yani gerçekten değerli. Aynı zamanda başka birinden çalınmış ve o başka biri onu geri istiyor. Rosie onu Duke'e saklaması için vermiştir ve Rosie onu almamıştır. Duke birkaç günlüğüne uzakta.

yarın sabah. O yüzden Duke'tan parayı alana kadar ortalıkta görünmemeliyiz."

"Bu neden bir 'biz' durumu?" Lee sordu.

"Şey, peşinden geldiklerinde Rosie'yle birlikteydim," diye cevap verdim.

"Ve?" diye sordu.

"Ve dediğim gibi, onda yoktu." "Ve?"

"Ve Rosie'nin savunması için onlarla birkaç kelime konuştum," dedim ona.

Yüklü ve kızgın Tereddüt, tamamlandı
Gözlerini kısarak, "Ve?" diye sordu.

"İşte o zaman bize ateş ettiler ve biz de kaçıp Ally'yi aradık."

Sözlü bir yorum yapmadı ama Lee'nin yanağında bir kas kasıldı. Bunu iyiye işaret olarak almadım.

Muhtemelen, kız kardeşini bu karmaşaya dahil ettiğim için pek mutlu değildi.

Muhtemelen, onu bu karmaşaya dahil ettiğim için o da aynı derecede mutsuzdu.

"Ne oldu?" Lee sordu.

"Söyleyemem."

"Eğer söylemezsen, onu serbest bırakacağım."

Başımı salladım. "Kimsenin bilmediği konusunda oldukça kararlı."

"Binadan çıkarken ona kendim eşlik edeceğim."

Oturma odasına dönüp baktım. Rosie köşeden bakıyor, kulak misafiri oluyordu.

Bir kez daha derin bir iç çektim. "Belki de gidip bir otel odası tutmalıyız."

Rosie bu duyuru karşısında memnun görünüyordu.

Beklemek için sadece birkaç saatimiz vardı. Denver büyük bir şehirdi.

Bizi bulmaları birkaç saatten uzun sürer.

"Seni serbest bırakacağımı söylemedim. Onu serbest bırakacağımı söyledim." Bu anonsla irkildim ve Lee'ye döndüm. "Ne?"

Cevap yok.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Hala cevap yok.

"Benimle ne yapacaksın?" Denemeye devam ettim.

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söyle, hiçbir şey."

"Peki ya sana söylemezsem?" "Henüz karar vermedim."

"Lee!"

Lee'nin sabrı tükenmişti. Kolumdan tuttu, Rosie'yi işaret etti ve "Kımıldarsan pişman olursun" dedi.

Lee'yi tekrar görene kadar Rosie'nin bir heykel taklidi yapacağını düşündü.

Sonra Lee beni yatak odasına çekti, ışık düğmesine bastı ve kapıyı arkamızdan kapattı.

"Ah! Canımı yakıyorsun!" Kolumu çektim. "Seni dizime yatırmalıyım," diye tersledi.

Bir an ağzım açık kaldı, sonra gözlerim kısıldı. "Az önce ne dedin sen?"

"Bir çanta dolusu elması var ve bu felakete yakalandığınıza inanamıyorum."

Nefesim kesildi. "Nereden biliyorsun?" Cevap vermedi.

"Nereden biliyorsun?" Bu sefer çok daha yüksek sesle söyledim.

"Sen yatağa gir. Ben gidip arkadaşınla konuşacağım. Yarın elmaslarla ben ilgilenirim."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Şimdi sesim çok daha

Daha yüksek sesle.

Yani, kim olduğunu sanıyordu ki?

Bir adım öne çıktı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı, böylece burun buruna geldik. "Yıllardır beni görmezden geldin ve şimdi bu pisliği kapımın önüne koyuyorsun. Bu iyi bir durum değil, Indy. Bu tamamen berbat bir durum. Sana söylediklerimi aynen yapsan, çeneni kapalı tutsan ve elmasları geri isteyen adamın gece boyunca bekleyecek kadar sabırlı olması için dua etsen iyi olur."

"Seni yıllardır görmezden gelmiyorum!" Şimdi bağıırıyordum (ve yalan söylüyordum).

Lee burun buruna gelmenin yeterince iyi olmadığına karar verdi ve vücut ısını hissedebilmem için son bir adım öne çıktı.

Bu arada, bu muazzam bir şeydi.

"Saçmalık," diye fısıldadı.

Tamam, yıllardır onu görmezden gelmeye çalışıyordum ama aslında başaramamıştım. Yani, tüm o Noelleri ve Şükran Günlerini hatırlamıyor muydu?

"Sana Noel hediyeleri aldım!" "Bu sayılmaz."

Boğuk bir ses çıkardım. "Yani Billie Holiday'in kutulu setini beğenmediğini mi söylüyorsun?"

"Bunun sayılmayacağını söylüyorum." "Blues sevdiğini sanıyordum!"

Yırtıcı ve öfkeli bir şekilde yaklaştı. "Indy, bu içinden çıkabileceğin sevimli bir şey değil."

Tamam, belki de geçmişte kızlık durumumu bazı şeylerden kurtulmak için kullanmış olabilirim. Birçok şeyden. Özellikle de Lee, Hank ve Malcolm'a karşı. Babam her zaman bunu gördü.

"Tamam!" Yatağa doğru yürüdüm, esas olarak ondan uzaklaşmak için teslim oldum. Yakın mesafeden çok güçlüydü. Sonra yatağın ayak ucuna geldiğimde arkamı döndüm. "Ne yapacaksın?"

"Arkadaşınızı sakınleştireceğim, bazı zihinleri rahatlatacak bir telefon görüşmesi yapacağım ve yarın onu elmasları almaya götüreceğim ve teslimatı yapacağım."

"Peki o zaman," dedim hırıltılı bir sesle, yelkenlerimi suya indirmiştim, "teşekkür ederim."

Lee dönmeye başladı. Durdu, başını geriye attı ve tavana baktı, sonra arkasını döndü ve bana doğru geldi. Yine o kadar yakınımıdaydı ki sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Normalde bunun için saat başına beş yüz dolar alırım."

Nefesimi içime çektim.

"Ne için?" Ben sordum.

"Bu ara bulucu saçmalığı," diye cevap verdi Lee. Gözlerim şok içinde yuvarlandı.

Vay canına.

LoDo'da manzaralı bir daire ve bir ofis almasına şaşmamalı. Arabasından bahsetmiyorum bile. Harika bir arabası vardı. Ve hala bir bisikleti vardı.

"Öyle mi? Neden?"

Yaklaştı. O kadar yakındı ki tek görebildiğim oydu.

"Çünkü bu gece bir karar vereceğim, bu da beni bu karmaşanın ortasına atacak ve eğer yarın elmaslar bende olmazsa, o zaman bana ateş edecekler. Vurulmaktan hoşlanmam."

Başımı salladım, dudağımı ısırdım ve tüm kalbimle onayladım, "Ben de, pek eğlenceli değil."

Hareket etmedi ve farklı bir yanıt beklediğini anladım.

"Rosie'nin o kadar parası olduğunu sanmıyorum," dedim. "Bunu aile indirimiyile yapmayı düşünmez miydiniz?"

Başını iki yana salladı. "Biz aile değiliz." "Sen ve ben demek istedim," diye açıkladım. "Biz de aile değiliz."

"Evet, öyleyiz. On yıl önce bana küçük kız kardeşin gibi olduğumu söylemiştin," diye hatırlattım.

Bir süre bekledi.

Bir şey kafasına dank etti. Gözlerindeki titreşimi görebiliyordum. Ben anlamadım ama o anladı ve her neyse, yüzünün bütün gece takındığı ciddi şekilde sinirli ve öfkeli ifadeden biraz yumuşamasına neden oldu. Aslında, neredeyse... memnun görünüyordu.

"O zaman öyleydi, şimdi böyle." Sesi bile daha sessiz ve daha az sinirliydi.

"Peki, bu kaç saat sürer? Binlerce dolar tutabilir. Rosie'nin o kadar parası yok, ek iş yapsa bile."

"Bunu ödeyecek olan Rosie değil."

Ne demek istediğini anladığımda başım istemsiz olarak küçük bir sarsıntı geçirdi.

"O kadar param yok." "Bana nakit ödeme yapmayacaksın."

Midem sıkıştı ve kalbim birkaç atış için durdu.

"Sana nasıl ödeme yapacağım?" diye sordum.

"Bunu yarın konuşuruz," diye tam olarak cevap vermedi.

"Bunu şimdi konuşacağız!" Tersledim.

"Yatağa gir ve uyu," diye emretti.

"Bana patronluk taslamayı bırak!"

Yaklaştı ve ben de küçük bir çığlık attım. Elimde değildi. Bana doğru bastırıyordu, gidecek hiçbir yerim yoktu ve dizlerimin arkası ayaklıklara dayanmıştı. Lee'nin cidden korkutucu ve belalı biri olduğunu söylemişim.

"Ya o yatağa kendin girersin ya da seni bağlarım," diye tehdit etti.

Yüzü ciddi anlamda sinirli ve öfkeli bir ifadeye bürünmüştü ve gözlerindeki sert parıltıdan boş bir tehditte bulunmadığına karar verdim.

"Tamam," diye
fısıldadım. Kahretsin,
tam bir korkaktım.

ÜÇ

BEN İKİ NUMARALI KAPIYI SEÇİYORUM.

I uyanık kalmaya ve Lee ile Rosie arasında olanları dinlemeye çalıştım, ama bu zordu çünkü Yorgunum. Vurulmak insanı çok yoruyor. Her neyse, olan biten her neyse çok uzun sürdü ve ben uykusunu seven bir kıyım.

Uyandığımda hava hâlâ karanlıktı ve sırtım sert ve sıcak bir şeye bastırılmıştı. Ağır ve sıcak bir şey belime sarılmıştı.

Lee.

Liam Nightingale benimle yataktaydı.

Lanet olsun.

Denver'da bu durumda olmak için çok para ödeyecek kadınlar vardı. Muhtemelen ülkenin her yerinde bunu yapacak kadınlar vardı.

Ben
değil.

Mümkü
n değil.

O gemi yelken açmıştı.

Çocukken bir zamanlar Lee, Ally, Hank ve ben hep birlikte uyurduk. Ailelerimiz akşam yemeği partileri verirdi ve biz de Kitty Sue ve Malcolm'un büyük yatağında, yaşımıza göre dördümüz arka arkaya yatardık. Bu beni Lee ve Ally'nin arasına koyuyordu. Tabii büyüdüğümüzde ayrıldık.

Bir de babam ve Malcolm bizi dağlara kamp yapmaya götürdüğünde çadırda kaldığımız zamanlar vardı. Her zaman uyku tulumumda Lee ve Ally'nin arasında sıkışıp kalırdım. Ergenlik çağıma doğru hızla ilerlerken ve Lee'nin bana olan sonsuz aşkını ilan etmesi için giderek daha fazla umutsuzluğa kapılırken, bu bir işkence biçimiydi. Hank, babam ve Malcolm etraftayken kendimi ona tam olarak atamazdım (Ally uyurdu).

Bir de Ally ile on dokuz yaşındayken rock 'n' roll'u bırakıp kovboyları keşfettiğimiz kısa bir dönem vardı. Lee bizi rodeo için Cheyenne'e götürdü ve sadece büyük bir kral yatağı olan bir motel odası tuttuk. Mecburiyetten hepimiz birlikte yattık ve ben ortada yattım. Ya da en azından Lee bana hareket alanı açmak için yere geçene kadar ortada yattım. Huzursuz uykularımla Ally'yi hiç uyandırmazdım. Ally bir depremde bile uyuyabilirdi.

Sanki Lee ile yatmamışım gibi.

Ama yalnız değil. Sadece ikimiz değil. Tam teşekküllü, rızası olan yetişkinler olduğumuzda değil. Asla onun yatağında değil.

Zeminin oldukça rahat olduğunu düşünerek ilerledim.

Belimin etrafındaki ağır, sıcak şey sıkılaştı.

"Kımıldama," diye mırıldandı Lee, sesi biraz boğuk çıkmıştı.

Karnım çırpınıyordu ve Lee'nin eli karnıma doğru uzanıp bastırduğunda bunu hissedebildiğinden emindim.

Kahretsin.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Uyuyordum." Sesi hâlâ boğuktu.

"Bu yatakta demek istiyorum," diye gereksiz olduğunu düşündüğüm bir açıklama yaptım.

"O benim
yatağım."

Yeterince
doğru.

Farklı bir taktik zamanı.

"Yerde yatacağım," dedim. "Hayır,
yatmayacaksın."

Bir an tereddüt ettim, kafam karıştı ve sonra Plan'ı
denedim.

C.

"O zaman yatağın diğer tarafında uyuyacağım."

"Hayır, yatmayacaksın."

Bu da ne böyle?

Anlamadım.

"Neden?"

"Çünkü sen orada uyuyordun ve bana vurdun.
göğsüme iki kez vurdu ve bacağıma üç kez tekme attı."

Oopsie.

Bunu daha önce de duymuştum.

"Ben biraz aktif bir uykucuyum," diye
bilgilendirdim onu. "Şaka yapmıyorum."

Seçeneklerimi düşündüm.

Görünüşe göre benim için bir seçenek olmayan zemin vardı.

Hayalimde Pentagon'la doğrudan bağlantısı olan süper bilgisayarlarla dolu olduğunu düşünürsek, muhtemelen geçemeyeceğim ve muhtemelen bir kanepesi ya da yatağı olmayan Komuta Merkezi vardı.

Örümcek ağına dönmüş zihnim bir dakika boyunca, derinlerde bir yerde şu anda ne kadar sıcak ve rahat olduğumu kaydederek ilerledi.

Rosie ufak tefek bir adamdı, benden en az beş santim kısa ve sıırım gibiydi. Rosie ayrıca bir tür aseksüeldi ve hiç kız arkadaşı olmamıştı. Hayatı kahve, ot ve rock 'n' roll'dan ibaretti.

Öte yandan Lee aseksüel değildi. Beni küçük kız kardeşi olarak görüyor ve meme uçları sertleşmeden (ya da başka bir şey sertleşmeden) yanımda sakince uyuyabiliyor olabilirdi ama benim aynı şeyi yapamayacağımdan oldukça emindim.

Lee'nin şu büyük, derin koltuklardan biri vardı, oturup Pazartesi Gecesi Futbolu izlemek için daha iyiydi.

Belki Rosie ve ben kanepeye sığabiliriz.

"Gidip Rosie ile yatacağım."

Cevap anında geldi.

"Cehenneme kadar yolun
var."

Hmm, sesindeki tüm uyku hali gitmişti. Lee şimdi tamamen iş başındaydı ve "tartışmaya yer yok" tonunu kullanıyordu.

Sıkışmıştım.

Badass Lee Nightingale'e karşı gelmekten çok korkuyordum ve Rosie ile rahat olmaya çalışamayacak kadar yorgundum.

Aslında, sonuç olarak, taşınmayı düşünmek için bile çok rahattım.

Ben de uyumaya devam ettim.

Düşündüğüm kadar zor değildi.

Saatler sonra tamamen farklı bir pozisyonda uyandım. Lee sırtüstü yatıyordu ve ben de yarı onun üzerinde yarı onun dışında yayılmıştım.

Vay be.

Yatağımın başucundaki saate göz kırptım. Saat altıyı yedi geçiyordu.

Bir parti kızı olabilirdim ama asla geç saatlere kadar uyuyamazdım. Sabahın dördünde yatağa girdiğimde bile yediden önce uyanırdım.

Bu da yıllar içinde öğle vakti Disko Uyuklaması sanatını mükemmelleştirmeme neden oldu.

Bugün bir Disko Şekerleme Günü olacaktı, bunu hissedebiliyordum.

Tekrar uyumamın ve Lee'nin üzerine yayılmış bir şekilde kalmamın imkânı yoktu.

Ayağa kalkmak için hareket ettim ve belime doladığı kolu sıkılaştı ve parmakları kalçama saplandı.

"Tanrım, senin neyin var?" diye homurdandı.

"Sabah oldu."

Bir gözünü açtı ve saate baktı. Sonra kapattı.

"Zar zor," diye mırıldandı.

"Ben kahve yapacağım," diye duyurdum.

Görünüşe göre bu, kolu düştüğü için hareket etmek için kabul edilebilir bir nedendi.

"Fazladan diş fırçan var mı?" diye sordum.

"Muhtemelen."

Bu aptalca bir soruydu. Lee hâlâ lisedeki gibi olmayabilirdi ama bu anatomik olarak imkânsız hatunlardan payına düşeni almadığı anlamına gelmezdi. Muhtemelen bir kutu dolusu fazladan diş fırçası vardı.

"İki tane var mı?" Devam ettim.

Göz tekrar açıldı ve bana odaklandı.

Yikes part deux.

Yataktan fırladım, kıyafetlerimi aldım ve banyoya koştum. Fazladan bir diş fırçası buldum.

paketleyip dişlerime sürdüm.

Dişlerime iyi baktım. Orijinal takımımlla öleceğime dair kendime bir söz verdim ve bunu yapmaya niyetliydim.

Yatak odasının kapısını açtım. "Diş ipin var mı?" diye seslendim.

"İsa'nın hatırı için."

Belli ki Lee dişlerini o kadar da nemsemiyordu.

Sorun değil. Lee vücudunun diğer kısımlarıyla ilgilenme konusunda çok iyi bir iş çıkartıyor gibiydi.

Kot pantolonumu giydim ve sutyenimi eşimin kazağının altına sokmaya çalıştım, çünkü küçük bir hatıra olarak saklamak için eşimin kazağını çalmaya karar vermiştim. Sonra Rosie için sessiz olmaya çalışarak mutfağa girdim.

Rosie bugün büyük bir gün geçirdi ve güzellik dinlenmesine ihtiyaı vardı.

Oturma odası, yemek odası ve mutfak L şeklinde açık planlıydı. Daire bir kşedeydi ve tamamını saran bir balkonu vardı. Mutfağın karşısındaki yemek odasından Fransız kapılar vardı. Yemek odasının bir uzantısı olan oturma odasında da Fransız kapılar ve yatak odalarında da Fransız kapılar vardı. Bu tür bir konum, büyük, havadar odalar ve sağlanan manzara için büyük para.

Mutfak son teknoloji ürünüdür ve çoğunlukla banyo ve ilave yatak odasını oluşturan duvarın arkasındaki oturma odasından gizlenmiştir.

Yine de sessiz olmak zorundaydım.

Normalde kahveyi bir gece önceden hazırlardım, böylece yataktan tökezleyerek çıktıktan ve merdivenlerden indikten sonra bir düğmeye basabilirdim.

Normalde, kahve makinemin ağzının altında tencere yerine bir fincan vardı, böylece orada durup fincanı doldurmayı bitirene kadar bekleyebilir ve sonra tencereye geçebilirdim, böylece tencerenin dolmasını beklemek zorunda kalmazdım.

Normalde ikinci bardağa kadar düzgün çalışmazdım.

Kafein benim tercih ettiğim uyuşturucuydu.

Tüm kahve gereçlerini bulmam biraz zaman aldı. Şanslıydım çünkü belli ki Lee kahvesini seviyordu ve yüksek kalitede bir torba kahvesi vardı.

Sert yaptım ve fincan olayını gerçekleştirdim. Bay Grouch taklidinden Lee'nin yakın zamanda kalkmayacağı çok açıktı ve kanepeden ses gelmiyordu, bu yüzden kahve konusunda açgözlü ve bencil davranabilirdim.

Fincanı dolduran hayat dolu kahve akışına konsantre olmuştum, bu yüzden eller iki yanımdaki tezgâha yerleştiğinde ve sırtımda bir bedenin sıcaklığını hissettiğimde biraz şaşırdım.

Rosie'nin elleri değildi.

Omzumun üzerinden
baktım.

Lee beni çitle çevirmişti.

Koyu renk saçları çok seksi bir şekilde dağınıktı ve gözleri de yüz hatları gibi yumuşaktı. Göğsü çıplaktı. Bunu biliyordum çünkü omuzlarını görebiliyordum.

Aşağı bakmaya cesaret edemedim.

On yıllık pratikten sonra, vahşi, seksi saçlarını aklımdan çıkarmayı ve çıplak göğüslü olduğu gerçeğini görmezden gelmeyi (zar zor) başarabildim. Ancak, yakınlığını görmezden gelmek biraz zordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Omzumun üzerinden baktı. "Herkes kahve mi yapıyorsun, yoksa sadece sana mı?"

Dürüstlüğün en iyi politika olduğu bazı zamanlar vardı. Benim hayatımda bu zamanlar çok sık yaşanmadı, ancak ilk fincan kahveyi alamama ihtimaliniz varsa ve acımasız dürüstlük bunu size sağlayacaksa, acımasızca dürüst olmak zorundaydınız.

"Şimdilik sadece ben."

Ne yaptığıyla ilgili soruma cevap almak istemediğime karar vererek kahveye geri döndüm. Bir şeyler oluyordu ve kafeinim üç litre azalmıştı, uykuyu saymıyorum bile. Lee'nin nasıl bir oyun oynadığını anlamak şöyle dursun, bir sonraki saniyeyi bile düşünemiyordum. Muhtemelen kapısına kadar bela getirdiğim için bana hâlâ kızgındı ve ödeşmek için hayatımı zindan etmeye karar vermişti. Bunu anlayabilirdim. Muhtemelen ben de aynısını yapardım.

Kahve fincanı dolu olduğu için onu görmezden gelmeye devam ettim. Fincanı ustalıkla demlikle değiştirdim, ilk yudumuma odaklandım, bir yandan da Lee'nin neden hâlâ kıpırdamadığını merak ediyordum.

Sonra o yaptı. Bir el kayboldu ve bir saniye sonra saçlarımın sol omzumdan boynuma ve sağ omzuma doğru süpürüldüğünü hissettim.

Bu samimi hareket karşısında sıçradım ve anatomimin diğer kısımları da sıçradı. Görmezden gelmeye bile çalışmadım. Herhangi bir çaba boşuna olurdu.

Lee'nin çenesi eskiden saçlarımın olduğu yere gitti, tam o sırada eli karnıma doğru kaydđ ve beni kendine çekti.

Tüm vücudum hareketsiz kaldı.

"Konuşmamız gerek," dedi kulağıma.

Orada öylece durdum, donup kalmıştım, kahve fincanım havadaydı, onun olağanüstü hareketlerini algılayacak kadar uyanık değildim ve aynı zamanda tam bir şok içindeydim.

Söylemeyi düşünebildiğim tek şeyi söyledim. "Süte ihtiyacım var."

Vücudunu ya da başını hareket ettirmeden eli orta yerimden ayrıldı. Buzdolabının açıldığını ve sütün plastiğe çarpışını duydum ve sonra buzdolabı tekrar kapandı. Lee sütü önüme koydu ve eli beni olduğum yerde tutarak tezgâha geri döndü.

Çok kurnazca.

Midem bulandı.

"Teşekkür ederim," dedim kibarca, gözlerimi kırpıştırarak ve hâlâ uyuyup rüya görüp görmediğimi merak ederek.

Vücudumun titremesine izin vermemeye odaklanarak kahveme biraz süt döktüm. Sakin olmaya çalışıyordum ama kafam karışmıştı. Lee'nin bu tür davranışları daha önce hiç olmamıştı.

Her zaman olduğu gibi.

Kahvemden bir yudum aldım ve zihnimi toparlamaya çalıştım. "Bana neden beni bastırıldığını açıklamak ister misin?"

Tezgâha mı yaslanacaksın?" Çıldırılmış bir "ohmigod, cehennem az önce dondu" tonundan ziyade sorgulayıcı ama diplomatik bir ton olduğunu umduğum bir ses tonuyla sordum.

Bu benim için çok zordu. Lee'nin dahil olduğu her durumda ona olan sonsuz aşkımla ilan etmemek için uyanık ve farkında olmam gerekiyordu ama kahveden sadece bir yudum içmiştim.

Ve bir şekilde, bu kesinlikle Lee'yi ilgilendiren bir durumdu. Aslında, daha çok Lee'nin dahil olduğu tehlikeli bir durum gibiydi.

Bir yudum daha aldım, tadını çıkarmaya çalıştım ve dilimi yaktım.

"Yeow!"

Ben iyileşirken Lee beni çevirdi ve içime doğru ilerledi.

Hareket edecek çok fazla alan olmadığı ve içine girecek daha da az alan olduğu düşünüldüğünde bunu iyi yaptı.

Bahsetmiyorum bile.

kahve fincanı aramızdaydı. Ellerini tekrar iki yanımdaki tezgâha yerleştirdi.

"Neden benden kaçıyorsun?" diye sordu. Vay be.

Direkt atış.

Konuya girmedi bile.

Gözleri ve yüz hatları hala yumuşak olsa da, bu yeni uyandığından değildi. Lee'nin olabildiğince uyanık ve farkında olduğunu söyleyebilirdim. Nazikliği başka bir şeyden kaynaklanıyordu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Neler oluyordu böyle? Aptal rolü oynamaya karar verdim.

"Ne?" Ben sordum.

"Beni duydun," diye cevap verdi.

Bir de dürüstlüğün en iyi politika olmadığı zamanlar vardır.

"Senden kaçmıyordum." Filtrenin içine bir iki kaşık daha kahve koymam gerektiğini düşünerek bir yudum daha aldım.

"Yalan söylüyorsun. En son ikimiz de yemekten, annemin fajita sunumunun ortasında kalkıp kendini beslemeyi unuttuğunu söylemiştin."

Uh-oh.

"Yani?"

"Senin bir kedin yok."

"Kedi bakıyordum," diye

yalan söyledim.

Gülümsedi.

Gülümsedi. Siktir,

siktir, siktir.

Dostum, Lee gülümseyebiliyordu.

Sonra dedi ki, "Pekala, bu konuda sabrım tükendi. İki seçeneğin var. Ya benimle son on yıldır seni rahatsız eden şey hakkında konuşursun ya da bu Rosie fiyaskosunun bedelini bana nasıl ödeyeceğini söylerim."

"Üç numaralı seçenek var mı?" diye

sordum. Başını salladı.

Gözlerimi sağa kaydırdım, alt dudağımın içini çiğnedim ve seçimlerimi düşündüm. Kendime aşağı bakma izni verdiğim o zayıf anda gördüğüm sert, kaslı göğüs ve altılı paketi unutmak için elimden geleni yaptım.

Üst düğmesi iliklenmemiş soluk bir kot pantolon giyiyordu.

Vay

be.

Tama

m.

Odakl

an.

Seçenekler.

Öncelikle, Lee Nightingale'e beş yaşımdan beri ona aşık olduğumu ve annemin anma töreninde yanıma oturup elimi tuttuğunu asla ama asla söylemeyecektim. Küçük kız kardeşinin en iyi arkadaşı olduğum için benimle ilgilenmediğini söylediğinde bunun Bon Jovi tarzı bir kalpten vurulma olduğunu asla söylemeyecektim. Ve asla, asla, asla ona içinde bir şeylerin değiştiğini ve beni çok korkuttuğunu söylemeyecektim.

İkincisi, ne derse desin, o Lee'ydi ve yıllar önce haklıydı. Bir bakıma biz bir aileydik. Tüm tatillerimizi ailece birlikte geçirdik ve çocukken babalarımızla Broncos maçlarına gittik. Yaz boyunca neredeyse her Cumartesi birbirimizin evinde barbekü yapardık, şimdi bile. Haziran ortasıydı ve daha iki hafta önce evimde barbekü yapmıştım ve Lee de oradaydı. Değişmiş olsa da o her zaman Lee olacaktı. Muhtemelen ucuz hizmetçi servisi falan istiyordu. Çamaşırlarını yıkayacak birini. Arabasının yağını değiştirecek birini.

Bunu yapabilirim.

Tüm bu birlikte yatma, saçımı okşama ve kulağımın dibinde konuşma meselesi sadece gözümü korkutmaya çalışıyordu. Muhtemelen Ally'nin Rosie'yle ya da yerde yatmasına da izin vermezdi.

"Ben iki numaralı kapıyı seçeceğim," diye karar verdim.

Gülümsemesi genişledi ve gözlerine, alt bölgelerimi titreten bir şey oldu.

Uh-oh.

Belli ki yanlış seçim yapmışım.

"Bunu söylemeni umuyordum."

Çırpındım. "Belki seçimimi yeniden düşünürüm." "Çok geç."

Burnumu kıvırdım ve gözlerimi ona diktim. "Neden sadece iyi bir adam olamıyorsun?"

"Hiçbir zaman iyi bir adam olmadım." Bu çoğunlukla doğrudur.

"Evet, öyle," diye karşılık verdim. "Başımız derde girmesin diye Ally'yle beni partilerden almaya gelirdin."

"Hayallerini yıkmaktan nefret ediyorum ama o eğlence içindi. Sen ve Ally çok komik sarhoşlarsınız. Bir keresinde eve kadar 'My Favorite Things' şarkısını söylediniz ve tüm kelimeleri yanlış söylediniz."

Sinirli bir ses çıkardım ve "Cezalı olduğum bir zaman vardı ve Darren Pilcher'ın partisine gidebilmek için pencereden tırmanıyordum ve ağaçla evin arasına sıkıştım ve sen beni aşağı indirmek için geldin" dedim.

"Eteğinin üstünü görebiliyordum." Nefesim kesildi.

Sonra iç çektim.

Sadece ben etekle pencereden çıkmaya çalışırdım.

Tartışmaktan daha iyisini biliyordum. Lee'nin iyi bir adam olduğunu kesin olarak söyleyebildiği tek zaman orduda olduğu zamandı ve o zamanın bir kısmında onu görmezden geliyordum ve görevlerinin çoğu çok gizliydi, bu yüzden verecek örneğim yoktu.

Pes etmeden önce kahvemden bir yudum daha aldım. "Pekâlâ, Rosie'nin borcunu ödemek için ne yapmam gerekiyor? Ve seni uyarıyorum, banyonu temizlemeyeceğim."

"Yapmak istediğin tek şartın bu olduğuna emin misin?" Bir an düşündüm, "Süre doldu" dediğinde başka ne eklemem gerektiğini merak ediyordum.

Benimle oynuyordu ve ben de kendimi kaybediyordum. "Tanrı aşkına, söyle bana!" Tersledim.

"Ben" kelimesini söyler söylemez kımıldadı.

Ve hızlı hareket ediyordu, sanırım daha önce hiç kimsenin hareket ettiğini görmediğim kadar hızlı, özellikle de sabahın o saatinde.

Kahve fincanım gitmişti. Elleri kıcımdaydı ve sonra ben yukarı çıkıyordum, arkam tezgâha yerleşti ve Lee içeri girdi. İki kolu da sırtıma dolandı. Bacaklarımı açmaktan başka çarem yoktu yoksa dizlerimle karın kaslarını deşecektim. Kolları beni kendisine çekti, alt bölgelerim kasıklarına bastırdı ve başını eğip beni öptü.

Hayatımda ilk kez Lee beni öptü. Vay anasını.

Vay, vay, vay, vay, vay.

İyi öpüşüyordu.

Aslında, sadece bir öpücük tüm Joe Perry deneyimini sudan çıkardı ve bu da bir şey söylüyor.

Başını kaldırdığında, "Bu da neydi böyle?" dedim (ya da bağırdım, bu noktada Rosie'yi tamamen unutmuştum).

Üstümü örtüyor ve iyileşiyordum. Çalışan tek şey ağzımdı. Vücudumun diğer her parçası jöleye dönüşmüştü.

"Verilen hizmetler için avans ödemesi," diye cevap verdi. Gözlerimi dikmiş ona bakıyordum.

Muhtemelen tepkimi daha iyi değerlendirmek için yere baktı.

"Bu benim gömleğim mi?" Eli sırtımın etrafından dolandı ve göğsüme çok yakın olan eş dövücüsüne dokunmak için kalktı. Meme ucumun sertleştiğini hissederek ve sert meme uçlarını saklayan hafif dolgulu sütyenler için Tanrı'ya şükrederek tokatla uzaklaştırdım.

"Evet, bu senin gömleğin ve ne demek istiyorsun, verilen hizmetler için avans ödemesi mi?"

Eli gerçek göğsümden ziyade göğsümün yan tarafına gitti, bu sadece yaklaşık beş saniyeliğine bir rahatlama oldu, çünkü daha sonra sırtımın etrafında kayarak beni tekrar ona çekti.

Bu ağabey-kardeş davranışı değildi.

Ne yapmaya çalışıyordu?

Bana söyledi.

Ve bana açıkça söyledi.

"Bu şeyi Rosie için yapıyorum, sen de benimle yatıyorsun."

Ağzım açık ve şaşkın bir sessizlik içinde ona baktım.

Elbette ne demek istediğini anlamıştım ama o daha da açıkladı.

"Dün geceki gibi değil. İkimiz de çıplak olacağız ve cinsel eylemlerde bulunacağız."

İfadem değişmedi, belki ağzımın daha da açılması dışında.

"Katılımınızı bekliyorum," diye devam etti. Vay anasını.

Devam etti. "Senin hevesli katılımın."

Yüce Tanrım.

Sonunda fısıldadım, "Şaka yapıyor olmalısın."

Başını salladı ve beni izledi.

Bakışlarına dayanamayarak gözlerimi kaçırdım. "Sanırım biraz daha kahveye ihtiyacım var," dedim boğazına.

Eli saçlarıma gitti ve nazik bir çekişle başımı tekrar geriye yatırdı.

Bir ampul yandı. Bir çıkış yolu.

"Sen zaten işin içindesin. Dün gece aramaları sen yaptın, yapacağını söylemiştin."

Lee sözlü olarak elinin tersiyle itti çünkü eli saçlarımda dolaşıyordu.

"Prensipleri biliyorum. Bu sabah geri çekilebilirim. Rosie kendi başına kalacak."

Beklenen ödeme düşünöldüğünde bunun kötü bir şey olmadığını düşündüm.

"Tamam o zaman, Rosie iyi olacak. Ben de onunla gideceğim," dedim.

"Rosie bunu tek başına yapacak. Bu adamların yanına bile yaklaşmayacaksın. Sen onlar için yoksun ve ben de bunu böyle tutacağım."

"Planında bir kusur var Lee. Dün gece beni gördüler," diye belirttim.

"Küçük bir hata. Görüşme sırasında onlara senin benim olduğunu ve bu yüzden bu işe karıştığımı söyledim. Mesafeyi koruyacaklar."

Vay anasını! Şimdiden başkalarına söylüyordu! Ve ben daha kabul etmemiştim bile!

"Ben senin değilim!" Tersledim.

"Bu gece olacaksın," diye yumuşak bir şekilde karşılık verdi. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Burada neler oluyordu?

Alternatif bir evrende miydim?

"Bunu yapamazsınız! Bunu yapamayız!" Hararetle söyledim. "Neden?"

Sakin ve umursamazdı. Ellerinden biri saçlarıma dolanmış, diğer kolu sırtıma dolanmış, hayatımızın her sabahı yaptığımız gibi elini belime dayamıştı.

İki elim de tezgâhın üzerindeydi ve tavana doğru ateş etmeye hazırdım.

Lee sadece kötü bir çocuk, kötü bir adam ya da olağanüstü bir kötü adam değildi. O lanet olası çılgın bir adamdı.

Kısmen histerik bir şekilde bir an düşündüm ve sonra aklıma bir şey geldi. Orijinal değildi ama bir şeydi.

"Sen benim ağabeyim gibisin," dedim ona.

"Bu yüzden mi on beş yaşındayken dilini boğazıma sokmaya çalıştın?" diye sordu.

Vay be.

"Ve on altı?" diye devam etti.

Hay aksi.

"Peki ya on yedi?" diye devam etti.

"Tamam, tamam, anladım. Tanrım," diyerek onun hafıza şeridindeki gezintisini böldüm. "Beni küçük kız kardeşin gibi gördüğünü söylemiştin."

"Yalan söyledim."

Bu haber karşısında gözlerim
yuvalarından fırladı. "Ne?"

"O zamanlar ciddi işlere bulaşmıştım," diye cevap verdi. "Göreve bağlı olarak, eve nefes alarak ve tek parça halinde dönüp dönemeyeceğimi bilmiyordum. Yirmi yaşındaydın ve telefonu yüzüme kapatmıştın."

Tanrı aşkına.

"Sana takılmamıştım."

Sırıttı. "Evet öyleydin."

Öyleydim ama bunu itiraf etmeyecektim.

Gözlerimi kısıtım ve o konuşmaya devam etti.

"Herhangi bir karışıklığa ihtiyacım yoktu. Aklımda yaptığım şeyden başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Başıma bir şey geldiği için evde kalbi kırık bir kız bırakır mıyım diye endişelenmeme gerek yoktu."

Bunun mantıklı ve düşünceli olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Bunu ona da itiraf etmeyecektim. Devam etti.

"Ben dışarı çıktığımda sen geri çekilmiştin. O zaman bir erkeğin vardı ve beni aştığını düşünmüştüm."

Omuz silkti, umursamıyormuş gibi kayıtsızdı ve bu beni biraz kızdırdı.

Hayır bekle, bu beni gerçekten

kızdırdı. İşi bitmemişti.

"Sonra o adam gitti ve sen benden kaçmaya devam ettin. Erkekler geldi, erkekler gitti. Senin için sorun olmadığını düşündüm."

bana yaklaşırdın. Hazır olduğunuzda bana gelirdiniz."

Artık gözlerinden ya da ondan kaçmıyordum. Ona hançer gibi bakıyordum.

Ne küstah bir pislik!

Sakince bakışlarıma karşılık verdi. "Beklemekten biraz yorulduğum ve senin erkek geçit töreninden kesinlikle sıkıldım." Sesi biraz sinirli ve biraz da korkutucuydu. "Neyse ki bana bu altın fırsatı sundun."

Cehennem donana kadar bekleyebilirdi. Beni yıllarca uzakta tutup sonra da canı istediğinde yanına çekecek değildi.

"Senden kaçmakla işim bitmedi!" Dedim.

Konuşurken biraz geri çekildi. Tekrar yaklaştı.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Daha fazla beklemek yok, daha fazla oyun yok, daha fazla kaçmak yok ve daha fazla başka erkek yok. Sen bunu istiyorsun, ben de bunu istiyorum ve bu gerçekleşecek."

"Bunu istemiyorum," diye yalan söyledim. Kendimi korumak için falan. Kibirli bir pislikti. Çok korkutucuydu. Beni kendisiyle yatmaya zorlamaya çalışıyor ve bunu yapmak için arkadaşımı kullanıyordu. O kötü biriydi. Lee Nightingale'in bir parçası olmak istemiyordum.

İşte bu kadar.

Yumuşak bir şekilde güldü.

"Saçmalık." Komik
olduğumu düşünüyordu.

Kırmızı gördüm.

"Tüm o-"

Beni tekrar öptü ve bu sefer Joe Perry kısa bir anıydı.

Hemen öpücüğe teslim oldum.

Ne diyebilirdim ki? Lee'ydi.

Gittikçe güzelleşiyordu. Ağız açıktı ve benimki de açıktı, dili ağızımdaydı ve sonra benimki onunkindeydi. Bacaklarım daha da açıldı ve o daha da yaklaştı. Kolları sıkılaştı ve göğüslerim göğsüne yaslandı. Kollarım boynuna dolandı ve ona doğru bastırdım.

Sonra dudakları benimkilerden koptu, başı yukarı fırladı ve etrafında döndü, tüm vücudu gerildi, kıvrıldı, bekledi.

Sonra Kitty Sue ve Ally girişten mutfağa doğru köşeyi döndüler.

Kitty Sue'nun eli boğazına gitti. Gözleri büyüdü ve sonra, yemin ederim, yaşlarla doldu.

Ally gülmeye başladı.

Tavana baktım.

Kahretsin.

DÖRT

SENİ TEKRAR ÖPMEM GEREKİYOR MU?

M tepkiniz anında oldu.

"Seni öldüreceğim," dedim Ally'ye.

İçeri girdi ve bir gece çantasını kıkırdayarak yere bıraktı.

Bana tuzak kurdu. Lee'nin dün gece eve geleceğini biliyordu. Çılgın sürtük.

"Burada neler oluyor?" Kitty Sue umutla sordu, olduğu yere çakılıp kalmış ve bize bakıyordu, cinsel yaklaşmamızı onaylamayan gözlerle değil, umutlu bir mutlulukla dolu gözlerle.

Lee gözlerini Kitty Sue'dan, tüm çocuklar da uzun ve zayıf vücutlarını ondan almışlardı. Kitty Sue her zaman enerji doluydu, tam zamanlı bir işte çalışan, her akşam yemek yapan, kurabiye kavanozunda ev yapımı kurabiyeleri olan ve her yıl tüm çocuklarının Cadılar Bayramı kostümlerini sıfırdan diken bir anneydi.

Lee kenara çekildi, sonra ayağa fırlayıp yanımdaki tezgâha oturdu.

Aceleyle bacaklarımı kapattım.

"Kahve isteyen var mı?" Lee kibarca sordu.

Yere atladım ve bir adım öne çıktım, aklımda kaçmak vardı. Dünyalar arasındaki bir yırtıktan geçtiğim çok açıktı ve bir an önce kendi dünyama dönmenin yolunu bulmalıydım.

Dahası, bu dünyanın Lee'si artık beni öpmediğine göre, ondan uzaklaşmam gerekiyordu yoksa ellerimi boynuna dolayacak ve sıkacaktım.

Lee öne doğru eğildi, beni kot pantolonumun kemerinden yakaladı ve bacaklarının arasına çekti.

"Burada neler oluyor?" Kitty Sue tekrarladı, gözleri sıcacık manzarayı inceliyordu.

Çok rahat. Çok hızlı. Çok garip.

Kahretsin.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Lee benden önce davrandı. "Indy ve ben artık birlikteyiz."

Tüm vücudum şaşkınlık içinde dondu, ağzım hala açıktı.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım," diye bağırdı Kitty Sue.

"Doğru!" Ally haykırdı.

Arkamı döndüm ve Lee'ye ters ters baktım. "Bir gecelik seks demiştin!"

Lee'nin gözleri benimkileri tuttu. "Bir gece demedim. Uzun zamandır bekliyoruz. Bir gece yetmez." Sonra durakladı ve "Ama istersen deneyebiliriz" dedi.

Yıllarca süren seksi Lee'yle bir geceye sığdırmaya çalışma fikri göğüslerimi kabarttı.

Göğüslerimi görmezden geldim ve dikkatimi öfkeme verdim.

Lee'yi annesinin önünde tokatlamamanın kötü bir davranış olacağını düşündüm.

Ve kesinlikle boğarak öldürme yoktu.

Kitty Sue kendi küçük cennetindeydi, o kadar ki benim "bir gecelik seks" yorumumu ve Lee'nin yanıtını kaçırdı.

"Babana söylemek için sabırsızlanıyorum," dedi bana. "Ve senin baba," dedi Lee'ye.

"Ben olsam bunu yapmazdım," dedim, paniklemeye başlamıştım.

"Tabii ki hepimiz çok heyecanlanmamalıyız. Her şey çok hızlı geliyor, ama o kadar da hızlı değil, ne demek istediğimi anlıyorsanız," diye devam etti Kitty Sue.

Hızlı mı? Bu hızlı değildi. Bu warp hızıydı.

Kitty Sue hiçbir şeye odaklanmadan hülyalı bir şekilde önüne bakıyordu ve hepimiz atmosferin içinde eriyip gitmiştik. Düğün renklerini seçiyordu. Porselen desenlerine karar veriyordu. Zihninde bebek patikleri örüyordu. Mutlu haberi vermek için annemin mezarına yapacağı ziyareti planlıyordu.

Kahretsin.

Lee'ye doğru döndüm.

"Pislik," diye

mırıldandım.

Söylediklerimden etkilenmemiştii ama ağzımdan çıkan sözcükleri izlerken biraz büyülenmiş gibiydi.

Ally arkamıza uzanıp kahve fincanını kaparak, "Sana kıyafetlerini ve bazı eşyalarını getirdim," dedi. "Görünüşe göre daha fazlasını getirmeliymişim."

Bakışlarımı ona çevirdim.

Görmezden gelme konusunda Lee kadar iyiydi. Daha da iyisi, daha çok pratik yapmıştı.

"Ondan biraz alacağım. Indy'nin zaten bir fincanı var," diye mırıldandı Lee.

"Şaşırtıcı değil," dedi Ally, üç fincana kahve doldururken.

Lee'nin evinde her gün olduğu gibi her şey normalmiş gibi davranıyorlardı ve ben kesinlikle alternatif bir evrende olduğuma karar verdim çünkü bu tamamen eski bir çılgınlıktı.

"Dinleyin millet!" Herkesin dikkatini çekmeye çalışarak bağırdım. "Bu görüldüğü gibi değil."

Ally bana baktı.

Kitty Sue'nun mutluluktan şaşkına dönmüş gözleri bana odaklandı.

Lee'nin sert kalçaları yanlarımda sıkılaştı ve ön kolu göğsümün ve boynumun etrafını sardı. Çenesi omzumun kıvrımına doğru eğildi, dudakları kulağımın dibindeydi.

"Annemin anını mahvetme," diye mırıldandı. "Ne o zaman?" Kitty Sue sordu.

Lee'nin parmakları omzuma saplandı ve ön kolundaki kasların boynuma doğru esnediğini hissedebiliyordum. Kitty Sue'nun gözlerine bir kez baktım.

Hepsinin canı cehenneme.

"Ağırdan alıyoruz," dedim söyleyecek başka bir şey bulamadığım için, gerçek gibi.

"Oğlun benden zorla seks yapmaya çalışıyor" demek kulağa pek hoş gelmiyor. Haberler 11'de.

Kitty Sue rahat bir nefes aldı, bize göz kamaştırıcı bir gülümseme gönderdi ve kahvesine şeker koydu.

Ally oturma odasına girdi.

Lee çenesiyle saçlarımı kenara itti ve omzumun boynumla birleştiği noktayı usulca öptü.

Sanırım bu onun teşekkür etme şekliydi. İyi bir yoldu.

"Hey, Rosie nerede?" Ally sordu.

Donup kaldım.

Lee de öyle.

Rosie'yi tamamen unutmuştuk. "Siktir," dedi Lee.

Beni öne doğru itti ve tezgahdan atlayarak oturma odasına doğru ilerledi. Hem kaslı sırtına hem de kot pantolonunun içindeki kıcına iyice baktım ve dizlerimin bağı çözüldü.

"Liam Nightingale, o ağız!" Kitty Sue uyardı.

Lee'yi takip ettim ama o çoktan oturma odasından çıkıp mutfığa doğru ilerliyordu.

Kanepenin üzerindeki yorgan ve yastığa baktım. Rosie yoktu.

"Siktir!" Lee dairenin başka bir yerinden seslendi. Ona doğru koştum.

İkinci yatak odasının kapısı kapalıydı. Banyo kapısı açıktı ve banyo boştu. Lee'nin odasına girdim ve o da banyodan çıktı.

"Lanet olası amcık," diye mırıldandı Lee.

"Mouth!" Süper güç-anne kulaklı Kitty Sue mutfaktan seslendi.

Lee her zaman çok iyi küfür ederdi. Kendimi bildim bileli bunu yapardı.

Lee şifonyere doğru yürüdü ve bir çekmeceyi kaydırarak açtı. Göğsüne ve kollarına tam oturan lacivert, uzun kollu bir tişört giydi ve bir çift çorap aldı. Yatağa oturup çorapları ve kare burunlu, yanları gümüş çemberli bir çift siyah motosiklet botunu giymesini izledim.

Cidden harika botlar.

Lee'nin botlarını aklımdan çıkarmak için başımı salladım ve Rosie hakkında endişelenmeye başladım, neden gittiğini, ne

Ne yapıyordu, nereye gidiyordu ve o esrarkeş beyninde ne vardı.

Sonra Lee yataktan kalkarken aklıma bir şey geldi. Ve o sabah ilk kez gülümsedim.

Önce Rosie'yi bulup elmasları sahibine geri götürseydim, Lee'ye hiçbir şey borçlu olmazdım.

Hee hee.

Düşüncemden o kadar mutlu oldum ki paylaşmak zorunda kaldım.

"Sanırım bu, seks gaspı planlarınızı sekteye uğrattı."

"Dadı dadı foo foo" zamanlamamı çok kötü ayarlamıştım. Lee beni ensemden kancalayacak kadar yakındı ve beni ona çarptıracak kadar güçlüydü. Saçımı erotik bir şekilde sertçe çekerek başımı geriye yatırdı.

Sonra beni öptü.

Sert, derin ve ciddi bir öpücüktü ve bol miktarda dil içeriyordu.

Ayak parmaklarım kalın halıda kıvrıldı.

Başını kaldırdığında, "Senin için planlarım var. Bu daireden ayrılma."

Başımı salladım.

Dairesinden ayrılmaya niyetliydim. Beni izledi.

"Indy, bu daireyi terk edersen seni aramaya gelirim."

"Tanrım, daha yatmadık bile ama şimdiden bana güvenmiyorsun."

"Seni hayatın boyunca tanıdım, aptal kız kardeşimin yan odada olduğu ve ikiniz bir araya geldiğinizde Laurel ve Hardy'nin Denver'da yaptığı gibi olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

"Öyle değil!" Ağladım.

"Peki ya Carmine Alfonzo'dan Garth Brooks konseri için karaborsa bilet aldığın zamana ne demeli?"

Carmine Alfonzo, daha çok Carmine Amca olarak bilinir. Onu yedi yaşımızdan beri tanırdık. Babamla birlikte ekip arabasına binerdi.

"Kılık değiştirmişti!" Kendimi savundum.

Lee, "Beyzbol şapkası takıyordu," diye karşılık verdi.

"Evet, ama o bir Cubs taraftarı, Sox şapkası takıyordu. Kafası yanıyor olmalıydı."

Lee'nin gözlerinin kenarları, ağzını içermeyen ama yine de son derece etkili bir sırıtışla kırıştı ve saçımı bıraktı.

"Henüz işimiz bitmedi," dedi bana.

"Evet bitirdik," diye karşılık verdim.

Lee'nin kırışıklıkları kayboldu ve yüzü ciddileşti. "Bu seninle benim aramda olacak," diye tehdit etti.

Annesine ve kız kardeşine "birlikte" olduğumuzu açıkladığından beri "bunun" ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim. Bildiğim bir şey varsa o da

Bunun bir parçası çıplak olmamız, onun yatağında olmamız, benim hevesle katılmamı gerektiren aktivitelere katılmamızı içeriyorsa, bunun bir parçası olmayacaktım.

"Hayır, değil," diye karşılık

verdim. "Bunu sonra

konusuruz." "Hayır,

konuşmayacağız."

Gözleri kısıldı. "Seni tekrar öpmem gerekiyor mu?"

Aceleyle geri adım attım ve ayak parmağımın halıda bir desen çizmesini izledim.

"Hayır," diye mırıldandım.

"Tanrım, kafamı muayene ettirmem

gerek." Başımı kaldırdım.

"Bu da ne demek oluyor?" Öfkeyle

sordum. "Hiçbir şey. Döndüğümde

burada ol."

"Elbette."

Onun hayatı üzerine değil.

ALLY NIGHTINGALE HENÜZ kariyerine karar vermemişti. Şu anda yüz on birinci barmenlik işini yapıyordu. Halihazırda bir lisans diploması vardı (siyaset bilimi okumuştı ve kıl payı kurtulmuştu), sertifikalı bir radyoloji teknisyeniydi (zor bir işti ama bunu başardı ve işi bırakmadan önce iki ay boyunca İsveç Tıp Merkezi'nde MRI makinesinde çalıştı; Malcolm'un kafası bu işten sonra neredeyse patlıyordu) ve sertifikalı bir tırnak teknisyeniydi.

Tüm bu şeylerin arasında Ally iyi tırnaklar veriyordu, ancak bütün gün bir sandalyede oturup törpülemeyi, cilalamayı ve plastik parçalarını tırnak şekline sokmayı enerjik kişiliğiyle uyumlu bulmuyordu.

Neyse ki barmenlik yaptığı için günlerinin çoğu boş geçiyordu ve ne zaman biraz paraya ihtiyacı olsa (ki bu sık sık oluyordu) Fortnum's'da benim için yarı zamanlı çalışıyordu.

Kitty Sue ile gelmeden önce Ally evime gitmiş ve benim için bir Ally Kıyafeti seçmişti. Eğer bir Rosie'yi arama kıyafeti ya da Liam'dan sonraki gece kıyafeti seçecek olsaydım, Levi's'ı da içerirdi. Ama kulis kartım olmadığı sürece kıyafetlerimin çoğunda Levi's olurdu.

Ally, dizlerimin beş santim yukarısına denk gelen mini bir kot etek seçmişti, Ally'nin giydiği gibi, yani poposunun beş santim aşağısına denk gelen mini bir etek değil. Ayrıca eski Rolling Stones tişörtümü (Stones hayranı değildim ama tişört çok havalıydı), büyük gümüş tokalı geniş kırmızı kemerimi ve kırmızı kovboy çizmelerimi de getirmişti.

Lee ve Kitty Sue gittikten sonra Ally'ye Rosie fiyaskosunu ve onu bulma planımı anlattım. O (şaşırtıcı olmayan bir şekilde) hemen yardım etmeye gönüllü oldu ve ben de (aynı şekilde şaşırtıcı olmayan bir şekilde) onu kabul ettim.

Ben duş alıp giyinirken Ally Duke'u aramaya çalıştı ama başaramadı.

Sonra Jane'e yardım etmek için kitapçıya gittik. Duke ve Rosie dışarıda olduğu için Jane dükkanda yalnızdı ve espresso makinesini tek başına idare ettiği ve dolayısıyla insanlarla konuşmak zorunda kaldığı için telaş içindeydi. Jane insanlarla konuşma konusunda iyi değildi. Kötü bir kitabı rafa kaldırabilirdi ve bilgisayar kitap envanterimizi toplamakta, süpürmekte ve güncellemekte gerçekten iyiydi, ancak müşteri ilişkileri onun güçlü yanı değildi.

Ally ve ben Jane'le birlikte sabah ezgisi bitene kadar çalıştık. Müdavimler Rosie'nin orada olmamasından memnun değildi ama hepimiz Rosie'nin yanında çalıştığımız için onun taklidini iyi yapabiliyorduk. Yine de aynı şey değildi.

Sonra Ally, orada olma ihtimaline karşı Rosie'nin evine uğradı. Bu benim için yasak bölgeydi çünkü Lee gizemli "yöntemlerinden" birini kullanarak Rosie'nin adresini öğrenmiş ve orada olabilirdi ve Lee'yle henüz karşılaşmak istemiyordum, özellikle de Rosie'yi ya da elmasları ararken. Planımı bilmiyordu ve ben de bunu belli etmeyecektim.

Her neyse, hafta içi işler öğle yemeği saatine kadar durulmuyordu ve Jane'i tek başına bırakamazdım.

Ally, Rosie'nin evinde mola verirken cep telefonum çaldı.

Babamdı.

"Hey, babacık," dedim.

"Lee ile takılman da neyin nesi?" Kahretsin.

Kitty Sue.

"Ağırdan alıyoruz."

"Yavaş ol," dedi babam. "Bu çocuk tam bir erkek kedi. Tanrım, neden Hank'i seçmedin? Hank iyi bir adam, sağlam bir polis, iki ayağının da kanunun doğru tarafına bastığı bir işi var."

Vay be.

Babam devam etti, "Beni yanlış anlama. Lee kendi halinde biri, kimseden bir bok almaz, buna saygı duymak lazım, ama lanet olsun. Benim kızım mı?"

Ben sessizdim ve babam da iş başındaydı. Babam iş üstündeyken pek bir şey yapamazdın.

"Kitty Sue kendini kaybetmiş durumda," dedi bana. "Annen ve o bir çeşit kan anlaşması yapmışlar, başparmaklarını iğneyle tutturup birleştirmişler, aptal kız saçmalığı, ve çocuklarının evleneceğine, bebekleri olacağına ve böylece akraba olacaklarına söz vermişler."

Bu tanıdık geldi.

Babamın sesi sinirli bir tondan ikna edici bir tona dönüştü. "Hank'in iyi bir emekli maaşı olacak."

"Baba, Hank'in kafasını patlatırdım. Bir gün falan dayanırdık."

"Shee-it."

Babam bunun doğru olduğunu biliyordu.

Telefonu kapatmadan önce başka bir şey söylemedi. Sanırım Lee'nin baba oyu yoktu.

Telefonu kapattım ve Lee'ye zihinsel olarak annesini rahat bırakma görevini verdim. Bizi bu işe o sokmuştu, o çıkarmak zorundaydı.

Rosie'nin dosyasına acil durum irtibat kişileri olarak yazdığı birkaç arkadaşını arayıp Rosie'nin onlarla olup olmadığını ya da onu görüp görmediklerini öğrenmeye karar verdim. Birinden yanıt alamadım. Diğeri evdeydi, uyuyordu, rahatsız edilmekten hoşnut değildi ve Rosie'den birkaç gündür haber alamamıştı.

Duke'u tekrar aradım. İki kez. Cevap vermedi. Telesekreter de yoktu. Duke'ün gerçekten de yirmi birinci yüzyıla ayak uydurması gerekiyordu ve ben de zihnimde Noel hediyesi alma listeme bazı maddeler ekledim.

Sonra kapı açıldı ve Marianne Meyer içeri girdi.

Marianne Meyer biz büyürken Washington Park'ta Nightingales'in bitişiğinde oturuyordu. Yaşça Lee ve Ally ile benim aramdaydı ve iyi bir arkadaştı. Ortaokulda skolyoz korsesi, lisede de ortodonti tedavisi görmüştü. Bir pislikle evlenmiş, boşanmış ve bir yıl önce ailesinin yanına geri taşınmıştı. Marianne boşanmayı zor karşılamıştı ve otuz bir yaşında ailesiyle yaşamak daha da zordu. Bir buçuk metre boyundaydı ve eskiden çok tatlıydı, ama boşanma onu çok yıpratmıştı ve üzüntülerini Oreolarda boğuyordu.

Pres-St. Luke'da hemşireydi. Gündüzleri boş kalabilmek için akşam vardiyasına kalıyordu ve ev aramayı tam zamanlı bir hobi haline getirmişti.

Yanakları kızarmış bir halde espresso tezgâhının başında bana doğru koştu.

"Sonunda Lee Nightingale ile birlikte olduğunu duydum," dedi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Marianne hayatım boyunca aşık olduğum kişiyi yakından tanıyordu ve geçmişte bazı Lee Manevralarım için işe alınmıştı. Muhtemelen yedinci cennette olduğumu ve beni gelinlik alışverişine götürecek bir arkadaşına ihtiyacım olduğunu düşünüyordu.

"Ağırdan alıyoruz," dedim.

"Sen... bilirsin... henüz yapmadın mı?" Bunu efsanevi Liam Nightingale ile yapma düşüncesi bile gözlerini kamaştırmaya başlamıştı.

"Hayır."

"Neyi bekliyorsun?" diye neredeyse bağıracaktı ve eğer tezgâhın öbür tarafına uzanıp beni gömleğimden tutup sarsmış olsaydı hiç şaşırırmazdım.

Marianne'in aklını Lee'den çikolata şurubu ve çırpılmış krema ağırlıklı bir mocha ile aldım.

Marianne gittikten sonra, Lee ile yaptığım anda onu arayıp tüm detayları vereceğime söz verdirerek (değil

olacaktı), Hank'i aradım.

Bunu yaptım çünkü Rosie'nin elmasları rehin vermek ve San Salvador'a gitmek gibi aptalca bir şey yapabileceğini düşündüm. Anlattığına göre, bodrumunda yetiştirdiği ve hiç bilmediğim "birinci sınıf" otlar için elli dolar alacaklıymış ve adam ona bir milyar dolar değerinde elmas vermiş.

Bu cidden şüpheli bir durumdu ve Rosie o lanet şeyleri aldığı için cidden aptaldı.

Yine de, bir servet dolusu elmas sunulduğunda insan ne yapar? Hayır mı derdi?

Aslında Rosie'yi talih kuşunu paraya çevirip şehirden kaçmak istediği için suçlamadım. Şahsen ben olsam San Salvador'u seçmezdim.

Rosie başarılı bir şekilde atladıysa ve Lee dün gece söylediklerinde haklıysa, bu Rosie'nin San Salvador'da olacağı ve Lee'nin ya da benim veya her ikimizin de hedef tahtası olma ihtimalinin yüksek olduğu anlamına geliyordu. O adamlara ağzımı açmamalıydım ve Lee'ye tüm kalbimle katılıyordum. Eminim ona da defalarca ateş edilmişti ve eğer o bundan hoşlanmadıysa, ben de asla hoşlanmayacaktım.

Bu aynı zamanda Lee'nin hayatını tehlikeye attığım için ona borçlu olduğum anlamına da gelirdi. Hayatımın tehlikede olacağından ve ölmeden önce Lee ile (en azından bir kez) seks yapmaktan kendimi vazgeçirmekte zorlanacağımdan bahsetmiyorum bile.

Ayrıca, espresso makinesinde Rosie'nin yerini asla alamazdım. Tanrı vergisi bir yeteneği vardı, şaka değil. Kahvenin Picasso'suydu.

Hank'in ilk söylediği şey, "Sonunda Lee ile takıldığını duydum." oldu.

Kahretsin.

Kitty Sue, Batı'nın en hızlı çeviren parmakları. Bir şeyler yapılması gerekiyordu.

"Tam olarak değil," diye cevap verdim. "Evet, ağırdan alıyorum."

"Onun gibi bir şey." Gerçekten yavaş. Fıtığı olan bir salyangoz yavaşlığında. "Dinle, seninle bir şey hakkında konuşabilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"Beş dakikalığına polis ayakkabılarını çıkarabilir misin?"
Sessizlik.

Hank bu soruyu sormamdan pek hoşlanmazdı, ki yıllar boyunca bunu çok yaptım.

"Kahretsin. Sen ve Ally yine Walgreens'ten şeker çalmadınız, değil mi?" diye sordu.

"Biz çalmadık! Sadece bir demet alıyorduk ve ne kadar taşıyabileceğimizi bilmiyorduk, bu yüzden ne kadar koyabileceğimizi görmek için erkenden ceplerimize koymaya başladık."

Hank, "Walgreens'te poşetler var, biliyorsun," diye işaret etti.

"Bu plastik torbalar çöp sahalarını tıkıyor ve çevreyi boğuyor."

Ya da öyle bir şey.

"İsa, a politically-correct Indy. Tanrım. Kaydet Bize." diye mırıldandı.

"Ukala," dedim gülümseyerek.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Derin bir nefes.

"Kayıp bir kişiyi nasıl bulabilirim?"

Hank tamamen işine odaklandı. Onu göremiyordum ama duyduğuma emindim. "Kim o?"

"Onu tanımıyorsun." Hank Rosie'yi tanıyordu ama sadece Fortnum's'a geldiğinde kahve almak için.

"Ne zamandır kayıplar?"

Hesaplamaya çalıştım. "Yaklaşık on saat." "Üzgünüm, Indy. Henüz kayıp değil."

"Ya gerçekten öyleyse?" "Kim o?" diye tekrarladı.

"Benim bir çalışanım. Düzenli bir adamdır." Bu bir yalandı. Rosie düzenli biri değildi. Ama Rosie kahve yapmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Haftanın yedi günü çalışır ve hiç şikâyet etmezdi. "Bugün işe gelmedi," diye devam ettim. "Adı Ambrose Coltrane." En iyisi takma adını kullanmamaktı, Lee'nin bir iyilik istemesi ihtimaline karşı.

"Lee'nin aradığı Ambrose Coltrane mi?" Ne dedin?

"Lee onu sadece Rosie olarak tanıyor," diye tersledim. Sonra tereddüt etti, "Lee'nin yöntemleri var."

Grr.

Herkes hep bunu söylerdi. Lee'nin kızların iç çamaşırlarına girme yöntemleri vardı. Lee'nin işi yokken arabası için parça bulmanın yolları vardı. Lee'nin gittiği her yerde park yeri bulmanın yolları vardı. Lee'nin cezadan ortalama bir saat sonra kurtulma yolları vardı, oysa Ally ve ben genellikle bütün bir hafta, bir ay ya da suçumuz neye mal olduysa onu yapmak zorunda kalırdık.

Hank hayal kırıklığımı anlamadı. Sadece konuşmaya devam etti.

"Özel dedektif veri tabanlarından başlayarak. Pek çok şeye ulaşabilir. Lee birkaç saat önce aradı. Coltrane ortaya çıkarsa ona haber vermemi istedi. Bu iyiliği senin için mi yapıyor?"

Cevap için duraklayın.

Çenemi kapalı tuttum.

"Neler oluyor?" Hank iyi huylu, iş adamı gibi sesini kaybediyor ve sert ağabey sesine bürünüyordu. "Sen ve Lee neden aynı adamı arıyorsunuz?"

Hindistan Vahşi Yaşam Kuralları'nın bir numaralı kuralı: Şüpheye düştüğünüzde ya da başınız belaya girdiğinde yalan söyleyin.

"Bilmiyorum. Dinle, Hank, Rosie hakkında bir şey duyarsan önce beni arayabilir misin? Sonra da Lee'yi aramadan önce bir ya da iki saat ya da yirmi dakika kadar bu konuyu unuttur musun?"

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemezsen olmaz."

Kardeş gibi, kardeş gibi. Sonuna kadar inatçı.

"Unut gitsin. Cumartesi babamın barbeküsünde görüşürüz." "Lee ile mi geliyorsun?"

"Hayır, Lee ile gelmiyorum. O zamana kadar ayrılacağımıza eminim. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattım ve cep telefonumun rehberini açtım. Lee'ye geldim, derin bir nefes aldım ve Lee'yi aramak için hayatımda daha önce hiç basmadığım bir tuşa bastım.

Bir kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Evet?" "Lee? Ben Indy."

Bir müşteri geldi ve duble espresso istedi. Ona bir dakika parmağımı uzattım ve Jane son telveyi gevşetmek için portafiltreyi lavaboya vurmaya başladı.

"Neredesin?" diye sordu.

"Fortnum's."

"Sana evde kalmanı söylediğimi sanıyordum." Sanki bana söyleneni yapmışım gibi.

"Bir iş yerim var ve iki çalışanım eksik. İşe gelmek zorundaydım."

"Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce insanlar size ateş ediyordu."

Hmm, sesi kızgın geliyordu.

"Jane sabahları dükkânı tek başına idare edemez. Eriyip gidecek."

Neden kendimi ona açıklıyordum ki?

"Dinle, sen var içindur Kitty Sue, O herkese birlikte olduğumuzu söylemek."

"Birlikteyiz." "Birlikte değiliz." "Kime söyledi?"

"Baba, Marianne Meyer, Hank, Tanrı bilir başka kimler. Bu iş çığırından çıkıyor. Buna bir son vermeliyiz."

"Annem Hank'e söylemedi. Hank'e ben söyledim."

"Neden Hank'e söyleyesin ki?" Bu neredeyse bağırarak söylendi ve müşteri bir adım geri çekildi.

Lee bir an sessiz kaldı, anlayamadığım şeyler düşündü, sonra konuyu değiştirdi. "Ne zaman kapatıyorsunuz?"

"Altı."

"Dükkândan ayrılma. Bu akşam altıda gelip seni alacağım."

"Lee-"

"Altıda görüşürüz."

Sonra da kapattı.

Sıçan piç.

ALLY, Rosie'nin evinde olmadığı haberiyle beni almaya geldi.

Rosie'nin evinde Lee var mı diye sordum, o da olumsuz yanıt verdi.

Rosie'nin bir numaralı acil durum irtibat kişisi olan arkadaşını görmek için yola çıktık. Highlands bölgesinde bir evi vardı. Harika eski evler ve bungalovlar, ancak Rosie'nin arkadaşı yenilenmiş bir evde yaşamıyordu. Bu nedenle, yenilenmiş tek bir evin bulunduğu bir blokta da yaşamıyordu. Ya da bahçesinde bir düzineden fazla gerçek çim yetişen veya pencerelerinde düzgün perdeler olan tek bir evin bulunduğu bir blokta. Burası yarı çorak bir araziydi.

Kapıyı çaldık ama cevap alamadık.

Arabamda oturduk ve cep telefonumdan evin numarasını aradık, cevap veren olmadı.

Mahalleyi taradık ve Ally bloğun sonunu işaret etti.

Arabadan indik ve köşedeki Stop & Stab'a doğru yürüdük; burası şaşırtıcı bir şekilde Denver'daki marketlerin fazlalığından etkilenmemiştii. Tezgâhın arkasında Arap kökenli bir adam duruyordu.

Ona doğru yürüdük ve gülümsedi.

"Sakız ister misin?" diye sordu. "Hayır, biz-" demeye başladım.

"Sigara mı? Sizin için kötü ama onları satmak zorundayım yoksa iflas edeceğim. Bu mahalledeki herkes sigara içiyor."

Başımı salladım ve sonra Lee'nin neden tütün gibi koktuğunu kısaca merak ettim. Askere gittiğinden beri onu sigara içerken görmemiştim.

Ally'nin bana "Alo?" der gibi baktığını fark ettim ve Lee Hayali'nden sıyrıldım.

"Rosie Coltrane'i tanıyor musun?" Ben sordum.

"Mal almıyor musunuz?" diye sordu tezgâhtar, hem hayal kırıklığına uğramış hem de yenilmiş görünüyordu.

Kendime engel olamadım. Beni hemen üzdü.

"Evet, nane şekeri," diyerek bir paket nane şekeri aldım ve tezgâhın üzerine koydum.

Nane şekerlerine baktı. Ben nane şekerlerine baktım.

Ally nane şekerlerine baktı.

Naneler yalnız görünüyordu ve naneleri satın almak bu adamın ailesini beslemek için hiçbir şey yapmayacaktı.

Tezgâha bir paket nane şekeri daha koydum, ardından iki çikolata aldım ve buzdolabına gidip iki şişe su ve iki diyet gazoz aldım.

Tezgâha geri dönerken, bir kutu krema dolgulu, hazır paketlenmiş kek aldım. Yıllardır kek yememiştim.

Mutlu bir şekilde alışverişlerimi saymaya başladı. "Kimi arıyordunuz?"

"Rosie Coltrane. Benim için çalışıyor ve bugün işe gelmedi ve endişeliyim," diye yalan söyledim.

İyi bir yalancıydım. Ally ve ben sekiz, Lee on bir yaşındayken Lee, Ally ve ben garajın arkasında yaprak tütürmeye çalışırken yakalandığımızdan beri bunu yapıyordum. Marshmallow kızartmayı düşündüğümüz ama nasıl yapacağımızı bilmediğimiz gibi yaratıcı bir bahane bulmuştum. Malcolm yuttu. Çocuklar, şekerlemeler, benim sevimli, melek gibi gülümsemem. Hepsi iyi huylu ve makul görünüyordu.

Yangın güvenliği ve kibritlerin tehlikesi hakkında bir konuşma yaptıktan sonra Lee saçlarımı karıştırdı.

Mutlu anılar.

"Rosie adında bir adam tanımıyorum. Ne tür bir adamın Rosie gibi bir ismi olur ki?" dedi karşıdaki adam.

"Rosey Grier?" Ally denedi.

"Ben de Rosey Grier diye birini tanımıyorum," dedi tezgâhtar.

"Futbolcu mu? Sirhan Sirhan'ın yakalanmasına yardım mı etti?" Ally sordu.

"Amerikan futbolunu takip etmiyorum. Sirhan Sirhan diye birini tanımıyorum. O da mı futbolcuydu?"

"Hayır, Bobby Kennedy'ye suikast düzenledi," diye açıkladı Ally.

"Aman Tanrım! Onu kesinlikle tanımıyorum!" diye haykırdı karşıdaki adam, dehşete düşmüş bir halde.

Tarih dersini bölmeye karar verdim. "Bizim Rosie buralarda oturmuyor ama arkadaşı oturuyor, sokağın aşağısında, dört ev ötede. Adı Tim Shubert."

"Tim'i tanıyorum. Bir sürü peynirli puf ve donmuş pizza alır."

Tim, Rosie'nin kalibresinde bir keş olsaydı, çok fazla peynirli puf ve pizza aldığından hiç şüphem yoktu.

"Rosie zayıf, 1.80 boylarında, kirli sarı saçlı. Biraz Kurt Cobain'e benziyor ama yüzü o kadar sivri değil," diye ekledi Ally.

"Kurt Cobain diye birini tanımıyorum ama Tim'in yanında bu tanıma uyan bir adam gördüm. Adı gerçekten Rosie mi?"

"Takma adı," dedim. "Adı Ambrose."

"Ambrose gayet güzel bir isim. Neden kendisine Ambrose demiyor?"

Ally bana baktı.

Bunu görmezden gelmeye karar verdim. Herhangi bir cevabın bir nesli ve kültür farkını kapsamaması gerekirdi. Bugün bunu yapabilecek durumda değildim. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde **v u r u l m u ş t u m**,

Fiziksel olarak yataktan sürüklenerek çıkarıldım ve Lee Nightingale tarafından üç buçuk kez öpüldüm (evet, sayıyordum ve yarısı boynuma kondurduğu öpücüktü). Görevi olan bir kadındım ve Ambrose gibi fiyasko bir ismi açıklayacak vaktim yoktu.

"Onu son zamanlarda gördün mü, mesela bugün?" Aldıklarımın parasını öderken sordum.

"Hayır, bugün olmaz."

"Tim?" Ally sordu.

"Tim de değil."

Çantayı bana uzattı ve ne yapacağımı şaşırmış bir halde çantayı aldım.

"Tanrım, Indy. Sen dedektif romanları okumaz mısın? Tanrı aşkına, senin bir kitapçın var," diye tısladı Ally ve sonra dükkân sahibine döndü.

Tezgâhtar kocaman gülümsedi. "Kitapçınız mı var? Kitaplara bayılırım. Hangi kitapçının sahibisiniz?"

"Fortnum's, Bayaud ve Broadway'in köşesinde," diye cevap verdim.

"Bunu biliyorum. Karım oraya gidiyor. Orada kitaplar ucuz ve sonra onları geri satıp nakit para kazanabiliyorsunuz."

"Evet, işte bu." Başımı salladım ve gülümsedim, vekâleten bir müşteriyle tanıştığım için mutluydum.

Ally çantasında bulduğu bir kağıda adımı ve numaralarımı yazmakla meşguldü.

kağıdı ona uzattı. "Belki Rosie ya da Tim'i görürsen bizi arayabilirsin. Bunu yapar mısın?"

"Tabii ki. Ben bir işverenim. Sadece eşim benim için çalışıyor ama işe aldığınız yardımcıya güvenmenin ne kadar önemli olduğunu anlıyorum. Sizi arayacağım."

"Teşekkürler."

Dışarı çıktık ve arabamda oturup Tim'in evine bakarken bir sonraki adımda ne yapacağımızı düşündük. İkimiz de bu işte yeniydik. İkimiz de daha önce kaçak bir keşin izini sürmemiştik. Bir sürü adamı takip etmiştik ama onları nerede bulacağımızı biliyorduk.

Beynimizin sularının akmasını sağlamak için ikimiz de birer kek yedik.

"İyi bir adamdı," dedim sarı kek ve kremanın arasından.

"Evet," diye yanıtladı Ally, ağzı da aynı derecede doluydu.

Biri Ally'nin camına vurdu ve ikimiz de sıçrayıp başımızı yana çevirdik.

Gördüklerim karşısında neredeyse ön camıma kimya yoluyla daha iyi yaşam kremi kusacaktım.

Grizzly Adams'tı, ama seri katil versiyonu. İri yarı biriydi, bir sürü vahşi sarı saçı vardı, kalın, cidden aşırı uzun (burada ZZ Top'tan bahsediyoruz) kıvil sakalı vardı ve hava neredeyse doksan derece olmasına rağmen flanel gömlek giyyordu.

Ayrıca bir pompalı tüfek taşıyordu ve kafasının üstünde bir tür acayip gözlük aparatı vardı.

"Bir şey mi istiyorsun?" diye hırladı.

Ally sakince, "Tim Shubert'i arıyoruz," diye cevap verdi. "O burada değil," dedi Grizzly. "İlerleyin."

"Evet, evet. Gidiyorum!" Bağırdım ve arabayı çalıştırdım, vites taktım ve yola çıktım.

"Nereye gidiyoruz?" Ally sordu.

"Biliyorsam ne olayım," diye cevap verdim.

"Ona bazı sorular sormalıydık," dedi Ally, tamamen rahat bir şekilde.

"Doğru. Hayır. Benim ölmemi engellemeye çalışıyoruz. Kesinlikle senin ölmeni. Güpegündüz pompalı tüfek taşıyan insanlarla konuşmam."

Ally düşünceli bir tavırla, "İlginç görünüyordu," diye cevap verdi. Kahretsin.

SAAT DÖRDÜ GEÇİYORDU.

Grizzly ile tanıştıktan sonra Fortnum's'a uğrayıp Jane'e bir süre yardım ettik ve Duke'tan haber alıp almadığını sorduk (cevap: hayır).

Şimdi Ally ve ben koyu mavi VW Beetle'imdaydık, camlar kapalı, açılır tavan arkada, Rosie'nin evinin önünde oturmuş kalan suyu yudumluyor ve bekliyorduk.

Beetle'im tam olarak bir rock 'n' roll arabası değildi ama şirindi. Kışın ısıttığı için harika olan krem rengi deri koltukları vardı. Şimdi yaz olduğu için koltuklar bacaklarınıza yapışıyor ve her indiğinizde üç kat deriniz yırtılmış gibi hissediyordunuz (kot pantolon giymek için başka bir neden).

Denver'in harika bir havası vardı, neredeyse mükemmeldi. Yazlar sıcaktı, ancak genellikle geceleri bir örtü altında uyuyacak kadar serin olurdu. İlkbahar ve sonbahar değışkendi ve kıyafetlerde çeşitliliğe izin verirdi. Kış hiçbir zaman çok soğuk geçmezdi çünkü havada nem yoktu. Ara sıra yaşanan kar fırtınaları can sıkıcıydı ve bazen Temmuz ayında kar fırtınaları olurdu, ancak neredeyse her gün güneşliydi ve Denver'in mavi gökyüzünün tadına doyum olmazdı.

Duke'u zaten milyonlarca kez aramıştık. Duke ve Dolores, Dolores'in Pagosa Springs'teki ailesini ziyaret ediyorlardı. Sabah evde olmaları gerekiyordu ama hala gelmemişlerdi. Dolores'in ailesinin numarasını ya da kızkılık soyadını bilmiyordum. Bu konuda sıkışıp kalmıştık.

Duke'un ortadan kayboluşunu ilginç ve biraz da korkutucu buldum, gerçi Duke'un bir Harley'in üzerinde dolaştığı biliniyordu.

Duke cep telefonu kullanmıyordu ve ben de Evergreen'e gitmekten nefret ediyordum. Her ne kadar Rosie muhtemelen orada olacak ya da eninde sonunda oraya gidecek olsa da, elmaslar orada olduğu için Lee de oraya gidebilirdi ve ben de Lee'den kesinlikle uzak durmaya karar vermiştim.

Bu ani dönüşü henüz kabullenememiştim ve bunu sindirmek için zamana ihtiyacım vardı.

Kimi kandırıyordum ki?

Hiçbir işlem yapılmıyordu. Lee ve ben olmayacaktık.

Ally ve Kitty Sue'nun kalbini kırmaktan nefret ediyordum ama Lee'nin birçok kadının hayatını paramparça ettiğini görmüştüm ve ben onlardan biri olmayacaktım.

O günlerde hiç evde olmazdı.

Ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tehlikeli olduğundan emindim.

Ve çok fazla ukalaydı.

Ally ve ben Rosie'nin evine bakıyorduk ve ben Evergreen'e gitmek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum ve belki de Lee ile kazanmak için cesaretli olmam gereken korkunç bir yüzleşmeye girecektim ki biri arka yolcu camına vurdu.

"Kahretsin!" Sıçradım ve bağırdım.

"Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

Ally'nin penceresinde hoş görünümlü bir adam vardı. Biraz steroidli ve göğüs bölgesi aşırı gelişmiş olsa da iyi bir saç kesimi, gömleği, kravatı ve pantolonu vardı.

"Biraz gerginiz. Zor bir gün geçirdik," diye açıkladı Ally cilveli gülümsemesiyle.

Tersine, Ally en iyilerle kafa bulabilse de, Beyaz Şapkalı tipte bir kızdı. İyi çocukları severdi. Tiki ve kurumsal tipleri ve kesinlikle üniformalı erkekleri severdi. İyi bir gitar riff'ini anlıyordu, ama erkeklerini temiz kesimli seviyordu ve kravatlar ve üniformalar onu çılgına çeviriyordu.

"Rosie'yi mi arıyorsun?" diye sordu

adam. Gözlerimi kırptım.

O kadar belli miydik?

"Evet," diye cevap

verdim.

Başını salladı. "Şurada oturuyorum."

Belirsiz bir şekilde "şurada" diye işaret etti ve Ally de ben de parmağını takip ettik, "şuradaki" evin tam olarak hangi ev olduğundan emin değildik, sonra tekrar ona baktık.

"Rosie'nin başı dertte mi?" diye sordu adam.

"Rosie'nin başı belaya girer mi, biliyor musun?" Ben de karşılık olarak sordum.

Adam başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Sessiz bir adam.

Katil kahve."

Hepimiz başımızı salladık.

"Ben Gary," dedi.

Ally elini uzattı. "Ally," dedi ve sonra beni işaret etti. "Ve bu da India."

Adımı duyunca döndü, omzunun üzerinden baktı ve başını salladı.

Ally ve ben de dönüp omuzlarımızın üzerinden baktık.

Çok geç.

Arabamıza doğru koşan iki adama tepki veremediğim kapım kırılarak açıldı. Dışarı sürüklendim ve bacaklarımın arkası sıcak deri koltuklardan koparıldığında bir çığlık attım.

Emniyet kemerimi çıkarmadığım için ulumamı yarıda bir "oof" ile kestim ve adam beni dışarı çektiğinde kemerim beni geri çekti.

"Tanrım, Teddy. Kemerini bırak," dedi başka bir adam. Bu fırsatı çığlık atmak için kullandım.

Teddy beni düşürdü. Koltuğun yan tarafına çarptım ve direksiyon simidini kullanarak kendimi tekrar koltuğa çektim.

Ally çoktan diğer tarafa çekilmişti. Çığlık atmıyordu ve bu beni çok korkuttu.

Teddy'nin elleri kemerini çözmek için geldiğinde Ally'yi arayacak zamanım olmadı ve öne doğru eğilip kolunu ısırdım.

"Siktir!" O yetiştirilmiş geri ve yumruklanmış Ben içinde elmacık kemiği.

Sert.

Hayatımda hiç bir erkek tarafından dövülmedim.

Public Image Limited/Big Audio Dynamite'ın çifte konserinde kaltak tokatlı bir kavgaya karıştım, ama kötü giden bir mosh pit'teydik. Punk'tı, beklenen bir şeydi.

Bir adam tarafından

vurulmak canımı yaktı.

Hem de çok.

O kadar ki, ılık atmayı bıraktım ve elmacık kemiğimden tüm yüzüme yayılan yakıcı acıya odaklandım.

"Teddy, Tanrı aşkına. Delirdin mi sen? O Nightingale'in. Sikini koparacak. Bunun sorunsuz olması gerekiyordu."

Tekrar ılık atmak için ağzımı açtım ve çırpınmaya başladım.

Sonra Teddy çekildi, biri bana bir şeyle dokundu ve ondan sonra hiçbir şey hatırlamadım.

BEŞ

KUPKEKLER

I kendimi çok kötü hissetmeye ve uzuvlarımı hareket ettirememeye başladım.

Bir arabanın tavanına benzeyen bir şeye odaklandım. ve çok uzaklardan gelen sesler duydum.

Araba durduğunda biraz hareket edebiliyordum ama fazla değil. Her yerim karıncalanıyordu ve kafam bulanıktı.

Arabanın kapısı açıldı ve ellerim koltuk altlarımda dışarı çekildim. Beni kim çıkardıysa ayağa kaldırdı. Bacaklarım büküldü ve yakalanmadan önce neredeyse yere düşüyordum. Yine mini etekten yakınmanın zamanı gelmişti, çünkü bir kız kısa etek giyerken kötü adamlar tarafından oradan oraya savrulmak istemez.

"Kahretsin, tut onu, seni moron."

Birinin Goon Gary (Moron değil) olduğunu fark ettiğim iki adam beni üst kollarımdan tutarak düzenli bir garajdan geçirip bir eve sürükledi. Başımı sallıyor, kafamı toparlamaya çalışıyor ve keşke kot pantolon giyseymdim demekten başka bir şey düşünmüyordum.

Bir odaya götürüldüm ve bir adamın "Tanrım, bu ne lan?" dediğini duydum.

Cevap tereddütle geldi. "Onu bayıltmak zorunda kaldık." "Yüzüne ne oldu?"

Bu cevap daha tereddütlüydü. "Teddy'yi ısırđı, o da ona vurdu."

"Tanrım! 'Bunun sorunsuz geçmesini istiyorum'un hangi kısmını anlamadın? Nightingale kanama geçirecek. Ona biraz buz getir, sonra Teddy'yi ara, onu şehir dışına çıkar."

Bir kanepeye oturmıştım ve konuştuklarını pek anlamıyordum. Parmaklarımı hareket ettirmeye odaklanmıştım. Sadece Goon Gary ve Moron'un aceleyle çıktıklarını ve üzerinde bulunduğum kanepenin gerçekten güzel bir kanepede olduğunu, kabarık ve krem ipek şam kumaşıyla kaplı olduğunu fark edecek kadar birlikteydim. Kanepemi daha birkaç ay önce almıştım ve hala kanepede değerlendirme modundaydım, büyük bir satın alma yaptığınızda bilinçsizce gelen türden bir mod.

Konuşan adama bakmak için başımı kaldırmayı başardım. Gri bir pantolon ve bordo bir gömlekle giymiş, tek renkli bir kravat takmıştı. Kısa boyluydu, ellili yaşlarında olmalıydı ve her şakağında beyaz olan simsiyah saçları vardı. Genç bir Büyükbaba Munster'ın nasıl görüneceğini tahmin edebileceğim birine benziyordu, ama çok daha ürkütücü ve kesinlikle korkutucuydu, ama komik bir şekilde değil.

"İyi misin?" diye sordu bana.

Hayır, iyi değildim. Az önce yüzüme yumruk yedim ve sonra kaçırıldım.

Sadece ona baktım.

"Bunun için gerçekten üzgünüm," dedi. "Bazı çalışanlarımla sorunlar yaşıyorum."

Hadi canım.

Düşündüm ama söylemedim. Kelimeleri oluşturacak kadar kendime gelememiştim.

Gary mutfak havlusuna sarılı bir buz torbasıyla geri geldi ve bana uzattı. Yüzüme koyabilecek kadar uzuv koordinasyonuna sahip olduğum için mutluydum. Elmacık kemiğim çok acıyordu.

"Planladığım gibi gitmedi. Sadece sohbet etmek istemiştim. Nightingale'in bir kadını olduğunu duydum ve merak ettim," dedi adam bana, sesi şaşırtıcı derecede uzlaştıracıydı.

"Ally nerede?" Ben sordum.

Her şey sırayla. Ally'nin iyi olduğunu bilmek istedim ve sonra sinir krizi geçirmek istedim.

Genç Büyükbaba Munster, Goon Gary'ye baktı.

"Başka bir kadınla birlikteydi. Onu da bayılttık," diye açıkladı Goon Gary. "Onu anahtarlarla birlikte arabada bıraktık. Teddy iyi olduğundan emin olmak için arabayı izliyor."

"Ally?" Genç Büyükbaba Munster sordu. Gary omuz silkti.

Bay Munster'ın yüzü gerildi. "Lee Nightingale'in küçük kız kardeşi Allyson Nightingale gibi mi?"

Gary biraz rahatsız görünmeye başladı.

Görünüşe göre bu, Goon Gary için bir "oopsie" anıydı.

"Söyleyecek söz bulamıyorum. Bunun sadece Lee'nin kadını değil, Tom Savage'ın kızı olduğunu biliyor musunuz? Ve arkadaşı da bir Nightingale," dedi Munster.

Gary yüzündeki renk artarken ayaklarının üzerinde kaydı.

Genç Büyükbaba Munster oturdu ve başını salladı. "Bütün bunlar tam bir saçmalık."

Bana baktı ve yüzünde boyun eğmişlikle depresyon arasında bir ifade vardı. Normal şartlar altında muhtemelen onun için üzülürdüm. Hayatım olan filmdeki bu sahnenin sonunu görecektim kadar yaşayıp yaşamayacağımı bilmediğim için kendime acılamakla meşguldüm.

"Basit hayat biraz çekici geliyor," dedi ve ben de nereden geldiğini anlayabildiğim için başımı salladım.

Bir gün önce hayatım çok basitti. İş, kahve, rock 'n' roll. Şimdi ise vuruluyor, kötü adamlar tarafından sürükleniyor ve artık istemediğime karar verdiğim hayatımın aşkı tarafından teklif ediliyordum.

Basit bir hayat tüm bunlardan çok daha üstün görünüyordu. "Ben Terry Wilcox," diye devam etti.

Tekrar başımı salladım. Kendimi korkacak kadar iyi hissetmeye başlamıştım ama kibar olacak kadar değil.

"Sen Lee'nin kadını India Savage'sın," diye belirtti.

Lee'nin hiçbir şeyi olmadığımı söylemek dilimin ucundaydı, ancak bu insanlar Lee'den yeterince korkmuş görünüyordu ve bu konuda çenemi kapalı tutmam gerektiğine karar verdim.

O zaman Wilcox beni tepeden tırnağa süzdü ve arkasına yaslanıp rahatladı, yüzü depresyondan değerlendirmeye geçti.

"Lee'nin kadın zevki her zaman iyiydi," dedi sessizce ve gözlerindeki bir şey tüylerimi diken diken etti.

Ciddi euw.

Sonra "Rosie Coltrane'i arıyorum, nerede olduğunu biliyor musun?" dedi.

Harik
a.

Rosie.

Varlığımın belası.

Beni bu belaya bulaştıran Rosie'ye ve Lee'ye yeterince kızmıştım.

"Nerede olduğunu bilseydim, neden evinin önünde arabamda oturuyor olayım ki?"

Wilcox'un gözlerinde tehlikeli bir şeyler değişti ve ben de ağızımdan çıkanı kulağımın duymadığını ve biraz ters davranmamın pek de hoş karşılanmayacağını fark ettim.

Tıpkı

Bana ateş eden adamlar. Kanıtlar, kötü adamların kibirli kadınlardan hoşlanmadığını açıkça gösteriyordu. Belki daha kibar, belki daha uysal olmalıydım. Yine de, ürkütücü, korkutucu, kötü adamlarla konuşma konusunda çok fazla deneyimim yoktu.

"Onda bana ait bir şey var," diye devam etti Wilcox. "Biliyorum," diye itiraf etmenin güvenli olduğunu hissettim.

"Bu sabah geri almam gerekiyordu. Ne olduğunu biliyor musun?"

Hmm, yerel halk üniversitesinde "sizi kaçıran kötü adamlarla mülakat sırasında ne kadar bilgi vermelisiniz" dersini hiç almamıştım. Bilgisayar ve işletme muhasebesini zar zor öğrenmiştim. Kendimi biraz boyumu aşmış hissediyordum.

"Lee ile birlikte kalıyordu, ama bu sabah ben ve Lee biraz...şey..." Durdum ve o sabahki travmayı tanımlayacak bir kelime aradım, "meşgul... ve onun gittiğini fark etmedik."

"Meşgulüm." Gözleri göğsüme kayd, Euw bakışı hâlâ gözlerindeydi. Midemin rahatsız bir şekilde kasıldığını hissettim ve dudağımın tiksintiyle kıvrılmasına izin vermemek için gerçekten çok uğraştım. "Eminim. Nerede olabileceğini biliyor musun?"

Başımı salladım. "Keşke bilseydim. O benim kahvecim. İşe gelmedi. Onu kaybedersen, kâr marjım etkilenir."

"İyi bir kahvecidir," diye önerdi Goon Gary. "Tam bir yetenek."

Wilcox, Gary'ye "kapa çeneni, seni aptal" der gibi bakıyordu. Gary'nin ağzı kapandı.

Wilcox bana döndü. "Elmasların nerede olduğunu biliyor musun?"

Bunu biliyordum ama yine de başımı salladım. Duke'u bu karmaşanın içine sürüklemeyecektim.

Çok başarılı bir yalancı olduğum için, sanırım o.

Daha sonra bana, "Bir milyon dolar değerinde elmaslar."

Ağzım açık kaldı. Vay anasını.

"Öyle mi?" Ben sordum.

"Evet ve sanırım onları geri istediğimi anlayabilirsin."

Başımı salladım, bu kez hararetle.

Bir milyon dolar değerinde elmasım olsaydı, kesinlikle geri isterdim. Rosie bir milyon dolarlık elmas alabilmek için çok iyi çim yetiştiriyor olmalı.

Gary hafifçe kıpırdandı, pencereden dışarı baktı ve sonra mırıldandı, "Nightingale burada."

Bu haber içimde bir umut dalgası yarattı ve hemen önümüzdeki otuz dakika boyunca

Lee'den kaçmıyordum.

Wilcox ilk başta bir şey söylemedi. Sadece beni izledi.

Sonra sordu, "Nerede olduğunu bilmediğine emin misin? Rosie mi?"

"San Salvador mu?" Denedim ve şaka yapmıyordum.

Gülümsedi. Eğlenceli olduğumu düşünüyordu. Yağlı bir gülümsemeydi ve cildim tekrar sürünmeye başladı.

Lee içeri girdi. Başımı ona çevirdim, buz hâlâ yüzümde duruyordu.

Bir bakışta bu adamların ondan neden korktuklarını anlayabiliyordum.

Bu daha önce hiç görmediğim bir Lee'ydi.

Hâlâ kot pantolonunu, daracık lacivert tişörtünü ve motorcu botlarını giyiyordu ve elleri yanlarında gevşek ve rahat bir şekilde duruyordu. Ancak, içeri girdiği anda, diğer tüm varlıklar onun istilasıyla odadan kovuldu. Gözleri aşırı uyanık ve keskindi. Saf, acımasız bir enerji yayıyordu ve ciddi ve bariz bir şekilde kızgındı.

Durdu ve yüzümdeki buza baktı. Yanağındaki bir kas sıçradı.

Uh-oh.

Gözlerini Wilcox'a dikti.

Lee, "Aramızda bir anlayış olduğunu sanıyordum," dedi.

Wilcox ayağa kalktı ve yatıştırıcı bir hareketle ellerini havaya kaldırdı.

"Lee, bu bir hataydı. Sadece senin kızla konuşmak istemiştim ama işler çığırından ıktı."

"Coxy, bugünlerde işler iyice çığırından çıkıyor. Ona kim vurdu?" Lee'nin kızgın bakışları Goon Gary'ye kaydı.

Wilcox Gary'ye baktı, ben de Gary'ye baktım.

Gary biraz solgun görünüyordu.

Wilcox, "Bırakın ben halledeyim," dedi.

Lee, "Bana söylemezsen bütün adamlarını tek tek ararım," diye karşılık verdi. "Bu şekilde siktiğimden emin olacağım."

Vay anasını.

Neredeyse altıma işiyordum.

Lee'nin bunu söyleme şekli beni ürpertti, ama Lee'nin beni ürperttiği her zamanki şekilde değil.

Wilcox iç geçirdi, belli ki işgücünün aptallığından bunalmıştı. Belli ki bazen kötü adamların lideri olmak zor olabiliyor.

"Teddy'ydi," diye yanıtladı Wilcox.

Lee başıyla onayladı, bana doğru yürüdü ve beni koltuktan çekti.

Lee beni odadan çıkarırken Wilcox sakince, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi, eli üst koluma dolanmıştı.

Omzumun üzerinden baktım ve (belki de Korkunç Lee yanımda olduğu için biraz daha sert hissederek) şöyle dedim. "O zevk size aitti."

Biz çıkarken güldüğünü duydum.

Lee gülmedi. Lee tüm bu alışverişi görmezden geldi.

Lee beni gümüş rengi Crossfire'ının yolcu koltuğuna oturttu ve sürücü koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırdı ve kaldırıma çıktık. Ben bir şey söyleyemeden cep telefonunu kaptı ve bir numara tuşladı.

"Teddy'yi al ve ofise götür," diye durakladı, "Coxy'nin oğlu."

Sonra bir düğmeye bastı ve hücreyi konsolun üzerine fırlattı. Evet, kızgın.

"Ally-" demeye başladım.

"O iyi."

Bir nefes aldım.

"Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Rosie'nin yerinde bir adamım var. Her şeyi gördü."

Ne dedin?

"Neden yapmadı o yap Bir şey mi?" I sordu, biraz yüksek sesle.

"Senin kim olduğunu bilmiyordu." Lee durakladı. "Artık biliyor."

Vay be.

Artık yüksek sesle konuşmamaya

karar verdim. "Bir erkeğin mi var?"

Gözleri bana kaydı. Yüzü boştu. Hâlâ kızgındı.

Yola geri döndü. "Bir sürü adamım var." "Oh."

Bunu şaşırtıcı buldum ama belki de Lee'ye gizli hayatı hakkında, örneğin kaç adamı olduğu ve "Coxy" gibi adam kaçıran serserileri nasıl tanıdığı gibi konularda üçüncü dereceden bilgi vermenin zamanı olmadığına karar verdim. Gizli hayatını öğrenmek istediğimden bile emin değildim. Aslında, sanırım bilmek istemediğimden daha çok emindim.

Belki de Lee'den tekrar nasıl uzak duracağımı planlamaya başlamanın tam zamanıydı. Ancak, Lee'yle birlikteyken bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum.

Götürüldüğüm ev Denver Country Club bölgesindeydi, çok lüks, çok zengin bir yerdi. Lee Speer Bulvarı'na çıktı ve izin verilenden ya da güvenli olandan daha hızlı sürdü, üç şeritli yolda ustalıklı ve sık sık şerit değiştirdi. Bu konuda bir şey söylememenin en iyisi olacağına karar verdim, çünkü Lee'nin enerjisi sürüş güvenliği hakkında konuşmaya ve kesinlikle öğüt vermeye davet etmiyordu.

Broadway sapağını geçti.

"Dükkâna geri dönmem gerekiyor," diye onu bilgilendirdim. Beni görmezden geldi.

"Lee, dükkâna geri dönmem gerekiyor," diye tekrarladım.

Beni görmezden gelmeye devam etti ve şehir merkezine, dairesine doğru yöneldi.

Lanet olsun.

Arkama yaslandım ve bir kolumu karnıma çaprazladım, buzu hala yanağımda tutuyordum ve durumumu değerlendirdim.

Birincisi, burada herhangi bir güç konumunda olmadığım açıktı. Lee araba kullanıyordu, Lee öfkeliydi ve Lee her zamanki gibi canı ne isterse onu yapacaktı.

İkincisi, kaçırılmışım. Bunu görmezden gelmeye çalıştım. Üçüncüsü, kaçırılmışım. Bunu görmezden gelemedim.

Büyük, kötü, steroidli adamlar beni arabamdan sürükleyerek çıkardılar, bir şekilde bayılttılar ve beni gitmek istemediğim bir yere götürdüler.

Travma sonrası stres yerleşti ve ellerim titremeye başladı.

Lee arabasıyla yeraltı garajına girdi, park etti ve kapımı açmak için yanıma geldi. Asansöre doğru yürüdük, Lee'nin eli sırtımın alt kısmındaydı.

Asansörde birlikte durduk. Merak ve korkutucu sessizliği sona erdirme arzusu bana "Beni bayıltmak için bir şey yaptılar" dedirtti.

Lee kısaca "Şok tabancası," diye cevap verdi, yüz hatları düşüncelerinin acımasız olduğunu gösteriyordu.

Biraz daha titremeye başladım. Biri beni şok tabancasıyla vurmuştu.

Vay anasını.

Daha önce hiç şok tabancası görmemiştim. Şimdi bir tanesi üzerimde kullanılmıştı.

Dairesine girmemize izin verdi ve ben de onu mutfağa kadar takip ettim. Kot pantolonunun arka kemerinden bir silah çıkarıp mutfak tezgahının üzerine koyduğunda biraz şaşırdım.

Bir polisin kızı olduğum için silahlar beni korkutmazdı. Babam bana yıllar önce bir ateşli silaha nasıl saygı duyacağımı öğretti. Bunu bana onları nasıl kullanacağımı göstererek, yılda birkaç kez beni atış poligonuna götürerek ve bol bol ders vererek yaptı. Ben, Ally ve tüm arkadaşlarımız etrafta dolaşırken evde silahlarına her zaman dikkat ederdi. Yine de Lee'nin bir silahı pizza kesicisi gibi mutfak tezgahının üzerine koyması biraz korkutucuydu.

Sonra döndü ve konuşmak için ağzını açtı. Ya da yüzündeki ifadeye bakılırsa, belki de kükredi.

Tek kelime edemedi iki elimi birden havaya kaldırdım ve buz torbasını salladım.

"Başlama!" Bağırdım ve gözyaşlarımın gözlerimin arkasını yaktığını hissettiğimde titremenin bedenimi ele geçirmesine izin verdim.

Kesinlikle gecikmiş tepki.

Ağlamamak ya da yere yığılmamak için bağırmaya başladım. "Aman Tanrım! Az önce sersemletici silahla vuruldum ve kaçırıldım.

ve bir adam tarafından yüzüme vuruldu! Ve acıttı!" Lee yüzünü kapattı.

Ağzını açıp bana doğru gelmeye başladı ama ben onu uzaklaştırmak için kolumu uzattım. "Hayır, hayır, hayır! Bana yaklaşma!" Durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Bir elimle buzu yanağıma tutup diğer elimi havada sallayarak ve sürekli gevezelik ederek lavaboya doğru, sonra geri, sonra lavaboya doğru ve bu şekilde volta attım.

"Yani bu gerçek dışı! Rosie ortadan kayboldu ve o yarı aptal olduğu için kim bilir nerede. Vuruldum, şok tabancasıyla vuruldum, gecenin bir yarısı bileğimden tutulup yataktan çıkarıldım! Dışarıda bir milyon dolar değerinde elmas var ve o adam benimle onlar hakkında konuşmak istedi. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onları görmedim bile! Daha da kötüsü, sanırım Büyükbaba Munster benden hoşlanıyor ve sanırım sen de beni sana bir iyilik daha borçlu kılacak bir şey yaptın ki bu beni hiç mutlu etmiyor." Nefes aldım ve devam ettim, "Çok yorgun olduğumu söylemiyorum bile. Bugün henüz kestiremedim ve son olarak, ama kesinlikle en önemlisi, açlıktan ölüyorum çünkü öğle yemeğinde cupcake yedim! Kapkekler!"

Mutfağının ortasında, kollarım dimdik, ellerim yumruk olmuş, buz torbası damlıyor ve ağlamamaya çalışarak tiradımı durdurmuştum. Karısı olmayan, beni ölesiye seven ama aynı zamanda bir erkek çocuk isteyen bir adam tarafından yetiştirilmiştim. Ağlamak hoş görülen bir şey değildi. Ağlamak hanım evladıydı.

Duygularımı kontrol etmek için titrek bir nefes aldım ve sanırım alt dudacağım titremiş olabilir. Lee bağırışmaların sona erdiğini düşünerek bana doğru bir adım attı, buz torbasını kaptığı gibi lavaboya attı ve ellerini belime doladı.

"Cupcake mi?" diye sordu.

Titrek bir nefes daha çektim.

"Evet, kekler."

Gözlerinin yanındaki kırışıklıklar buruştu. "Sana yiyecek bir şeyler getirmeliyiz."

Başımı sallayarak onayladım.

Acımasız düşünceleri ve öfkesi de gitmişti. Yüzü değişmişti. Gerginlik gevşemişti ve yüzünde tamamen farklı bir şey vardı.

Ellerinden biri şakağıma, Korkunç Teddy'nin yüzüme vurduğu yere gitti ve Lee saçımı kulağımanın arkasına sıkıştırdı. Sonra elini saçlarıma dayadı ve başparmağını elmacık kemiğimin alt tarafına hafifçe bastırdı. Bakışları birkaç saniye yanağımda durduktan sonra gözlerimin içine baktı.

"Önce belki de şekerleme yapmalıyız," dedi sessizce.

Yumuşak dokunuşunu ve uykudan önce ya da sonra (ya da her ikisinde) neler olabileceğine dair küçük bir vaat içeren sözlerini görmezden geldim.

Yeterince içmiştim.

Bir şişe kırmızı şaraba, karanlık bir odaya ve tüm Disko Kestirmelerini yenecek bir Disko Kestirmesine ihtiyacım vardı. Ve Lee yanımdayken olanlardan değil. Tercihen Lee'nin benimle aynı durumda bile olmadığı bir uyku.

"Eve gitmek istiyorum, lütfen," diye rica ettim, sakın ve mantıklı görünmeye çalışarak, tiradımı bitirmiş ve onun samimi hareketinden etkilenmemiştim.

Konuyu değiştirdi.

"Bu sabah sana dairede kalmanı söylemiştim," dedi, biraz yumuşak bir tehditle ama daha çok kabullenmiş ama sinirli bir kızgınlıkla (evet, tüm bunları ses tonundan okuyabiliyordum, Lee'yi uzun zamandır tanıyordum).

"Genellikle bana söyleneni yapmam," diye belirttim.

Başını salladı, muhtemelen aptallığımı sinir bozucu ama sevimli bulduğunu gösteren bir hareketti (en azından ben öyle umuyordum).

Sonra dudaklarını benimkilere değdirdi. Bu da yarım öpücük sayılırdı, böylece bir gün içinde Lee'den dört öpücük almış oldum.

"Bunlar gerçekten kötü adamlar. Embesil gibi görünebilirler ama iyi adamlar değiller," dedi. "Bu adamlara bulaşmayacaksınız."

"Senden korkuyorlar," dedim ona.

"Muhtemelen seni onlardan koruyabilirim. Muhtemelen seni kendinden koruyamam. Ne yaptığınızı sanıyordunuz?"

"Rosie'yi arıyordum," dedim yüksek sesle. "Rosie'yi aradığımı sanıyordum."

"Eğer onu önce ben bulursam, sana hiçbir şey borçlu olmam." "Bu öğleden sonrası için bana borçlusun."

"O kadar da zor değildi. İçeri girdin ve beni dışarı çıkardın. Bu sadece benim sana kurabiye yapmama değer." Dudakları kıpırdadı. Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Lütfen beni eve götür."

Başını salladı ve bir süre beni izledi. Sonra "Rosie'yi bana bırak." dedi.

Cevap vermedim. Üzerime ateş açılmış, şok tabancasıyla vurulmuş ve kaçırılmış olabilirdim ki bu da mantıklı düşünen herhangi bir insanın geri çekilmesine neden olurdu. Ama ben yapmadım. Şimdi bir görevdeydim. Rosie'yi bulacak, ağzını burnunu kıracak, elmasları Terry Wilcox'a teslim edecek ve sonra Lee'den ve muhtemelen Terry Wilcox'tan kaçmak için Bangladeş'e taşınacaktım.

"Gördüğüm şey hoşuma gitmiyor," dedi Lee. "Baban sana Whitesnake konserini izlemek için Vegas'a gidemeyeceğini söylediğinde nasıl görünüyorsan öyle görünüyorsun."

Hmm. Bu iyi bir konserdi ve döndüğümde aldığım bir aylık cezaya değdi.

Lee'nin belime dolanan kolu beni daha da yaklaştırdı, doğrudan, tam cepheden temas kurdu.

"Başına açacağın belaya değse iyi olur," dedi usulca, dudakları dudaklarıma çok yakındı.

Bir süre sonra onun koyu kahverengi gözleri beni büyüledi.

"Tabii ki buna değerim," diye fısıldadım.

Lanet olsun! Kontrolümü kaybediyordum ve flört etmeye başlamıştım.

Başımı geriye doğru eğdim ve dudaklarımı yaladım, bunu yaparken dilim dudaklarına değdi.

"Tanrım," diye

mırıldandı Lee. Kapı zili

çaldı.

Görmezden geldi. Yüzümdeki eli saçlarıma dolanmak için geri çekildi, diğer kolu belimde daha da sıkıldı.

Yaklaşmak için parmak uçlarımda yükseldim.

Kapı zili tekrar çaldı. Bu sefer zile basan her kimse durmadı.

"Belki de Rosie'dir," dedim.

"Kahretsin." Lee beni bıraktı ve kapıya doğru yürüdü.

İki dakika sonra ailelerimizin tamamı kapıdan içeri girdi.

Kitty Sue içeri girerken, "Bir kutlama yemeği yemeye karar verdik," diye duyurdu.

"Sen karar verdin. Geri kalanımız sadece açtık," dedi Malcolm ve bana gülümsemeye başladı, sonra gülümsemesi yüzünde dondu.

Gerçekten de herkes beni görünce durdu. "Ne oldu sana böyle?" Babam bağırdı.

Hmm. Yüzümü görmemiştim ama belli ki hissettiğim kadar kötü görünüyordu.

Malcolm Nightingale'in oğulları da ona benziyordu. Artık yaşlansa da fit ve zayıf görünüyordu, yüzü hâlâ yakışıklı ve ilginçti. Çok koşarak formunu koruyor, bazen maraton yapmak için ülke çapında seyahat ediyordu.

Tom Savage uzun boyluydu, hâlâ yakışıklı bir yüzü, gök mavisi gözleri vardı ve çoğu zaman çok çekici olabiliyordu. Tuzlu ve biberli saçları vardı ve gençken bir savunma oyuncusu gibi yapılydı. Yıllar geçtikçe, bira ve Meksika yemeklerine olan takıntısından dolayı bu yapı yerini biraz göbeğe bırakmıştı.

Lee'ye döndü. "Ona vurdun mu?"

Bu aşağılayıcı soru karşısında ben de herkes gibi keskin bir nefes aldım.

Lee bir süre babama baktı ve sonra yüzünün kapanışını izledim. Kalçalarını mutfak tezgahına yasladı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve cevap vermeye tenezzül etmedi.

Babam Lee'yi severdi. Malcolm ve Kitty Sue'nun beni düşündüğu gibi babam da Hank, Lee ve Ally'yi düşünürdü. Babamın Lee'ye hayran olduğunu bile biliyordum.

Ama babam bir polisti ve Lee ve geçmişi hakkında benim bilmediğim, onun da bilmediği şeyler biliyordu.

onaylıyorum. Lee'nin kızıyla birlikte olmasını kutlanacak mutlu bir durum olmaktan çıkaran şeyler.

Ne olursa olsun, babamın bacağına tekme atmak için garip ve mantıksız bir istek duydum.

"Hayır, bana vurmadı. Tanrım, baba," dedim.

"Tabii ki ona vurmadı, Tommy. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin? Ne oldu?" Kitty Sue, her zamanki diplomat tavrıyla babamın aptalca sözlerini geçiştirdi ve bana doğru geldi.

Yere bir çanta daha düşürmüş olan Ally'ye baktım. Bu bir gecelik değildi. Bu daha büyüktü ve tıka basa doluydu. Kuşkusuz Lee'nin evinde bir hafta kalmama yetecek kadar kıyafetimle doluydu ve bu süre sonunda muhtemelen hamile ya da Lee'nin aşk kölesi ya da her ikisi birden olacaktım.

Eğer onun için bu kadar endişelenmeseydim ve onu tüm benliğimle sevmeseydim, onu boğardım.

"İyi misin?" diye
sordum. Ally başını
salladı.

Kitty Sue durdu ve ikimizin arasına baktı. "Olamaz, siz
ikiniz neyin peşindesiniz?"

Hemen cevap verdim, "Hiçbir şey. Yanağıma gelince,
baba, raftan düşen birkaç kitap yüzüme çarptı. Lee gelip
beni aldı, böylece bir göz atıp buz koyabildi." Lavaboya
doğru yürüdüm ve babama buz torbasını gösterdim, sonra
nedense omzumu Lee'ye yasladım.

Bunu neden yaptığımı sormayın. Sadece babamın onunla konuşma şeklinden hoşlanmadım ve Lee'nin yüzünün o şekilde kapanmasını görmekten hoşlanmadım.

"Fortnum's'da buz var," dedi babam.

Oopsie.

Bu doğruydu.

"Lee'nin buzı daha iyi," diye cevap verdim. Ezikçe.

Yeteneğimi kaybediyordum.

"Bahse girerim Lee'nin buzı daha iyidir," diye mırıldandı Ally ve hem Kitty Sue hem de ben ona öldürücü bir bakış attık.

Hank ve Lee birbirlerine bakıyorlardı. Hank içini çekti ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Lee kollarını açtı ve birini omuzlarıma doladı. Lee/Hank bakışmasının ne anlama geldiğini çözmeye çalışmadım bile. Yeterince korkutucu bir gün olmuştu.

Her neyse, tek düşünebildiğim onların buraya gelmesinin Lee Nap'ten kurtulduğum anlamına geldiğiydi. Orada işler oldukça flörtleşmeye başlamıştı ve kontrolü yeniden sağlamam gerekiyordu.

"Yemeğe nereye gidiyoruz?" Mutlu bir şekilde sordum ve Lee'nin gözleri yana kaydı ve bakışı kesin bir "sonra" sözü verdi, kancadan kurtulduğuma dair tüm yanılsamaları paramparça etti.

"Sushi Den," diye yanıtladı Ally.

Bu iki kelime üzerine Ally ve ben hemen ellerimizi havaya kaldırdık, işaret parmağımızı ve serçe parmağımızı

nl Őeytan boynuzları "Rock On!" hareketi yaptı ve "Sushi!" diye bağırdı.

Malcolm, "SuŐi yemeyeceğiz," diye açıkladı.

"Buna karar verdik. SuŐi yiyeceğiz," dedi Kitty Sue. "SuŐi boktan bir Şey," dedi Malcolm.

"SuŐi senin için iyidir," diye karşılık verdi Kitty Sue. "Meksika yemeği de iyi gelir," dedi babam.

Kitty Sue gözlerini devirdi.

Heyecanla çantaya gittim.

SuŐiyi severdim, ama Sushi Den'i daha da çok severdim. Denver'daki favori restoranlarımdan biriydi. Pearl Caddesi'nde, Pearl Street Grill'in yanında ve Stella's Coffee Haus'un karşısındaydı.

Sushi Den imento ve camdan yapılmıştı. Bir bakışıyla ölümlüleri küçük ve hatta intihara meyilli hissettiren tavırlı hostesleri vardı ve hayatımda tattığım en iyi suŐiyi yapıyorlardı. Hiç rezervasyon almazlardı çünkü her zaman duvarlar dolusu insan olurdu. Ally ve ben ayda en az iki kez Sushi Den'e giderdik ve hosteslere üstünlük sağlamak için sürekli bir savaş verirdik (kazanan hostesler olurdu).

"Bana Sushi Den kıyafeti mi getirdin?" Ally'ye sordum.

Sushi Den'e kot pantolon ve kovboy çizmeleriyle gitmediniz. Sushi Den tamamen başka bir Şey isterdi. Kıyafet.

Siyah. Ayakkabılar... stiletto. Dolabımın bir bölümünü Sushi Den kıyafetlerine ayırmıştım.

"Emin olabilirsin," diye cevap verdi Ally.

Yine Lee'nin yatağında uyandım ve ilk aklıma gelen sake oldu. Sake sevmezdim bile ama Ally ile Sushi'de içmiştim.

Den çünkü yapmak zorunda olduğun şey buydu. Roma'dayken, Romalıların yaptığını yapın. Sushi Den'deyken, sıcak sake iç.

Karnımın üzerindeydim, sol bacağım çarpık, sağ bacağım düzdü. Sol kolum bükülmüştü ve elim yastığın üzerindeydi; sağ kolum ise Lee'nin sıcak ve sert vücudunun ağırlığı ile aramda sıkışmıştı.

Lee bir gecede, ben uyurken beni tek bir yerde tutma stratejisini mükemmelleştirmişti. Sırtıma yaslanmıştı, vücudunun büyük bir kısmı benimkinin üzerindeydi, kolu beni sarıyordu. Sol bacağı benimkinin kıvrımına doğru bükülmüştü ve kalçası alt bölgelerime bastırıyordu. Bu şaşırtıcı bir şekilde rahatsız edici değildi. Rahat ve sıcaktı ve beni bir şekilde güvende hissettiriyordu.

Lanet olsun, kendimi bu durumlara nasıl soktum?

Sake ile ıslatılmış aile "kutlama" yemeğimizi düşündüm ve her şeyi hatırladığımı keşfettiğim için şükrettim.

Ye, sake iç, daha çok ye, daha çok sake iç, sarhoş ol.

Ben Ally, Hank, babam, Kitty Sue, Malcolm ve otopark valesine öpücükler gönderirken Lee beni Crossfire'ına bindirdi.

Lee'nin dairesine geri dön, sendeleyerek yatak odasına gir, kıyafetlerini çıkar, başka bir eş dövücüsüne el koy, sarhoşluk ve Disco Nap eksikliği nedeniyle Lee'nin büyük yatağına yüzüstü düş ve uyu.

Sol elimle giysilerimin durumunu kontrol ettim. Külot, tamam.

Karısını döven tişört, tamam.

Ya Lee benim sarhoş halime tecavüz etmedi ya da işi bitince beni giydirdi. Birincisi olduğunu düşündüm.

Sol elmacık kemiğim gergin hissediyordum ve sake sistemime işlemeden, artık gerçekten hissedebildiğim donuk bir ağrı vardı.

Önümüzdeki yirmi dakikanın stratejisini kafein almadan elimden geldiğince hızlı bir şekilde oluşturdum.

Lee'yi uyandırmadan ondan uzaklaşmalı, bir taksi çağırmalı ve eve gitmeliydim.

İyi, güzel, kulağa bir plan gibi geliyor.

Sinsi olmaya çalışarak ilerledim. Ve başarısız oldum.

"Un-unh," diye mırıldandı Lee arkamdan, kolu gerilmişti.

İlk engelde engellendi.

Dünkü başarılı kaçış bahanesini kullanarak tekrar denedim.

"Kahve yapmam lazım."

Lee'nin kolu çekildi ama vücudunun ağırlığı beni olduğum yerde tutmaya yetti. Üzerime daha da kaydı. Eğildi ve dudaklarının omzuma dokunduğunu hissettim, aynı zamanda elinin çarpık bacağımın yanından geçip kalçamda durduğunu hissettim.

"Sonra kahve içebilirsin," dedi kulağıma.

Midem erirken bile vücudumdaki her kas gerildi.

"Neyden sonra?"

Eli kalçamdan ileriye doğru hareket etti ve parmakları göbeğimin hemen altında iç çamaşırımın kemerinde gezindi.

"Bu olacak," dedi ve "bunun" ne anlama geldiğini açıklamasına gerek duymadım. Sonra "Şimdi" dedi.

Vay anasını.

Gecikmeli olarak, kararlılığının kanıtını arkamda hissettim ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Seks diye bir şeyin var olduğunu bildiğimden beri, bunu Lee ile yapmak istemiştim.

Şimdi, yakın bir eylemle karşı karşıyaydım ve dehşete kapılmıştım. "Akşamdan kalmayım," demeye çalıştım.

Lee'nin dudakları boynumdaydı. Ya beni duymadı ya da bana inanmadı ve yalanımın bir yanıtı değmeyeceğini düşündü.

Eli karnımdan yukarı kayarken kalçalarını kıcıma bastırdı ve bacaklarımda karıncalanmalar hissettim.

Vay, vay, vay, vay, vay.

Saf elektrik vücudumun her yerinden, tam isabetle bacaklarımda arasına doğru akarken inlememek için dişlerimi dudağıma gömdüm.

Tekrar denedim.

"Başım ağrıyor."

Eli gömleğimden yukarı çıktı ve göğsümün hemen altında durdu, parmak eklemleri göğsümün alt kısmındaki kabarıklığı okşadı.

"Muhtemelen gerginlik. Merak etmeyin, gerginliği nasıl azaltacağımı biliyorum."

Eminim öyledir.

Son bir kez daha
denedim. "Yüzüm
acıyor."

"Bunu aklımdan çıkarabilirim" demeden önce dilini kulağımın hemen arkasında hissettim.

"Lee-"

Eli göbeğime yayıldı ve ağırlığı ve kalçası uzaklaştı. Beni sırtüstü yatırdı ve üzerime eğildi.

Gözlerimin içine bakarak, "Bunu yapmamam için bana iyi bir neden söyle," dedi.

Saçları yine seksi ve çılgındı. Yüzü hem yumuşak hem de sertti. Son birkaç gündür gördüğüm şey her neyse

Günlerdir bana her baktığında, kararlılık ve arzuyla sertleşiyordu.

Bu durum karşısında, sabah kahvem olmadan cevap vermekte zorlandım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Telefon çaldığında kafası aşağı inmeye başlamıştı.

"Buna cevap verecek misin?" Dudaklarına karşı sordum. Kolları bana dolanıyor, beni kendine çekiyordu.

"Sikeyim hayır."

Beni öptü ve ben de onun içinde eridim, hemen, mutlulukla, mücadele içimden çıkıp gitti. O kadar iyi öpüşüyordu ki.

Öyle olsun. Sonunda Liam Nightingale ile sevişecektim.

Bütün vücudum sevindi.

Sırt üstü düştü ve beni üzerine çekti, kolları beni sardı, sıkıca tuttu.

Telefon tekrar çaldı ve ardından komodinin üzerinde bir şey takırdadı, ama dudaklarını çenemden kulağıma doğru sürüklerken bunları görmezden geldi.

Titredim.

Ellerinden biri kığımın üzerinde kayarken diğeri belimi sıkıca tuttu.

"Kıçını seviyorum," diye mırıldandı kulağıma. "Kıçını her zaman sevmişimdir."

Sözleri içimi titretti. Kıcımlı sevdiğini hiç bilmiyordum. Bu düşünce beni çok heyecanlandırdı. Öyle ki, onu var gücümle öptüm.

Öpücüğümün altında inlediğini duydum ve bu beni de heyecanlandırdı.

Telefon yine çalıyor ve komodinin üzerindeki şey titreyip takırdıyordu. Lee'nin eli iç çamaşırımdaydı ve benim elim de onun karnındaydı, aşağıya doğru inen karın kaslarını keşfediyordu.

Sonra kapı zili çaldı, üç hızlı vızıltı ve sonra daha uzun bir vızıltı.

Lee'nin eli hareketsiz kaldı.

"Siktir!" dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Ne?"

Sanki bir çuval tüyden daha ağır değilmişim gibi beni sırt üstü çevirdi ve hızlı bir öpücük verdi.

"Sakın kıpırdama," diye uyardı ve yataktan dışarı doğru eğildi.

Kapıya doğru yürümeden önce bir kot pantolon aldı ve ben de onun gidişini izledim, donup kalmıştım ve Tanrı'nın ona bahşetmeyi uygun gördüğü özellikle cömert armağan da dahil olmak üzere mükemmel, çıplak vücudunu ilk kez katıksız bir şekilde gördüğüm için büyülenmişim.

Çıplak bir Liam Nightingale'in yanında uyuduğumu görünce ve fark edince, itiraf etmekten utanmıyorum, sanırım mini bir orgazm yaşadım.

Sesler duydum. Vücudumu tekrar kontrol altına almaya çalıştım (ve başaramadım), ancak birkaç dakika sonra Lee odaya geri geldi.

Doğruca yatağa yürüdü ve beni dışarı çekti. Ona sarıldım ve beni öptü, sert ve derin, ama ne yazık ki uzun sürmedi.

"Gitmem gerek," dedi bana.

"Hayır!" diye bağırmak istedim. Cidden tahrik olmaya ve rahatsız olmaya başlamıştım. Az önce kıcımlı sevdiğini ve hep sevdiğini itiraf etmişti. Ben de onun Tanrı vergisi yeteneklerini keşfetmek istiyordum.

Onun yerine omuzlarına tutunmaya devam ettim çünkü öpücüğünden sonra yapabileceğim tek şey buydu.

Gülümsedi.

Lanet olsun adama.

"En kısa zamanda seni Fortnum'dan alacağım. Bu arada başını belaya sokmayacağına söz ver."

Başımı salladım.

Bir saniye bana baktı, sonra içini çekti. "Yalan söylüyorsun." "Hayır, söylemiyorum," diye cevap verdim.

"Sadece çok aptalca bir şey yapma." Sanki!

Dudaklarını benimkilere değdirdi. Beni bıraktı, doğruca banyoya gitti, duş aldı, giyindi ve gitti.

Aradım ve Ally'den beni almasını istedim.

Eğer Rosie'yi bulacaksak önümüzde uzun ve yoğun bir gün vardı.

KINKY FRIEDMAN BÖLGESİ

I Jane'i de aramaya dahil etmeye karar verdim. Aslında, herkesi aramaya sürüklemeye karar verdim.

Sabahı kahve müşterilerini, gerçekten kitap almak isteyen tek kişiyi bekleyerek ve tanıdığımız herkese telefon ederek, hem Rosie hem de Duke için arama emri çıkartarak geçirdik.

Yüzümün halini görünce yaşadığı ilk şoku bir kenara bırakırsak (gözümde mini bir morluk vardı, tam anlamıyla morarmamıştı ama elmacık kemiğimde öldürücü bir morluk ve gözümün altında sarı bir renk vardı) Jane heyecanlanmıştı. Jane bunun eğlenceli olduğunu düşünüyordu. Jane vurulmamış ya da sersemletilmemişti (henüz). Romantik romanlar okurdu ama aynı zamanda gizem ve dedektif romanları da okurdu. Kinky Friedman bölgesindeydi.

Jane sabah telaşından sonra Evergreen'e gidip Duke'un kapısının altına, eve gelir gelmez beni aramasını söyleyen bir not bıraktı ve Dolores'e küçük bir not yazarak onu önümüzdeki Çarşamba günü Kızlar Gecesi'ne davet etti.

Sabah Lee'yle yaşadığım zayıflığın geçici bir delilik ve sake'nin etkileri olduğuna karar vermiştim. Geri

dönmüştüm.

Lee ve benim iyi bir fikir olmadığımızıza karar verdim. Özellikle de yaşamak için yaptığı korkunç şey her neyse, beni sıcak ve rahatsız bırakabilirse (ve bırakacaksa). Kontrolümün elimden kaydığını biliyordum ama yeni bir planım vardı. Tek yapmam gereken onun arabasına, şirketine, dairesine ve özellikle de yatağına girmemektir. Yeni planımın kapsamı buydu.

Jane gider gitmez Rosie'nin Kuzey Dakota'daki ailesini aradım. İş kayıtlarında en yakın akrabası olarak onları gösteriyordu. Onları korkutmamak için, liseden eski bir arkadaşımıymışım ve hasret gidermek için arıyormuşum gibi davrandım.

"Ne tuhaf bir tesadüf, değil mi?" Rosie'nin annesi dedi ki. "Dün iki kibar beyefendi gelip aynı şeyi söyledi!"

Ally'ye "uh-oh" yüz ifademle baktım ve o da kaşlarını kaldırarak karşılık verdi.

Ya Lee'ydi ya da Terry Wilcox. Biri benim için, diğeri de Rosie için felaket demektir.

Adımı ve numaramı verdim, bağlantıyı kestim ve Ally'ye söyledim. "Muhtemelen Lee'dir, yöntemleri vardır," diye karar verdi.

Harika.

"Bana bunu neden yaptığımızı tekrar söyler misin?" diye sordu.

"Lee ve benim bir bahsimiz var, kaybetmek istemediğim türden bir bahis." Tamamen yalan değildi. Lee Rosie'yi bulursa çok şey kaybedecektim: iç huzurumu, gerçekliğe olan bağlılığımı ve bunun gibi şeyleri.

"Yani Lee ile Rosie'yi ondan önce bulacağına ve bir çanta dolusu elması kötü adama geri vereceğine dair bahse mi girdin?" Ally bana sanki beynimin yarısı beyin yiyiciler tarafından emilmiş gibi baktı.

"Evet."

"Kızım," dedi, "kesinlikle kaybedeceksin."

Şanslıydım ki Ally mazlumlardan hoşlanırdı.

Fortnum'ın kapısı pat diye açıldı ve Andrea Cocetti hışımlla içeri girdi.

Andrea, Ally ve benimle aynı okuldaydı ve bizim grubumuzdaydı. Andrea'nın bir Bon Jovi konserinden sonra kuliste Richie Sambora ile öpüştüğü söyleniyordu, ancak bu hiçbir zaman kamuoyu önünde doğrulanmamış ya da yalanlanmamıştı. Yine de özel olarak, hem Ally'ye hem de bana bunun olmadığını itiraf etti ve böylece, gizlice, Joe Perry karşılaşmamla hüküm sürdüm.

Yıllar boyunca arkadaş kaldık ama birbirimizi sık sık görmedik. Andrea biz mezun olduktan yaklaşık on iki dakika sonra evlenmişti ve şimdi dört çocuğu vardı. Dört çocuk, özellikle de Andrea'nınki gibi cehennem çocukları, birbirimizi sık sık görmemek için iyi bir nedendi.

Andrea artık Andrea Moran'dı. Bir bebek arabasını itiyor ve yanında bir çocuğu sürüklüyordu, daha büyük bir çocuk da onu takip ediyordu, bir gecelik çanta büyüklüğünde bir çanta ve ağzına kadar dolu bir bebek bezi çantası taşıyordu. Tüm bunları öylesine ustalıkla yapıyordu ki, çocuklar da dahil olmak üzere hepsi sanki sadece birer aksesuardı.

"Lee Nightingale ile birlikte olmuştun!" diye bağırdı ve sakın bir ortamda kitap okuyup kahvelerinin tadını çıkaran dört müşterinin sıçrayıp bakakalmasına neden oldu. "Neden bana söylemedin?"

Yıllar içinde Andrea da Lee Manevralarımından bazılarına katılmıştı. Andrea da Kitty Sue Nightingale'in Noel Kartı Listesi'nde ve dolayısıyla adres defterindeydi ve bu nedenle şüphesiz bir telefon almıştı. Belki de, ikinci dalga sırasında bir gün geçtiğini düşünürsek.

"Daha dün oldu," dedi Ally.

Andrea Ally'yi görmezden geldi. "Sen ve Lee henüz yapmadınız mı?" Sesi hâlâ çok ama çok yüksekti ve dört müşteri Andrea'ya bakmayı bırakıp başlarını çevirerek bana baktılar.

İçimi çektim ve "Ağırdan alıyoruz" dedim.

"Yavaş!" Gözleri benden Ally'ye ve tekrar bana kaydı. Sanki kafasından fırlayacakmış gibi görünüyorlardı. "Ben... sen..." Boğuk bir ses çıkardı ve ben de endişelenmeye başladım. "Bu mümkün değil. Yavaş olması mümkün değil. Lee Nightingale yavaş hareket etmez. Bir saniye sana bakıyor, bir saniye sonra uzaklaşıyor ve hatıra olarak külotundaki küçük saten kurdeleyi alıyor."

Tanrım, umarım o kadar hızlı değildir. Bu hayal kırıklığı olurdu.

Ne düşünüyordum ki? Böyle bir şey olmayacaktı.

"Bu doğru değil," diye yanıtladı Ally. "Sütyenindeki küçük saten fiyongu alırdı. Her külotta yoktur ama çoğu sütyende vardır. Bazen rozet olurlar. Onları da alırdı."

Ona baktım.

"Şaka yapıyorsun," diye nefes aldım, Lee'nin çorap çekmecesinde diğer yüzlerce küçük rozet ve fiyonkla birlikte zıplayan küçük bir saten rozet olmayı gerçekten istemiyordum.

Ally omuz silkti. "Söylenti bu."

"Onları gördünüz mü? Kaç kişiler?" Andrea sordu.

"Onları görmedim. Bu sadece bir söylenti. Ben sadece söylentileri doğru tutuyorum. Belki Indy işi ağırdan almayı bıraktığında öğreniriz."

Andrea'yı buzlu fındıklı kafeinsiz latte ile sakinleştirdim ve Lee ile sevişir sevişmez onu arayacağıma söz verdim. Bu gidişle, sevişme sonrası, bir hafta boyunca telefonda olacaktım.

Andrea yerleştikten sonra, neredeyse kapı açılır açılmaz gelen bir adamı fark ettim. Çoktan üç espresso almığtı, bir yudumda içti ve üç buçuk saattir spor dergisi okuyordu. Koyu sarı saçlarını kestireli bir ya da iki hafta olmuştu, kaslarla kaplı ve bir gram bile yağ içermeyen harika bir vücudu vardı. Beyaz bir tişört, kot pantolon ve koşu ayakkabısı giyiyordu.

Eğer benim boyumda olmasaydı, yüzümde çirkin bir morluk olmasaydı ve zaten yeterince erkek sorunum olmasaydı, ben

onunla uzun zaman önce flört ediyor olurdum. Benim boyumda ya da daha kısa erkeklerle yatmazdım. Topuklu giyiyorsam benden uzun olmaları gerekirdi. Bu bir kuraldı.

Birkaç dakika boyunca onu izledim ve üç saatten fazla çalışmayı gerektirecek kadar büyük bir dergi olması gerektiğini düşündüm.

Lee bana bir sürü adamı olduğunu söyledi. Belki Kuzey Dakota'ya gidip Rosie'nin yerinde gözetimde oturacak kadar adam. Belki Fortnum'da takılıp bana göz kulak olacak kadar adam.

Lanet Lee.

Adama doğru yürüdüm ve kafasını kaldırana kadar önünde durdum.

"Hey," dedim.

"Selam," diye cevap verdi ve gülümsedi. Kesinlikle sevimliydi ve kesinlikle Terry Wilcox'un steroidli kötü adamlarından biri değildi. Bu adamın görünüşü asla bir kadına vurmayacağını söylüyordu. Ya da en azından ben öyle umuyordum.

"Bir espresso daha ister misin?" Başımı cilveli bir şekilde eğerek sordum.

"Yok, sağ ol, yeterince sulandım." Okumaya geri döndü.

Hmm. Şimdi ne yaptım? Daha önce hiç kimse ben ona flört eğilimi gösterdikten sonra okumaya geri dönmemişti. Tam olarak ilgilenmeseler bile, cilveli eğime daha fazla tepki verdiler. Belki de mini parlaticı yüzündendir.

"İyi bir dergi mi?" diye sordum ve tekrar başını kaldırdı. "Evet, en iyisi."

Başımı salladım ve keşke o gün atlet ya da kaşkorse giyseydim de ona doğru eğilip güçlü göğüs dekoltemden biraz verebilseydim diye düşündüm. Göğüs dekoltem parlaticının etkilerini yok ederdi.

Onun yerine kot pantolon, minyatür halat gibi görünen bir tasarıma sahip büyük, gümüş tokalı kahverengi, elle işlenmiş bir kemer, kahverengi kovboy çizmeleri ve göğüslerimin üzerinde sarı ve kırmızı harflerle "Tüm gösterilerimi kendim yaparım" yazan çikolata kahvesi bir tişört giyiyordum.

"Sporla ilgilenmiyorum," dedim ve sandalyesinin koluna oturup derginin üzerinden bakmaya başladım. Tüm vücudu gerildi. Bana bakmak için başını çevirdi ve ben de ona kocaman bir gülümseme verdim. "Gerçi ben maçlara falan gitmeyi seviyorum. Sen maçlara gider misin?"

Göğsümün yan tarafını koluna bastırdım, hâlâ dergisine bakmaya çalışıyormuş gibi yapıyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ona masum bir bakış attım.

"Kim, ben mi?" Sonra göz

kırptım.

Yüzü soldu ve cep telefonu çaldı. Telefonu kot pantolonundan çıkarmak için ayağa kalktı ve o kadar hızlı kalktı ki neredeyse beni sandalyenin kolundan düşürüyordu.

"Konuş benimle" dediğinde kendimi toparladım.

Sonra gözleri bana kaydı ve telefonu bana uzattı.
Şaşkınlıkla ona baktım, sonra aldım ve kulağıma götürdüm.

"Matt'i rahat bırak. O sadece işini yapıyor," dedi Lee kulağıma.

Aradığında biraz şok oldum. Matt'i biraz kızdırmak istemiştim.

O nasıl...? Siktiğimin

Lee'si.

"Ne iş yapıyor?" Kan basıncım bir kademe daha yükselirken sordum.

"Kaçırılmadığınızdan ya da vurulmadığınızdan emin olmak için." "Ya da aptalca bir şey yapmadığınızdan?"

"O da var."

"Onunla yattığımı nereden biliyordun?" "Ticaret sırrı."

"Söyle yoksa Venezuela'ya taşınır, kendimi ormanda kaybeder ve bir yerliyle birlikte olurum."

Sessizlik, sonra bir iç çekiş.

"Fortnum's'da kablolar ve kameralar var. Dün gece yaptık."

"Ne? Neden?"

"Dün mutfakta yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun?"

Beş yaşımdan beri Lee ile yaşadığım her karşılaşmayı hatırlıyordum. En canlı şekilde son yirmi dört saat içinde olanları hatırlıyordum ve sadece en sonuncusu oldukları için değil.

"Evet."

"Terry Wilcox'un radarındasın. Bu hiç iyi değil. Seni güvende tutmaya çalışıyorum."

"Dükkanımı dinleyerek mi?"

"Bu ve aklıma gelen diğer her şey."

Gözlerimi dikmiş, eğlenmeye başlamış olan Matt'e bakıyordum.

"Bu sabahki konuşmamızın, işin bittiğinde Fortnum'da olacağını söylediğin kısmını hatırlıyor musun?" diye sordum.

Sessizlikle karşılaştım ama yanıt beklemedim. "Peki, zahmet etmeyin."

ALLY ve ben Rosie'nin evine doğru yürüdük.

Matt bizi oraya kadar takip etti ve şimdi cipinde oturmuş bizi izliyordu ama biz onu görmezden geliyorduk.

Jane geri dönmüştü, Duke ya da Dolores'ten iz yoktu ama kendi deyimiyle "mahalleyi yoklama" fırsatını değerlendirmişti. Duke dört dönümlük, yaprak dökmeyen ağaçlarla çevrili bir kulübede yaşadığı için hangi mahalleden bahsettiğini merak etmiştim. Yine de, o

Duke'un kulübesine giden toprak yolun dün sabah Rosie'ye ait olabilecek bir görüntü de dahil olmak üzere son bir kaç gündür hareketlilik içinde olduğunu öğrenerek biraz puan kazandı. Duke'ün Rosie'den önce ya da sonra döndüğüne dair bir işaret yok.

Bu Rosie'nin de Duke'u aradığı ya da dün sabah aradığı anlamına geliyordu. Onu bulup bulamayacağını kimse tahmin edemezdi.

Rosie'nin verandasında durduk ve kapıyı çaldık. Rosie ciddi bir tadilata ihtiyacı olan bir bungalovda yalnız yaşıyordu. Eskiden bungalovu nasıl karşılayabildiğini merak ederdim. Ona tam olarak bir servet ödemedim. Platte Park'ın dış mahallelerindeydi ama hem parka hem de Pearl Caddesi'ne yakın olduğu için önemli bir emlak parçasıydı.

Şimdi bunu nasıl karşılayabildiğini biliyordum.

Kapıyı çaldığımızda cevap gelmeyince pencerelere baktık. Rosie'nin evine onlarca kez gitmiştim ve normalden farklı görünmüyordu.

"O birinci sınıf saksı bitkilerini kaybetmek yazık olur. Sence birileri o bitkilerle ilgileniyor mudur?" diye sordum.

Ally omuz silkti ve sonra parlak bir şekilde bana döndü. "Eminim kimin bildiğini biliyorum!"

"Kim?"

"Lee."

Omzunu ittim. "Ukala."

Jane'in kitabından bir sayfa almaya karar vererek, kapıları çalıp insanlara Rosie'yi tanıyıp tanımadıklarını ya da görüp görmediklerini sorarak "mahalleyi araştırdık".

Şansımız yoktu. Çoğu insan isteydi. İçeride olanlar da onu çok az tanıyordu ve kimse onu görmemişti. Ne o ne de kapılarını çaldığımız için Ally ve ben pek popüler görünmüyorduk.

Şok tabancasıyla vurulmamızla şimdiki maceramız arasında bir yerde, Ally üzerinde onun ve benim isimlerimizin ve numaralarımızın yazılı olduğu kartvizitler hazırlattı.

İlkini verdiğinde neredeyse boğuluyordum.

"Nereden aldın bunları?" Evden uzaklaşırken ona sordum.

"Brody'yi aradım. Dün gece hazırlamış. Posta kutuma koymuş. Ne kadar erdemli değiller mi?"

Yüce Tanrım.

Brody liseden beri arkadaşımızdı. Bilgisayar delisiydi, evde PC oyunları programlayarak çalışırdı, evden neredeyse hiç çıkmazdı ve çok para kazanırdı. Ayrıca neredeyse hiç uyumazdı. Enerji içecekleri ve peynirli puflarla yaşar ve market alışverişini sadece bütün gece açık olan marketlerden yapardı.

Rosie'nin henüz peşine düşmediğimiz acil durum bağlantısına, bir gün önce güzellik uykusunu böldüğüm kişiye yöneldik. Rosie onun adını çalışan dosyasına Kevin "The Kevster" James olarak kaydetmişti.

Kevster kapıyı kirli bir kot pantolon, siyah Hendrix tişörtü o kadar solmuştu ki artık gri renkteydi ve üzerinde (hava seksen altı derece olmasına rağmen) termal uzun bir tişört vardı. Tarif edilemez bir renkte dağınık saçları vardı ve Rosie'nin saksı bitkilerine kimin baktığını bulduğumuz oldukça açıktı.

"Selam kızlar," diye selamladı.

Kendimizi tanıttık ve o da gülümsedi. "Vay be! Sizi duydum çocuklar." Bana döndü. "Rosie sürekli sizden bahsediyor, çok iyi olduğunuzu düşünüyor. Hayatının en iyi işi, adamım, bir rock pilici için çalışmak."

Rosie'ye karşı iki gündür ilk kez bir sıcaklık hissettim.

"Hey!" Kevin sordu. "Gözüne ne oldu?" "Kötü bir adam yüzüme vurdu," dedim.

Kevster öne doğru eğilip gözüme bakarak, "Umarım taşaklarına vurmuşsundur," dedi.

"Onu ısırdım."

"Bu da iyi," diye cevap verdi, ancak taşaklara bir diz atmanın tercih edilen misilleme şekli olacağı açıktı. Ne yazık ki o sırada şok tabancasıyla vurulmuştum.

"Rosie'yi arıyoruz," diye açıkladım.

"Sıraya gir, dudette. Herkes Rosie'yi arıyor. Ehv-ree-bud-ee. Dün bütün gün burada onu soran adamlar vardı."

"Kim bu herifler? Onları tanıyor musun?" Ally sordu.

"Çoğu, evet. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, biraz ürün istiyorlar."

Başımızı salladık. Ne demek istediğini biliyorduk. "Başka kimse var mı?" Ben söyledim.

"Elbette. İlk olarak ahlak polisi olduklarından emin olduğum birkaç adam. Bok gibi havalıydılar ama yine de polis gibi kokuyorlardı. İçeri girmek istemeleri beni çok korkuttu ama benimle ilgilenmediler. Sonra ilaçlarını değiştirmesi gereken iki grup adam, yoksa Hulk gibi kasları patlayacak. Ka-pow!" Alkışladı ve sonra ellerini göğsünün önünde salladı.

Ally'ye baktım, sonra Kevster'a döndüm. İlk gelenler muhtemelen Lee'nin adamlarıydı. Sonuncular Wilcox'un adamlarıydı.

"İki set mi?" Ben sordum.

"Evet, bir sette iki kişi kapıya geldi, iki kişi arabaya oturdu. İkinci sette sadece iki kişi vardı."

İçimde bir his vardı, bu yüzden tüm bu fiyaskoyu başlatan tetikçileri tarif ettim ve o da başını salladı.

"Evet, dostum, bunlar onlar. Dörtlü set istikrarlıydı, ama ikili çok gergindi, uykuya ihtiyaçları varmış gibi görünüyorlardı. Hey, partilerinizden hiçbirine katılmadığım için üzgünüm. Rosie partilerinizin harika olduğunu söylüyor. Kaju fıstığı ve her şeyin olduğunu söylüyor. Ben hiç kaju fıstıklı bir partiye gitmedim."

Ally ona bir kart uzattı. "Onu görür ya da bir şey duyarsan bizden birine haber ver."

"Vay canına! Rock Chick Kartı. Bu çok boktan, dostum. Axl Rose'da da bunlardan var mı?"

"Henüz değil," dedi Ally.

"Harika." Kevster başını salladı. "İçeri gelmek ister misin? The Big Lebowski'yi açıp bir sigara yakmak üzereyim. Birkaç rock kıızıyla The Dude'u izlemek harika olurdu."

The Big Lebowski'yi izlemeyi düşünmeme rağmen reddettim. En sevdiğim filmlerden biriydi. O kadar ki, bu bir arkadaş testiydi. Eğer The Dude ve Lebowski'yi sevmiyorsanız arkadaş olabilirdiniz ama asla iyi bir arkadaş olamazdınız. Asla.

"Hayır, teşekkürler, Rosie'yi bulmalıyım."

"Sorun değil, ne zaman istersen gel. Sonra görüşürüz."

Arabada oturduk ve Kevster'ın evine baktık.

Matt hemen arkamızda park etmiş olan cipinde cep telefonuyla konuşuyordu.

"İkinci grup tetikçiler ve Terry'nin adamlarıyla birlikte çalıştıkları görülmüyor."

Ally, "Yani Lee ile dört yönlü bir rekabetiniz var," dedi.

"Evet, ama Lee ya da ben onu bulursak Rosie'ye ne olacağını biliyorum. Ama o adamlar onu bulursa ne olacağını bilmiyorum."

Ally eve bakmaya devam etti. "Bunu yapmamız gerektiğine emin misin?"

Dürüstçe cevap verdim,

"Kesinlikle hayır." "Bunu hala yapacak mıyız?"

"Biz olmak zorunda değil," dedim ona.

Bana döndü. "Kızım, kartlarda ikimizin de ismi var. Hadi gidelim."

Ally gibi en iyi arkadaşlar ağaçta yetişmiyor, söyleyeyim. The Big Lebowski'yi o da benim kadar severdi, tek söyleyeceğim bu.

Lee'nin adamı Matt bizi takip ederken Tim'in evine geri döndük. İki ev aşağıda park ettik ve verandasında oturan çılgın Grizzly'yi fark ettik, gözlükleri hala kafasının üstündeydi. Grizzly'nin evi Tim'in evinin tam karşısındaydı ve Grizzly verandada çok zaman geçiriyor gibi görünüyordu.

"Onunla konuşmalıyız. Mahalleye göz kulak oluyor gibi görünüyor," diye belirtti Ally.

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Yine de onunla konuşmak istemedim.

Cep telefonum çaldı ve ekrana baktım. "LEE ARIYOR" yazıyordu.

Kahretsın.

Çevirip açtım.

"Hey."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Rosie'yi arıyorum," diye cevap verdim. "Tanrım, Indy."

"O benim arkadaşım ve benim çalışanım ve sen vurulmadın ve kaçırılmadın."

"Bana bırak." Sesi biraz otoriter geliyordu.

"Şu anki fiyatla olmaz, hayır." Sesim biraz sinirli çıkmıştı. "Pekâlâ, o zaman bunun bir bedeli yok."

İçimi bir rahatlama dalgasının kapladığını, hemen ardından da bir umutsuzluk dalgasının geldiğini hissettim.

Umutsuzluğumu bastırdım.

"İyi, yani seninle yatmak zorunda değil miyim?" Ally'nin kaşları havaya kalktı.

"Hayır, benimle yatacaksın ama Rosie'yi bulmanın bedeli olarak değil."

"Lee-"

"Fortnum'a geri dön. Seni yemeğe götürmek için saat yedide evinde olacağım."

Kükredim.

Sonra merakımdan sordum, çünkü Lee ile yemeğe çıkmamın imkanı yoktu, bu sarhoş olmak, öpüşmek ya da aklımı planımdan uzaklaştıracak başka bir şey anlamına gelebilirdi ve bu olamazdı, "Nereye gidiyoruz?"

"Barolo Grill."

Bir an için Lee'yle ilgili her şeyden uzak durma yeminimi unuttum.

"Aman Tanrım! Nereden bildin? Oraya bayılıyorum!"

"Tatlım, ailenin doğum günü yemeklerinin her yıl orada olmasını talep ediyorsun. Bunu sevdiğini anlamak zor değil."

Sonra bağlantıyı kesti.

Bana "tatlım" demesi ve doğum günümde gitmek istediğim yeri söylemesi midemi mutlu bir şekilde altüst etti.

"Lee'yle yatmamak da neyin nesi?" Ally sordu.

Grizzly'ye baktım, sonra dikiz aynasına baktım.

Matt bir telefon görüşmesi yapıyor ve başını sallıyordu.

"Lee'yle ağırdan aldığımızı söylediğimi hatırlıyor musun?" "Evet."

"Ben ağırdan alıyorum. Lee işlerin biraz daha hızlı ilerlemesini istiyor."

"Anlıyorum." Ally sırtıyordu.

"Bu sırtıma da neyin nesi?" diye sordum. "Kızım, hiç de yavaş gitmeyeceksin." Harika.

Arabadan indik ve Grizzly'nin evine doğru yürüdük. Ally hiç umursamadan ilerledi. Topuklarımı sürüyerek Matt'e baktım. Cipinden inmiş, kot pantolonunun arka kemerinden bir tabanca çıkarmıştı.

ve ön taraftaki kalça kemiğinin tam ortasına sıkıştırdı. Cipine yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

Grizzly selamlamak için, "Bir korumayla geri döndüler," dedi, bize değil, Matt'e bakarak. "Yani Ğimdi, sanırım ciddi olduğunu düĞünmemi istiyorsun. Özellikle de sen ve morarmış gözlerin varken. Tanrım. Hayalarına diz mi attın?"

"O olduğunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Kızlar elmacık kemikleri için gitmez," diye cevap verdi. "Oh." Bunu bilmiyordum.

"Yaptın mı?" Grizzly ısrar etti.

"Ne?"

"Hayalarına diz mi attın?" "Onu ısırdım."

"Isır onu!" Başını geriye attı ve güldü. "Bir dahaki sefere taşaklarına saldır."

"İyi bir tavsiye," dedim.

Matt'e baktı. "Dur tahmin edeyim, stajyer özel dedektifler." "Hayır," dedim.

Grizzly koca kafasını bana doğru salladı. "Ödül avcıları mı?" "Hayır."

"Polisler değil," dedi alaycı bir tavırla. "Un-unh."

"Federaller mi?" Bunu kuşkuyla söyledi.

"Bir kitapçım var."

Grizzly cevap vermedi. Grizzly sanki o anda boynumdan ikinci bir kafa çıkmaya karar vermiş gibi bana bakıyordu.

Ally, "Ben barmen ve yedek baristayım," diye söze girdi.

Grizzly hala cevap vermedi. Kucağında bir kedi olduğunu ve onu okşadığını fark ettim. Verandasının beton parmaklıklarında iki kedi daha oturuyordu ve bir diğeri de üzerinde kedi ayak izleri olan karşılama paspasının üzerine kıvrılmıştı.

"Kedileri sever misin?" Ben sordum.

"Kedileri kim sevmez ki?" Grizzly geri döndü.

"Kedileri severim," dedim, yalan değildi ama yine de söyleyecektim çünkü kucağında bir tüfek vardı.

"Ben de," dedi Ally.

Grizzly önce Matt'e, sonra bize baktı. "Kim bu adam?"

"Ona aldırma, biziz," dedim ona.

Grizzly sanki her şey onun için aynıymış gibi omuz silkti ve sonra, "Bay Kumar için yaptığınız iyi bir şey. Zor günler geçiriyor. Keklerinle tüm gün boyunca elde ettiği en büyük skorun sen olduğunu söyledi."

Sokağın aşağısına, köşedeki dükkâna baktım. Bay Kumar dışarıda durmuş bize el sallıyordu.

Biz de el salladık.

"Küçük adamla ilgilenmeliyiz, anlıyor musun? Franchise'lar tüm dünyayı ele geçiriyor. On yıl içinde bu büyük ulus duvardan duvara franchise olacak ve her anne ve pop dükkanı işsiz kalacak. Franchise, Amerika için sonun başlangıcıydı. Bu ve kırmızıda dönebilmek. Kırmızı, dostum, kırmızıda dönme. Lanet olası Nixon."

Nixon'ın bayilikler ve trafik ışıklarıyla ne ilgisi olduğundan emin değildim ama kucağında pompalı tüfeği ve kafasında tuhaf gözlükleri olan bir adamla aynı fikirde olmayacaktım.

"Tim Shubert'in bir arkadaşını arıyoruz. Tim yolun karşısında oturuyor."

"Tim'i tanıyorum. Kimi aradığını da biliyorum. Bay Kumar söyledi. Tim'in son birkaç gündür bir sürü ziyaretçisi oldu. Onu daha önce görmüştüm," Matt'e başıyla işaret etti, sonra bize baktı, "sizi de daha önce görmüştüm."

"Arkadaşının adı Rosie, küçük sıırım gibi adam, kirli sarı saçlı?" Ally araya girdi.

"Kahveci mi?" diye sordu ve cevap beklemedi. "Evet, Tim benim için kahveleri geri getiriyor. O adam bir dahi."

"Rosie benim kahvecim, kitapçымda çalışıyor." Ona söyledim.

"Bok yok mu?"

"Yok artık," diye onayladım.

"Burası harika bir kitapçı. Eskiden bütün gün rahatsız edilmeden kitap okuyabilirdiniz. Yaşlı kadın çok havalıydı" dedi. "Hâlâ öyle mi?"

"O yaşlı kadın benim büyükannemdi. Öldüğünde dükkânı bana bıraktı, ben de sadece kahve ekledim" diye cevap verdim.

"Franchise vermeyi mi düşünüyorsun?"

"Asla olmaz." Samimiyetimden şüphe duyması ihtimaline karşı ellerimi havaya kaldırdım.

Başını salladı. "O zaman sen de küçük adamsın. Sana destek olmak için gelirdim, çünkü çok okuyorum ama bu bloktan ayrılmıyorum. Gözümü bir şeylerden ayırmamam gerekiyor."

"Elbette," diye kabul ettim.

Bu adam deliydi, ama yine de onu sevdim.

Ally ona kartımızı verdi ve o da elini gömleğinin cebine sokup karşılığında Ally'ye bir kart verdi.

Sadece "Tex, Kedi Bakıcısı" yazıyordu ve numarası vardı.

"Bir kediniz var ve tatile gidiyorsunuz, kimi arayacağınızı biliyorsunuz. Yine de sizi uyarıyorum, hem kuru hem de yaş mama veriyorum. Sadece yaş ya da sadece kuru mama vermiyorum. Ödüllendirilmeye ihtiyaçları var ama dişlerini de temiz tutmaları gerekiyor. Bu çok önemli."

Başımızla onayladıktan sonra Bay Kumar'ı görmek için koşarak aşağı indik.

Kapıya vardığımızda, "Ben ve Tex Rosie'nizi arıyorduk, ama onu bulamadık," diye bizi temin etti.

"Teşekkürler Bay Kumar," dedim.

"Tim de yok. Şimdi endişeliyim ve sanırım Tex de endişelenmeye başladı. Bir sürü insan Tim'in kapısını çalmaya geliyor. Hiç bu kadar popüler olmamıştı."

"Rosie'nin bir takipçisi vardı. İyi kahve yapıyor ve insanlar onu özlüyor" dedim.

Bay Kumar, "Bunu görebiliyorum," dedi.

Süt, mısır cipsi, iki diyet gazoz ve babamın barbeküsü için yapmam gereken makarna salatası ve kek için gerekli tüm malzemeleri aldım. Bu bana King Soopers'a gitmiş olsaydım ödeyeceğim paranın iki katına mal oldu ama Tex haklıydı, küçük çocuğa dikkat etmeliydik, özellikle de bana, çünkü ben de küçük bir çocuktum.

Tüm eşyalarımı tezgâha getirdiğimde Bay Kumar'ın gözleri yaşlarla doldu.

"Sen cennetten gelen bir meleksin," diye nefes aldı.

YEDİ

B VE E SEVGİLİM

Ally ve ben evime gidip yiyecekleri boşalttık, sonra Fortnum's'a geri döndük ve Jane'i eve gönderdik ve Altıda kapanmadan önce son birkaç saat çalıştı.

Ally arabasını aldı, ben de iki blok ötedeki eve yürüdüm, Matt de beni sürünerek takip ediyordu.

Eve yürürken bir plan yaptım.

Rosie bir anda ortadan kaybolamazdı ve o da bu kadar iyi saklanabilecek kadar zeki değildi. Lee onu bulamadıysa, bir şeyler dönüyordu. Eğer elmasları alıp San Salvador'a gittiyse, o zaman Duke neredeydi?

Rosie ve Duke'un başına bir şey gelmediyse (ki gelmemesini umuyordum) ya da Rosie Duke'u aramaya gitmediyse (ki bu aptalca olurdu ama duyulmamış bir şey değildi), Rosie'nin Duke'u beklemek için dışarıda takılıyor olması gerekirdi. Eğer Duke'ün evinin yakınında kamp kurup bekliyorsa, o zaman şimdiye kadar bir orman yangını çıkmış olurdu. Rosie'nin yangın güvenliğine pek dikkat ettiğini sanmıyorum.

Rosie biraz yalnız biriydi. Partilere ve konserlere sadece sorulduğunda ve yanında kimse olmadan gelirdi. Tim ve Kevster'in onun tek arkadaşları olduğuna emindim.

Ben hariç.

Bir casus, bir dedektif ya da bir suç dehası olmadığımı göz önünde bulundurarak tüm bunları elimden geldiğince özetledim.

Aklıma gelen Rosie'nin yakınlarda bir yerde olması gerektiği idi. Bir arkadaşının iyiliğinden yararlanıyor olmalıydı. Ve bana göre, Kevster'la birlikte olmadığına ve Tim de ortadan kaybolduğuna göre, Rosie ve Tim bir yerlerde saklanıyorlardı. Belki de Tim'in evinde, bodrum katında, bol miktarda peynirli pufla, sadece ortalık sakinleştiğinde ya da donmuş pizza pişirmek için dışarı çıkıyorlardı.

Ya da bir süre orada kaldıktan sonra çekip gitmiş olsalar bile, nereye gittiklerine dair bir kanıt ya da ipucu olabilir.

Rosie'nin hareketlerini bir düzene oturtmam gerekiyordu. Arabası evinde değildi ve dün sabah Duke'e gitmişti. Bildiğim tek şey bunlardı.

Tim'in evini ipucu bulmak için aramam gerektiğine karar verdim. Nereye gidersek gidelim koca bir sıfır buluyorduk ve ben de bulabilirdim.

Yasadışı olduğu için, birincisi Ally'nin bu işe karışmasını istemiyordum, ikincisi de bunu güpegündüz yapmak istemiyordum.

Matt'e neşeli bir el salladım, sonra da evimin önüne gidip kapıyı arkamdan kapatmadan önce ona bir öpücük gönderdim.

İki gündür ilk kez evde olmanın verdiği mutlulukla orada öylece durdum.

Dubleks evimi seviyordum. Büyükanнем altı yıl önce ölmüştü ve onun ve büyükbabamın tüm ıvır zıvırlarıyla (ve çok fazla ıvır zıvır vardı) dolu olan bu yeri kendime ait hale getirmem o kadar uzun sürmüştü.

Oturma odası ve yemek odası tek bir büyük odaydı, ancak bir zamanlar iki oda olmuş gibi görünüyordu. Mutfak arka taraftaydı, belli ki ev ilk inşa edildikten bir süre sonra eklenmişti.

Her şeyi yumuşak bir şeftali rengine boyamıştım. Chartreuse koltuklarım ve temiz hatlara sahip elektrik mavisi bir kanepem ve biraz ezilmiş olsa da on iki kişiyi oturtmak için katlanabilen harika bir yemek odası masam vardı. Tüm bunlar hafif, havadar, modern ve düzenli bir his veriyordu. Yerler yeni parke ve pırıl pırıldı ve kendimi üzerlerine atıp onları öpmek istedim.

Onun yerine telefona koştum ve onu aldım. Lee birazdan evime gelecekti ve fazla zamanım yoktu. Bunun için Barolo Grill'i feda ediyordum, Lee ile ilk "randevum" olacağından bahsetmiyorum bile. Acele etmezsem kontrolümü kaybedecek, pes edecek ve Lee'yle gidecektim.

Sonra aklıma bir şey geldi ve telefonu bırakıp ona baktım.

Eğer Lee ve adamları alarmı devre dışı bırakıp, dükkanıma girip, kabloları bağlayıp, kameraları yerleştirip alarmı yeniden etkinleştirebiliyorlarsa, benim telefonlarımı da dinleyebilirler.

Saçmalık.

Pencereden dışarı baktım ve Matt'in cipinde oturduğunu gördüm. Gitmiyordu.

Yine saçmalık.

Belki paranoyakça davranıyordum ama işimi şansa bırakmayacaktım.

Üst kata koştum. Bir banyo ile ayrılmış iki yatak odası, arkadaki yatak odamın yarısı mutfakımın çatısı olan, yarısı tuğla döşeli arka bahçeme sarkan bir balkona açılan bir kapısı vardı. Ön oda televizyon odasıydı ve çalışma masamı burada tutuyordum.

Lee için bir not yazdım ve koşarak aşağıya inip kanep ve sandalyelerimin arasında duran ve sehpa görevi gören sedirin üzerine koydum.

Notta şöyle yazıyordu:

Bir şey çıktı. Erteleylim mi?

Evime gelip gelmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gelirse notu görürdü. Eğer görmediyse, Matt'in görmesi için notu kapıya asacak değildim. Lee ekildiğini düşünmek zorunda kalacaktı. Sonra açıklardım ya da inandırıcı bir yalan bulurdum.

Üst kata koştum, balkona çıktım ve küçük korkuluktan atlayarak komşumun balkonuna geçtim ve ardından dış yatak odasının kapısına vurdum.

Tod ve Stevie yan dairede yaşıyorlardı. İkisi de uçuş görevlisiydi. Chowleena adında, Tod ya da Stevie'den daha fazla tavır yapan bir Chow köpekleri vardı ve Tod Denver'daki en iyi drag queen olduğu için, bu Chowleena'nın çok fazla tavır yaptığı anlamına geliyordu. İkisi de uçuştayken Chowleena'yı izledim ve o köpeği sevdim. Tavrını anlıyor, ona hayranlık duyuyor, saygı gösteriyor ve onu cesaretlendiriyordum. İki babası da onun gibiydi. Stevie sıfırdan Benedict usulü yumurta yapar ve sizi gördüğünde her zaman gülümseyip yanağınızdan öperdi. Tod, "Time and Tide" şarkısında dudak senkronizasyonu yapabilir, beni gülmekten yanaklarımdan yaşlar akıtacak kadar çok güldürebilir ve aynı elbise bedenini paylaşırdık. Bahçeyi düzenli tutarlardı ve sessizlerdi. Gelmiş geçmiş en iyi komşulardı.

Tod kapıyı açtı ve bana baktı.

"Kızım, ne halt ediyorsun sen? Ve yüzüne ne oldu?"

Yatak odalarına girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve onun için aşağıya indim.

Ona vurulma olayını, elmasları, kahveci adamı, şok tabancasını, adam kaçırmayı, Lee'nin seks şantajı planlarını, hayatımın aşkı işini ve hatta gözlüklü Tex'i anlattım. Lee'yle buluşana kadar evlerinde takılmam gerektiğini söyledim.

Yoksa muhtemelen Pazartesi sabahı saat yediye kadar iç çamaşırlarımdan büyülenmiş ve kalbim kırılmış olacaktı.

Tod gözlerini kırptırdı.

Sonra benimle kol kola girip odasından çıkarken şöyle dedi: "Stevie pirzola pişiriyor. Eminim fazlamız vardır."

Her zaman fazlalıkları vardı ve Tod'u pek etkilemiyorlardı. Yıllardır yan yana yaşıyorduk. Benim kaçamaklarıma alışkındı, travesti olduğundan bahsetmiyorum bile. Tod'u korkutmak için cinayet ve belki de kraliyet ailesini ilgilendiren uluslararası bir olayı eklemem gerekirdi.

Saat on birde korkuluklardan atlayarak evime döndüm.

Stevie Yahtzee maratonumuzu yarıda kesmiş, meraklı komşuculuk oynamış ve Lee'nin gelip gittiğini görmüştü. Bir şekilde Lee evime girmiş, Stevie'nin söylediğine göre anahtar gibi görünen bir şeyle kapıyı açmış ve elinde notla çıkmıştı.

"Uh-oh, yakışıklı yakışıklı mutsuz," dedi Stevie.

Karnım guruldadı.

Bunu daha sonra düşünmeye karar verdim.

Stevie hala pencereden dışarı bakarken, "Bana neden onu külotunun içinde istemediğini tekrar söyler misin?" diye sordu.

Tanrım.

Akşamki aktivitelerim için saçlarımı ensemdede at kuyruğu şeklinde topladım ve siyah bir balıkçı yaka, siyah kot pantolon, siyah kovboy çizmeleri ve tokasında minik yapay elmaslar olan siyah kemerimi giydim, çünkü eğer tutuklanacaksam, gözümdeki morluğa aldırmadan içeri iyi görünerek girecektim.

Çantamı ve anahtarlarımı alıp tekrar parmaklıklardan atladım. Kuyruğa takılmamak için Stevie ve Tod ile araba anahtarlarını takas etmek üzere anlaştım ve onların CR-V'siyle yola çıktım.

Yol boyunca kuyruk olup olmadığını kontrol ettim, yoldan çok aynalarımaya bakarak zaman geçirdim. Beni takip edebilecek herhangi bir araba arıyordum ama özellikle Lee'nin Crossfire'ını, mutsuz bir iri yarı tarafından kullanılıyor gibi görünen bir motosikleti ya da bir SUV'u arıyordum. Denver'daki neredeyse her araba bir SUV olduğu için Tim's'e giderken paniklemişim ama beni takip eden kimseyi göremiyordum.

Tim'in sokağını döndüğümde arkamda kimse yoktu, bloklar boyunca da yoktu.

Hiç vakit kaybetmedim. Oraya olabildiğince çabuk girip çıkmak istiyordum. Ne bulacağımaya dair hiçbir fikrim yoktu ama umarım Rosie bodrumda saklanıyordur ve tüm bu karmaşa sona ererdi.

Arabadan indim ve eve doğru yürüdüm.

Tim'in evinde de komşularda da ışıklar yanmıyordu. Gece yarısına yaklaşıyordu ve ertesi gün tatil olmasına rağmen

Cumartesi günü kimse gece geç saatlere kadar uyumuyor gibiydi.

Kapıyı aldım ve cevap bekledim. Evden gelebilecek herhangi bir sesi dinledim.

Hiçbir Şey.

"Ben Indy Savage. Rosie oradaysa, sadece yardım etmek için buradayım. Yemin ederim," diye cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle fısıldadım.

Hala bir Şey yok.

Kapıyı denedim ama kilitliydi.

Aynı Şeyi arka kapı için de yaptım ve sonra evin içinde dolaşarak pencerelere bakmaya çalıştım ve açılıp aılmadıklarını kontrol ettim. Pek bir Şey göremedim ve her bir pencere ya boyayla kapatılmıştı ya da kilitliydi.

"Siktir!" Evin doğı tarafındaki pencerenin yanında dururken nefesimin altında tısladım.

Sonra omzuma bir Şey yerleşti.

Küçük bir çığlık attım ve kimi göreceğimi bilmeden döndüm. Lee, Wilcox'un adamları, tetikçiler, bir polis memuru ya da Drakula olabilirdi.

Onun yerine, Tex gözlükleri artık başının üstünde değil, gözlerinin üzerinde duruyordu.

Parmağını dudaklarına götürdü ve çok kısa bir süre sonra yumruğunu pencereden içeri soktu.

Pencereye, sonra Tex'e, sonra tekrar pencereye baktım.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım.

"B ve E, sevgilim," diye cevap verdi rahatça. Üzerinde pazen bir gömlek ve iş eldivenleri vardı ve pencere camındaki tüm camları itiyordu.

"Birinin camını kıramazsın! Bir tanesini zorlayarak açmayı denemeliydik."

"Ciyaklamayı bırak ve içeri gir." Sonra beni belimden yakaladı, kaldırdı ve bir un çuvalından daha ağır değilmişim gibi pencereden aşağı fırlattı.

"Cama dikkat et," diye seslendi.

Çok geç kalmıştım. Camın üzerine düşüp yuvarlandım, bir yerimin kesilmemesini umuyordum ama bir şey hissedemeyecek kadar gergindim. Ayağa kalktım ve biraz histerik bir şekilde karanlığın içinde etrafıma bakındım. Bir şey ciddiye kötü kokuyordu ve iyi anlamda değildi.

Tex arkamdan kendini içeri attı ve ben de onun iri gölgesine bakmak için döndüm.

"Deli misin sen?" Deli bir adama sordum. "Az önce beni pencereden attın."

"Tereddüt ediyor gibiydin." "Karanlık, beni göremezsın."

Gözlüklerine dokundu. "Gece görüşü."

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Bu kokuyu sevmedim," dedi Tex ve havayı kokladığını duyabiliyordum çünkü hiçbir şey göremiyordum. "Bu

güzel bir koku değil."

Haklıydı, korkunç bir kokuydu.

"Sen burada kal. Ben etrafa bir göz atacağım." Sonra gölgesinin uzaklaştığını gördüm.

"Beni burada bırakma!"

"Kız gibi davranma," diye karşılık verdi, çoktan evin başka bir yerindeydi ve bu kadar büyük bir adamın bu kadar sessiz adımlarla yürüyebilmesini garipsedim. Neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Karanlıkta durdum, muhtemelen camı kırarken çok fazla ses çıkardığımızı düşündüm ve sonum anlamına gelecek sirenleri dinledim. Babam çok sinirlenecek ve Malcolm, Kitty Sue'nun beni 4 Temmuz barbeküsüne davet etmediğinden emin olacaktı. Hank'in ne diyeceğini düşünmek bile istemiyordum.

Sonra Rosie Avı'ndaki diğer ekiplerden birinin de aynı fikre sahip olup olmadığını ve diyelim ki bu gece, diyelim ki tam o saatte gelip gelmeyeceğini merak ettim. Diyelim ki o ekip tetikçilerdi, diyelim ki silahlarını çekmiş tetikçilerdi.

"Tex, neredesin?" Fısıldadım. Yüksek sesle.

Gölgeli odalarda ilerlemeye başladım ve evin içine girdikçe koku daha da tuhaflaşıyordu.

"Buraya girmek istemezsin," dediğini duydum Tex'in, koku konusunda sıfır noktasına ulaşmış gibi görüldüğümde.

Elimi burnuma ve ağızma götürdüm. "Ne oldu?"

Gölgesi bir heykel gibi hareketsizdi ve kendini tutuş şekli beni korkutuyordu.

"Rosie mi?" Mutfak olduğunu anlayabildiğim ama başka pek bir şey olmayan karanlık odaya bakarak sordum.

Tex hareket etti. Gözlükleri çıkardı ve yüzüme yerleştirdi. Elim ağızımdan uzaklaştı ve her şey yeşile döndü. Çok daha iyi görebiliyordum ama ne yazık ki bu, kıcı yerde, sırtı dolaplara dönük, bacakları öne doğru açılmış bir adamın vücudunu içeriyordu. Yüzünde koyu lekeler vardı ve bu lekelerin kaynağı alnındaki bir delikten kaynaklanıyordu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım ve sonra her şey parladı. O kadar parlaktı ki gözlerim kamaştı ve şaşkınlıkla bağırdım.

Bir el ağızımı kapattı ve gözlükler kafamdan çıkarıldı.

"Tanrı aşkına, sessiz ol."

Lee'ydi. Mutfağın ışığını açmıştı ve tekrar bağırmayacağımdan emin olunca elini ağızımdan çekti.

Dönüp ona baktım, yüzü gergin bir şekilde cesede bakıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Öyle mi? Neyiz biz? Parti mi veriyoruz?" Tex sordu.

Lee soğuk gözlerini Tex'e çevirdi ve Tex başka bir şey söylemedi. Sonra Lee bana döndü.

"Seni takip ettim."

"Kimse beni takip etmedi. Sürekli kontrol ettim." Bana bir bakış attı.
Lanet Lee.

"Onunla birlikte misin?" Tex
cüret etti. "Evet," diye yanıtladı
Lee.

Lee ile birlikte olmadığımı ve onun da benimle olmadığını haykırmak istedim ama durum ağzımı kapalı tutmamı sağladı. Bunun yerine cesede döndüm ve işte oradaydı, ürkütücü yeşil gece görüşünde değil ama aydınlanmıştı ve kolayca görülebiliyordu. Sadece onu değil, kafasının arkasından çıkıp mutfak duvarına sıçrayan tüm kanı ve pisliği de görebiliyordum.

Rosie değil.

İğrençti. Hiç bu kadar iğrenç bir şey görmemiştim. İğrenç, berbat, korkunç, kokulu, üzücü bir ölümdü.

Yutkundum, neredeyse kusacağımdan emindim. Lee bunu duydu, kolumdan tuttu ve beni evin içinden geçirip arka kapıdan çıkardı.

"Eğil. Derin nefes al," diye emretti.

Arka bahçede duruyorduk ve elini enseme bastırarak beni kenara çekmeye zorladı. Ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve Ölüm Havası'nı geride bırakarak temiz havayı derin derin içime çektim. Biraz çabayla mide bulantısına karşı koydum ve ayağa kalktım.

Tex bizi dışarı kadar takip etmişti. "O Tim miydi?" Tex'e sordum. "Evet."

"Ohmigod."

Lee bana "Lütfen bana orada hiçbir şeye dokunmadığını söyle" dedi.

Başımı salladım.

Lee, "Lütfen bana o camı kırmadığını söyle," diye devam etti.

"İkimiz için de zorla girme işini ben yaptım. İçeri girdikten sonra onu pencereden attım," Tex bu bilgiyi verince Lee'nin gözleri Tex'e kaydı.

"zr dilerim?" Lee sordu ve sesi korkutucuydu.

Tex bunu fark etmemiş gibiydi. "Tereddütleri vardı."

Lee bir süre Tex'e baktı.

"Tanrım," diye mırıldandı ve beni işaret etti. "Burada kal. Kımıldama." Parmağı Tex'e doğru hareket etti. "Sen benimle gel."

Lee gözlükleri Tex'e fırlattı ve eve tekrar girdiler. Tex'in Lee'nin emrini yerine getirmesine biraz şaşırmıştım ama Lee yine o tartışmasız ses tonunu kullanıyordu.

Daha fazla ayakta duramayacak kadar korkmuş bir halde çimlerin üzerine oturdum ve alnımı dizlerimin üzerine koydum.

Bunun Rosie için iyiye alamet olmadığından korkuyordum ve bunun Duke için iyiye alamet olmamasından daha çok korkuyordum.

Tekrar dışarı çıktılar. Lee kapıyı kapattı, kolu kurcaladı ve sonra ameliyat eldivenlerini çıkararak bana doğru yürüdü.

"Hayır Rosie," dedi bana.

"Tanrıya şükür," dedim bir anda ve nefesimi tuttuğumu fark etmedim.

Bir elini üst koluma koydu ve beni ayağa kaldırdı.

"Bu sefer Hank'i çağırıyorum," diye duyurdu.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Gelemezsin! Burada olduğumu görünce çıldıracak!"

"Sen burada değildin. Tex buradaydı. Tex, endişeli komşu," diye cevap verdi Lee.

"Bu benim. Buradaki herkes benim endişeli bir komşu olduğumu bilir. Gidip bir arama yapmalıyım." Tex kocaman elini başımın üstüne koydu. "Bir kıza göre iyi iş çıkardın. Kusmadın ya da başka bir şey yapmadın."

"Teşekkürler Tex," dedim titrek bir gülümsemeye, bunun bir iltifat olduğundan pek emin değildim ama yine de kabul etmeye hazırdım.

Tex uzaklaştı ve Lee beni bir Mercedes sedana sürükledi. Cep telefonunun bir düğmesine basmış ve çalmasını bekliyordu.

"Lee..." Dedim ki.

Beni yolcu tarafında durdurdu, kapıyı açtı ve beni içeri itti. Telefonu cevaplanırken kapının ağzında durdu. Arabada oturdum, cesetten korktuğum için beni itip kakmasına kızamadım.

"Hank, yakında dokuz bire bir telefon gelecek. Bu konuda seninle konuşmam gerek." Duraksama. "Evet." Sonra bağlantıyı kesti.

Lee kapımı çarptı ve arabanın sürücü tarafına bindi.

Ona döndüm. "Burada bir arabam var. Komşumun. Çantam orada. Yapmam gereken-"

Lee elini kaldırdı ve ben de konuşmayı kestim.

"Yapman gereken şey, biz eve dönene kadar çeneni kapalı tutmak, böylece seni boğazlamaktan vazgeçmek için kendime zaman ayırabilirim."

Vay be.

İsteddiğini yapmanın akıllıca olacağını düşündüm. Zor birkaç gün geçirmiştım. Sonunun boğulmayla bitmesini istemedim. Hem Lee çok sert biriydi, boğulmayla sonuçlanmasa bile daha yaratıcı bir ceza bulabilirdi.

Lee, dairesine girene kadar tek kelime etmedi. Beni kolumdan tutup yatak odasına sürükledi, bir çekmece çıkardı ve bana bir tişört fırlattı.

"Yatmak için hazırlan," dedi bana.

Hemen kırmızı gördüm.

Bu şaşırtıcı değildi. Ben onun adamlarından biri değildim. Askerlerden biri değildim. Bir çocuk değildim. Bana ne yapacağımı söyleyemezdi. Zor bir gece geçirmiştım. Tanrı aşkına, bir ceset görmüştüm!

Söz konusu cesedin yakınındayken ısrarcı olması konusunda ona biraz müsamaha göstermeye razıydım ama bu çok fazlaydı.

"Hayır!" Tersledim. "Bana ne yapacağımı söylemeyi bırak. Eve gitmek istiyorum. Kendi yatağında uyumak istiyorum. İstiyorum-"

Başka bir şey söylemedim çünkü Lee üzerime geldi. Geri çekildim ve duvara çarptım. Lee'nin vücudu benimkine yaklaştı ve yüzünü eğerek benimle burun buruna geldi.

"Babanın senin o tatlı kıcının üzerinde otururken ve beynin duvara sıçramışken çekilmiş suç mahalli fotoğraflarını görmesini mi istiyorsun?"

Vay be.

Midem bulandı ve bacaklarım güçsüzleşti.

"Hayır."

"O zaman bu gece

bitiyor." Ona

bakakaldım.

"Indy, Tanrım, eğer bana söz vermezsen-"

"Tabii ki bu gece bitecek! Az önce bir ceset gördüm! O kadar aptal olduğumu düşünemezsin."

Yüzünden o kadar aptal olduğumu düşündüğü anlaşılıyordu.

"Lee! Rosie benim arkadaşım. O dışarıda bir yerde. Ve sadece onu değil, Duke'ü de arıyorlar. Ve şimdi de insanları öldürüyorlar."

"Onu bulacağım ve Duke'u bulacağım."

Günler gibi gelen bir süre boyunca birbirimize baktık. Kahverengi gözleri sert ve öfkeliydi. Kendime tüm öfkесinin bana yönelik olmadığını söylemeye çalıştım ama buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Bakışlarım başka yöne kaydı. "Bu gece bunu bulacağımı bilemezdim," diye fısıldadım.

"Sana bunların kötü adamlar olduğunu söylemiştim."

Bakışlarım geriye kaydı.

"Ne tür bir iş yapıyorsun ki bu saçmalığı biliyorsun?"

Başını salladı. Bir santim geri çekilmişti, böylece artık burun buruna değildik ama hâlâ yakındı.

"Un-unh, bunu benimle ilgili yapmayacaksın."

Onunla duvarın arasından **ç e k i l d i m** ve en sevdiğim ayrılık cümlesini söyleyerek banyoya doğru yürüdüm.

"Her neyse."

Lee'ninkinin yanında rahatça duran ve artık benim diş fırçam gibi görünen fırçayla dişlerimi fırçaladım.

Lee'nin arabasına, şirketine, dairesine ya da yatağına girmemek için yaptığım günlük planı düşünmemeye

çalıştım.

yap. Tim Shubert'i düşünmemeye çalıştım; ölmüş, kokmuş ve komşuları onun için endişelenirken evinde çürümeye terk edilmişti. Rosie ya da Duke'un şimdi ya da daha sonra benzer bir durumda olduğunu düşünmemeye çalıştım. Bir suç mahallinin dışında bıraktığım Tod ve Stevie'nin arabasını düşünmemeye çalıştım. Ne kadar berbat biri olduğumu ya da Lee'nin bu tür durumlarda gözünü kırpmadan nasıl bu kadar rahat hareket edebildiğini düşünmemeye çalıştım.

Soyundum ve onun tişörtünü giydim. Üzerimde kocaman duruyordu ve göğsünde Night Stalkers amblemi vardı. Çok büyüktü. Uyurken tişörtlü dolanacaktım ama bunu Lee'ye söylemeyecektim.

Ayrıca çok havalı bir tişörttü.

Yatak odasına girdim, kıyafetlerimi yere bıraktığım çantamın üzerine atmak üzereydim ki çantamın yerinde olmadığını gördüm.

"Çantam nerede?" Lee odaya girip bana doğru gelirken ona sordum. Giysilerimi bir koltuğun üzerine bıraktım.

Lee hâlâ bana doğru gelirken, "Judy seni paketinden çıkardı," dedi. Bileğimden tuttu ve beni yatağa doğru götürdü.

"Judy?" diye sordum, pek dikkat etmedim çünkü bavullarımın açıldığını, giysilerimin Lee'ninkilerin yanında asılı olduğunu düşünüyordum. İç çamaşırlarım bir çekmecede. Dış fırçam onunkinin yanında. Bedenim onun yatağında.

Bu nasıl bu kadar hızlı oldu? Tanrı aşkına, sadece iki gün olmuştu! Ağırdan almaya ne oldu?

"Hizmetçim," diye cevap verdi.

"Hizmetçiniz mi var?" Bir hizmetçisi olmasına çok şaşırmıştım. Hizmetçisi olduğunu bilmediğim bir adamla yaşadığım için şok olmuşum. Bir adamla yaşadığım için şok olmuşum, nokta, nokta, son, o adamın Lee olması bir yana.

Beni hafifçe itti ve yatağa geri düştüm ve sonunda nerede olduğumu ve ne yaptığımı fark ettim.

"Lee-"

Sonra hızlı hareket etti. Bileğimi başımın üzerine çekti, bana doğru eğildi, bir çıt sesi ve mandal sesi duydum, sonra bir çıt sesi ve mandal sesi daha duydum.

Sonra yatağına kelepçelendim.

"Ne oluyor be!" diye bağırdım.

Sırt üstü yatıyordum, sol kolum başımın üzerindeydi ve Lee'nin misyon tarzı yatağının başlığındaki çitalardan birine kelepçelenmişti. Lee üzerime eğilmişti.

"Dışarı çıkıyorum ve aptalca bir şey yapmayacağından emin olacağım."

"Beni yatağına kelepçeleyip bırakamazsın! Ya yangın çıkarsa, ya zorla girilirse?"

Başını salladı, benden uzaklaştı ve yataktan kalktı.

"Aptalca bir şey yapmayacağım," dedim ona, sesim ciddi bir kızgınlığın bu tarafındaydı ve beni bıraktığında yapacağım ilk aptalca şeyin onu öldürmek olduğunu açıkça söylüyordu.

Geri geldi, eğildi ve alnımdan öptü. "Biliyorum."

Sonra odanın içinde yürüdü, ışığı kapattı ve gitti.

Siktiğimin Lee'si.

Normalde hemen hemen her yerde uyuyabilirim. Birinin kanepesinde, diğer dört kişiyle birlikte çift kişilik bir yatakta (esas olarak aktivitem yatağı temizlediği için), bir minibüsün arkasında.

İnsanlar bana ateş ederken kaçmak, kaçırıldığımda kendimi korumak ve bir ceset bulduğumda kusmamak gibi sahip olduğumu bilmediğim pek çok yaşam becerisine sahip olduğumu öğreniyordum.

Ne yazık ki, bu yeni yaşam becerileri Liam Nightingale'in yatağına kelepçeliyken uyuyabilmeyi içermiyordu.

Biraz rahat bir pozisyon buldum ve uyumaya çalıştım ama deliye dönmüştüm ve gözlerimi her kapattığımda görebildiğim tek şey Tim ve artık vücudunda yer almayan beyniydi.

Saatler sonra kapının açıldığını duydum ve vücudum gerildi. Kıpırdamadan durdum ve birinin eve doğru yürüdüğünü dinledim. Kapıyı açmadılar.

herhangi bir ışık yoktu ve bir kedi kadar sessizdiler, tek gürültü zar zor ayırt edilebilen bir hışırtı. Sonra biri yatak odasına girdi. Sandalyenin üzerine bir şeyin düştüğünü duydum. Çarşafların hareketinin fısıltısı, sonra bileğimdeki eller. Deri, baharat ve tütün kokusu ve yatak başlığından kurtulduğumda onun Lee olduğunu anladım.

Serbest bırakılır bırakılmaz yatağın diğer tarafına ve özgürlüğe doğru yuvarlandım.

Bir kol belime dola n m a d a n önce bir buçuk tur attım ve durduruldu m.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve taksiyle döneceğim," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Hayır."

"O zaman ben kanepede yatıyorum."

"Hayır."

Harika. Yine aynı şeyleri yaşayacaktık.

"Yatağın diğer tarafında uyuyorum." "Hayır."

"Sen bir pisliksin."

"Belki de."

Kahretsin.

Lee yerleşti ve sırtımı önüne yasladı, kolu belime dolandı.

Orada öylece yatıyordum, acaba ters mi dönsem, taşaklarına diz mi vursam ve kaçsam diye düşünüyordum.

Sonra nedense Tim'in görüntüsü aklıma geldi ve vücudum titremeye başladı, hem de çok. Tam bir insan depremi.

"Kahretsin," diye fısıldadım ve Lee beni kendisine doğru çevirdi ve iki koluyla beni sıkıca sardı.

Onun sıcaklığına bastırdım ve ağlamamaya çalıştım. "Onu tanıyor muydun?" Lee usulca sordu.

"Hayır." Sesim bu tek kelimedede bile titrek çıkıyordu. Büyük, kırık bir nefes aldım. "Yine de arada bir dükkâna geldiğini düşünüyorum." Tehditkâr gözyaşlarımı kontrol etmek için bir nefes daha aldım. "Gitmek için çirkin bir yol. Ailesi ne düşünecek?"

Lee sırtımı okşamaya başladı ve cevap vermedi, muhtemelen Tim'in ailesinin ne düşüneceğini bilmediği ve bunun üzerinde durmak istemediği için.

Lee saçlarımla oynamaya başladı ve ben de yüzümü boynuna bastırdım. Vücudu sert ve sıcaktı ve düzenli nefes alışını duyabiliyordum. Saçlarımdaki eli beni rahatlattı ve belime doladığı kolu kendimi güvende hissetmemi sağladı.

Bir süre sonra uyuyakalmışım.

SEKİZ

NIXON'I PEK SEVMEZ.

I Lee'nin yatağında uyandım ama bu sefer Lee yoktu. Nerede olduğunu merak edecek kadar zihinsel kapasitem yoktu.

ve kesinlikle hayal kırıklığı duygumu işlemek için yeterli değildi. Kendi kendime, beni isteğim dışında yatağına kelepçeleyecek bir adamın yokluğunda hayal kırıklığı olmaması gerektiğini söyledim ve bunu bir kenara ittim.

Saat altıyı yirmi geçiyordu ve yatağa kelepçeliyken düşünecek o kadar zamanım varken Fortnum's'ın hafta sonu için kapanacağına karar vermiştim.

Bazen patron olmak güzeldi.

Gerçek şu ki, orada çalışmak zor değildi. Dört kişiydik, Ally buralardayken beş kişiydik, ki bu çoğu zaman böyleydi. Hafta içi yedi buçuk ile altı arası, Cumartesi günleri sekiz buçuk ile altı arası ve Pazar günleri de on ile dört arası açtık. Sabah yoğunluğu dışında, bu zamanın çoğu etrafta takılmakla geçirdi. Hepimiz istediğimiz zaman gelir ve giderdik.

İki personel eksik olunca, iş gibi görünmeye başlamıştı. Ben ve Ally şehrin dört bir yanında Rosie'yi ararken, Jane tüm yükü üstleniyordu.

Vardiya yapmadım ya da saat belirlemedim. Herkes ne zaman isterse o zaman çalışırdı, bu da hemen hemen haftanın yedi günüydü, birkaç saat orada ya da burada ayak işlerini yapmak, bir arkadaşla öğle yemeğine gitmek, Cherry Creek Alışveriş Merkezi'ne alışverişe gitmek, uyuyorsanız geç gelmek, erken çıkmak ya da yerel motorcu barı Lincoln's Road House'da bir tane bağlamak için. İnsanlar istedikleri zaman izin alırlardı ve kimse diğerlerinden daha fazlasını yapmazdı. Büyükannem bir örnek oluşturmıştu. Hepimiz elimizi taşın altına koyduk ve bir şekilde işe yaradı.

Son birkaç günden sonra bir molaya ihtiyacım vardı ve Ally ile Jane'in de buna ihtiyacı olduğundan emindim. Umarım Pazartesi gününe kadar, artık polis de işin içinde olduğuna göre, bu iş çözülür ve her şey normale dönerdi. Yani Duke'un geri dönmesiyle her şey normale dönecekti ve her zamanki gibi normal olacaktı.

Rosie'nin dün geceden sonra bir daha geri dönmeyeceğini biliyordum.

Umarım geri dönmemek için ne yaptıysa nefes alarak yapmıştır.

Bu beni üzdü ama bu düşünceyi de bir kenara ittim.

Kalktım, sendeleyerek banyoya gittim ve dişlerimi fırçaladım. Sadece sabah aldığım kafein değil, normalde uyumam gerekenden çok daha az uyumuş olduğum gerçeği de beni aç bırakıyordu. Aynaya baktığımda yüzümdeki morlukların azaldığını fark ettim, ama çok fazla değil, ya da belki de gözlerimin altındaki korkutucu koyu halkalar morluklara müdahale ediyordu.

Kahve yapmak için yatak odasından çıktım ve açık olan Komuta Merkezi kapısına bakarak durdum.

Lee'nin gitmiş olmasını bekliyordum. Koşuya çıktı, Peru'daki bir uyuşturucu savaşında paralı askerlere komuta etmeye gitti, arabama takip cihazları takmaya gitti.

Onun yerine, telefonda sanki uluslararası bir komando kartelinin sinir merkezi değil de sıradan bir odaymış gibi konuştuğunu duydum.

Normalde merakım beni hemen içeri girmeye ya da en azından konuşmasına kulak misafiri olmaya zorlardı.

Onun yerine doğruca kahve fincanına gittim. Öncelikler.

Tencere neredeyse doluydu.

Sevinçle bir iç çektim.

Bir fincan doldurdum, içine süt koydum ve oturma odasının balkonuna çıktım, kahvemi yudumlarken Front Range'in güzelliğine baktım.

Lee'nin harika bir manzarası vardı.

Kafein nüfuz ettikçe, sisli beynimin günümü planlamasına izin verdim.

Jane ve Ally'yi arayıp Fortnum'a bir not bırakacaktım. Tod ve Stevie'nin arabasını alacak, eve gidip makarna salatası yapacaktım, böylece barbeküden önce mayalanması için zamanım olacaktı. Sonra da yatacaktım.

kekleri yapmak ve barbekü için hazırlanmak için uyanmak zorunda kaldım.

Eğer canım isterse, yatağında uyumak yerine güneşin altında uzanabilirim.

Bu benim günüm olacaktı.

Güzel bir güne benziyordu.

Lee'nin bedenine bağlanan kollara bağlı olduğu şüphesiz olan iki el, iki yanımdaki balkon korkuluklarına yerleşti. Sırtımda onun sıcaklığını hissettim.

Bir an arkamı dönüp ölüm perisi gibi bağırmam ve beni yatağına kelepçeleme cüretini gösterdiği için onun gözlerini oymam gerektiğini hissettim.

Sonra ben titrerken bana nasıl sarıldığını ve ben uyuyana kadar saçlarımla nasıl oynadığını düşündüm ve bundan vazgeçtim.

"Hey," dedim çenesiyle saçlarımı oynatıp boynumu öperken.

"Bu sabah nasıl hissediyorsun?" Sesi kulağımda yankılandı ve tenimde karıncalanmalar oluştu.

"Tamam."

O günkü planlarımda Lee'yi hesaba katmayı unuttuğumu fark ettim.

Beni çevirip kahve fincanını aldı ve hemen ulaşabileceği tik masanın üzerine koyduğunda zihinsel hesaplamalar yapacak zamanım olmadı. Sonra kolları kayarak

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o beni öptü.

Karıncalanmalar yaklaşık yüzde yüz oranında yoğunlaştı ve belirli bölgeleri hedef almaya başladı.

Öpücükten sonra dudakları yanağımdan kulağıma doğru ilerledi. Ellerimi göğsüne bastırdım ve belki aptalca ama kesinlikle titrek bir sesle "Ne yapıyorsun?" dedim.

"Günaydın diyorum." diye cevap verdi.

Gerçekten çok iyi "günaydın" dedi. "Teşekkür ederim" demesinden çok daha iyi.

Tamam, burada bir şeyler olması gerektiğine karar verdim.

Tüm bu oyunların hepsi iyi ve güzeldi (bazıları gerçekten iyiydi). Mesele şu ki, Lee ile arama mesafe koyma kararını on yıl önce vermiştim ve bu karardan geri dönmek istediğimden pek emin değildim.

Dürüst olmak gerekirse, istediğimi itiraf etmeliydim, buna hiç şüphe yoktu. Lee'ydi ve bir ömür boyu tam olarak bunu istemiştim.

Ama burada tehlikede olan çok şey vardı. İşler yolunda gitmezse ne olacaktı? Sıkılıp hayatına devam ederse ne olacaktı? Bu her şeyi değiştirirdi. Yıkılırdım ama aynı zamanda düşünmem gereken ilişkiler, ailem ve ikimiz için de çok şey ifade eden insanlar vardı.

"Lee, konuşmamız gerek."

"Mm?" Dili çenemin mentesesindeki deriden boynumun hizasına doğru ilerlemeden önce mırıldandı.

"Lee!" Ayak parmaklarım kıvrılıyordu, meme uçlarım sertleşmişti. Bu iş ciddileşiyordu.

"Konuş," dedi. "Dinliyorum."

Beni dinlemiyordu. Elleri gömleğimin altına girmiş ve yanlarımdan yukarı doğru kayıyordu.

"Aramızda olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor."

Ağzı tekrar benimkine geldi. "Tamam, çek."

Sonra beni öptü, bu sefer ciddi bir dil hareketiyle ve ayakta kalabilmek için kollarımı boynuna dolamak zorunda kaldım.

Ağzı uzaklaştığında, ellerinden biri kıçımı kavrayıp beni daha yakına çekti ve Tanrı vergisi yeteneğinin karnıma baskı yaptığını hissedebiliyordum. Uyluklarımın iç kısımları karıncalanmaya başladı.

"Bundan emin değilim," dedim ona, her ne kadar biraz emin olsam ve vücudum kesinlikle emin olsa ve her geçen saniye daha da emin olsa da.

"Hayır mı?" diye sordu, başını kaldırmış bana bakıyordu. Kahverengi gözleri erimiş çikolataydı ve onlara bir bakışım nefesimi tutmama neden oldu.

Kıçımdaki el yukarı ve içeri geldi ve sonra göğsümü kavradı, başparmağının sert pedi göğsümün üzerinde kayıyordu.

sertleşmiş meme ucu. Elektrik meme ucumdan alt bölgelerime doğru yayılırken dudağımı ısırdım.

"Bu oldukça emin hissettiriyor," dedi.

"Demek istediğim bu değil," diye fısıldadım.

"Anlıyorum. Başka bir şey demek istiyorsun. Orayı da kontrol edeceğim." Sırıttı, eli göğsümden karnıma doğru ilerledi.

"Lee!" Vücudum sarsıldı, yarısı ondan uzaklaşmak içindi, yarısı da şaşkınlıktan, ama korkuluklardan atlayıp on dört kat aşağıdaki kaldırımda iğrenç bir ölüme gitmekten başka gidecek yerim yoktu.

Gülümsedi, tam teşekküllü, midemin hızlı bir dalış yapmasına neden oldu ve eli kıcıma geri döndü. "Bu konuşmayı seninle seviştikten sonra yapalım."

Gülümsemesiyle midem guruldadı, kıcıma dokunan eliyle bacaklarım daha da güçsüzleşti ve daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. Ve her nasılsa, nedenini sormayın, bu gözlerimin yaşarmasına neden oldu.

İki eli de kıcıma gitti ve beni yukarı kaldırdı. Küçük bir şaşkınlık çığlığı attım ve bacaklarımı kalçalarının etrafına atarken kollarım boynuna dolandı.

Beni altımdan tutarak döndü ve daireye geri döndü. Bir eli kıcımdan ayrılıp saçlarıma gitti ve yumuşak bir çekişle başımı arkaya yatırdı, beni kanepeye götürürken öptü. Beni yere bıraktı ve tam üstüme geldi, ağzı hala benimkindeydi.

Başımı oynattım ve kontrolümün son kırıntılarını kullanarak son bir kez konuşmaya çalıştım. "Bunu mahvettik Lee, her şeyi mahvettik. Ally, Hank, senin ailen, babam. Buna hazır mısın?"

Vücudu hareketsizleşti.

Bir süre sonra bir elini başımın iki yanındaki saçlarımın arasına soktu ve yüzümü ona bakacak şekilde tuttu.

Ve bunu yaptığımda, gördüklerim karşısında göğsüme bir kurşun ağırlığı yerleşmiş gibi hissettim.

Önemli bir şey değişmişti. Önemli ve korkutucu bir şey. Mutlu değildi, erimiş çikolata bakışı gitmiş ve yüzüne sert bir şey gelmişti.

"Hızlı bir sikiş istediğimi mi sanıyorsun?"

Başımı salladım ve dudağımı ısırdım. Açıkçası ne istediğini bilmiyordum ama tam da o anda bunu söylemeyecektim.

"Bir anlamı olmasa sana dokunacağımı mı sanıyorsun?" Vay anasını.

Bunun ne anlama gelebileceğini düşünerek nefesimi tuttum. Gözlerim büyüdü ve gözlerimden akan yaşlar gözlerimi doldurmakla tehdit etmeye başladı.

Elleri yüzümden kalçalarımın doğru hareket etti.

"Tanrım, Indy, benim için bundan daha fazlası var." Kalçalarımı çekerek kendisinininkilerle ve aralarındaki sertlikle acımasız, samimi bir temasa soktu.

Beni bir dakika boyunca orada tuttu ve gözlerimin içine baktı. Sonra ısırıldı, "Unut gitsin."

Ellerini kanepeye koydu, kendini yukarı itti ve üzerimden indi.

"Ne?" diye sordum. Şaşkınlıkla sordum, bedenim onun ağırlığını kaybetmenin geçici şokunu yaşıyordu, beynim sağlıklı düşünecek kadar kafein almamıştı.

Bana baktı, yüzü sert ve boştu. Tıpkı babam ona bana vurup vurmadığını sorduğunda kapandığında olduğu gibi.

"Giyin, seni eve götüreyim."

Gözlerimi kırptım.

"Ne?" Tekrar sordum.

Beni kanepeden çekti ve jöleli bacaklarımın üzerine oturttu.

"Giyin dedim, eşyalarını topla. Seni eve götüreceğim."

Tekrar göz kırptım. Sonra tekrar yaptım.

Ne dedin?

"Bir saniye bekle..." Ben başladım.

Kendi kendine mırıldanarak uzaklaşıyordu. "Bunu başlatmamam gerektiğini biliyordum. Değerinden daha fazla belasın."

Ne diyeyim?

Gözlerimi arkasına diktim. "Affedersiniz?"

O gitmişti.

Gözyaşlarım artık gözlerimi tehdit etmiyordu. Onları doldurmuşlardı ve akıp gidiyorlardı. Ama bu gözyaşları, istediği her şeyi elde etmeye çok yaklaşmış ve bundan ölesiye korkan bir kadının şaşkın duygularıyla dolu olmak yerine, birini öldürmeye çok yaklaşmış öfkeli bir kadının gözyaşlarıydı.

Duygusal gözyaşları kabul edilemezdi.

Kızgın gözyaşları gayet iyiydi, ben de akmalarına izin verdim.

Yatak odasına girdim ve üstümü başımı karıştırmaya başladım. Bir kot pantolon, sütyenim, Def Leppard tişörtüm, siyah kemerim ve önceki geceden kalma botlarımı giydim. El çantamı koltuktaki giysilerimin üzerinde buldum, Lee dün gece benim için geri almış olmalıydı.

Bu düşünceli davranışı için benden teşekkür almayacaktı.

Benim olan ne bulduysam çantama tıktırdım, çekmeceleri ve dolabı karıştırdım ve bu sırada ortalığı darmadağın ettim. Umurumda değildi. Düzenli olmayı umursamanın çok ötesindeydim.

Banyoya girdim ve yüz sabunumu aldım. Lanet diş fırçası onda kalabilirdi.

Ben odaya geri döndüğümde Lee kapı pervazına yaslanmıştı.

"Hazır mısın?" diye sordu, yüzü taş kesilmişti.

"Aynen öyle," diye cevap verdim, çantama doğru yürüdüm ve içine bir şeyler tıktırıp sert bir çekişle fermuarını çektim. "Sen deli bir adamsın. Sen delisin. Sen ve Tex bir kulüp kurmalısınız. Yıllar ve yıllar sonra, parmağını oynatabileceğini ve benim hiç soru sormadan koşarak geleceğimi sanıyorsun. Sadece konuşmak istedim! Bir kaplanla güreşmek gibi bir adanmışlık istemedim." Eşyalarımın bir kısmı çantadan dışarı fırladı ve onları çantaya tıktırıp söylenmeye devam ettim. "Beni iki kez kızdırıp rahatsız ettin..." Durdum ve kapı aralığında dururken ona iki parmağımı kaldırdım, sonra çantama geri döndüm, onu yukarı çektim ve askısını omzuma doladım. "Sonra da beni öylece bırakıp gidiyorsun. Değerimden daha mı fazla sorun çıkarıyorum? Ha!"

El çantamı kaptım ve yanından geçip gitmek niyetiyle ona doğru yürüdüm.

"Beni eve götürmeye zahmet etmeyin. Taksi çağırırım. Ally'yi arayacağım. Babamı arayacağım. Artık senden iyilik yok!"

Ona ulaşmıştım ve son kısmı ayak parmaklarımın üzerinde ve yüzüne doğru eğilerek söyledim (belki de bağırdım).

Söylenmem bittiğinde, o kapının önünde durdu ve ben de onun önünde, rahat edemeyeceğim kadar yakınında durdum. Hâlâ ağlıyordum ve yüzümün kızgın gözyaşlarıyla ıslandığından emindim.

"Çekil yolumdan," dedim.

Hareket etmedi.

"Yolumdan çekil dedim!" Bağırdım.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu sohbet edercesine.

"Çünkü beni kızdırıyorsun."

"Kızgın olduğun için mi ağlıyorsun?"

"Öyle görünüyor. Şimdi yolumdan çekil."

Ani bir hareketle çantamı kaptı ve odanın öbür ucuna fırlattı.

Yelken açıp tekrar koltuğa konmasını izledim, sonra ona döndüm, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Ne-?" Ben başladım.

Kolumdaki çantayı çekti ve onu da odanın diğer ucuna fırlattı. Koltuktan bir adım ötede yumuşak bir "phunf" sesiyle yere düştü.

Gidişini izledim ve sonra ona döndüm. Kelimeler ağzımdan kaçtı, ben de öylece bakakaldım.

Elleri yüzüme geldi, başparmakları yanaklarımdaki gözyaşlarında gezindi.

"Ağlamayı kes," diye buyurdu.

Ağzım açık kaldı.

"Bana ağlamayı kesmemi söyleyemezsin," diye

bilgilendirdim onu. "Ne kadar ateşli ve rahatsızdın?" diye sordu.

Taşaklarına diz çöktürme manevramı denemenin tam zamanıydı, bundan oldukça emindim.

"Çekil yolumdan." Yüzümü ellerinden çekip çantalarımaya doğru yürümeye başladım.

Bir eliyle kolumu tutarak beni durdurdu ve etrafımda döndürdü.

"Kes şunu!" Beni kendine doğru çekerken bağırdım. Yüzü artık boş ve taş gibi değildi, yeniden yumuşamıştı ve onun çıldırmış bir deli olduğundan oldukça emindim.

"Hayır. Şimdi seni yatağa götüreceğim ve seninle sevişeceğim. Sonra babanın barbeküsüne gideceğiz. Ondan sonra konuşuruz."

Başımı salladım ve kurtulmaya çalıştım. "Üzgünüm, bugün için farklı planlarım var."

Kollarını bana doladı. "Tatlım, bana daha önce sorduklarından anladığım kadarıyla benim hakkımda yanlış bir izlenime kapılmışsın. Bugün sana kim olduğumu göstereceğim. Bu gece sana ne istediğimi söyleyeceğim. Yarın, kararını verebilirsin."

Ona göz kırptım.

"Seni hayatım boyunca tanıdım," diye hatırlattım ona. "Hiçbir fikrin yok."

Bir s ü r e bakakaldım ve yüzünde gördüğüm vaat karşısında korku, merak ve sevinç içimi titretti.

Başımı salladım. "Kitapçıya gitmem, Tod ve Stevie'nin arabasını almam ve makarna salatası yapmam gerekiyor."

"Matt dün gece komşunuzun arabasını geri getirdi. Ally Fortnum'a gidebilir. King Soopers'da makarna salatası var."

"Hayır."

Ellerinden biri saçlarımin arasına girdi ve başımı geriye ve yana doğru çekerek boynumu ortaya çıkardı. Ağzı birdenbire oradaydı.

"Evet," dedi beni yatağa geri götürürken boynuma doğru.

"Kes şunu, sen delisin! Bir saniye önce bana bavullarımı toplamamı söylüyorsun, bir saniye sonra pirincin içindeki beyaz gibi üzerime geliyor." "

Dizlerimin arkası yatağa çarptı ve ikimiz de yere düştük, o üstümde, dudakları dudaklarımda. "Muhteşemim, bana on dakika ver, sonra içinde olacağım."

Bu söz ve bana "muhteşem" demesi üzerine, karnımın alt kısmından bir elektrik spazmı geçti. Beni öptü ve hepsi bu kadar.

Ben bir sürtüğüm. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Duygusal sahnede bile, teslim oldum.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bana kim olduğunu göstermesini ve ne istediğini söylemesini istiyordum ve bunu öğrenmek için bir saniye daha beklemek istemiyordum.

Ve sonra zil çaldı. Üç hızlı atış ve ardından uzun bir atış.

Lee beni öpmeyi bıraktı ve alnını benimkinin üzerine koydu. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Bu bir kod, acil, lanet olsun." Ellerini iki yanıma koydu, ayağa kalktı ve uzaklaşmaya başladı.

geri döndü. "Şimdi ne kadar sıcak ve rahatsızsın?"

"Bir ile on arasında mı?"

Gözlerinin kenarları kırıştı ve odadan çıkıp gitti.

Lanet Lee.

Yatağa uzandım ve tavana bakarak kendi kendime düşündüm,

Neydi o?

Cep telefonum çalışıyordu, ben de yataktan yuvarlandım, çantamı aldım, sandalyeye oturdum ve arayanın Andrea olduğunu gördüm. Muhtemelen Lee ve Indy Seks Güncellemesi için arıyordu.

Hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Telefona "Hayır, henüz yapmadık" diye cevap verdim.

Andrea, "Uh-oh, kötü titreşimler hissediyorum," diye cevap verdi.

"Telefonda konuşuyoruz, nasıl kötü hisler hissedebiliyorsun?" diye sordum.

"Seni on iki yaşından beri tanıyorum. Kötü hisleri sezebiliyorum."

Ben de ona anlattım. Lee'yi, onun sinirlenip beni kovmasını, sonra tekrar fikrini değiştirmesini ve tüm o "ben kimim, ne istiyorum, sen karar ver" konuşmasını.

Andrea bir süre sessiz kaldıktan sonra, "İtibarıyla savaşıyor. Ve bu adamın bir ünü var. Ondan daha kötü olan tek çocuk en iyi arkadaşı Eddie'ydi. Sanki kimin en kötü olduğunu görmek için yarışıyorlardı.

kızışan adam. Nefes alan her şeyi becermekle neredeyse ünlü olmak ve bunu onlara sadece bir gülümseme göndermek için muazzam bir çaba harcayarak yapabilmek eğlenceli olamaz. Daha sonra kendinizi, sizi tüm hayatınız boyunca tanıyan ve bu gerçeği çok iyi bilen bir kadınla ciddi olduğunuz ve onu ciddi olduğunuza ikna etmek zorunda olduğunuz bir konumda buluyorsunuz."

Adamım, Andrea bir anneydi ve hala ağzı vardı.

Yine de doğruydu.

Sandalyeye oturdum ve karnımın sıkıştığı gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım.

"Sence ciddi mi?"

Andrea bir an sessiz kaldı. "Komiklik mi yapıyorsun?"

"Komik 'ha ha' mı yoksa başka türlü bir komiklik mi?"

Ben sordum.

"İnanamıyorum..." Andrea başladı. "Kızım, Kitty Sue ve Malcolm'un yeni yıl partisinde adı neydi onunla birlikteydin..."

Tanrım, adını hatırlamıyordum. "Um," diye mırıldandım. "Brad? Brett?"

"Her neyse," diye araya girdi Andrea. "Her neyse, Lee sana gözlerinde, kabul edelim ki odadaki her kadının ağır nefes almasına neden olan bir bakışla bakmadığı zamanlarda, Brad-Brett'e kafasını koparmak istiyormuş gibi bakıyordu."

"Asla olmaz!"

"Yol."

Vay anasını.

"Yani evet, bence o ciddi," diye devam etti. "Ve Liam Nightingale'in, ciddi olduğu kadının, tam da... bilirsin işte, ciddiyetini sorgulamasını takdir edecek türden bir adam olduğunu hayal edemiyorum."

Vay anasını.

Vay, vay, vay, vay, vay.

"Her neyse, bunu gerçekten yapacağın zaman beni ara. Detayları öğrenmek istiyorum."

Harika.

Andrea bağlantıyı kesti ve ben de telefonu kapattım. Hemen tekrar çaldı.

Ally'ydi.

Derin bir nefes aldım, her şey yolundaymış gibi davrandım (ki değildi) ve "N'aber fıstık?" diye sordum.

"Kızım, yarım düzine telefon aldım. Herkes Rosie ve Duke'ü görmüş. Kulağımıza kadar gelen ipuçları var. Gitmeliyiz."

Hemen heyecanlandım. İtiraf etmeliyim ki, bu süper dedektiflik işine bayılıyordum.

Sonra dün geceyi hatırladım.

İçimi çektim.

"Yapamam. Tex, kedi bakıcısı ve ben dün gece Tim'in evine girdik. Onu mutfağında ölü bulduk.

hoş değildi."

Ally bir süre sessiz kaldı ve sonra, "Bensiz mi gittin? Çılgın kedi bakıcısıyla mı gittin?"

"Haneye tecavüz ediyordum! Tex tam ortasında ortaya çıktı. Tim'i ölü bulduk, Ally. İnan bana, orada olmadığına sevinmelisin. Bu iş bitti. Lee işi Hank'e devretti."

"Peki ya senin bahsin?" Ally sordu.

Lee'nin o günkü planlarını düşündüm. Andrea'nın söylediklerini düşündüm.

"Sanırım kaybettim."

Doğrusu, bu konuda çok da üzülmedim.

"En azından bu da iyi bir haber," diye mırıldandı.

Ona Fortnum'dan bahsettim ve bana tabelayı asarsam Jane'i arayacağını söyledi. Sonra telefonu kapattım ve mutfığa girdim.

Matt oradaydı ve başka bir adam daha vardı. Diğer adam en az 1.80 boyundaydı ve Tex'in oğluna benziyordu ama sakalsızdı ve akıl sağlığı biraz daha yerindeydi.

Matt "Hey" dedi.

Başımı eğdim ve gülümsedim. "Hey sen."

Lee yumruklarını kalçalarına dayamış mutfakta duruyordu ve ağzı açık bir şekilde bu alışverişi izliyordu.

Lee'nin o sabah çoktan duş almış olduğunu geç de olsa fark ettim. Koyu renk saçları hâlâ hafif nemliydi, boynu boyunca ve kulağının arkasında biraz kıvrılmıştı. Saçını kestirmesi gerektiğini de fark ettim ama ona yakışmıştı. Çok yakışmıştı. Fazla iyi. Son derece solmuş bir kot pantolon ve her yeri dar olan kırmızı bir tişört giymişti. Ayakları çıplaktı.

Ulaşma mesafesine geldiğimde, kolu dışarı fırladı ve bir elini boynuma dolayarak beni kendine çekti. Ön tarafım hemen hemen onun yan tarafına çarptı ve kolu omuzlarımın etrafında daha da kıvrıldı. Matt'in yüzünden akan kana bakılırsa, Lee'nin demek istediği anlaşılıyordu. Eğer göğsüne vurup, "Indy, kadını," diye homurdansaydı, demek istediğini daha iyi anlatamazdı.

Erkekler.

Lee diğer adamı Bobby olarak tanıttı ve sonra "Duke'u bulduk" dedi.

Midem sıkıştı ve vücudum gerildi. O anda kötü haberlere, özellikle de Duke'la ilgili olanlara tahammül edemiyordum.

Başımı eğerek Lee'ye baktım ve tepkimi kontrol edemedim ve çocukların önünde tam bir kız gibi görünmeden, "Lütfen," diye nefes aldım.

Lee'nin gözleri bana bakarken yine erimiş çikolata rengini aldı ve eli omzumdan çenemi okşamaya gitti.

"O iyi, Sturgis'e doğru yola çıktı. Kendisine bilgi verildi ve şu anda eve doğru yola çıktı."

Bu Duke'ün sesine benziyordu. Sadece Duke bir alem için Colorado'nun batı yamacından Güney Dakota'ya giderdi.

Kapı zili çaldı ve cevap vermek için Lee'den ayrıldım. Arayan Hank'ti.

Hank kapıda gülümseyerek selam verdi ve kolunu omuzlarıma atarak içeri girdik.

"Sanırım Lee'den babanın barbeküsü yüzünden ayrılacağın konusunda yanılmışsın," diye alay etti.

Gözlerim Lee'ye kaydı ve kaşları havaya kalktı.

Oopsie.

"Evet, sanırım yanılmışım," diye mırıldandım.

Hank kolunu indirdi ve Lee'ye baktı, artık alay etmiyordu, tamamen iş yapıyordu.

"Dün gece hakkında konuşmalıyız." "Öyle mi?" Lee söyledi.

"Kahve isteyen var mı?" Ben sordum.

Hank'in gözleri bana kaydı, sonra tekrar Lee'ye döndü.

Hank, "Belki de Komuta Merkezine gitmeliyiz," dedi.

Lee'nin dudakları Hank'in Komuta Merkezi'nden bahsetmesi üzerine kıpırdadı ama "Indy'nin önünde konuşabilirsin" dedi.

Hank hızla burnuna biraz nefes çekti ve sonra nefes verirken, "Ben de bundan korkuyordum," dedi.

Etrafa kahve dağıttım. Ben hariç herkes sade aldı. Bunu başardıktan sonra dinlemek için tezgâhın üzerine çıktım.

Ben yerleştikten sonra Hank başladı.

"Bir fırsat yakaladıklarını düşünüyorlar. Shubert öleli bir günden fazla olmuş. Profesyonel görünüyor ama olay yerinde taze kan buldular. İçeri giren her kimse pencereden kendini kesmiş. Katilin bir şeyler aramak için geri döndüğünü umuyorlar."

Hiç düşünmeden camın üzerine düştüğüm omzuma baktım ve tişörtümü geri çekerek kesilip kesilmediğimi kontrol ettim. Herhangi bir kesik fark etmemiştim ya da hissetmemiştim ama hırsızlık olayından bu yana geçen zaman duygusal kargaşayla doluydu. Bir kesik fark edilmeyebilirdi.

Sonra ne kadar aptal olduğumu fark ettim ve yavaşça adamlara döndüm.

Lee'nin bir eli belindeydi, diğeri kupayı tutuyordu ve ayaklarına bakıyordu. Gülümsememeye çalıştığından oldukça emindim (en azından öyle umuyordum). Dün gece temizlik için işe alındıklarına şüphe olmayan ve tüm hikâyeyi bilen Matt ve Bobby de beni izliyor ve düpedüz gülümsüyorlardı.

Hank bana korkunç bir yol kazasıymışım gibi bakıyordu.

Hank'in gözleri Lee'ye kaydı. "Senin olduğundan endişelendim."

Matt ve Bobby bu şok edici açıklama karşısında nefeslerini tuttular.

Lee bile inanamıyordu. "Ben olsam olay yerinde kan bırakmazdım. Kahretsin, lanet olası bir camı bile kırmazdım."

Lee'ye baktım ve "olay yerinde kan bırakma" fırsatını ne kadar sık yakaladığının rahatsız edici bir şekilde merak ettim.

Hank'in gözleri tekrar bana döndü. Uh-oh.

"Lütfen bana bununla bir ilgin olmadığını söyle."

Masum görünmeye çalıştım. Öyle olmadığım için, bu zordu. Özellikle de Hank'e karşı. Hank zeki bir adamdı ve beni çok iyi tanıyordu.

"Neyle?" Ben sordum.

"Indy, yemin ederim-" diye başladı Hank.

Lee'nin kahve fincanı tezgâha çarptı. Benimkini tutup yere bıraktı, beni tezgahtan çekip yatak odasına götürdü ve kapıyı kapattı.

"Gömleğini çıkar," dedi.

"Ne? Şimdi mi?" Kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

Yıldırım hızıyla gömleğimi kafama geçirdi. Bu noktada, sütyenimi giydiğim için oldukça memnundum.

"Nereye düştün?" diye sordu ve ben ona baktım. "Tex seni pencereden attığında nereye düştün?"

Oh. Bahsettiği şey buydu.

"Arka sağ omuz," dedim ona.

Beni etrafında döndürdü ve elleri tenimde dolaştı, sonra ne yaptığını anlamadan ön tarafa geldiler ve kot pantolonumu çıkardılar ve kot pantolon ayak bileklerime kadar indi.

"Tanrı aşkına, Lee!" Ağladım.

Beni bir saniyede soydu. Az önce yapmasaydı bunun imkansız olduğunu düşünürdüm.

Eğilip kot pantolonumu tutmaya çalıştım ama elleri iş yapıyordu ve kalçalarımın, uyluklarımın ve baldırlarımın arkasından aşağı doğru iniyordu.

Kotumu yukarı çekti ve beni tekrar çevirdi. Ellerimi fermuarımı çekmekten alıkoyarak avuç içlerimi kontrol etti.

"Temizsin," diye duyurdu.

"Teşekkür ederim," dedim, yapmam gerektiği gibi küçümseyerek. Herkes gibi gerekir.

Elleri yanlarımda gezinerek kollarımı başımın üzerine kaldırmaya zorladı ve gömleğimi tekrar üzerime geçirdi. Fermuarımı kapattım, kot pantolonumun düğmelerini ilikledim ve kemerimin tokasını taktım.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" Tersledim.

Kendinden memnun bir şekilde gülümsedi.

"Hayır, ama eğlenceliydi."

Burnumu öptü ve sonra odadan dışarı çıktı.

Mutfağa vardığımızda onun peşindeydim, arkasından hançer gibi bakıyor ve cinayetini planlıyordum.

Lee Hank'e, "Onun bu işle bir ilgisi yok," dedi ve Bobby'nin küçük bir kahkaha attığını duyduğuma yemin edebilirim.

Hank'in gözleri kısılmıştı. "Ally'yi kontrol etmesi için birini göndermemiz gerekiyor mu?"

Başımı salladım, tüm masumiyetim ve ışığımla, başımın üzerinde bir hale parlıyor olabilirdi. "Bunu neden yapman gerektiğini hayal bile edemiyorum."

"Bu soruyu yanıtlaman için sana yarım saat vermemi ister misin, böylece Ally'yi arayabilirsin?" Hank teklif etti.

Hank'in gözlerinin içine baktım. "Buna neden ihtiyacım olsun ki?"

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye nefes aldı Hank, Tanrı'nın şükranını ciddiye aldığını bildiğinden emin olmak için gözlerini tavana çevirdi. Sonra gözleri bana odaklandı. "Söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Bunu düşündüm ve sonra dedim ki, "Tam kimin kanı olduğunu bulduğunuzda, unutmayın ki haneye tecavüzün her türlü vardır. Yaramaz olanı da var, iyi olanı da."

Lee'nin kolu tekrar dışarı fırladı, bu sefer eli ağzıma dolandı ve eli hala ağzımı kapatırken beni baş aşağı kendi tarafına çekti.

"Hey!" dedim ama "Hrr" diye çıktı.

Bobby oturma odasına girmişti ve onun sessiz kahkahalarını duyabiliyordum. Matt sanki büyüleyici bir şeymiş gibi tavana bakıyordu.

Hank benden Lee'ye, sonra tekrar bana baktı.

"Tex MacMillan'ı araştırıyordum ve bir sabıkası var. Eve döndüğünde uyuşturucu satmayan bir Vietnam gazisi ve uyuşturucuyla başı belaya girmiş. Onları almıyor. Onları satanlara karşı kanunsuz adalet. Hapishaneyi iyi idare edemedi. Bu tür bir hapsedilme onun işi değildi. Kafasının içine etti. Çıktı ve yirmi yıldır verandasından neredeyse hiç çıkmadı. Arada bir, oturduğu mahallede araba radyosu çalmaya çalışan birine kurşun yağdırıyor, ama onu çivileyecek kadar ileri gitmiyor. Bir cinayete karışması onun için iyi olmaz ve bir daha asla hapse giremez ve eski bir suçlu olarak, iyi bir B ve E'ye sahip olsa bile, bir cinayetle karşı karşıya kalabilir."

Lee eliyle ağzımı kapatarak beni olduğum yerde tuttu. Hank beni izlemeye devam etti.

"Benim için Tex'e yardımcı olabilecek bir şeyiniz var mı?"

Lee'nin elini yüzümden çektim ve "Tex'i tanıyorum. Alışverişimi Bay Kumar'ın sokağın aşağısındaki köşedeki dükkanından yaparım. Tex karıncayı bile incitmez, tabii Nixon değilsen. Nixon'ı pek sevmez. Nixon öldüğüne göre, insan nüfusunun geri kalanı oldukça güvende. Eğer bu işi bir şekilde eline yüzüne bulaştırdıysa, şahitlik etmekten mutluluk duyarım."

Bobby'nin oturma odasındaki kahkahalarını duyabiliyordum. Matt dirseklerini tezgâha dayamıştı.

mutfağı yemek odasından ayırıyordu, başı öne eğikti ve omuzları titriyordu. Lee kolunu boynuma dolayarak beni daha da yanına çekti.

"Bu hiç komik değil," dedi Hank bana sessizce. "Bu bir cinayet. Bir adam öldü, beyni duvara sıçradı."

Ben de aynı sessizlikle, "Biliyorum" dedim.

Hank gözlerini Lee'ye dikti. "İşinin bittiğini söyle bana." Lee'nin yüzü ciddiye. "İşi bitti."

Hank başıyla onayladı. "Şimdi, benim için bir şeyin var mı?" Lee'nin eli omzuma gitti.

"Duke bulundu. Neler olduğunu biliyor ve eve dönüyor. Evi yerle bir edildi."

Donakaldım ve Lee'ye "Evinde biri mi vardı?" diye sordum. "Evet," diye cevapladı Lee.

"İyi biri mi yoksa kötü biri mi?" Bastırdım.

Lee bana baktı. "İkisi de, ama sadece kötü biri evi fırlattı."

"Elmaslar onlarda mı?" Devam ettim.

Lee, Hank ile anlamadığım bir bakış daha attı ve sonra omuz silkti.

"Duke onları nereye sakladığını söylemedi. Eve gelip kontrol edene kadar bilemeyeceğiz."

İki kardeşin arasına baktım ve bir şeyler döndüğü hissine kapıldım.

Hank, doğrulmuş ve sessizce izleyip dinleyen Matt'e baktı.

"Umarım sen ve çocukların dikkatli davranıyorsunuzdur," dedi Lee'ye ve ben farklı bir konuda olduğumuzu hissettim.

Lee, "Bunu bir müşteri için yapıyoruz," diye cevap verdi.

Etrafta daha fazla bakış dolaştı, sonra Hank kuşatılmış bir adamın iç çekişini yaptı, beni başımın üstünden öptü ve gitti. Matt ve Bobby beklenti içinde bekliyorlardı. Lee beni kollarına aldı.

"Hank'in seni Tex konusunda korkutmasına izin verme. Seni bu işten uzak tutmak için kafanı karıştırmaya çalışıyor. Tex iyi olacak."

Başımı salladım.

"Bugünkü planlarımızı ertelemek zorunda kalacağız," diye devam etti Lee. "Seni dükkâna götüreceğim, sonra da Rosie'yle ilgili bir ipucunu kontrol etmem gerekiyor. Ayrıca Tex ile de konuşmam gerekiyor. En geç saat üçte evinde olacağım. Yetişebilirim daha erken."

Başımı salladım. "Rosie'nin Duke'un evine girdiğini mi düşünüyorsun?" Eli çeneme gitti ve yukarı kaldırdı.

"En kötüsüne hazırlıklı olmalısınız. Rosie artık bu dünyada olmayabilir ve eğer öyleyse, artık

vatandaşları arasında özgürce
dolaşabilir." Tekrar başımı
salladım.

Sonra, çocuklarının önünde, beni öptü, tam gaz, tam
diliyle. Kolları sırtıma dolandı ve benimkiler de boynuna
dolandı.

Başını kaldırdı ve ben de "Bu beni doğrudan altıya
vurdu" diye nefes aldım.

İyi çocuk Lee her zaman gülerdi, ama askere gittiğinde
bu değişti. Sırıtmalar azdı, gülümsemeler nadirdi ve
Lee'den gelen bir kahkaha hediye gibi geliyordu.

Bunu söyledikten sonra, uzun zamandır ilk kez, Lee'nin
başını arkaya atıp gülmesini izledim.

CEZANIN YENİ TANIMI

Lee beni Fortnum's'a bıraktı, Crossfire'ına binmeden önce beni çabucak öptü. Gidişini izledim ve zihnimi kapatmak için.

Başaramadım.

Bir gece öncesini ya da o sabahı düşünmemeye çalışıyordum. İçimde tam bir korkuyla karışık kesin bir sevinç duygusu vardı. Lee'nin Kitty Sue'ya birlikte olduğumuzu söylediğini, bunu duymak istediği için ya da bizi sıkışmışlıktan kurtardığı için değil, birlikte olduğumuz için söylediğini beynime kazıyordum.

Birlikte.

Liam Nightingale ve India Savage, bir parça.

Andrea'nın haklı olduğuna dair kanıtlar vardı.

Ciddiyim.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Fortnum's'ı hafta sonu için kapatan bir tabela astım, sonra da eve yürüdüm.

Evim serin ve rahattı ama sanki eve gelmeyeli sadece bir gece değil de bir hafta olmuş gibiydi.

Lee'yi düşünmemek için makarna için suyu kaynamaya bıraktım, var olmayan esintiyi içeri almak için arka kapıyı açtım ve sesli mesajımı kontrol ettim.

On yedi mesaj.

Elbette maillerimi kontrol etmeyeli birkaç gün olmuştu ama on yedi mesaj tüm zamanların en yüksek sayısıydı. Salatam için malzemeleri çıkarırken mesajları dinledim ve mesajların çoğunun Duke ve Rosie'nin görülmesiyle ilgili olacağını düşündüm.

Yanılmışım.

Lee ile birlikte olduğumuz haberi yayılmıştı ve şimdiye kadar sahip olduğum her kız arkadaşım, hatta şehir dışına taşınmış olanlar ve İngiltere'de yaşayan biri bile telefon edip ilk elden bilgi alma ihtiyacı hissetmişti. Hem Marianne hem de Andrea aramış (Marianne iki kez) ve gelişmeleri öğrenmek istemişti.

Onu tanıyan çok sayıdaki kadın için Lee'yle birlikte olmak sıcak bir haberdi. Lee, erkek arkadaşlığın Kutsal Kase'siydi. Özellikle de uzun ve sonuçsuz yıllar boyunca bu kutsal arayışta olan ben olduğum için. Hepsi gerçekleri istiyordu, tüm gerçekleri.

Lee'yi öpmenin, Lee tarafından kucaklanmanın nasıl bir şey olduğunu ya da Lee'nin nasıl görüldüğünü tek bir kelimeyle anlatabilseydim

bir isyana, hatta bir savaşıa neden olabilirim. Lee'yi lime lime etmemek için silahlanıp hepsiyle savaşmak zorunda kalabilirim.

Kadın nüfusunun sağlığı ve ölkedeki barış için çenemi kapalı tuttum.

Elbette Andrea'ya söylemiştim ama Andrea'nın Richie Sambora sırrını saklamıştım. O da benim Lee sırrımı sakladı, sorun olmazdı.

Bir fincan sert kahve yaptım ve turşu ve soğanları doğramaya başladım ve zihnimin dolaşmasına izin verdim.

Lee onun için bir anlam ifade ettiğimi açıkça belirtmişti ve bu da içimde bastıramadığım bir sevincin sebebiydi. Hızlı bir sikiş olduğumu düşünmemden hoşlanmıyordu. Ağlamamdan hoşlanmıyordu. Titrememden hoşlanmıyordu. Ve Korkunç Teddy'nin yüzüme yumruk atması hiç hoşuna gitmemişti.

Lee'nin emrettiği gibi Lee'nin adamları onu alsaydı Teddy'nin başına neler gelebileceğini düşünerek biraz ürperdim.

Bu da beni Lee'nin kim olduğu konusuna getirdi. Hiçbir fikrim olmadığını söyledi ve son birkaç gündür beni şaşırtma hızına bakılırsa, haklı olduğunu düşünüyordum.

Gerçekleri araştırdım.

Lee'nin beni küçük kız kardeşi olarak gördüğünü sanıyordum. Belli ki durum öyle değilmiş.

Lee'nin bir iş gücü vardı, çalıştırdığı insanlar. En az iki kişi, hizmetçisi Judy'yi de sayarsak üç kişi. Muhtemelen daha fazlası da vardı. Bu sorumluluk ve güvenilirlik anlamına geliyordu. Bu, insanların masalarına yemek ve başlarına bir çatı koyabilmeleri için onlara ödeme yapması konusunda ona güvendikleri anlamına geliyordu. Bu da Lee'nin bir süre sonra rahatsız edici bir şekilde büyüdüğü anlamına geliyordu.

Öte yandan ben büyümekten kaçınıyordum. Büyükannem hiç büyümedi. Büyükbabamın büyükanne "Ellen, bir gün büyümek zorunda kalacaksın" dediği birçok zamanı hatırlıyorum. Büyükannem de hep "Neden böyle aptalca bir şey yapayım ki?" derdi.

Büyükannemle aynı fikirdeydim. Büyümek kulağa pek eğlenceli gelmiyordu. Büyümek demek bebek bezi torbası, kıyafetlerini ütölemek ve çek defterini dengelemek demektir. Bu gerçekten sıkıcı görünüyordu ve ben bundan kaçınıyordum.

Bir de Lee'nin bu ilişki meselesinde benden biraz daha iyi görüldüğü gerçeği vardı. Sadece birkaç gün olmuştu ama akşam yemeğine çıkmaktan ya da beni dükkândan ne zaman alacağından rahatça bahsediyordu. Yatağında, evinde, giysilerim çekmecelerinde, diş fırçam onunkinin yanında benimle oldukça rahat görünüyordu.

Lee kadınlardan su gibi geçerken bunun nasıl olabileceği beni aşıyordu.

Kabul ediyorum, yaşadığım en uzun ilişki sekiz ay sürmüştü ama bunun bir nedeni vardı. Erkeklerin hiçbirisi

Lee'ydi.

Artık Lee'ye sahipmişim gibi göründüğüne göre, yatakta çırpınışlarımla onu kendimden uzaklaştırabilir miydim (gerçi o bu engeli oldukça çabuk aşmış görünüyordu)? Bir de Ally'yle yaptığım çılgın kaçamaklar vardı, gerçi o bunları bir ömür boyu yaşamıştı ve her zaman eğlenceli bulmuştu. Tabii bir de benim sürekli aptalca şeyler yapmaya olan çılgın ve kontrol edilemez eğilimim vardı, her ne kadar yaptığım pislikleri temizlemekte endişe verici bir beceri gösterse de. Ve tabii ki benim bağımsızlık ve alan ihtiyacım da vardı ama o da beni kendi alanımdan çıkarıp kendi alanına girmeye zorlayarak bunu aşmayı başarmıştı. Ve onun alanı oldukça güzeldi, harika bir manzarası ve bir hizmetçisi vardı.

Vay be.

Son olarak, Lee'nin korkutucu kısmı vardı.

Babam polisti. Bu işin tehlike seviyesi diğerlerinden çok daha yüksekti ve ben hayatım boyunca bununla yaşadım. Bunu biliyor ve anlıyordum. Hoşuma gitmiyordu ama onunla gurur duyuyordum. O dünyayı güvenli kılan iyi adamlardan biriydi. Dünyanın babam, Malcolm ve Hank gibi adamlara ihtiyacı vardı ve hayatlarındaki insanlar onlara işlerini yapmaları için alan tanımalıydı, yoksa hepimiz bok deresinde olurduk.

Lee... Bilmiyordum.

Ölüm onu korkutmuyordu. Güneşli gerçek dünyada rahatça dolaşıyor gibiydi.

ve benim için geçici olduğunu umduğum sümüksü yeraltı dünyası.

Lee'ye göre kötü adamların lakapları vardı.

Lee için, Speer Bulvarı'ndaki kalabalık öğle trafiğine girip çıkarak hız sınırının saatte yirmi mil üzerinde araba kullanmak bir Pazar gezintisi gibiydi.

Lee bir B'yi berbat edeceği düşüncesiyle kırıldı ve E. Lee o kadar otoriterdi ki Tex gibi çılgın adamlar onun emirlerini yorum yapmadan yerine getirirlerdi. Lee o kadar tehlikeliydi ki, Goon Gary ve Creepy Terry Wilcox bile ondan korktuklarını zar zor gizleyebiliyorlardı.

Pişmiş makarnayı süzgece boşalttım, duruladım ve soğumaya bıraktım.

Sonra üst kata çıktım ve vücudumu nefis hindistan cevizi kokan faktör 8 güneş yağına buladım. Göğüslerimin arasında gümüş çember olan ve kalçalarımda malzemeyi bir arada tutan turkuaz bikinimi giydim ve kalçalarımın etrafına bir sarong sardım, önden büyük bir düğümle bağladım.

Bunu yaptıktan sonra, Lee'nin ne söyleyeceğini bekleyip görmem gerektiğine karar verdim.

Bana kim olduğunu, ne istediğini göstereceğini ve sonra kararımı verebileceğimi söyledi. Bu, sevincimi ya da korkumu değiştirmede ama kesinlikle az miktarda heyecanla karıştırdı.

Noel arifesi gibiydi.

Arka güvenlik kapısı açıldığında ve Rosie mutfağa adım attığında makarna salatası fantezimi bir araya getiriyordum.

Silah taşıyordu.

Ve silah bana doğrultulmuştu.

Elinde mayonez damlayan tahta kaşıkla ona baktım.

Berbat görünüyordu. Rosie hiçbir zaman kişisel hijyen konusunda fazla endişelenen biri olmamıştı. Kahve servisi yaptığını belli etmeyecek kadar bakımlıydı, o kadar.

Benden çok daha az uyuduğu ve onu son gördüğümünden beri duş almadığı belliydi.

"Rosie!" diye bağırdım. "Nerelerdeydin? Her yere baktım ve çok endişelendim."

"Elmaslar nerede?"

Affedersiniz ama bu beni kızdırmaya başlamıştı. Neden herkes elmasların bende olduğunu ya da nerede olduklarını bildiğini düşünüyordu? O lanet şeyleri görmemiştim bile.

Silahı sarsakça hareket ettirdi ve ben de elmasları düşünmeyi bıraktım.

"Elmaslar nerede?" diye bağırarak tekrarladı.

Rosie'ye bakmayı bıraktım ve silaha bakmaya başladım. "Nerede olduklarını bilmiyorum."

"Duke gitti. Evinde değiller."

Gözlerim tekrar Rosie'ye kaydı. Kesinlikle çıldırmış, paniklemişti ve bu bir sanatçı gibi değildi. Bundan çok daha kötüydü.

"Duke'un evini fırlatmadın, değil mi?" Ben sordum.

"Hayır! Oraya gittiğimde böyleydi. Sen ve beni bantlayan o deli adam sandım."

"Duke'e gitmedim ama geri dönecek ve eminim elmasların nerede olduğunu biliyordur." Sakin olmaya ve onu sakinleştirmeye çalıştım. "Rosie, silahını indir. Güvenli bir yerde kalmalısın. Lee'yi arayabilirim-"

Rosie silahı sallamaya başladı ve ben de konuşmayı bırakıp geri çekildim.

"O manyağı arama. Beni bantladı!" diye bağırdı. "İki saniye falan sürdü. Bağıрма şansım bile olmadı. İçeri girdiğini bile duymadım. Delinin teki."

"Tamam, Lee'yi aramayacağım. Ama Rosie, akıllı olmalısın. Arkadaşın-"

"O öldü. Onu vurdular. Onu vurdular!" Şimdi çok yüksek sesle bağıırıyor, silahı sağa sola sallıyor ve ciddi şekilde çıldırıyordu.

"Rosie-" diye
başladım. "Yoo
hoo!"

Yüksek topuklu ayakkabıların tıkırtısı ve Chowleena'nın tuğlalara vuran tırnakları eşliğinde arka kapıdan gelen çağrıyı duydum.

Komşum, Tod.

"Tod, geri dön!" Bağırdım ama Rosie dönüp tetiği çekmiş ve arka kapıdan dışarı doğru ateş etmişti. Birkaç saniye içinde üç el ateş edildi. Tod'un güverteye çarptığında kollarının önünde açıldığını ve Chowleena'nın havlamaya başladığını gördüm, her havlama vücudunun üst kısmını havaya kaldırıyordu. Bunu biliyordum çünkü her yere inişinde tırnaklarının tuğlalara vuruşunu duyabiliyordum.

Rosie sanki silahı tuttuğunu unutmuş gibi ona baktı ve sonra kapıdan dışarı koştu.

Peşinden koştum.

"Rosie! Buraya geri gel! Aptal olma!" Bağırdım.

Ama Rosie beni dinlemiyordu. Rosie kendini arka sokağıma park etmiş olan koyu gri, eski model bir Nissan Sentra'ya atıp kaçtı. Bannock'tan sola dönüp gözden kaybolmadan önce plakanın yarısını okuyabildim.

Koşarak eve döndüm. Tod arka kapımda duruyordu, üzerinde dizlerine kadar uzanan beyaz bir kot şort, bir eş kazağı ve yüksek topuklu, fiyonklu siyah sandaletleri vardı. Eli göğsündeydi, yüzü solgundu ve kanlı bölgelere bakılırsa dizlerini ve avuçlarını sıyırmıştı.

"Harika ayakkabılar," dedim sakın kalmaya çalışarak.

Tod, "Onları sana göstermek için geliyordum, dün aldım," diye cevap verdi.

"Bir ara ödünç alabilir miyim?"

"Tabii."

Chowleena öne doğru yürüdü ve yüzünü kaval kemiklerime dayadı, silah seslerinden hiç etkilenmemişti. Bej rengindeydi, bir chow'a göre ufak tefekti, poposu tıraşlıydı ve tüylerinin etrafı son derece kabarıktı. Poposu onun sarılma, "merhaba" ve "bana bir köpek bisküvisi ver" deme şekliydi. Babaları onun beslenmesi konusunda oldukça katıydı ama Indy Teyze çok yumuşak başlıydı. Bir Chowleena sarılmasıyla köpek bisküvisi kutusunu çıkarırdım.

Mutfağa girdik ve cep telefonumu alıp Lee'nin numarasına geldim ve yeşil tuşa bastım.

"Evet?" Lee bir kez çaldıktan sonra "Evet" dedi.

"Rosie az önce buradaydı. Koyu gri bir Nissan Sentra ile ara sokaktan kuzeye, Bannock'a doğru yola çıktı." Ona ehliyetin hatırlayabildiğim kısmını verdim ve o da yanındaki birine bu bilgiyi aktardıktan sonra bana geri döndü.

"Nasıl görünüyor?"

"İyi değil ve silahı vardı." "Silahı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Silahı bana doğru sallıyordu ve sonra Tod sürpriz bir ziyaret için geldiğinde üç el ateş etti."

Bir süre sessizlik ve sonra, "Tod?"

"Komşum."

Bir sessizlik daha ve ardından, "Herkes iyi mi?"

"Evet."

"Rosie neden sana geldi?"

"Elmasların nerede olduğunu bildiğimi

sanıyor." Lee iç çekti.

"On dakika içinde orada ol."

Telefonu kapattım, Chowleena'ya bir köpek bisküvisi attım ve hâlâ sersemlemiş olan Tod'u bir sandalyeye bıraktım. Tıbbi malzemelerimi almak için merdivenlerden yukarı, banyoya koştum.

Sedirde oturmuş, Tod'un avucunu alkolle ıslatılmış pamuklarla sildikten sonra acısını dindirmek için üflüyordum ki Tod, "Vurulduğunu söylediğinde bir hikâye uydurduğunu düşünmüştüm. Bunun da senin hikâyelerinden biri olduğunu düşündüm."

"Benim hikayem yok. Size anlattığım her şey gerçekten oluyor."

Tod bunu düşünürken bana baktı. Bu ilişkimizde yeni bir boyuttu.

Her zaman Tod ve Stevie'nin benim kim olduğumu kabul ettiklerini ve hiçbir şeyin onları rahatsız etmeyecek kadar dünyadan bıkmış olduklarını düşündüm. Yani, onlar uçuş görevlisiydi. Her şeyi görmüşlerdi.

Hayatımı daha ilginç kılmak için bir şeyler uydurduğumu düşünmelerini beklemiyordum.

Tod için bu, benim gerçekten deli olduğum ve kendisini vurulduğu ve kaçırıldığı bir duruma sokan bir kadının yanında yaşadığı anlamına geliyordu.

"Stevie dubleksi satın bir apartman dairesi almak istiyor. Böylece bahçe işleriyle uğraşmayacağımızı ve kışın öncamlarımızı kazımak zorunda kalmamak için yer altına park edebileceğimizi söylüyor," dedi Tod.

Bu haber beni hiç mutlu etmedi. Onlar gelmiş geçmiş en iyi komşulardı ve benim arkadaşlarımdı ve likit eyelinerımı sürmek için eli sağlam birine ihtiyacım olduğunda nereye başvuracaktım?

Tod şöyle devam etti: "İkimiz de seni bırakmak istemedik. Sen bahçe işlerinden anlamazsın ve Stevie o bahçe için çok zaman harcadı. Bu onun mirası."

"Yani şimdi sana ateş ediliyor, beni terk mi edeceksin?"

"Kızım, ben Teksaslıyım. Günaydın demek için birbirimize ateş ederiz. Şimdi sen vuruluyorsun, gidemeyiz."

Ön kapı açılıp Lee ve Matt içeri girdiğinde bu haber karşısında rahatlamaya ya da minnettarlık duymaya vaktim olmadı.

Ben sedirin üzerinde Florence Nightingale taklidi yapıyordum. Tod hâlâ yüksek topuklu sandaletlerini giyyordu. Dizlerinden kıllı inciklerine kan damlıyordu ve yüzünü henüz tıraş etmemişti. Chowleena üç kez havladı, havlamadan sonra vücudunun üst kısmı her yere indiğinde tırnakları parkeye takırdıyordu. Sonra oturdu ve heyecanla dördümüzün arasına baktı,

Belli ki hangisinin ona köpek bisküvisi atacağını merak ediyordu.

Herkesi tanıştırdıktan sonra Lee "Seninle yalnız konuşabilir miyim?" dedi.

Cevap beklemedi ve ne o ne de Matt, ayak bileklerinden aşağısı olmayan bir travestiyi tedavi etmeme tepki gösterdi. Lee sakince merdivenlerden yukarı çıktı.

Matt ve Tod'a, "Buzdolabında soğuk içecekler var," dedim ve Lee'yi takip ederek onu yatak odamda buldum.

Merakla etrafına bakınıyordu. Duvarlar soluk pembe renkteydi ve yerler krem rengi yün, kalın dokuma halıyla kaplıydı. Büyük aynalı bir tuvalet masası ve üzerinde küvetler, fırçalar ve şişeler bulunan yastıklı bir bank vardı. Yatak büyüktü ve üzerinde küçük sıcak pembe çiçekler olan pembe bir Pottery Barn yorgan kılıfı ve baş kısmında bir sürü kabarık yastık vardı.

Bir Rock Chick'in odası değil, bir kız odasıydı ve bu nedenle tıpkı iç çamaşırım gibi yaramaz küçük bir sırdı.

İçeri girdiğimde Lee erimiş çikolatadan gözlerini bana çevirdi. "Güzel oda."

Ayak parmaklarım halının içine kıvrıldı.

Bir keresinde bir dergide erkeklerin aslında kadınsı odaları sevdiklerini, çünkü böyle bir odayı işgal ettiklerinde kendilerini bir fatih gibi hissettiklerini anlatan bir makale okumuştum.

Lee'nin yüzü fethetme havasında olduğunu gösteriyordu.

Bu çok uzun sürmedi. Gözleri açıldı ve tamamen işine odaklandı.

"Bir de bana sor."

Rosie'nin hikayesini anlattım ve Lee hiçbir tepki göstermedi.

İşim bittiğinde, "Shubert'in öldürüldüğünü nereden biliyordu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Söylemedi." "Orada mıydı?"

"Söylemedi ama bu konuda oldukça korkmuş görünüyordu." "Neden tüm bunların odak noktası sensin?"

Omuz silktim.

Bir süre beni izledikten sonra, "Kumsal gibi kokuyorsun," dedi.

"Güneş yağı," diye cevap verdim.

Gözleri vücuduma kaydı ve tekrar erimeye başladı; bir hamle yapmadan önce niyetini belli etmişti. Peştemin düğümünü yakaladı ve beni yaklaştırdı.

"Her tarafına yağ bulaştıracaksın."

Ona söyledim. "Sonra kıyafetlerimi çıkaracağım."

Vay anasını.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Duke'ten haber aldın mı?" Konuyu değiştirerek sordum.

Lee belli ki konunun değişmesini istemiyordu. Tişörtünü kotundan çekip çıkarıyordu.

"Duke birkaç saat içinde evde olacak. Tex iyidir. İşi biliyor. Buraya geldiğinde Rosie'nin peşini bıraktık."

Lee peştemalimi çözmüştü ve yere düştü. Erimiş gözleri parlamaya başladı.

"Matt ve Tod alt kattalar," diye haber verdim.

Öteme uzandı ve kapıyı kapattı.

"Lee! Makarna salatası yapıyorum ve çitlerimde kurşun delikleri var! Buna bir son vermeliyiz ve bunu durduran da sen olmalısın."

Beni kendine doğru çekti, göğüslerim göğsüne değecek kadar yakındı. Kolları etrafımda kayarken vücudumda bir elektrik akımı oluştu.

"Yakında senin tadına bakamazsam, aramayı bırakıp seni Grand Lake'teki kulübeme götüreceğim. Telefon yok, cep telefonu çekmiyor, zil yok. Kapıyı çalan olursa vururum."

Lee'nin Grand Lake'de bir kulübesi vardı. Bunu bilmiyordum.

Grand Lake'i severdim.

Grand Lake'le ilgili düşüncelerimden sıyrıldım.

"Konuşuyor olmamız gerekiyordu," diye hatırlattım ona.

"Konuşuruz," diye söz verdi ve ben yine o Noel arifesi hissine kapıldım, tek fark bu Noel arifesinin şeytanla olmasıydı.

Beni izliyordu. "Yüzünü okuyamıyorum." "Bazı düşünceler gizlidir."

Bundan memnun görünüyordu ki bu şaşırtıcıydı.

Benim tecrübelerime göre iki tip erkek vardı. Biri her beş dakikada bir aklınızdan ne geçtiğini sorar ve paylaşmak istemediğinizde sinirlenirdi. Diğerisi ise hiç sormazdı ve umursamaz göründüklerinde sinirlenirdiniz.

Görünüşe göre Lee üçüncü bir tipti, mutant bir tip, aklımda bir şey olduğunu biliyordu ama beni onunla baş başa bırakmaktan mutluydu. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Beni daha az baskı altında hissettirdiğini biliyordum ama kafam daha da karışmıştı çünkü ikimizden birinin sinirli olması gerekiyordu ve ikimiz de sinirli değildik.

"Sana bir şey söyleyeceğim," dedim ona. "Senden ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Bunların hiçbirini kafam almıyor."

Kolları sıkılaştı ve yüzü yaklaştı, sonra son anda rotasından saptı. Kulağıma ondan yapabileceğim birkaç şey ve etrafına sarabileceğim birkaç şey daha fısıldadı. Alt bölgelerim titredi ve kendime engel olamadım. Koydum

dudaklarımı boynuna götürdüm ve dilimi oraya değdirdim. Görünüşe göre ben de onu tatmak için sabırsızlanıyordum.

Sonra kapı çaldı.

Lee kulağıma fısıldamayı bıraktı ve küfretmeye başladı.

Kollarından çekildim, peştemali kaptım ve kalçalarım da düğümledim. Lee gömleğini tekrar içine soktu.

Belki de Grand Lake'e gitmeliyiz.

Aşağıya indiğimizde Tod ve Matt sedirin üzerinde duran, etrafına kırmızı bir kurdele bağlanmış kocaman, parlak beyaz bir kutuya bakıyorlardı. Matt'in elinde bir kutu diyet gazoz vardı. Tod bir elinde gazoz tutarken diğer kolunu o güne kadar gördüğüm en büyük, en az iki düzine uzun saplı kırmızı güle dolamıştı.

Daha önce de çiçek getirtmişim ama hiç bu kadar büyük çapta ve parlak kutularla gelmemişti. Lee'ye baktım ama o çiçeklere bakıyordu, yüzü gergindi. Belli ki bu her neyse, Lee'den gelmemişti.

"Kutunun üzerinde bir kart var," dedi Tod. O da Lee'ye bakıyordu.

Kartı aldım ve üzerinde şöyle yazıyordu:

Çarşamba akşamı yemek. Elbiseyi giy.

Terry.

Okumayı henüz bitirmiştim ki, Lee kartı elimden kaptığında midemde bir bulantı hissettim.

Parmaklar.

Kutuya sanki tik tak ediyormuş gibi
baktım. "Açmayacak mısın?" Tod sordu.
"Sen aç," dedim.

Tod'un daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Kocaman
çiçekleri kollarıma bıraktı, gazozunu bir kenara bıraktı ve
kutuyu karıştırdı. Muhteşem küçük siyah bir elbise
çıkardığında sevinçle ciyakladı.

"Bunu Saks'ta ayakkabı bakarken gördüm. Fiyatı bin
yedi yüz elli dolardı!" diye açıkladı.

Midemdeki o iğrenç kasılma şiddetlendi ve tam
anlamıyla mide bulantısına dönüştü.

Tod mutlu bir şekilde Lee'ye bakıyordu, onun
gönderdiğini ve platin kredi kartlı yakışıklı erkek
arkadaşların ana damarına ulaştığını düşünüyordu.

Lee'nin yanağındaki kaslar çalışıyordu ve gözleri Tod'a
kaydı.

Lee, "Elbiseyi kutuya geri koy," diye emretti ve Tod
hemen söyleneni yaptı, yüzü şaşkındı. Sonra Matt'e, "Coxy."

Matt'in çenesi sertleşti ve gözleri bana döndü.

"Ben hiçbir şey yapmadım!" Ben ağladım. "O beni
kaçırdı! Onu hiç cesaretlendirmedim! O ürkütücü biri."

"Kim ürkütücü?" Tod sordu.

"Bunları bana gönderen adam. Büyükbaba Munster'a benziyor ama gerçekten korkutucu."

"Onları sen göndermedin mi?" Tod Lee'ye döndü.

Lee cevap vermedi. Sadece kutuyu aldı ve kolunun altına sıkıştırdı. "Bunu iade ediyorum," diye duyurdu ve o korkutucu sesini kullandı.

Başımı salladım.

"Evden çıkma. Kapıyı kimseye açmayın. Bobby Rosie'yi takip ediyor ve Wilcox'u ziyaret ettikten sonra Matt'le birlikte bu ipucunun peşine düşeceğiz. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Tekrar başımı salladım.

"Coxy'yi senin ilgilenmediğine ikna etmek için elimden geleni yapacağım," diye devam etti Lee.

"Buna minnettar olurum." Ona gerçeği söyledim.

Lee'nin yüzü tamamen boştu ve birkaç saniye boyunca beni izledi. Konuşmaya başladığında, ne kadar bilgi paylaşacağı konusunda bir mücadele içinde olduğunu ve çıldırmamam konusunda bana güvenmeye karar verdiğini anladım.

"Onun dikkatini çektin. Coxy istediğini elde etmeye alışkın bir adam. Seni benim olarak gördüğümü biliyor. Bu bir savaş ilanıdır."

Nefesim kesildi. Tod'un nefesi kesildi.

Chowleena havladı. "Ama ben onu istemiyorum! O iğrenç biri," diye cevap verdim.

Lee, "Pek çok kadın kapılarına bin yedi yüz dolarlık elbiseler geldiğinde iğreniyor," diye cevap verdi.

"Bu elbise için iğrençliği aşabilirim. Ayakkabılarımla uyumlu olur," diye ekledi Tod.

Lee bana bakıyordu. "Peki ya sen?"

Kanımın kaynamaya başladığını ve gözlerimin kısıldığını hissettim. Boştaki elimi kalçama koydum ve tavrımı belli eden bir duruş takındım.

"Ciddi misin?" diye sordum ve gerçekten bir cevap beklediğine inanamadım.

Lee beni izlemeye devam etti, ben de konuşmaya devam ettim.

"İğrenç, iğrençtir. İğrençlikten kurtuluş yok. Sadece iğrenç değil, ürkütücü de. İğrençliği geçebilsen bile, ürkütücülüğü geçemezsin. Tanrım."

Lee cevabıma hiçbir tepki göstermedi. "Evden çıkma."

Sonra beni güllerle baş başa bırakıp gitti.

Kapı kapandıktan sonra Tod bana döndü.

"Kızım, o iyi. On iki kere iyi. O iynin yeni tanımını."

Tod'a "Beş yaşımdan beri ona aşığım," dedim.

"Artık ona aşığım. Onun çocuklarına sahip olmak istiyorum," dedi Tod bana.

İkimiz de hala kapıya bakıyorduk ve ben hala gülleri tutuyordum.

Sonra şunu paylaştım: "Artık beni korkutuyor. O bir yetişkin. Omuzlarının üzerinde bir kafası var. Bu ilişki işinde iyi. Benim hakkımda ciddi olduğunu düşünüyorum. Ve oldukça korkutucu çevrelerde dolaşıyor."

"Kızım, bu işi batırırsan beyaz ceketli çocukları çağırırım. Bu kadar güzel bir şeyin elinden kayıp gitmesine izin verirsen, süngerli odayı hak edersin. Özellikle de ilişki işlerinde iyiye. Özellikle de senin hakkında ciddiye. Böyle görünen ve böyle kot pantolon giyen hiç kimse ilişki işlerinde iyi değildir. "Cehennemin yedi çemberinden geçse bile umurumda değil."

Tod haklıydı.

Gülleri yan masaya bıraktım. Normal bir şeyler yapmam gerekiyordu. Eğer normal bir şey yapmazsam, San Salvador'a giden ilk uçağa birinci sınıf bilet alacaktım. San Salvador'un cazibesinin farkına varmaya başlamıştım.

"Makarna salatamı bitirmeli ve kek yapmalıyım. Yardım etmek ister misin?"

Tod omuz silkti.

"Tabii. Sen Chowleena'ya göz kulak ol. Ben silahımı almak için yan odaya gidiyorum."

"Silahın mı?"

"Yanan Aşk Hunk'ı dışarıda senin için savaşıyor, bu yüzden birinin seni koruması gerekiyor. Hemen döneceğim."

Tod silahını almaya gitti ve ben de Chowleena'ya bir köpek bisküvisi attım.

Terry Wilcox'la olan bu yeni dönüş, hayatımın resmen boka sardığı anlamına g e l i y o r d u .

Sinir krizi geçirebilirdim ama onun yerine makarna salatası yaptım.

Erimeyi sonraya bıraktırdım.

Umarım Grand Lake'teyken.

ON

BIRLIKTE ARAFTAYIZ

Tod ve ben makarna salatasını bitirdik ve brownileri yaptık ve çünkü ikimiz de silah zoruyla tutulup vurularak adrenalin salgıladıktan sonra çikolatalı cevizli turta yaptık. Bunu yaptığımız süre boyunca telefonlara cevap verdim. Bazıları (belli ki sahte) Rosie ya da Duke görüldüğü ihbarlarıydı. Çoğu kız arkadaşlarımdan geliyordu ve kız arkadaşlarımla yaptığım konuşmalar hep aynıydı.

Soru: Liam Nightingale ile takıldığım doğru muydu?

Cevap: (tereddütlü bir şekilde) Evet.

Seçenek: (bir veya çoktan seçmeli) Squeal / Shout / Curse / Scream / Shriek (genellikle "Ohmigod!" kelimesi).

Soru: Henüz yapmadık mı?

Cevap: Ağırdan alıyoruz.

Sonra neden bu kadar uzun sürdüğüne dair bir sürü bağırış çağırış, Lee'nin nasıl öpüştüğüne dair sorular ("onu öptün, değil mi?"), iğrenç sütyen yayı söylentisinin yeniden ortaya çıkması vs. Tanrı'ya şükrettim ki bu kadar uzun bir

kurnazlık ve usta bir yalancı olma konusunda ıraklık çünkü kesinlikle ie yaradı.

Tüm bu yorucu aktivitenin ardından Tod ve ben telefon ve yumurta sayacıyla balkona çıktık ve ezlonglara ktk.

Uykuya dalmayacağıma ve cayır cayır yanmayacağıma gvenmediğim için zamanlayıcıyı kurduk ve her on beş dakikada bir döndük.

Ne yazık ki, sonunda zamanlayıcıyı ayarlamayı unuttuk. Sonunda telefon sustu ve ben de planlanmamış bir Disko Uykusuna daldım. Neyse ki, güneşin tenime değıdiği saniyeler içinde yanan, her tarafı çillerle kaplı bir kızıl saçlı değıldim. Salona gitmeden önce faktör 8 ile dozumu tazelediğimden ve zaten oldukça derin bir bronzluğına sahip olduğumdan bahsetmiyorum bile.

Yüzüstü yatıyordum ve omzumda bir şey hissettim. ezlongumda döndüm ve ellerimi Charlie'nin Melekleri'nin kullandığı karate pozisyonuna getirdim.

Lee yanıma melmişti.

"Sana evde kalmanı söylediğimi sanıyordum," dedi, sesi alçaktı ama kızgın değıldi. Gözleri ellerimdeydi ve soğuk güneş gözlüklerinin kenarlarının yarı glmsemeyele kırıştığını görebiliyordum.

Onu karate yapmama gerek olmadığı için duruşumu bozdum.

"Evde kaldım. Sonra ev sıkıcı oldu ve evde bronzlaşamadık. Her neyse, Tod beni koruyor."

İkimiz de salonda yüzüstü yatan Tod'a baktık. Silahı balkonun zemininde başıboş duruyordu ve Chowleena Tod'un salonunun altındaki gölgede yan yatıyordu. İkisi de derin uykundaydı.

Oopsie.

"O Teksaslı ve bir drag queen. Hızlı refleksleri var," diye Lee'ye güvence verdim.

Tod bir gözünü açtı ve benimle Lee'nin arasına baktı. "Görevde değil miyim?" diye sordu Lee'ye.

Lee başını salladı.

Tod silahını da yanına alarak ayağa kalktı. Chowleena'yı çağırmak için bacağını sıvazladı ve bana, "Yarın gece bir bağış toplama etkinliğimiz var. Drag görevinde misin?"

Tod ve Denver'daki drag topluluğunun geri kalanı sık sık dudak senkronizasyonu yaptıkları ve bahşişlerini hayır kurumlarına bağışladıkları bağış toplama etkinlikleri düzenlerdi. Stevie ve ben Tod'un alter egosu, Burgundy Rose'un resmi drag cadılarıydık. Burgundy'nin payetli elbiselerini taşımak yaptığım tek gerçek egzersizdi. Bir ton ağırlığındaydılar. Tod'un dediği gibi, "Buna boşuna drag demiyorlar, kızım."

Ona başımı salladım. "Eğer yaşıyorsam, vahşi atlar beni uzak tutamaz."

Tod'un gözleri Lee'ye kaydı. "Bu hayır için bir drag gösterisi.

Indy'yi mi getiriyorsun?"

Lee ayağa kalktı ve Tod artık yüksek topuklu ayakkabılarını giymediği için Lee'ye aşağıdan bakmaktan yukarıya bakmaya başladı. Tod'un bakışları hiç değişmedi.

"Eğer çalışmıyorsam, orada olacağım."

Tod tekrar bana baktı. "Yemin ederim, bu işi batırırsan beyaz ceketlileri çağırırım."

Sonra o ve Chowleena ayrıldılar.

"Rosie'yi buldun mu?" Salondan çıkan Lee'ye sordum.

"Hayır."

"Elmaslar mı?"

"Hayır."

"Duke döndü

mü?" "Evet."

"O güvende

mi?" "Evet."

"Elmas yok mu?"

"Gittiler."

"Siktir!" Ayağımı yere vurdum. "Kimde

bunlar?" "Bu iyi bir soru."

"Siktir, siktir, siktir!" Tekrar bağırdım. "Terry Wilcox'la konuştun m u ?"

"Evet."

"Nasıl gitti?"

Gözlerimi güneşten korumak için elimi kaldırmıştım ki ona bakabileyim. Sorgulamam sırasında Lee benden öteye, sokağa ve komşularımın arka bahçelerine bakıyordu. Cevap verdiğinde gözleri bana kaydı.

"Çarşamba günü yemeği kaçırdığın için ona mazeretlerini söyledim."

"Neydi onlar?"

"Benimle birlikte olurdun ve ben de senin beynini dağıtırdım." Vajinam spazm geçirdi ve dizlerimin bağı çözüldü.

"Bunu nasıl karşıladı?" Bayılmak üzere değilmişim gibi davranmaya çalışarak sordum.

"Memnun olmadı."

"Daha önce 'savaş ilanı' derken neyi kastettiğinizi açıklayabilir misiniz?"

"Sadece içeride yaparsak. Burada açıktayız."

Telefonu, zamanlayıcıyı ve peştemalimi kaptığım gibi yatak odasına girdim. Her şeyi yatağın üzerine attım ve şalvarı kalçalarımına bağladım. Lee kapıyı arkasından kapattı ve güneş gözlüklerini çıkardı.

Bana doğru yürüdü, güneş gözlüklerini yatağın üzerine fırlattı ve kalçalarımındaki şalvarı çözdü.

"Onu daha yeni bağladım," dedim, onu tutarak.

Beni görmezden geldi ve yatağın üzerine, ulaşamayacağım bir yere fırlattı ve ellerini kalçalarımına koyarak beni kendine çekti.

"Bana şu savaş meselesini anlatacağını sanıyordum," diye hatırlattım ona.

"Basit," diye yanıtladı Lee. "O bir şey istiyor. O şey bana ait. O istediğini elde etmek için kampanyasına başlar, ben de onu elimde tutmak için benimkine başlarım."

Sinirlenmemeye çalışıyordum ama çok zordu.

"Ben sana ait değilim."

"Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun ama Coxy gibi adamlar bunu bilmiyor. O her şeyi elde eder, insanları bile. Özellikle de kadınları. Adamları ona saygı duydukları ve güvendikleri için onun için çalışmazlar. Bunu yapıyorlar çünkü onlara çok para ödüyor."

Tamam, bu mantıklı geldi.

Kalçalarım onun kalçalarına yaslanmıştı ve elleri sırtımdan yukarı çıkarak vücudumun geri kalanını onunkilerle temas edecek şekilde çekiyordu.

Görmezden geldim.

"Onu bu savaştan vazgeçirebildiniz mi?" diye sordum. "Pek olası değil," diye yanıtladı.

"şimdi ne olacak?"

"Onunla ben ilgilenirim. Ondan haber alırsan, onu görürsen, bana söylersin." Bunu yapabilirim. Kulağa kolay geliyordu.

Lee'nin elleri omuzlarıma kadar geldi ve tüm gövdem onunkilere yaslandı.

"Saat kaç?" diye sordum.

Lee'nin başı aşağı indi ve dudakları boynumdaydı.

"İkiye çeyrek var," dedi tenime karşı.

"Ohmigod!" Bağırdım ve uzaklaşmaya çalıştım ama Lee'nin kolları beni sıktı ve geri çekti. "Duş almam lazım. Babama gitmeliyiz. Hamburger köftesi yapıyor olmam gerekiyordu."

"Baban hamburgerleri hazırlayabilir. Geç kalacağız."

Dehşet içinde ona baktım. "Geç mi kaldık? Geç kalamayız! Babam seni seviyor Lee ama birlikte olduğumuz için sevinçten havalara uçmuyor. Eve ilk kez barbekü yapmaya gittiğimizde geç kalamayız!"

Lee'nin yüzü değişti ve gözleri ısındı. "Birlikte miyiz?"

Oh, kahretsin.

Hızlı düşünmeye başladım.

"Biz birlikte değiliz."

"Bununla ne yapacağımdan tam olarak emin değilim."

Açıkladım, "Tam olarak birlikte değiliz ve birlikte değildik. Birlikte belirsizlik içindeyiz. Satın almak isteyip istemediğimizi görmek için birlikte test sürüşü yapıyoruz."

"Geç saatlerde babana gidiyoruz, seni satın almaya ikna edebilirim."

Haklı olduğundan oldukça emindim, bu yüzden kendimi savunmak için ellerimi göğsüne dayadım ve ittim.

Kımıldamadı.

Taktik değiştirdim. "Satın almak istediğinden nasıl bu kadar eminsin?"

"Eminim."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Bastırdım. "Güven bana, eminim."

"Nasıl?"

"Bir fikrim var. Neden birlikte duş almıyoruz?" diye önerdi.

"Bu bana nasıl olduğunu söylemek değil," diye belirttim. "Hayır, ama bu sana göstermek olur."

"Yani 'nasıl' göstermektir, anlatmak değil?" "'Nasıl' göstermek ve anlatmaktır. Sadece gösterme havasında hissediyorum." Grr.

C planına geçelim.

"Bana nasıl yapılacağını gösterdiğinde, aklımın hamburger köftesinde olmasını ister misin?"

O öldürücü gülümsemesiyle gülümsedi. "Senin aklın hamburger köftesinde olmazdı."

Bu konuda da haklı olduğundan oldukça emindim. Bu beni D planına götürdü.

"Lee, beni rahat bırak. Babam arıyor ve ona yardım etmek için erkenden orada olacağıma söz verdim."

Bir saniye beni izledi ve sonra yumuşadı.

"Tamam, ama bana devam etmem için bir şey vermelisin." Paniklemeye ve biraz da çaresiz kalmaya başlamıştım. "Bir şey mi? Ne gibi bir şey?" Lee'nin kolları çözöldü. "Sen seç."

Geç kalıyordum. Babam çok kızacaktı. Terry Wilcox, Lee'yi benim yerime atamıştı. Rosie Fiyaskosu hâlâ devam ediyordu, elmaslar birinin elindeydi ve herkes hâlâ onları arıyordu. Ve son olarak, Lee ve ben birlikte araftaydık ve üç aklı başında saniyemiz olana kadar orada kalacaktık. Yaratıcı bir şeyler yapmak için fazla zamanım yoktu.

Ben de onu öptüm.

Ya da en azından onu öpmeye başladım, ağzım onunkinin altında açıldı, kollarım boynuna dolanmıştı, dilim onunkine doğru kayıyordu.

Bittiğinde, kesinlikle beni öpüyordu. Bir kolu sırtıma dolanmış, diğer eli saçlarımda dolaşüyor, dili benimkine sürtünüyordu.

"Tanrım, bu konuda çok iyisin," dedi başını kaldırdığında.

Gözlerim

i kırptım.

"Öyle

miyim?"

Gözlerine baktığımda gözleri bana çok sıcak bakıyordu. "Evet, öylesin ve sormak zorunda olman hoşuma gidiyor."

Cevabı üzerine ona daha da sokuldum ama elleri belimdeydi ve beni itiyordu.

"Eğer şimdi duşa girmezsen, aile makarna salatası ve kek olmadan idare eder."

Ellerini ittim. "Belki biraz geç kalabiliriz."

Elleri gerildi ama beni uzak tuttu. "Geç kalmaktan bahsetmiyorum, şov yapmamaktan bahsediyorum."

Ona baktım.

"Indy, duşa gir," diye emretti. Duşa girdim.

Kitty Sue ile babamın arka bahçesinde oturuyordum.

Orada büyüdüğüm için benim de arka bahçemdi, ama babamın bahçeyi geri kazanmasına yetecek kadar uzun süre evden uzak kalmıştım. Yani, benim evde olmamam ve günün her saniyesinde onu endişelendirmemem sayesinde yeterince zaman geçirdi ve bahçeyi yazın iki haftada bir biçtiği bir şey olmaktan çıkarıp güzel bir görünüme kavuşturabildi.

Babamın evi Bonnie Brae'deydi, Kitty Sue ve Malcolm'un evinden yaklaşık sekiz blok ötedeydi. Ben çok küçükken Ally'ye gitmek sonsuza dek sürecekmış gibi gelirdi. Büyüdükçe bu mesafe azaldı, ta ki birimiz ya da diğeri günde birkaç kez yürüyene kadar.

"Nasıl gidiyor?" Kitty Sue sordu, gözleri bende, aklı Lee ve bendeydi.

Lee ve ben babamın evine herkesin gelmesinden on beş dakika önce varmıştık. Bu, babama orada olacağıma dair söz verdikten on beş dakika sonraydı. Güneşte uyuyakalmamın benim hatam olduğunu söylememe rağmen babam Lee'yi suçladı.

Babam hamburgerleri ızgaraya koyduğunda Lee ile konuşmak için bir saniye yakalamıştım.

"Bunu kişisel algılama. Eve getirdiğim erkeklerin hiçbirini sevmedi."

Bu doğru olsa da Lee'nin duymak istediği şey bu değildi. Bunu söyledikten sonra gözleri bana kaydı ve eve getirdiğim diğer erkeklerden bahsetmekle hata ettiğimi anladım.

Sonra, kendim için işleri düzeltmeye çalışırken, işleri daha da kötüleştirdim.

"Hank'i seçmiş olsaydım bile, babam huysuzlanacak bir şeyler bulurdu. Bu onun işi, o bir baba."

Lee gözlerini bana diktiğinde vücudunu hareket ettirmemişti. Son sözümü söyledikten sonra tüm vücuduyla bana döndü ve beni diğerlerinden ayırdı.

"Hank bir seçenek miydi?" diye sordu. Uh-oh.

"Sadece söylüyorum," diye karşılık verdim.

"Sen sadece... ne diyorsun? Aynen öyle."

"Seni daha iyi hissettirmeye çalışıyorum."

"Kendimi kötü hissetmiyordum. Babanın seninle ve benimle bir sorunu olduğunu biliyorum. Kendine gelecektir. Kafamda senin ve Hank'in düşüncelerine ihtiyacım yok. Tanrım, Indy."

Hank geldi. "Bir dinleyicin olduğunu bilmelisin."

Lee'nin etrafına baktım ve herkesin hızla başını başka yöne çevirdiğini gördüm.

Harika.

Hank daha önce milyonlarca kez yaptığı gibi kolunu rahatça omuzlarıma attı. Ama bu sefer Lee'nin gözleri kısıldı. Bana.

"Bir biraya ihtiyacım var," dedim çaresizce ve oradan ayrıldım.

Kitty Sue'nun yanına yerleştiğimde üçüncü Fat Tire biramı içiyordum ve bir hamburger, epeyce makarna salatası ve Kitty Sue'nun oryantal lahana salatasını yemiştim. Eski asker yeşili bir pantolondan yapılmış bir çift cutoff ve üzerinde gri ve beyaz dikenli tellerle bağlanmış kırmızı güllerden oluşan ince bir desen bulunan, belimden yukarı, gövdemden, omzumdan ve sırtımdan aşağı kıvrılan siyah bir atlet giymiştim. Hava kovboy çizimleri için fazla sıcaktı ve zaten çizimler şortla çok gülünç duruyordu (ve ben bu görünümü birçok kez denemiştim), bu yüzden bir çift siyah kalın tabanlı parmak arası terlik giymiştim. Şortumun beli şimdiden dar gelmeye başlamıştı ve henüz kek ya da cevizli turta bile yememiştim.

Küçük tartışmamızdan beri Lee'den uzak durmayı başarmıştım. Bu zor değildi. On yıldır aile toplantılarında Lee'den başarıyla kaçıyordum.

Kitty Sue'ya döndüm ve dürüstçe cevap vererek kendimi şaşırttım, "Ben iyiyim. Lee de iyi. Lee benden daha iyi. Uyum sağlamakta zorlanıyorum. Lee kendinden oldukça emin görünüyor. Lee her şeyden oldukça emin görünüyor."

Bunun Lee için her zaman doğru olduğunu fark ettim. Hayatımda hiç bu kadar kendine güvenen biriyle tanışmamıştım. Belki Hank, ama Hank'in özgüveni sessiz ve kendinden emindi. Bir de Lee'nin en iyi arkadaşı Eddie vardı tabii. Ama Eddie, Lee'nin ikizi gibiydi, doğuştan ayrılmıştı ama aynı kumaştan kesilmişti. Lee'nin ve Eddie'nin özgüveni Hank'inki gibi değildi. Kendini beğenmiş ve iddialıydı.

"Peki emin değil misin?" Kitty Sue sordu.

Ona baktım ve belki de yalan söylemem gerektiğini düşündüm. Artık çok geçti.

"Hayır. Beni korkutuyor," diye itiraf ettim.

Başını salladı. "Evet, oldukça korkutucu biri."

Bakakaldım. Tanrım, kadın oğlu hakkında konuşuyordu.

"Katılıyor musun?"

Önce Lee'ye sonra da bana baktı. "Tatlım, bu çocuk beni çıldırtıyor. Sanki benden değilmiş gibi. Nereden geldiğini bile bilmiyorum. Eğer Ally kişilik olarak Lee'nin tıpatıp aynısı olmasaydı, sadece kadın olsaydı, ben

hastanede bir karışıklık olup olmadığını merak ederdim."

Bakmaya devam ettim. Kitty Sue konuşmaya devam etti.

"Hank tıpkı babası gibi. Akıllı, temkinli, kontrollü, sadece hesaplanmış riskler alıyor. Lee'nin risklerini hesapladığından eminim ama bence o çok daha büyük bir hata payına izin veriyor ve neye güveniyor... Başına gelen her türlü beladan kurtulmak için neye güvendiğini bilmiyorum."

Bakmadan duramadım. Konuşmaya devam etti ve ağzından çıkan her şey sözlü bir araba kazası gibiydi. Eğer beni oğluyla kalmaya ikna etmeye çalışıyorsa, farklı bir taktik denemeliydi.

"Öyle... biliyor musun?" Kitty Sue söyledi.

Bana bir soru sorduğunu fark ettim ve başımı sallayarak hayır, bilmiyorum dedim.

"Her kazadan kurtulur. Bunu hep yaptı ve hep kendi başına yaptı. Yine de onun nasıl biri olduğunu ve aldığı riskleri bilerek böyle bir hayat yaşamak için bir tür kadın gerekir."

Eli dizime gitti ve devam etmeden önce dizimi sıktı.

"Eğer o kadın değilsen buradaki hiç kimse senin hakkında kötü düşünmez. Size söylüyorum çünkü bu doğru. Hepimiz ikinizi de seviyoruz ve aranızda ne olursa olsun ikinizi de her zaman seveceğiz." Durdu, içini çekti ve devam etti, "Her neyse, öyle bir kadının var olup olmadığını bile bilmiyorum."

Ben onun annesiyim. Onunla birlikte t ylerinizi diken diken edecek kazalar atlatarak yaşadım ve her gün onun için endişeleniyorum. Beni çok korkutuyor."

Saçlarımın diken diken olmasını istemezdim, bu doğruydu. İyi bir görünüm gibi gelmedi.

Ayrıca başka bir kadının Lee'nin " l m Aldatması Hata Payını" pervasızca kabul eden ve bu nedenle her gece eve geldiği kadın olmasını düşünmek istemiyordum. Ve son olarak, hanım evladı olduğum için Lee'yi terk ettiğim için ailemin benim hakkımda kötü düşünmesini istemiyordum. Ben hanım evladı değildim. Lee korkutucu olabilirdi ama o kadar da korkutucu değildi. Karşıma çıkan her kaltağı hata payıyla ge ebilirdim.

Kitty Sue'ya "Ben kekleri alacağım," dedim.

Dizimi okşadı. Kalktım ve doğruca Lee'nin yanına gittim.

Bir  im sandalyede bacaklarını önüne uzatmış oturuyordu, Hank, Malcolm ve Ally de onunla birlikte oturuyordu. Beni çimenlerin üzerinden geçerken izledi ve kılını bile kıpırdatmadı.

"Seninle konuşabilir miyim?" diye sordum.

Cevap vermedi ama ayağa kalktı. Beni sürgülü cam kapıdan mutfağa kadar takip etti. Kapıyı arkamızdan kapattım ve ona döndüm.

"Bana kızgın mısın?" diye sordum.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Bana cevap vermedi ama bunun bir evet olduğunu tahmin ettim.

Bu durumdan sıyrılmak için ona şirin görünmeye çalıştım ve başımı öne eğerek gülümsedim.

"Bana olan kızgınlığını atman için ne gerekiyor?" Cevap vermedi.

Tamam, bu işe yaramadı.

İçimi çektim ve ellerimi havaya kaldırdım. "Asla Hank değildi. Asla Hank olmayacaktı. Hank bir olasılık bile değil."

"Tanrı aşkına, Hank hakkında konuşmayı kes!" diye patladı ve elimden tutup beni evin derinliklerine, arka bahçedeki herkesin göremeyeceği ve duyamayacağı bir yere çekti.

"Ne oldu o zaman?" Oturma odasında durduğunda arkasından sordum.

Döndükten sonra, "Bunu bir düşün," diye cevap verdi.

"Bunu düşünmek istemiyorum. Ne olduğunu bilseydim, çoktan açıklıyor ya da özür diliyor olurdum. Bana anlatmak zorundasın."

"Sana söylemeyeceğim."

"Tanrı aşkına!" Bağırdım. "Neyi yanlış yaptığımı bile bilmiyorsam işleri nasıl düzeltebilirim?"

"Unut gitsin. Artık sana kızgın değilim." "Evet öylesin," diye karşılık verdim.

"Hayır," dedi o korkutucu sesiyle, "değilim."

"Oğlum, çok huysuzsun. Sen tanıdığım en karamsar adamsın."

"Eğer işleri gerçekten yoluna koymak istiyorsan, tanıdığın tüm erkekler hakkında konuşmayarak başlayabilirsin. Bu yardımcı olur."

Nefesim kesildi.

"Beni bir sürtük gibi gösteriyorsun!"

Bana doğru yürüdü ve ben yerimde durdum. O kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Pekala, Indy. Öncelikle, seni başka erkeklerle düşünmekten hoşlanmıyorum. Çok fazla olmamış olabilir ama bir tanesi bile dişlerimi sıkıyor. İkincisi, Hank'le karşılaştırılmaktan ya da Tom'un onu benden daha kolay kabul edeceğini düşünmenden hoşlanmıyorum."

Işık doğdu ve benim ne kadar aptal olduğum gerçeği parlak bir şekilde ortaya çıktı.

"Lee-"

"Ben gezmeye gidiyorum. Seni eve götürmek için geri geleceğim." "Lee-"

O gitti ve ben oturma odasında durup büyük pencereden ön bahçeye baktım. Banyonun kapısı açıldığında Crossfire çoktan gitmişti, babam dışarı çıktı ve bana baktı.

"Ne kadarını duydun?" Ben sordum.

"Hepsini. Çok yüksek sesle konuşuyordun," diye yanıtladı babam yanıma gelerek.

Başımı omzuna koydum, o da kolunu sırtıma doladı.

"Ben bir moronum," diye ilan ettim.

"Ne dediğini bilmiyorum ama kulağa pek h o ş gelmiyor."

"Ben bir moronum."

Babam başımın kenarındaki saçları öptü.

Sonra da şöyle dedi: "Geri dönüp özrünüzü kabul etmezse aptalın teki olur. Lee pek çok şey olabilir ama o çocuk aptal değil. Kekleri dışarı çıkaracağım."

Babam mutfağa gitti ve ben de sürgülü cam kapının açılıp kapandığını duydum.

Tuvalete gittim, tuvaleti kullanmam gerektiğinden değil ama babam duyabiliyorsa diğerleri de duyabilirdi ve kafamı toplamam gerekiyordu. İyi bir başlangıç değildi, ilk aile buluşması ve aptalca bir şey söyledim ve Lee'yi sakinleşmek için arabayla gitmek zorunda kalacak kadar kızdırdım.

Bunu nasıl telafi edeceğimi düşünürken banyodan çıktım ve kapı çaldı. Bir şekilde kilitlenmiş olabileceğini düşünerek kapıya doğru yürüdüm. Kapıdaki tek kişi Lee olabilirdi ve o da normalde içeri girer ya da evin etrafından dolaşarak arka bahçeye çıkardı.

Kapıyı açtım ve tetikçilerin yüzüne baktım, çocukluk evimin eşiğinde durup zili çaldıkları için bir an afalladım.

Çığlık atmak için ağzımı açtım. İçlerinden biri öne eğildi, kolunu uzattı ve sonra ışıklar söndü.

ON BİR

KÖTÜ KÜÇÜK KIZLAR İÇİN HİKAYE ZAMANI

T Onun kaçırılması bir öncekinden tamamen farklıydı.
Bana iyi olup olmadığımı sormadılar.
Samimi.

Krem rengi şam koltuk da yoktu.

Benimle hiç konuşmadılar bile. Bu iyi bir şeydi. Bu, benim de onlarla konuşmadığımı ve böylece dikkatleri üzerime çekmediğimi ya da onları bana ateş edecek ya da yüzüme yumruk atacak kadar kızdırma fırsatım olmadığı anlamına geliyordu.

Ellerimi arkadan kelepçelediler ve beni naylon iple bir sandalyeye bağladılar. Her ikisini de yapmanın biraz abartılı olduğunu düşündüm ama fikrimi paylaşmamanın akıllıca olacağını düşündüm. Kelepçeli ve bağlı olmak en hafif tabirle rahat değildi. Aslında, eğer hareket edersem canım acıyordu. Ya ip derimi oyuyordu ya da kollarım tüm doğal sınırlara karşı geriliyordu. Hayatımın ikinci sersemletici silahından sonra uzuv koordinasyonum geri gelmemişti, bu yüzden beni bağlarken mücadele etme şansım olmadı. Fark etmezdi de. İkisinin de silahı vardı. Kendimi savunma derslerini bir hafta önce bırakmıştım.

üç, ve bildiğim kadarıyla Süpermen gibi kurşun geçirmez değildim.

Bir evdeydim. Nerede olduğunu Tanrı bilirdi, belli ki orada kimse yaşamıyordu ve uzun süredir de yaşamıyordu. Pis bir oturma odasıdaydık ve eski, yıpranmış, tozlu bir kanepe ile oturduğum sandalye vardı. Dekorun kapsamı buydu, tabii cocker spaniel büyüklüğündeki toz akarlarını saymazsak.

Beni yakalayan iki adam Rosie ve bana ateş eden ve bu felaketi başlatan tetikçilerdi. Tetikçilerden biri başka bir odada çok zaman geçirdi ve ses tonundan telefonla konuştuğunu anlayabiliyordum. Diğer tetikçi benimle kaldı. Bu adamlar Rosie kadar paniklememişlerdi ve son birkaç gün içinde düş aldıkları belliydi. Ancak gözleri beni korkutuyordu. Bu ciddi bir şeydi. Bu adamlar profesyoneldi ve dalga geçmiyorlardı.

Tuvalete gitmek zorunda olmasaydım muhtemelen daha çok korkardım.

Normalde dökme demirden bir mesanem vardı. Herkes her zaman mesane kontrolüm hakkında yorum yapardı. Genellikle mührü kırmam diğerlerine göre iki kat daha uzun sürerdi. Bir konserden önce fıçıdan özgürce içebilir ve konser sırasında bir şarkının tek bir notasını bile kaçırmazdım. Mesanem neredeyse Aerosmith'ten Joe Perry ile karşılaşmam kadar efsaneleşmişti. Ama şimdi, Fat Tire birası sistemime rekor sürede işlemişti ve işemek için can atıyordum.

Orada ne kadar kaldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çenemi kapalı tutmaya ve altıma işememeye konsantre olmuşum. Onlardan tuvalete gitmeme izin vermelerini istemedim. Bir kaçış planı düşünecek kadar kendimi toparlayamamıştım. Ailemin gittiğini fark etmesinin ne kadar süreceğini merak etmedim, özellikle de Lee Olayı arka bahçede tekrar yüzümü göstermeden önce bir süre saklanacağım anlamına geldiğinden. Bu işin benim için iyi gitmeyebileceği ve yaptığım son şeyin Lee ile kavga etmek olduğu gerçeğini düşünmeyi bile düşünmedim.

Pencereden dışarı bakıyordum, iyi bakarsam belki nerede olduğumu anlayabileceğimi ve bir şeye odaklanırsam çişimin geldiği ya da hayatımın yakında sona erebileceği gerçeğine odaklanmayacağımı düşünüyordum.

İşte o zaman büyük, sarışın bir kafanın tepesini ve bir çift gözü gördüm, vahşi saç yığını gece görüş gözlükleriyle bastırılmıştı.

Tex pencereden bakıyordu. Vay
anasını.

Onu görür görmez gitmişti.

"Ne vardır sen Bakıyorum. ne kadar?"
ve ATICI sorduPencereden dışarı
baktım.

Diğer tetikçi geldi. İkisi de iri yarı adamlardı, Goon
Gary ve Terrible Teddy'ye benziyorlardı,

pantolon ve kolları kıvrılmış gömlek giyiyorlar. Kravat yok.

İçlerinden biri, telefonda konuşan, daha yaşlıydı, kahverengi saçlarına aklar düşmüştü. Bana göz kulak olması için bırakılan diğerinin saçları kum sarısıydı ve bir zamanlar sevimli olabilirdi ama şimdi orta yaşa doğru hızla ilerliyor gibi görünüyordu.

"Kabul etti. Elmaslara karşılık kızı takas edecek," dedi Telefoncu Pepper Shooter, Saatçi Sandy Shooter'a.

"Dışarıda bir şeye bakıyordu. Kontrol ediyorum," dedi Sandy Shooter Pepper Shooter'a.

Sandy dışarı çıkarken Pepper Shooter bana baktı.

"Erkek arkadaşın dışarıda mı?" Pepper bana sordu.

Başımı salladım ve çenemi kapalı tuttum. Tex'in çoktan gitmiş olmasını ve 911'i aramasını umuyordum. Tex'in yakında olmasından ve kıyameti planlamasından korkuyordum.

Pepper pencereden pencereye gidiyor, kenarda durup dışarı bakıyordu. Biraz daha az profesyonel ve ciddi, biraz daha paniklemiş ve çaresiz görünmeye başlamıştı.

"Lanet olası Nightingale!" diye tükürdü ve bana döndü, pantolonunun kemerinden silahını çıkarıp bana doğrulttu. "Onu orada gördün mü?" diye bağırdı.

"Hayır," diye cevap verdim, yalan söylemiyordum çünkü Lee'den bahsediyordu ve Lee'yi dışarıda görmemiştim. Bu yüzden ölebilirdim.

en azından bu yalan ruhumu karartmadan.

Pepper silahı Rosie gibi tutmuyordu. Onu sabit ve pratik bir şekilde tutuyordu ve beni çok korkutuyordu. O kadar ki işlemem gerektiğini tamamen unutmuştum.

"Neye bakıyordun?" diye itti.

Tanrım, tam bir morondum. Neden filmlerdeki gibi havalı olamıyordum? Islık çalıp hiçbir şey görmemiş gibi davranamıyor, sonra da beni kaçıranlar diğer tarafa dönerken sadece gözlerimi açıp başımı birkaç kez sallayarak kurtarıcıma tüm kaçış planımı sakince anlatamıyordum.

"Hiçbir şeye bakmıyordum," diye yalan söyledim. "Bakacak bir şey yok, o yüzden pencereden dışarı bakıyordum."

Silahı bana doğru tutmaya devam etti. Silahın açıkça söylediği şeyi söylemesine gerek yoktu: konuş ya da ışıklar sönsün.

"Dinleyin, tuvaleti kullanmam gerekiyor," diye ağzımdan kaçırdım. "Cidden, siz beni sersemletmeden önce üç tane Fat Tire içmiştim. Sanırım tüm o elektrik mesaneme bir şey yaptı. Genelde tutabilirim ama kesinlikle gitmem gerek."

Gözlerini dikip silahı doğrultmaya devam etti ve diğer adam içeri girdi. Pepper bir santim bile kıpırdamadı. İçeri girdiğinde Sandy'ye bakmadı bile.

"Kimseden iz yok," dedi Sandy.

"Nightingale orada olsaydı bile izini bulamazdın, göt herif. O bir duman."

Sandy, Pepper'dan bana baktı.

"Neden ona silah doğrulttun?" Sandy sordu.

"Bir şey gördüğünü söylemiştin," diye yanıtladı Pepper.
"Sanırım diz kapağına bir kurşun sıkarsam bana ne gördüğünü söyleyebilir."

Vay anasını!

Sandy de benim kadar şok olmuştu.

"Tanrım, Rick. Aklını mı kaçırdın sen? Onu elmaslar için teslim etmemiz gerekiyordu, diz kapağında bir kurşunla değil. Sence Nightingale dışarıda duman olarak mı duruyor? Onun kadınına bir kurşun sıkarsan seni avlar ve canlı canlı derini yüzer."

"Nefes alıyor olacak. İdare etmek zorunda kalacak. Geri kalan tüm organları çalışıyor olacak. Sikişmek için diz kapağına ihtiyacı yok," diye cevap verdi Pepper Rick.

İşte o zaman nefes almayı bıraktım.

Sanırım birkaç gün önce ağzımı bozduğum için beni affetmemişti.

Sonra ön kapı hızla açıldı ve hem Pepper Rick hem de Sandy kapıya doğru döndüler. Orada hiçbir şey yoktu ama yerde bir şey yuvarlanıyordu.

Yerde zıplayan, kanepeye çarpan, geri yuvarlanan ve kanepeden birkaç metre uzakta durabilen bu şeye ben ve iki adam da baktık.

El bombasına benziyordu.

Tabii daha önce hiç el bombası görmediğim için başka bir şey de olabilirdi.

İlk şey durduktan kısa bir süre sonra yerde başka bir şey zıpladı. O da bir el bombasına benziyordu ama yanları düzdü ve beyaz bir duman çıkarıyordu.

"Düşündüğüm şey bu mu-?" Sandy söylemeye başladı. İlk şey patladı.

Haklıydım, el bombası.

Duman ve toz her yerdeydi. Boğuluyordum, gözlerim kör olmuştu ve hareket edemiyordum.

Öksürükler, bağırışlar, etin ete çarpması vardı. Biri bana doğru geldi ve sonra sandalyem devrildi ve odanın içinde sürüklendim.

Arkama baktım ama gözlerim toz ve dumandan yaşarıyordu. Bu bir işkenceydi. Ellerimi kullanmadan onları silemiyordum.

Yine de, arkamda İkinci Dünya Savaşı gaz maskesine benzeyen bir şey takan Tex'in bulanık bir versiyonunu gördüğüme yemin edebilirim.

Beni arka kapıdan çıkardı ve sandalyeyi düzeltti. Arkamdan bir şey yaptı ve ipi serbest bıraktı, yüzündeki maskeyi çıkardı ve "Kaç!" diye bağırdı.

Hiç vakit kaybetmeden ayağa fırladım ve koşmaya başladım. Bu hiç kolay olmadı. Sandalyede bağlı oturmaktan kaskatı kesilmiştim ve ağrım vardı. Elimde

ellerim arkadan kelepçeliydi. Hâlâ öksürüyor ve boğuluyordum ve zar zor görebiliyordum. Ve parmak arası terlik giyiyordum, hayatınız için koşarken pek de tercih edilen bir ayakkabı değil.

Yapmanız gerekeni yaparsınız, özellikle de hiçbir şey yapmamak Lee'nin Grand Lake'teki kulübesini asla göremeyeceğiniz anlamına geliyorsa. Tex'in bulanık görüntüsünü gözümün önünden ayırmadan var gücümle koştum.

Yarım blok gitmiştik ki silah sesi duydum. Tex arkasını döndü ve kaslı koluyla bana vurarak beni çalıların arasına yuvarladı. Bir tüfek sesi duydum ve ardından, "Bum!"

Yuvarlanırken çalılar derimi yırtıyordu. Daha fazla silah sesi geldi, sonra bir "Bum!" daha. Tex'i gördüğümü sandım, iki ayağını da genişçe dikmiş, deli bir adam gibi kocaman bir hedef gösteriyordu, uçuşan mermilerden habersiz görünüyor ve sakince tüfeği yeniden dolduruyordu.

Sırt üstü yuvarlanmıştım ve kaplumbağa gibiydim, kendimi bir o yana bir bu yana itmeye çalışıyordum, yarı yarıya çalılara dolanmıştım, kollarım arkamda sıkışmıştı. Lastiklerin gıcırtısını, bağırışları, silah seslerini ve bir "Bum!" daha duydum. Daha fazla silah sesi ve Tex'in geriye doğru korkunç bir sarsıntı geçirdiğini ve sonra dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüm.

"Yüce Tanrım!" Hank'in bağırıldığını duydum. "Lee, o burada!"

Sanırım üzerimde beliren şeyin Hank olabileceğine odaklandım ama hâlâ göremiyordum. Sonra yukarı çekildim ve

Lee oradaydı. Bunu söyleyebilirdim çünkü deri, baharat ve tütünün hafif izlerini koklayabiliyordum.

Lee, "Kollarınızı olabildiğince geride tutun, bileklerinizi açın ve sabit tutun," diye emretti.

Bana söyleneni yaptım ve güçlü bir elin ön kolumu sardığını hissettim ve sonra bir silah sesi beni zıplattı, ama aynı zamanda kollarımın yanımda uçmasına neden oldu.

Sonunda özgürüm.

Kollarımdaki karıncalanmaya aldırmadan ellerimi gözlerime götürdüm ve gözlerimden serbestçe akan yaşları sildim.

"Ovalamayın," diye talimat verdi Lee. "Yüzündeki gazı durulaman gerek. İyi misin?"

Başımı salladım ama "Tex" dedim.

Lee'nin bulanık kafası Hank'e baktı. "Onu yakaladın mı?" "Evet," diye yanıtladı Hank.

Sonra Lee kaçtı.

Sendeleyerek Tex'in çimlerin üzerinde bağdaş kurmuş, omzunu tutarak oturduğu yere gittim. Hâlâ çok iyi göremiyordum ama yanına diz çöktüm ve ellerimi sağlam üst kolunun etrafına sarıp tuttum. Ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama beni ondan ayırmak için bir levye gerekirdi.

Sirenler çalışıyordu ve ekip arabaları yavaşlıyordu ama Hank onlara yola devam etmelerini işaret ediyordu.

hızla uzaklaştılar.

Bay Kumar elinde kâğıt havlu ve dükkânından aldığı şişelenmiş suyla aniden ortaya çıktı. Yüzüme ve ellerime su dökene kadar Tex'i bıraktım. Görüşüm yeterince netleştğinde Tex'in kanadığını görebiliyordum, bu yüzden kâğıt havluyu yırtıp açtım ve büyük bir tomarını omzuna bastırdım.

Tex ve Bay Kumar'ın mahallesinde olduğumuzu gördüm. Son yarım bloğu geçebilseydik, Kumar'ın köşedeki dükkanında olacaktık. Tetikçiler beni neredeyse Tex'e götürdü.

Şanslı mıydım neydim?

Tex şanssız mıydı yoksa?

Bir ekip arabasının yanıp sönen ışıklarının yolda çapraz bir şekilde durduğunu gördüm.

Brian Bond ve Willie Moses arabadan inip koşarak Tex ve bana doğru geldiler.

"Lanet olsun, Indy. Ne oluyor lan?" Willie sordu.

Willie arkadaşıydı, Hank'le aynı yıl liseden mezun olmuştu. Hâlâ üniformalıydı ve öyle olmasını tercih ediyordu. Aksiyon istiyordu, masa başı değil. Ve her neyse, üniforma ona yakışıyordu. Gerçekten yakışıyordu. Uzun boyluydu, saten gibi pürüzsüz siyah bir teni, güzel beyaz bir gülümsemesi ve saf kaslardan oluşan bir vücudu vardı. Colorado Üniversitesi'nde tam burslu olarak oynuyordu. İyiydi ama NFL için yeterince iyi değildi. Tıpkı Hank gibi, o da mezun oldu.

üniversiteye ve Akademi'ye gitti. Bana poker oynamayı öğretti, bilerek kötü oynadı ve her oynadığımızda beni yendi. Brian'la birkaç kez karşılaşmışım ama çaylak statüsünden yeni çıkmıştı.

Willie'ye "Ambulans çağır," dedim.

Brian, "İki dakika gerimizde," diye cevap verdi.

"Hadi seni kaldıralım," dedi Willie kolumun üstünden tutarak.

"Hayır, asla olmaz. Ambulans gelene kadar gitmesine izin vermeyeceğim." Ağlamamak için kendimi zor tutuyor ve artık kandan sıırılsıklam olmuş havluyu Tex'in omzuna bastırıyordum. Kan hızla geliyordu ve çok fazlaydı. Normal şartlarda bu durum öğürmememe ve muhtemelen kusmama neden olurdu ama adrenalinle beslenen hasta bakıcılık da dahil olmak üzere hızla yeni beceriler ediniyordum.

"Şimdi kız gibi davranıyorsun," dedi Tex. "Yakında üzerime salyalarını akıtacaksın. Sadece omzundan vuruldun. Kahretsin, bundan daha kötülerini de yaşadım."

Tex'e baktım. Solgundu, gözleri sürekli irkiliyordu ve sesi acısını ele veriyordu. Onun anlayacağı bir şekilde iletişim kurmaya karar verdim.

"Şey, affedersiniz!" Bağırđım. "Omzundan vurulan birini hiç görmedim. Hiç vurulan birini görmedim! Flaş haber, Tex. Ben bir kızım ve lanet olası ambulans gelene kadar gitmesine izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun?"

Willie beni bıraktı ve bir adım geri çekildi.

"Pekâlâ, bu konuda PMS'ye kapılmana gerek yok," diye rahatladı Tex, sonra gözleri benim öteme odaklandı ve ben de omzumun üzerinden baktım.

Lee bize doğru yürüdü, bir kolu aşağıda, elinde gevşekçe tuttuğu bir silah vardı. Diğer eliyle Sandy'yi ileri doğru itiyordu ve Sandy'nin kolları arkadan kelepçeliydi. Lee onu hepimizin bulunduğu avluya doğru itti ve Sandy sert bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü.

"Bu onlardan biri mi?" diye sordu Tex'e, bana bakmadan. "Evet," diye yanıtladı Tex.

"Seni vurdu mu?" Willie sordu.

"Bana ve Indy'ye ateş etti. Ama diğer adam beni vurdu."

Brian ve Willie artık dinlemiyordu. Sadece "ve Indy "yi duydular ve sonra gecenin yarısı havası ciğerlerine çekildi ve Brian ile Willie'nin gözleri Sandy'ye dikildi.

Bir polisi vurmaktan neredeyse daha kötüsü, bir polisin kızına ateş etmektir.

Sandy, Shit Creek'e birinci sınıf bir bilet aldı. O sırada ambulans geldi.

Ambulans ekibini Tex'le birlikte arkaya binmeme izin vermeye ZORLADIM. Bunu da tüm sinir krizlerine son verecek bir sinir krizi geçirerek yaptım. Onu acil servise götürene kadar yanından ayrılmadım.

Tex buna izin verdi, çünkü tıslama krizine tanık olmuştı ve benim pamuk ipliğine bağlı olduğumu biliyordu. Uçan kurşunlardan korkmayan çılgın bir adam olsanız bile bir kadını eğlendirdiğiniz zamanlar vardı ve bu o zamanlardan biriydi.

Tex ambulanza bana Kumar'ın götürüldüğüm evden birkaç ev ötede oturduğunu ve beni indirdiklerini gördüğünü söyledi. Mahallede adet olduğu üzere Kumar doğruca Tex'e gitmiş, Tex de ona kartımı verip Ally'yi aramasını ve Lee'yi istemesini söylemiş. Hank ve Lee'nin oraya bu kadar çabuk gelmesinin sebebi buydu.

Uzun zaman önce beni reşit olmadan içki içerken yakalamış olan Dedektif Jimmy Marker davayı aldı ve hastanenin bekleme odasında beni sorguladı. Jimmy kasvetliydi ve gerçekte olduğu kadar kızgın görünmemeye çalışıyordu. Sekiz yaşımıdayken Jimmy beni baba-kız gününe götürmüştü çünkü babam görevdeydi. Üç bacak yarışını birlikte yapmıştık. Elleri ve ayak bilekleri kelepçeli Sandy'ye çok uzun ve dik bir merdivenden inerken eşlik etmeyi tercih edeceğinden şüpheleniyordum.

Sorgulama biraz uzun sürdü çünkü Denver Polis Departmanı'nın yarısı iyi olup olmadığını görmek için bekleme odasına geldi. Polis teşkilatında bir sürü dostum vardı. Yarısı bana bakıcılık yapmış, diğer yarısı da benimle parti yapmıştı.

Sonra tabii ki Kitty Sue ve Ally'nin histerik varışları ve Malcolm ile babalarının onları

Topuklular.

Kitty Sue ağlamıyor ve devam ediyordu. Bağılıyor ve devam ediyordu. Büyükanmem duygusal gerginlik zamanlarında bağırmanın da ağlamak kadar iyi bir rahatlama yöntemi olduğunu çocukken bana sık sık söylerdi. İkisi de insanı çirkinleştirirdi ama sadece birinin sonu kırmızı, şiş gözler ve lekeli bir yüz olurdu. Kitty Sue bir polisin karısıydı. Ağlamaklı histerilerin onu hiçbir yere götürmeyeceğini öğreneli çok olmuştu ama bağırmak dikkat çekiyordu. Erkekler genel olarak gözyaşlarıyla ne yapacaklarını bilmezlerdi ama bir kadının bağırmasını durdurmak için her şeyi yaparlardı.

Bay Kumar da hastaneye gelmişti ve bu olup bitenlerden ne anlam çıkaracağını bilmiyor gibiydi, bu yüzden sessiz kaldı ve görünmez olmaya çalıştı. Jimmy beni sorguladıktan sonra Bay Kumar'ı da sorguladı.

Jimmy gittikten sonra nihayet tuvalete gittim ve şaka yapmıyorum, o kadar büyük bir rahatlama oldu ki neredeyse ağlayacaktım.

Sonra herkese Tex'in ameliyattan çıkmasını beklediğimi söyledim. Bunu öyle bir şekilde yaptım ki kimse itiraz edecek bir şey söylemedi. Bileklerimde hala kelepçe bilezikler vardı ve vücudumda çalılardan ve muhtemelen Tex'ten gelen kesikler nedeniyle epeyce kan vardı. Fiziksel ya da zihinsel olarak hafife alınacak bir durumda değildim.

Bay Kumar'ın yanına oturdum, elini tuttum ve sıkıca kavradım. Bay Kumar buna pek aldırmış etmedi ama o da benim sinir krizime tanık olmuştu.

Diğer herkes uzun mesafe için yerleşti.

Kitty Sue'nun emriyle babam ve Malcolm içecek bir şeyler aramaya başladılar ve iğrenç makine kahveleri elden ele dolaştı. Kitty Sue ve Ally, Kumar ve bana yakın durdular. Lee ve Hank ortadan kaybolmuştu.

Öfke nöbetim sırasında izlerini kaybetmiştim, ama Tex'ten haber beklerken, zihnim berraklaştı. Anılar canlandı ve parçalar bir araya gelmeye başladı.

Yine kaçırıldığım için çok sinirlenmiştim. Ayrıca diz kapağımı kaybetmeme beş saniye kaldığından da emindim. Dizlerime hiç dikkat etmemiştim ama bekleme odasında yakından inceledikten sonra onları oldukları gibi sevdiğime karar verdim.

Korkmuştum. Hayatım için korkmuştum, diz kapağım için korkmuştum ve göz yaşartıcı gaz yüzünden neredeyse kör olmama rağmen Tex'in benim için kurşun yediğini görmüştüm.

Korkmak beni çıldırtıyordu. Evimin eşiğinde kaçırılmış olmam beni çıldırtıyordu. Kitty Sue'nun histerik olması beni çıldırtıyordu. Malcolm'un sanki bir şey söylemek istiyormuş ama benim bunu duyamayacak kadar kırılgan olduğumu düşünüyormuş gibi birkaç saniyede bir bana bakıp durması beni çılgına çevirdi. Ve babamın bekleme odasının karşısında endişeli bir ifadeyle oturması beni çılgına çevirdi.

Ve günlerdir etrafımda dolaşan bulmacanın parçalarını ve parçalarını şifrelediğimde... bulmacanın parçaları

Birbirimize uyamayacak kadar aptaldım, çok sinirlenmişim.

Lee'nin benimle oynadığından oldukça emindim.

Lee ve Hank bekleme odasına girdiklerinde herkes onlara baktı. Lee'nin yüzü taş kesilmişti. Hank benden daha sinirli görünüyordu ve Malcolm'a bir kez olumsuz anlamda başını salladı ve Malcolm'un yüzü daha da gerginleşti. Bu sessiz iletişim karşısında babam yüksek sesle küfretti.

Pepper Rick'in kaçtığını tahmin etmişim (doğru).

Hank bana doğru yürüdü, beni sandalyeden çekti ve nefesimi kesen sıkı bir sarılma yaptı.

Lee babamın yanında durdu. Malcolm da onlara katıldı ve benim duyamadığım sessiz bir tartışmaya başladılar.

Bu beni de kızdırdı.

Hank bana sarılmak için geldi ama Lee yüzüme bile bakmadı.

Pislik.

Yani, barbeküde söylediklerim için bana hâlâ kızgın olabilirdi ama Tanrı aşkına, daha yeni kaçırılmışım. Bu en azından bir omuz sıvazlamayı hak ediyordu.

Hank gitmeme izin verdi çünkü doktorlar geldi ve Tex'in iyi olduğunu söyledi. Kurşun omuzdan girmiş, kürek kemiğini kırmış ve sekerek ikinci bir delikten çıkmış.

Eğer sessiz olursak ve uzun süre kalmazsak, Mr. Kumar ve ben Tex'i birlikte ziyaret edebiliriz.

Tex yerinde görünmüyordu, çok huzurluydu ve yatak için fazla büyüktü. Gece görüş gözlükleri olmadan ne yapacağımı bilemiyordum.

Bu adamı çok az tanıyordum ve o benim diz kapağımı kurtarmıştı.

Kendine geldi, sersemlemişti, gözlerini açtı ve bana odaklandı.

"Eğlenceli bir randevusun. Yarın gece ne yapacağız?" diye sordu.

Soruyu sorduktan sonra benim şaşkın kahkahalarımı duyarak tekrar uykuya daldı.

MR. KUMAR hastaneye gitti ve kendini eve bıraktı. Ally Kitty Sue'yu eve götürdü, Hank ise geri kalanımızı. Malcolm önde Hank'le birlikte oturdu, ben de arkada Lee ve babamın arasına sıkışmıştım. Onların benim onur korumam olduğu açıktı.

Babam elimi sıkıca tuttu ve Lee de kolunu Hank'in 4Runner'ının arka koltuğuna, yani omuzlarıma doladı. Bu bir sevgi gösterisi değil, daha fazla yerimiz olması içindi.

Kimse bir şey söylemedi. Söylenecek bir şey yoktu.

Hank, Lee'nin apartmanının önünde durdu ve Lee kemerini çözüp dışarı kayd. Sonra beni çözdü ve

Kolumdan tutup beni de kendisiyle birlikte dışarı çekti.

Biraz şaşırdım. Barbeküde olanlar yüzünden hâlâ kızgın olduğunu sanıyordum. O gece eve gideceğimden emindim, Lee'lere değil. Dahası, eve gitmek istiyordum. Lee bana ve aptal ağzıma kızmış olabilirdi ama benim kızmak için daha fazla nedenim vardı.

"Liam," diye seslendi babam ve Lee elini kolumdan çekmedi ama arka koltuğa bakmak için belinden eğildi.

"Öyle mi?"

"Ona iyi bak," dedi babam, sesi sertti ve Guinness'ten birileri gelip olayı kaydedebilirdi, dünya rekoru kızgınlığım böyleydi.

Yani, kimse babamın sesini böyle çıkaramaz. Şu lanet olası adam kaçırان ezikler.

"Evet efendim," diye yanıtladı Lee.

Ben de eğildim ve babama bir öpücük kondurdum. O da bana gülümsedi. Lee kapıyı kapattı ve Lee beni binaya doğru iterken onlar kaldırımında rölantide durdular. Muhtemelen ona eve gitmek istediğimi söylemeliydim ama herkesin bir gece için yeterince dram yaşadığını düşündüm.

Hank, kapı arkamızdan kapanana ve biz fuayeye girene kadar kalkmadı.

Aramızda hiç muhabbet yoktu. Lee bilezikleri yatak odasında evrensel bir anahtarla çıkardı.

Onları şifonyerin üzerine atıp bana döndüğünde, kollarımı göğsümde kavuşturdum, kalçama vurdum ve "Hâlâ bana kızgın mısın?" diye sordum.

Benim kavgacı duruşumu, tanıdığım diğer tüm erkeklere kesin bir "geri çekil" mesajı veren duruşumu görmezden geldi. Lee öyle yapmadı. Bana doğru yürüdü ve ellerini kalçalarımaya koydu.

"Hayır."

"O zaman senin sorunun ne?"

Tereddüt bile etmedi. Bana cevap verdi. Gerçekten cevap verdi. Ve kulağa gerçekmiş gibi geliyordu.

"Zarar vermek istemediğın halde söylediklerine verdiğim tepki için kendime kızgınım ve seni korumasız bıraktığım için kendime kızgınım."

Şaşkınlığımı gizleyerek bir süre ona baktım ve sonra "Güzel. Şimdi her şey halloldu, ben duş alıyorum."

Elleri kalçalarımaya sıkılaştı ve gözleri yüzümde kısıldı. Bir süre bana baktıktan sonra, "Sanırım bu duşa davetli değilim," dedi.

Ondan uzaklaştım. "Hayır."

Duşumu aldım, saçlarımı yıkadım ve suyun üzerimden akmasına izin verirken yeni kesiklerimi ve en yeni çürüklerimi inceledim.

Duştan çıktıktan sonra fark ettim ki, ne yazık ki banyoya girdiğimde

yanımda hiç kıyafet yoktu. Kapının arkasındaki kancadan Lee'nin açık mavi pamuklu bornozunu almak zorunda kaldım. Üzerime sıkıca sardım ve sıkıca bağladım.

Yatak odasına girdiğimde Lee yatakta yatıyordu, göğsü çıplaktı ve çarşafı beline kadar çekmişti. Kitap okuyordu. İster inanın ister inanmayın, yatakta gelişigüzel uzanmış kitap okuyordu.

Grr.

Elimde bir şey olsaydı, ona fırlatırdım. Onun yerine doğruca çantama gittim ve iç çamaşırı bulmak için çantamı karıştırdım. Buldum, doğruldum ve Lee'ye baktım. Kitabı yere bırakmış, yan yatmış, başını ellerinin arasına almış beni izliyordu.

"Bunları giymek boşa çaba harcamak olur."

Ona en iyi Polar Freeze bakışımı gönderdim, ona sırtımı döndüm ve külotumu yukarı çektim.

"Konuş benimle Indy," dedi iç çekerek.

Döndüm ve ellerimi kalçalarımaya koydum. Konuşmamı mı istiyordu? O zaman konuşurdum.

"Düşünmek için biraz zamanım oldu, kaçırıldım, kelepçelendim ve gecemin bir bölümünde bir sandalyeye bağlandım ve sonra geri kalanını bir hastane bekleme odasında oturarak geçirdim." Kaçırıldığım sırada düşündüğüm konusunda yalan söylüyordum ama bunu bilmesine gerek yoktu. Her neyse, bu benim girişimi daha dramatik hale getirdi. "Bu sabah Hank'e bir müşterin olduğunu söyledin. Beni kastettiğini sanmıştım ama

yanılmışım, değil mi?"

Lee beni izlemeye devam etti.

Devam ettim, "Mesele şu ki, her şey başladığında sen DC'deydin ve Ally geri dñnmeyeceęini sñyledi. Sonra aniden geri dñndñn ve elmaslardan haberin oldu. Her şeyi biliyordun."

Beni izlemeye devam etti.

Suçlama moduna geçtim. "Elmasları aramak için geri geldin. Başka bir mñřterin var. Başka biri için çalışıyorsun."

Lee dirseğinin ùzerine çıktı.

"Akıllı kız," diye mırıldandı ve önñndeki yatağı okşadı. "Buraya gel, açıklamama izin ver."

Ha! Hiç de bile.

"Kendi dairene girdin ve ben Rosie'yi buraya getirerek elmasları sana teslim ettim. Sonra da zaten para aldığın bir iş için benden zorla seks yapmaya çalıştın, hem de elmas adam kanepede yatarken!"

"Indy-"

Sñzñnñ kestim, "Açıklamaya gerek yok Lee. Kanepede uyuyacağım ve yarın eve gideceğim. İşimiz bitti. Sona geldik."

Bunun ùzerine oflaya puflaya odadan çıktım, oturma odasının ışıklarını yaktım ve kumandaları aldım. Onları nasıl kullanacağımı bulmam on dakika sñrdñ, beş dakika daha

Televizyonun uyku zamanlayıcısını ayarladım ve izleyecek bir şeyler bulmak için on dakikam vardı. Işıkları kapattım ve yerleştim.

Bu süre boyunca açık yatak odasının kapısından ışık geldi ama Lee'den ses çıkmadı. Bu beni daha da sinirlendirdi. Programımın beşinci dakikasında yatak odasının ışığı söndü. Öfkem bilinmeyen seviyelere ulaştı. Bundan beş dakika sonra, her şeyin bittiğini anladım. "Son" dediğimde, Lee'nin bununla bir sorunu yoktu.

Tamam, harika, harika, bu benim için iyiydi.

Neyse ki, kaçırıldığım ve vurulduğum için oldukça travmatik bir gün geçirmiştım. İki kez.

Lee ile olan iki duygusal dramdan bahsetmiyorum bile.

Zihnim yarışıyor olsa da vücudum adrenalin yoksunluğundan çöküyordu. Uyku ayarı televizyonu kapatmadan önce çoktan uyuklamaya başlamıştım. Televizyon kendini kapattığında beni uyandırdı. Beni tam olarak uyandırmadığı için bu çok can sıkıcı değildi. Dörtte üçü uykuda, dörtte biri de uyukluyordum.

Bildiğim bir sonraki şey, havaya kaldırıldığımdı. Lee beni yatak odasına taşıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Yarı uykulu, yarı kızgın sordum. "Seni yatağa götürüyorum," diye cevap verdi, tamamen uyanıktı.

"Kanepede uyuyacağım," dedim ona, bacaklarımı indirip beni yatağın kenarında dikerken. Elleri bornozun kemerine gitti ve yanıt vermedi.

"Ne yapıyorsun?" Tekrar sordum.

"Seni yatmaya hazırlıyorum."

"Kes şunu!" Ellerine vurdum ama beni görmezden geldi, ben de bornozun yakalarını tutup kapattım. "Bunun altında neredeyse çıplağım."

Kemer gevşedi ve bana doğru eğildi. Geriye doğru çekildim, neredeyse yatağın üzerine devriliyordum. Doğruldu ve birkaç saat öncesine kadar el konulmuş Night Stalkers tişörtüm olduğunu düşündüğüm şeyi önümde tuttu.

Fiziksel bir mücadeleyi kazanma olasılığım negatif yüzdelerle dilimde olduğundan ve iliklerime kadar yorgun olduğumdan, tişörtü ondan kaptım ve sırtımı ona vermek için döndüm.

Başımı tişörtün yakasından içeri sokarken kendime onunla uyuyabileceğimi söyledim. Son kaç gecedir onunla yatmıştım ve hayatta kalmıştım. Bir gece daha beni öldürmezdi.

Bornozu omuzlarımdan kaydırıp yere düşürdüm ve olabildiğince hızlı bir şekilde kollarımı tişörtün deliklerinden geçirdim.

Yeterince hızlı değildim.

Tişört yerine otururken Lee'nin elleri kalçalarımda, külotumun hemen üzerindeki tene yerleşti. Etek ucu ellerinin üzerine geldi.

Çenesi omzuma yaslandı.

"Bana daha ne kadar kızgın olacaksın?"

Sesi derin ve boğuktu ve alt bölgelerimde bir titreme hissettim.

"Sonsuza kadar," diye cevap verdim.

Elleri kalçamdan karnıma doğru kaydı ve beni vücuduna çekti.

"Seninle müşteriler hakkında konuşamam, Indy. Hizmetlerimle ilgili gizlilik sunarım. İşim hakkında konuşamayacağım. Buna alışman gerekecek."

Asıl mesele bu değildi.

Tamam, bu bir noktaydı ama asıl nokta değildi.

Erkeklerin bu noktayı bilerek kaçırdığına dair uzun süredir devam eden teorim vardı.

Çenesi boynumdaki saçları çekmek için hareket etti ve ağzı kulağıma gitti.

Sonra konuya girdi.

"On yıldır benden kaçıyordun ve sonra bana dikkatini çekmek için bir fırsat sundun. Fırsatları kaçırmayı sevmem, bu yüzden değerlendirdim. İşe de yaradı. Dikkatini çektim. Pişman değilim ve bunu tekrar yaparım, bu süreçte elmas adamı kaybettiğimi düşünsem bile."

Hmm, sinir bozucuydu ama dürüsttü ve dürüst olduğu için sinir bozucuydu.

Öne doğru ittim ve ellerinden kurtulup yatağa bir dizimi koydum.

Kanepede uyuma işini zorlayabilirdim ama bir güreş maçından korkuyordum ve o zaten alt bölgesini titretmişti. Bir güreş maçından asla sağ çıkamazdım.

Yatağa doğru süründüm ve çarşafı üzerime çekerek en uç noktaya yerleştim.

Lee içeri girdiğinde ve ışık söndüğünde yatağın hareket ettiğini hissettim.

Sonra yatağa çekildim ve onun çok iyi yaptığı yarım kaşık/yarım iğne pozisyonuna getirildim.

Mücadele etmedim. Sessiz muamelede oldukça iyiydim, bu yüzden sadece gergin kaldım ve her şeyin affedilmediğini anlatmak için bedenimi kullandım. Sessiz Muamele/Soğuk Omuz cephaneliğimde mükemmel bir şekilde bilenmiş bir silahtı ve onu kullanmaktan korkmuyordum.

Lee kafamın arkasına, "En son hayatta kalma eğitimi sırasında korku hissettiğimi hatırlıyorum. İyi adamlar eğitim için böyle şeyler düşünebiliyorsa, kötü adamlar ne yapacak diye düşündüm."

Um.

Yikes!

Görünüşe göre kötü küçük kızlar için hikaye zamanıydı.

"Sonra ne yaptıklarını kontrol edemeyebileceğimi ama tepkimi kontrol edebileceğimi fark ettim. Korku odağınızı bozar, kontrolünüzü kaybetmenize neden olur, sizi zayıflatır. Bu

düşmana üstünlük sağlar. Korkuyu en son o zaman hissettim ve kontrolü en son o zaman kaybettim."

Hâlâ gergindim ama şimdi farklı bir nedenden dolayı, bir sonraki söyleyeceklerini duymak için bekliyordum.

"Bu gece Ally aradı ve kaçırıldığını söyledi. Seni orada bıraktım ve Tom'un lanet olası ön kapısına gelip seni aldılar. Bunu duyduğumda kontrolümü kaybettim."

Vay anasını.

Bu ne anlama
geliyordu? Ne
diyordu? Korkmuş
muydu?

Benim hakkımda ve belki de beni kaybetme fikri
hakkında mı? Oh... Tanrım...

Daha fazlasını söylemesini, açıklamasını bekledim ama
yapmadı. Ben de biraz daha bekledim.

Hiçbir şey.

"Bu ne demek, kontrolü kaybettin mi?" Fısıldadım. Yine
hiçbir şey.

Bir süre sonra parmakları saçlarımı kenara itti ve
dudakları enseme dokundu.

Bu konuyu kapattım ve onun düzenli nefes alışını
dinledim. Uyumadığını biliyordum ve konuşmamızın
bittiğini de biliyordum. Liam Nightingale hiçbir şekilde
korktuğunu yüksek sesle itiraf etmeyecekti. Elde
edebileceğim en iyi şey buydu.

Ve tek ihtiyacım olan buydu.

Vücudumdaki gerginliğin gitmesine izin verdim ve kıcımlı kasıklarına doğru kıvrılarak ona yerleştim.

Kin tutmanın da bir zamanı vardı. Bu o zaman değildi.

BEN GÖREVİMİ YAPTIM.

I Çarşafın kalçamdan aşağı indiğini ve bir elin kalçamdan yukarı çıktığını hissettiğimde uyandım.

Kan çanağına dönmüş gözlerimi, şafağın ilk ışıklarından anlayabildiğim kadarıyla, yatağın kenarında tamamen giyinik bir şekilde oturan Lee'ye çevirdim.

"Kahveye ihtiyacım var," diye mırıldandım.

"Kalkmana gerek yok. Sadece veda ediyorum," diye cevap verdi.

Yarı karanlıkta gözlerimi kırptım. "Nereye gidiyorsun?"

Ama dikkatini kaybetmiştim. Kalçalarımın çevresine bakıyordu.

"Her zaman böyle iç çamaşırı giyer misin, yoksa benim için mi?"

Sırt üstü döndüm ve çarşafı belime kadar çektim.

"Bu senin için değil. On altıncı yaş günümde büyükannem bana ilk Frederick's of Hollywood kutumu verdiğinden beri böyle iç çamaşırı giyiyorum. Şimdi Victoria's Secret'a ilk çocuğumu borçluyum."

Lee tekrar konuşmadan önce sadece "yüklü sessizlik" olarak tanımlanabilecek birkaç saniye bekledi. Bu sessizlik devam ederken, çarşafı tekrar aşağı çekti.

"Bana on altı yaşından beri her yıl Noel yemeğinde yanımda böyle iç çamaşırlarıyla oturduğunu mu söylüyorsun?"

Tüm bu olanları algılamakta güçlük çekiyordum, çünkü saat gece yarısıydı, Lee giyinip gidiyordu ve biz iç çamaşırım hakkında konuşuyorduk.

Her yıl Noel yemeğinde onun yanında mı oturuyordum?

Benim vardı. İlk başlarda kendi çabalarımın, son on yıldır da kaderin acımasız bir cilvesiyle.

"Yanına oturmadım," diye yalan söyledim. "Hayır, ben senin yanına oturdum."

Bu inanılmaz anons üzerine iki dirseğimin üzerine kalktım ve yüzümü buruşturdum. Başka bir öğrenme deneyimi: kollarınız arkanızdan kelepçeliyken çalıların arasında yuvarlanmak sizi ağrıtıyordu.

Saate baktım. Beşi beş geçiyordu.

"Saat beşi beş geçiyor! Nereye gidiyorsun?"

Öne doğru eğildi ve dudaklarımı dudaklarına değdirdi. "Avlanmak."

Bunu söyleme şekli beni ormandaki tüm tüylü küçük yaratıklar için korkuttu. Sonra Lee'nin avlanmadığını fark ettim, en azından tüylü küçük yaratıklar için.

Vay be.

Ne diyeceğimi düşündüm ve "Dikkatli ol" demeye karar verdim.

Bir kolu bana dolandı ve beni kendine çekti. Dış fırçalamadan önce sabah öpücüklerinden pek hoşlanmazdım, özellikle de işin içinde dil varsa.

Öpücüğü o kadar güzeldi ki bir istisna yaptım ve ben de onu öptüm.

Beni kucağına sürükledi ve öpücüğü derinleştirdi. Öpücük biraz daha derinleşirse, dumanlı gri dantelli adaçayı yeşili saten iç çamaşırım kendiliğinden yanacaktı.

Başını kaldırdığında, "Bir yere gidersen Hank'i ara. Adamlarımın çalışmasını istiyorum. Hank bugün sana göz kulak olacak."

Tekrar kaçırılmak istemediğimden ve dün bilet hattını arayıp Pearl Jam'in biletlerinin tükendiğini öğrendiğim günü hayatımın en kötü günü olarak geride bıraktığından, "Tamam" dedim.

Beni çabucak öptü, yatağa geri yatırdı ve sonra gitti.

DAHA FAZLA UYUDUM, kalktım, kahve içtim, biraz ibuprofen emdim ve gelip beni alması için Hank'i aradım. O gün ne yapacağımı bilmiyordum ama son olaylar yüzünden Lee'nin evinde bütün gün oturamayacak kadar yorgundum.

Lee'nin banyo aynasında kendimi inceledim. Yarı parlak morluk soluyordu ama hâlâ oradaydı.

Vücuduma baktım.

Bileklerimde, pazularımda ve uyluklarımda ek morluklar, kollarımda ve bacaklarımda da bazı küçük çizikler vardı.

Çok çekici.

Bu durum karşısında kendimi daha iyi hissetmek için MAC kozmetiklerime yöneldim. MAC beni asla hayal kırıklığına uğratmaz. Biraz nemli allık, aslında rengi olmayan ama çoğunlukla ışıltılı olan göz farı, kirpiklerimizin bir mil uzunluğunda görünmesini sağlayan beyaz maskara altı baz kat ve çift kat maskara sürdüm. Lynyrd Skynryd tişörtümü, kot pantolonumu, minik güllerle damgalanmış büyük, kare, gümüş tokalı siyah dokuma kemerimi ve siyah kovboy çizmelerimi giydim.

Cep telefonum çaldığında ikinci botu değiştiriyordum.

"Bir sorunumuz var," dedi Duke'un Sam Elliott'ı andıran ağır sesi kulağımda çınlayarak.

"Duke! Tanrım, sesini duyduğuma sevindim." "Dükkândayım-"

"Hafta sonu için dükkânı kapattım," diye gecikmeli olarak bilgi verdim.

"Notu gördüm. Açtım. Burada neredeyse bir isyan çıkacak. İnsanlar Rosie burada değil diye çıldırıyor. Oldukça barışçıl başladı ama şimdi kalabalık kan istiyor."

"Orada yalnız mısınız?" Ben sordum.

Dehşete düşmüştüm. Fortnum's'da sabahları, espresso öncesi tezgahda tek başına çalışmak mümkündü. Kahve sonrası, imkansız.

"Dolores benimle," diye yanıtladı

Duke. Uh-oh.

Dolores hazır kahve içerdi. Bu iyi bir şey değildi.

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Telefonumu kapattım ve cep telefonum tekrar çaldığında zil çaldı.

Telefon Ally'deydi. Açtım ve Lee'nin dahili telefonunun düğmesine basarken ona beklemesini söyledim. Arayan Hank'ti, ben de onunla buluşmaya geleceğimi söyledim.

"İyi misin?" Ally sordu.

"Evet, ağrım var ama onun dışında iyiyim," diye cevap verdim. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Duke Fortnum's'ı açtı ve az önce olası bir Rosie İsyanı için telefon etti. Hank ile oraya gidiyorum."

"Seninle orada buluşuruz."

Hank, Indy Nöbeti sırasında ilk iş olarak bir isyan durumunun içine girmekten heyecan duymuyordu. Erkekliğiyle ilgili endişelerini ima ederek onu ikna ettim.

Fortnum's'ın kapısından içeri girdim ve keşke Hank'in beni isyan kontrolünden vazgeçirmesine izin verseydim dedim. En az on beş, belki de yirmi kişi vardı ve hava düşmanlıkla çatırdıyordu. Bu

müdavimlerin Rosie'siz birkaç şaşkın gün geçirmeye razı oldukları açıktı ama artık yerliler huzursuz olmaya başlamıştı.

Kapı Hank'in arkasından kapanmadan önce Annie beni fark etti. Annie yıllardır hafta içi her sabah, saat sekiz on beşte, takım elbise giymiş, sarı saçlarını futbol kaskını andıran bir şekle sokmuş olarak gelirdi. Tezgâhın üzerinde yüzlerce kez sohbet etmiştik ve bazen acelesi olsa da her zaman hoş biriydi. Bugün pazardı ve onu hafta sonları hiç görmemiştim.

"Burada ne haltlar dönüyor? Kahve yapan küçük adam nerede?" diye çıkıştı.

Ona baktım ve ağzım açık kaldı.

"Evet. Rosie nerede? Rosie nerede ve dün dükkan neden kapalıydı? Ellen dükkanı hiç kapatmazdı. Asla." Bu Manuel'di. Kafein günlerinin öncesinden beri buranın müdavimiydi. T-U-V bölümünde saatlerce Vonnegut ve Updike okurdu. Kendimi bildim bileli onu tanırdım.

"Coffee Guy'ın kahvesi için yolumdan on yedi blok öteye gidiyorum. Şimdi ne yapacağım? Nereye gideceğim?" diye sordu başka bir adam. Adını bilmiyordum ama zincir kahve dükkanından ayrıldıktan sonra Rosie'yle birlikte gelmişti ve genellikle ayda birkaç Pazar uğrar, bazen de gerçekten bir kitap alırdı.

İçeri girmeye başladılar ve Hank koruma moduna geçerek önüme geçti.

Gerçekten, bıkmıştım. Kahve sevgisini anlıyordum ama bu çok saçmaydı. Hayatımın en kötü birkaç gününü geçirmiştım. Lee Nightingale'in kız arkadaşıydım ve henüz yapmamıştık. Uçurumun kenarında bir kadındım.

Bir sandalyenin üzerine çıktım, başparmağımı ve parmağımı ağzıma soktum ve babamın bana on bir yaşındayken öğrettiği kulak tırmalayan ıslığı çaldım.

"Dinleyin millet!" diye bağırdım.

Bay Kumar'ın kendi yaşlarında Asyalı bir kadın ve çok daha yaşlı, muhtemelen tarih öncesi bir kadınla içeri girdiğini fark ettiğimde tüm gözler bana döndü.

Dikkatimi tekrar kalabalığa çevirdim.

"Bu arada adı Rosie olan Kahveci Adam El Salvador'a taşındı," diye yalan söyledim.

Bu mutlu seslerle karşılanmadı.

Devam ettim.

"Kahveye sırtını döndü ve Orta Amerika'nın vahşi doğasında yoksullar için evler inşa ediyor. Bence hepimiz kahve tatmini arayışımızdan bir an için uzaklaşıp bu asil kararı düşünmeliyiz. Siz kafein için yaygara koparıp mağazamdaki çalışan ama masum personele küfrederken, Rosie külüstür bir pikabın kasasında oturuyor ve hiçbir şeyi olmayanlar için çamurdan tek odalı evler yapmak üzere toprak yollardan geçiyor."

Biraz abartılı konuşuyordum ve neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Amerikalıların dar görüşlülüğüne güveniyordum. El Salvador ile savaşa girmediğimize göre, bu konuda kim ne biliyordu ki?

Şimdi insanlar bana Jim Rose Sirki'nde gösteri yapan bir oyuncuymuşum gibi bakıyorlardı.

Yine de devam ettim.

"Franchise kahve dükkânına geri dönme kararı alırsan anlarım ama şunu bir düşün. Birkaç yıl içinde benimki ve şuradaki Bay Kumar'ınki gibi küçük işletmeler," Kumar'ı gösterdim ve boynu omuzlarına doğru üç santim aşağı indi, "ele geçirilecek ve Amerika duvardan duvara franchise olacak. Franchise, Amerika'nın anne ve pop dükkanlarını öldürüyor. Kendinize sorun... İsteddiğiniz bu mu? Gerçekten bunu mu istiyorsunuz?"

Kimse tek kelime etmedi.

"İstedğin bu mu?" dedim. Bağırdım.

Ayak sesleri duyuldu ve birisi sessiz bir şekilde "Hayır" dedi.

Bu tam olarak bir onaylama ya da özgürlük çılgılığı değildi ama kendimi aptal gibi hissetmeye başlamıştım. Tanrı aşkına Tex gibi konuşuyordum, bir sandalyenin üzerinde durmaktan bahsetmiyorum bile.

"Güzel. Duke kahve siparişlerini alıyor. Hepinizi kısa sürede halledeceğiz. İlginiz için teşekkür ederim." Sandalyeden indiğimde Hank bana sırtıyordu. I

Lee'nin bunu duyacağını düşündüm. Önemli değildi, benim çılgınca şeyler yapmama alışkınlardı. Hank'i görmezden geldim ve Kumar'a gülümsedim.

"Hey, Bay Kumar."

"Hindistan," dedi. "Bu benim eşim Bayan Kumar ve eşimin annesi Bayan Salim."

Kadınlara gülümsedim. Bayan Kumar'ın zamanında çok güzel olduğu belliydi ve henüz gül açmamıştı. O da bana gülümsedi ve bu gülümseme gözlerini kamaştırdı.

Salim Hanım'ın tüm yüzü buruşuk ve hareketsizdi ve nefes alışını dinleme isteğimle savaştım.

Bay Kumar, "Benim dükkânımdan yiyecek alıyorsunuz," dedi. "Biz de sizinkinden kitap almaya geldik."

Bu dayanışma gösterisi bende ağlama isteği uyandırdı. Bay Kumar bunu hissetmiş olmalı ki başını bana doğru eğdi. Ben de benimkini eğdim.

"Sonra hastanedeki Tex'i görmeye gideceğiz. Sonra da gidip mağazamızı açacağız," diye sözlerini tamamladı.

"Ben de daha sonra Tex'i görmeye gideceğim," diye haber verdim.

Başını salladı. "Şimdi kahve yapman gerektiğini görebiliyorum."

Ben de başımla onayladım ve Ally kapıdan içeri girdi. Kumar'ı hemen gördü ve gülümseyerek öne doğru itti. "Hey, Bay Kumar. Hanımefendi bu mu? Vay be!"

Ally, Kumarların yanından geçerken Salim Hanım'ı gördü ve tepkisini gizleyemedi.

Onu ayağını ağzından çıkarırken bıraktım.

Dolores siparişleri alıyor, müşterilere "Skinny lah-tay, uh, yine mi geldin?" gibi şeyler söylüyordu. Duke ise kahve yapıyordu.

Dolores, Evergreen'de çok havalı ve gürültülü bir bar olan Little Bear'da çalışıyordu. İki tuzsuz, üçü dondurulmuş, üçü Jack and Coca-Cola, bir White Russian ve bir Shirley Temple olmak üzere sekiz margarita siparişi alabilir, hatasız doldurabilir ve hepsini tek bir tepside masaya taşıyabilirdi. Kahve konusunda umutsuzdu. Arada bir Fortnum's'a yardıma gelirdi ve bu hiç hoş olmazdı.

Duke'ün yanına geçtim ve Hank'e üçlü shot'lı bir kapuçino yaptım. Pepper Rick hâlâ serbestti ve Hank'in aşırı tetikte olmasını istiyordum. Hank tezgâhın ucuna, ön kapıyı görecektik ve bana ulaşabilecek şekilde konumlandı.

"Sanırım alem yapmak için yanlış zamanı seçmişim," dedi Duke bana.

"Evet, ama çok tabancasıyla vurulmaya, kaçırılmaya ve vurulmaya alışıyorum. Cesedi bulmak ciddi bir serserilikti ve Tex dün gece omzundan vuruldu, ama bunun dışında endişelenecek bir şey yok."

Duke hareketsiz kaldı. Dolores, sıcak pembe kalemle talimatları çılgınca yanlış yazdığı kâğıt bardaktan başını kaldırdı ve kocaman gözlerle bana baktı. Espresso makinesinin önünde duran müşteri de bana bakakaldı.

Sanırım Lee dün Duke'e bilgi vermedi.

"Bunu bana bir kez daha anlatmak ister misin?" Duke önerdi.

Müşteriye baktım ve makineyi çektim. "Sonra görüşürüz."

Kalabalıktan tam kurtulmuştuk ki kitap reyonundaki kasanın mutlu sesi duyuldu. Her zamanki gibi herkes başını kaldırdı ve Ally törensel bir şekilde "Bir kitap sattım!" diye bağırdı.

Bazen birisi bir kitap sattığında, bunu haykırırdık. Bu bir kutlama sebebiydi.

Kitap satışı mutluluk dansımı yaptım, kollarımı salladım ve bir daire çizdim. Dansımı bitirdiğimde, bunun Kumarlar'ın satın alması olduğunu fark ettim. Ally'nin önünde duruyorlardı ve ben de onlara kocaman bir başparmak işareti yaptım.

Yaşlı Salim Hanım ağır çekimde jeste karşılık verdi ve başparmağının Michael Jackson'ın "Thriller" klibindeki zombinin kolu gibi bir toz bulutu içinde kopacağından korktum. Kemikli parmaklarıyla çantayı Ally'nin elinden kaptı ve Salim Hanım çantası hışırdayarak arkasından giderken el sallayarak dışarı çıktılar.

"Şimdi bir saniyemiz olduğuna göre, kaçırılma ve ceset olayını tekrar gözden geçirelim," dedi Duke bana.

parmakları, alametifarikası olan kırmızı bandanasının altından alnını kaşıyor.

Cep telefonum çaldı.

Cep telefonu kurtardı.

Çevirip açtım. "Alo?"

Sessizlik, sonra sessiz bir ses, "Bir Rock Chick kurtarmaya ihtiyacım var" dedi.

"Pardon?" diye sordum.

"Kapıda korkunç bir adam vardı. Gitti ama geri geleceğini biliyorum, bunu biliyorum. Onlara sahip olduğumu biliyor ve Tim'i yakaladığı gibi beni de yakalayacak."

Kevster'dı. Kapıda kimin olduğunu sadece Tanrı biliyordu ama kulağa iyi gelmiyordu. Ve Kevster'da bir şey vardı, ısıltılı ve bir milyon dolar değerinde olmasını umduğum bir şey.

"Kevin?" Ben

sordum. "Bana

yardım etmelisin."

Telefon kapandı.

Ally'ye baktım.

"Kevster'ın başı dertte." Gözlerimi Hank'e çevirdim.

"Gitmeliyiz."

Tezgâhın arkasından çıktım ama Hank tişörtümden bir avuç yakalayınca patinaj yaparak durdum.

"Neler oluyor?"

Ona işin iç yüzünü anlattım ve onu da yanıma çekmeye çalıştım. Kıpırdamadan durdu ve başını salladı.

"Arayacağım," dedi Hank.

"Hayır! Polis yok," diye cevap verdim. "O biraz...

hassas." Hank bana baktı ve ağzı gerildi.

"Ben bir polisim," diye hatırlattı

bana. "Bugün değil," diye

denedim.

Başaramadım.

"Her gün," diye karşılık verdi.

"Hank, ciddi, nedense bana ve Ally'ye güveniyor. Gitmeliyiz ve sen de sakın olmalısın."

"Indy, ciddi, sen hiçbir yere gitmiyorsun ve ben de hiçbir şey olmak zorunda değilim."

Ally bize doğru yürüdü. "Ben giderim."

"Sen de gitmiyorsun." Hank ikimize de baktı. "Tanrım. Ben gideceğim."

Hank kapıya doğru yürümeye başladı ve Kevin'in nerede yaşadığını sordu.

Ben de arkadan takip ettim.

Döndü ve ben ona çarptım. "Kal," dedi.

"Ben köpek değilim!"

"Gitmiyorsun."

"Kalmıyorum."

Hank Duke'a baktı ve bana karşı birleşeceklerinden oldukça emindim, bu yüzden patladım, "Beni çocukluk evimin ön kapısında kaçırdılar! Buraya gelmek için iki kez düşünmeyeceklerdir. Seni bırakmayacağım ve Kevster'ı kurtarmak zorundasın, ben de seninle geliyorum."

"Ben de gidiyorum," dedi Ally.

Durumu tersine çevirerek, Ally ve ben Hank'e saldırdık. Cinayet işlemeye hazır görünüyordu ama vazgeçti. Ally ve beni, ne olursa olsun istediğimizi elde edeceğimizi bilecek kadar uzun süredir tanıyordu.

"Sana söylediklerimi yapmak zorundasın," diye ısrar etti. Böyle bir şey olmayacaktı.

"Elbette," diye yalan söyledim.

Bana baktı. Yalan söylediğimi biliyordu. Bir iç çekti ve ayrıldık.

Ben kapıdan çıktığımda Hank 4Runner'ını Kevster'ın evinin önünde ancak durdurabilmişti.

"Indy, Tanrı aşkına!" Hank bağırdı.

Kevin'ın ön kapısına koştum ve kapıyı yumrukladım.

"Kevin, benim. Indy Savage, Rock Chick," diye seslendim, sesim aptalca geliyordu ama aynı zamanda belki de elmasların Kevin'de olduğunu ve onları istediğimi düşünüyordum. Bütün bunların bitmesini istiyordum. Bir daha asla sandalyeye bağlı kalmak istemiyordum. Bunu aptal gibi görünecek kadar çok istiyordum.

Tam kapı açılırken Hank'in arkamdan geldiğini hissettim.

Kevin uzanıp kolumdan tuttu ve beni içeri çekti. Vücudumdaki her ağrıyan, sızlayan kas çığlık attı ve Kevin kapıyı arkamdan kapattı.

Yeterince hızlı değildi. Hank gövdesini döndürmek için zaman buldu ve omzunu kapıya çarptı. Kapı uçarak açıldı ve Kevin'i karşı duvara savurdu.

Hank iki adımda onun üzerine atladı, eli Kevster'in boğazındaydı ve onu duvara yasladı.

"Hank, sorun yok, o Kevin," dedim.

Hank bana döndü, sonra öteme baktı ve "Yüce Tanrım" dedi.

Ally de içerideydi ve arkamdan bakıyordu, sonra başını geriye eğdi ve güldü.

Döndüm ve Kevster'in oturma odasının saksı bitkileriyle dolu olduğunu gördüm. Her yer bitkilerle kaplıydı ve buna zemin de dahildi. Bitkilerin arasında dar bir yol vardı ama onun dışında her yer marihuana doluydu. Tam bir ot ormanıydı.

"Vay anasını," dedim.

"Gulk," dedi Kevster. "Hank, bırak onu," dedi Ally.

Hank'in eli Kevin'in boğazında gevşedi ve diğer eli sırtının küçük kısmına gitti. Kot pantolon giyiyordu,

botlar ve omuzlarına ve göğsüne tam oturan ama beline bol gelen gri bir tişört. Tişörtünün arkasını yukarı çekti ve bir çift kelepçenin yanında beline sıkıştırılmış bir silahı ortaya çıkardı. Kelepçeleri çıkardı ve Kevin'e bir bilezik taktı, sonra onu bir kapıya doğru çekti ve diğer bileziği kapı tokmağına taktı.

Kevin aynı anda hem öksürüyor hem de açıklama yapıyordu.

"Dostum! Bitkileri kurtarmak zorundaydım! Ölüyorlardı. Yanlış bir şey yapmadılar. Onlar masum. Rosie onları ölüme terk etti. Birinin bitkileri kurtarması gerekiyordu."

Hank Kevin'i görmezden geldi ve bana döndü. "Seninle konuşmak istiyorum," diye kestirip attı.

Saksı yoluna doğru ilerledi ve ben de onu takip ederek Kevin'in yine saksı bitkileriyle dolu mutfağına girdim.

Hank etrafına bakındı ve sonra bana döndü.

"Ne oluyor lan?" diye sordu.

"Ne sikim olduğunu nereden bileyim? Beni kaçıran Pepper Rick hakkında aradığını sanıyordum. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum."

Hank bir süre bana baktı ve sonra tavana baktı.

"Ne yapacaksın?" Ben sordum.

Saçma sapan bir polis ses tonuyla, "Bunu i h b a r e d i y o r u m , " diye cevap verdi.

Uh-oh.

"Önce bitkileri Rosie'ye götürüp oradan haber verebilir miyiz?" Ben önerdim.

Hank bana sanki dünyayı yönetmek ve her Salı gününü Uluslararası Pembe Şampanya Günü yapmak için izin istemişim gibi inanamayarak baktı.

Bunun olmayacağını tahmin etmiştim.

"Tamam o zaman, polis bitkileri alıp Kevin'i bırakabilir mi?" Başka bir alternatif denedim. "Onlar onun bitkileri değil. O sadece ilgili bir çevreci olarak onlara bakıyor."

Hank ellerini kalçalarına koydu.

Burun deliklerime biraz hava çektim ve sonra dışarı verdim. "Başı ne kadar belada?"

"Indy, bu bokun ne kadar değerli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Etrafa baktım. Esrar görmüştüm. Etrafımda esrar içen insanlar vardı. Hatta vahşi geçmişimde ben de birkaç esrar paylaşmıştım. Ama hiçbir fikrim yoktu.

"Hayır," diye cevap verdim. "Başı büyük belada." Bundan korkuyordum.

Ally ve Kevster'a giden patikayı takip ettik. Kevster korkmuş görünüyordu. Ally işin ciddiyetinin farkına varmıştı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Hank'e.

Yanından geçip kapıdan çıktı ve cep telefonunu çıkardı.

"Bu hiç iyi değil," dedim Ally'ye.

"Neden buraya bir polis getirdin?" Kevin sızlandı.

"O benim korumam. Sürekli vuruluyorum ve kaırılıyorum," dedim.

Kevster bana baktı. Bu haber her zaman herkeste aynı şaşkın bakışı yaratırdı. Yine de şaşırtıcıydı.

Sonra Kevin dedi ki, "Tim ld. Haberlerde duydum. Rosie hepimizi sikti."

Bu doğruydı. Sessiz küçük Rosie, Kahveci Adam, hepimizi sikmişti.

"Bitkileri neden buraya getirdiniz?" Ally milyon dolarlık soruyu sordu.

"Dostum, ben bir esrarkeşim. Bu Denver'daki, Colorado'daki, belki de dünyadaki en iyi ot. lmesine izin vermek suç olur. Ben esrara karşı görevimi yaptım, bedelini dedim. Hiç pişman değilim." Kevster hapsedilme karşısında dramatikleşiyordu. Bunun iyi bir yol olduğunu düşündüm.

"Bana bugün gelen şu adamdan bahset. Neye benziyordu?" diye sordum.

Kevster omuz silkti. Belli ki, tuvaleti izleyicilerle birlikte kullanma geleceği, korkunç adamları daha az korkutucu gösteriyordu.

"Daha önce gelenlerden biriydi ama ortağı yoktu. Koyu renk saçlı ve biraz kırlaşmış. İri bir adamdı. Onu dışarıda görmüştüm.

Pencere. Kızgın görünüyordu."

Ally'ye döndüm, kaşlarını kaldırdı ve ben de başımı salladım. Pepper Rick.

"Ne zaman buradaydı?" Ally sordu.

"Bu sabah. Daha hava bile aydınlanmamıştı," diye cevap verdi Kevster. "Kapıya vuruyor, pencerelere vuruyor, bağıırıyordu. Beni korkuttu. Yatak odamdan çıkmadım ve kartın buzdolabımın üzerindeydi. Sonsuza kadar bekledim. Sonra işemem gerekti ve tuvalete giderken kartını ve telefonu aldım. İşedikten sonra seni aradım."

Bu biraz fazla bilgi oldu.

Ne yazık ki, Pepper Rick muhtemelen çoktan gitmiştir. Yine de Lee'yi aramak zorundaydım. Avlanıyordu ve bu onun avı hakkında bir bilgiydi.

Dışarı çıktım ve Hank'in birkaç üniformalı ile konuştuğunu gördüm. Biri Jorge Alvarez'di, yakında dedektiflik sınavına girecekti ve Malcolm'a göre bir gün muhtemelen Emniyet Müdürü olacaktı.

Partneri Carl Farrell'dı, Ally onunla bir FOP domuz kızartmasından sonra öpüşmüştü. Carl lisans eğitimini biyoloji ve siyaset bilimi üzerine yapmıştı ve şimdi adli tıp okuyordu. Carl uzun boylu, iri yarı, sarı saçlı ve mavi gözlüydü. Carl'ın saçları her zaman biraz dağınıktı. Carl'ın öldürücü, kuru bir mizah anlayışı vardı ve Carl'ın size çıplak nasıl görüldüğünüzü biliyormuş gibi bakma şekli vardı. Diğer yandan

Carl çok seksiydi. Lee'ye bu kadar takılmasaydım, Ally Carl'a rakip olabilirdi.

Jorge ve Carl içeri girerken onlara el salladım. Jorge parmağını öfkeyle bana doğru salladı. Carl sırttı ve yanımdan geçerken göz kırptı.

Hank bana doğru yöneldi.

Cep telefonum çaldığında Lee'yi aramak üzereydim. Çevirip açtım.

"Alo?"

"Kendine merhaba, kadın. Beni almaya mı geliyorsun?"

Arayan Tex'ti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Beni bırakıyorlar ve yürümeme ya da taksiye binmeme izin vermiyorlar."

Bunu düşündüm. Denver Sağlık Merkezi'ndeydi ve evinden en az beş mil uzaktaydı. Çılgın Tex'in ağrı kesicilerle kafayı bulmuş bir halde sokaklarda dolaşması Denver için hiç de huzurlu bir öğleden sonraya benzemiyordu.

İki polis arabası daha yaklaştı, ardından Kanal 9 Haber minibüsü geldi.

Harika.

Esrar ormanı büyük bir haber olacaktı. "Seni ne zaman serbest bırakacaklar?" Tex'e sordum.

"On dakika önce."

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Telefonu kapattım ve Hank bana baktı. "Şimdi ne olacak?"

Ally, Jorge, Carl ve Kevster'in hemen önünde evden çıktı.

Ya da şöyle demeliyim, Ally yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle evden dışarı fırladı ve Carl da onu takip ederek kışına baktı, onun da yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı.

Başka bir polis arabası yaklaştı ve Kanal 7 Haberleri park yeri için yarıştı. Jorge yanımızdan geçerken Hank'e kelepçelerini fırlattı ve Kevin'e ekip arabasına kadar eşlik etti.

"Beni ziyarete gelin, Rock Chicks," diye bağırdı Kevin, neyse ki kin tutmuyordu. "Kek getirin!"

"Ona kek götürürsen seni öldürürüm," diye tehdit etti Hank.

Tehdidini görmezden geldim. "Burada kalmak zorunda mısın?"

"Hayır, Jorge'yi bilgilendirdim," dedi Hank bana. "Her şeyi hallettiler. İfadelerimizi vermek için daha sonra karakola gideceğiz."

"Güzel, gidip Tex'i hastaneden almamız gerekiyor," diye cevap verdim. "Onu on dakika önce taburcu ettiler ve bir araca ihtiyacı var."

Hank yine başını sallıyordu. "Tex'in evine gitmiyoruz. Elinde göz yaşartıcı gaz ve el bombası olduğunu gösteren güçlü fiziksel kanıtlar var. Düşünmek bile istemiyorum

evinde ne bulacağımız hakkında. ATF'yi aramam gerekecek ve o adamlar kafayı yemiş."

"O zaman içeri girme," diye önerdim.

"Indy-"

Ben de kozumu oynadım.

"Benim için kurşun yedi."

Bu işe yaradı.

Hank cipine doğru yürürken, "Lee bunun için bana çok şey borçlu," diye mırıldandı.

Kaldırıma yanaştığımızda cep telefonum çaldı.

Ekranda "LEE arıyor" yazıyordu.

"Hey, ben de tam seni arayacaktım," dedim.

"Ofis aradı. Polis bandının her yerinde sen varsın."

Oopsie.

"Hank'i ot bitkileriyle dolu bir eve götürdüm ve o da bana polis gibi davrandı."

Sessizli

k.

"Lee?"

"Neden evde değilsin?"

"Duke aradı, dükkânı açtı. Bir Mini-We- Want-Rosie İsyanı oldu. Bunu hallettik ve sonra Kevster arayıp evinde birinin olduğunu ve onu korkuttuğunu söyledi. Beni kaçıran Pepper Rick olduğunu sandım, öyleydi de. Bu yüzden seni arayacaktım çünkü Kevin'ın evindeydi.

Bu sabah erkenden kapıya vurdu. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

Yine sessizlik.

"Lee?"

"Hank nerede?"

"Araba kullanıyor, Tex'i alıp eve götürmek için yoldayız. Hastane onu taburcu etti."

"Onunla konuşmama izin ver."

Hank'e baktım. Hank mutsuz görünüyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Sanırım sana biraz kızgın."

"Bakalım doğru anlamış mıyım, sana göz kulak olması gerekirken seni birkaç saat önce kaçıran kişinin bulunduğu eve götürüyor ve bana kızıyor öyle mi?"

Vay be.

"Sanırım hislerimiz karşılıklı," dedim. Daha fazla sessizlik.

"Onu ikna ettim sayılır," diye itiraf ettim.

"Evet, bu konuda iyi olduğundan şüpheleniyorum."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, beni öldürmekle tehdit etti bile."

Önce iç çektiğini duydum, "Tanrı aşkına, güvende ol."

Sonra telefonu kapattı.

Hank cipe bindiğinde, Tex acil servisin girişinde tekerlekli sandalyede oturuyordu, kolu sıkı bir askıdaydı ve arkasında önlüklü ve takunyalı tıknaz bir adam duruyordu.

Tex biz ona doğru yürürken kendini sandalyeden itti ve önlüklü adama pis bir bakış fırlattı.

"Kahrolası tekerlekli sandalyeler. Siktiğimin hademeleri," diye homurdandı Tex.

"Ben hasta bakıcı değilim. Ben bir hemşire asistanıyım," dedi Clog Guy ve görünüşüne bakılırsa, ona katılmamam mümkün değildi. İsteddiği her şey olabilirdi.

"Her neyse," diye mırıldandı Tex ve gözleri üzerime dikildi. "Ne kaçırdım?"

Lee'ye anlattığımdan biraz daha detaylı anlattım: isyan, Kumar'ın tarih öncesi kayınvalidesi, Kevster'in araması, adam kaçırma olayı, ot bitkileri, polis ve iki haber minibüsü.

"Kahrolası A, sevgilim," dedi bana.

"Siktiğimin A'sı," diye cevap verdim.

"Şimdi ne olacak?"

Tex hantalca cipe doğru yürüdü. "Şimdi kedileri besleyeceğiz."

ON ÜÇ

GAY BARDA PANDEMONIUM

W Tex'in evine gittik, o kıyafetlerini değiştirdi ve biz de onun milyonlarca kedisini besledik ve beş kum kabını temizledik. Bu

Hayatımda yaptığım en keyifli iş değildi ama kedicikler minnettardı. Tex onlara sarılmamız, tüylerini sallamamız ve lazer ışıklarını oynatmamız için yeterince uzun kalmamızı sağladı, çünkü Tex'e göre zihinlerini ve bedenlerini aktif tutmak önemliydi.

Neyse ki, sergilenen ateşli silah ve patlayıcı stokları yoktu.

Biz gitmeye başladığımızda Tex de peşimizden geldi. Hank durdu ve döndü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu

Tex'e. "Seninle," diye yanıtladı Tex.

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Hank.

"Küçük Bayan Calamity'yi burada tek başına koruyabileceğini mi sanıyorsun?" Tex bana başparmağını sallayarak alay etti.

Pardon? Küçük Bayan Calamity?

"Kolun askıda," diye karşılık verdi Hank.

"Dinle dostum, 1998'de dişim ağrıdığında lanet olası dişçiye gitmek dışında yirmi yıldır bu bloktan hiç ayrılmadım. Dün gece çıktım ve yıllardır ilk kez kendimi özgür hissediyorum."

Hank bunu düşündü.

Hank sert bir adamdı ama her zaman biraz yumuşak başlı olmuştu. Girdiği tek kavga, insanların okuldaki popüler olmayan çocuklarla alay ettiği ya da kızlar hakkında doğru olmadığını bildiği şeyler söylediği zamanlardı (bu kızlar genellikle Ally ve bendim). Çocukken eve topal köpekler ve yaralı kuşlar getirirdi. Her zaman Hank'in polislik işine hizmet etmekten çok korumak için girdiğini düşünmüşümdür.

"Lee bunun için bana çok şey borçlu," diye tekrarladı, pes ederek.

Kumar'a yürüdük ve abur cubur stokladık ve geç bir öğle yemeği için gerekli malzemeleri aldık. Sonra karakola gittik ve Kevster'ın ot çiftliğinde olanlarla ilgili ifade verdik. Sonra benim evime gittik.

Stevie ve Tod ön bahçede ot biçiyor, otları ayıklıyor ve budama yapıyorlardı. Kitty Sue ön verandamda, bir zamanlar parlak turkuaz kanvas oturağı olan ama şimdi mavimsi gri olan eski, yıpranmış kelebek sandalyemde güneşin tadını çıkarıyordu. Marianne Meyer ön basamağımda oturmuş bir bebekle oynuyordu ve Andrea çimenlerin benim tarafıma doğru koşan bir çocuğu kovalıyordu.

Çocuklar birbirlerini öldürmeye çalışıyormuş gibi çimenlerin üzerinde yuvarlanıyorlardı.

Hank benim dubleks dairemin karşısına park etti ve hep birlikte eve doğru yürüdük. Herkes Tex'e bakıyordu, çünkü gece görüş gözlükleri olmadan bile görülecek bir manzaraydı.

Sonra Marianne'in dikkati bana odaklandı. "Eee?" Marianne sordu.

"Peki, ne?" Ben de karşılık verdim.

Marianne ellerini havaya kaldırdı. "Lee külotunun fiyonkunu çıkardı mı?"

Grr.

Tod ve Stevie geldi ve beni cevap vermekten kurtardılar.

Stevie endişeyle, "Kitty Sue bize dün gece kaçırıldığınızı söyledi," dedi.

"Yine," diye araya girdi Tod.

Ben daha bir şey söyleyemeden Kitty Sue sandalyesinden seslendi: "Tod'un bu gece sahneye çıkacağını neden söylemedin? Burgundy'nin neler yaptığını görmek istediğimi biliyorsun."

"Bu külot meselesi de ne?" Tex araya girdi.

"Hortumu çocukların üzerine tutabilir miyiz? Hava çok sıcak ve buna bayılırlar," diye bağırdı Andrea çimenliğin öbür ucundan, streaker'a bir çift şort giydirmek için çabalıyordu.

"Bu arada," dedi Kitty Sue, kelebek koltuğundan kalkarak, "yemekten önce pizza yemeye gitmeye karar

verdik.

Tod'un gösterisi, hepimizin. Eğlenceli olmaz mı?"

Herkes bana bakıyordu ve bir an için ne yapacağımı  a ırmı tım. Tamam, olaysız bir hayat ya amı  değildim. Hayatım oldukça hareketli ve heyecanlıydı ama hepsi kontrol altındaydı. Bu i   ı ırından çıkmıştı.

Ally, birçok kez yapt ı gibi, beni kurtardı.

"Marianne, bu seni ilgilendirmez, o yüzden sormayı bırak ve Tanrı aşkına git biriyle yat. Hank, hortumu getir ve bahçeyi mahvetmeden önce  u canavarların üzerine tut. Tex, yukarı  ık ve biraz uzan. Anne, herkese sandviç yapmama yardım et." Sonra alışveriş torbalarımızı alarak ilerledi, anahtarıyla evimin kapısını açtı ve içeri girdi.

Hank'e "Kız kardeşini seviyorum," dedim.

Kolunu omuzlarıma attı, beni bedenine çekti ve yanlamasına sarıldı.

Tod ve Stevie bahçe i lerine geri d nm  lerdi ve suçluluk duygusunun beni çektiğini hissettim.  imlerin onların tarafı yemyeşil ve bakımlıydı. Tu la yürüyüş yollarımıza denk gelen kenarlar özenle kesilmi tı.  n taraftaki siyah ferfor e  it boyunca, yan taraftaki ahşap çitin a a ısında ve verandalarının önündeki yataklarda reng renk çiçekler sağlıklı bir şekilde b y m  tı. Verandanın  ıkıntısında mutlu bir şekilde fu ya damlatan bir sepet ve sarma ıkların izlediği ve çiçeklerle dolup taşan basamakların her birinde pi mi  toprak saksılar vardı.

 imlerin benim tarafımdaki kısmı da bi ilmi tı ve kenarları temiz ve kesilmi tı ama bunu sadece Stevie yapt ı için yapıyordum. Ben dikmi tım.

Çiçek tarhlarımdaki çiçekler yabancı otlar tarafından boğuluyordu, günlerdir sulanmamışlardı ve kuru ve ölüme yakın görünüyorlardı. Tod'un dubleksin görünümünü dengelemek için bana aldığı fuşya sepeti darmadağınktı ve çiçek tarhlarından sadece biraz daha iyi durumdaydı çünkü ona saldıran yabancı otlar yoktu.

Onların tarafı Martha Stewart'a benziyordu. Benim tarafım Sanford ve Oğlu'na benziyordu.

Bahçe işlerine yardım etmem gerekiyordu. Bu benim komşuluk görevimdi.

Eve girdim ve yatak odama çıktım. Lee'nin evinde kıyafetlerim tükeniyordu, bu yüzden her zaman hazır olan, nadiren kullandığım egzersiz çantamın içindekileri boşalttım ve orada kalışımın daha uzun sürmesi ihtimaline karşı eşyaları içine tıktırdım. Kıyafetlerimi çıkardım, üzerime faktör 8 sürdüm ve bir çift kesik kot şort ile raf sütyenli, kelly yeşili bir kaşkorse giydim. Saçlarımı başımın üstünde dağınık bir şekilde topladım, telefonumu aldım ve Lee'yi aradım.

"Evet?" diye cevap

verdi. "Nasıl gidiyor?"

"İyi değil."

Sesi mutlu gelmiyordu.

Eyvah.

"Eğer zamanında bitirirsen, Tod'un bu akşamki gösterisinden önce pizza yemeye gidiyoruz," diye paylaştım.

"'Biz' kim?" diye sordu.

"Annen 'hepimiz' diyor, sanırım bu Marianne Meyer, Andrea Moran ve çocukları, muhtemelen Ally ve Hank, muhtemelen babam ve Malcolm ve Colorado Rockies'ten bazı oyuncular anlamına geliyor." Duraksadım. "Bir de Tex."

"Marianne Meyer ve Andrea Moran?"

"Lee ve Indy Sex Watch'talar." "Yine mi geldin?"

"Ne zaman yaptığımızı bilmek istiyorlar."

Sessizlik.

"Eğer yakında yapmazsak, bizi silah zoruyla yaptırabilirler" diye devam ettim.

"Tanrım."

"Biliyorum. Yine de baskı yok. Onlara ağırdan alacağımızı söyledim."

"Rapor vermek zorunda mısın?"

diye sordu. "Kendimi mecbur hissediyorum," diye itiraf ettim.

"Nasıl yani?"

İkisini de geçmişte Lee Manevraları için işe aldığımı söylemek istemedim, bu yüzden "Boş ver" dedim.

"Eğer yakında bir şey olmazsa, kötü olacak. Odaklanamıyorum. Tek düşünebildiğim Victoria's Secret kredi ekstrende ne olduğu."

"Odaklanmaya devam etmelisin," dedim ona. "Kötü adamlar peşimde."

"Bir de bana sor."

Telefonu kapattı ve ben de diğer yatak odasına gittim. Tex kanepede yatıyordu, tabakta bir sandviç ve açık bir cips poşeti askısında dengede duruyordu. Kumandam elindeydi, televizyon açıktı ve bir beyzbol maçı bangır bangır çalıyordu.

"İyi misin?" Ben sordum.

"Çok iyi." Kanallar arasında geziniyor, sanki sıradan bir ev misafiriymiş gibi davranıyordu.

Ally ve Kitty Sue'dan bir sandviç aldım, ayakta yedim ve sonra dışarı çıktım. Hank dönüşümlü olarak Andrea'nın canavarlarını hortumla yıkıyor, fuşyalarımı ve çimlerimi suluyordu. Ön çiçek yatağımı otlamak için eğildim, yaklaşık üç metre kadar içine girdim ve ara vermeye karar verdim.

Çimlerin üzerine sırt üstü uzandım ve doğaçlama bir Disko Uykusuna daldım. Ne diyebilirdim ki? Bahçe işleri bana bunu yaptı.

Yumuşak bir şey şakağımdan yanağıma doğru iz bıraktı. Gözlerimi açtım ve Lee'nin yanıma çömelmiş, güneşi engellediğini gördüm.

"Bahçe işlerini sevmiyorum," dedim ona.

"Benim dairemin bahçesi yok," diye cevap verdi. Hmm.

Ayağa kalktım. Elimi tuttu ve ayağa kalkmama yardım etti. Birileri (muhtemelen Kitty Sue ve Marianne) yan ve ön yatakları otlardan temizlemişti. Benim üzerinde çalıştığımın daha yarısı bitmemişti. Bahçe sessizdi. Yalnızlığın tatlı mutluluğuyla mutlu bir nefes aldım.

"Çok heyecanlanmayın. Bizi üç farklı pencereden izleyen bir izleyici kitlemiz var," dedi Lee bana.

Lee yakınımıdaydı, yüzüme bakıyordu ve beni ona bakmak için başımı eğmeye zorluyordu. Her zaman yakışıklı görünürdü ama şimdi gözlerinin ve ağzının etrafındaki yorgunluğu görebiliyordum. Günlerdir hiç durmadan bunu yaptığını fark ettim. Birkaç Disko Kestirmesi'ni araya sıkıştırarak kadar şanslıydım.

"Bugün av nasıl geçti?" diye sordum.

"Daha iyi sonuçlara alışkınım."

"Bu kulağa hiç hoş gelmiyor," dedim.

"Değil," diye onayladı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Yere indiğini sanmıyorum, bağlantılarımdan biri bir şeyler biliyor olmalı. Bu da demek oluyor ki ya şehri terk etti, ki bu pek olası değil, ya da öldü."

Nefesimi içime
çektim. "Ölmek bir
seçenek mi?"

Lee, "Coxy'den başlayarak bazı düşmanları var," diye cevap verdi.

"Bunu bana açıklamak ister misin?"

"Şimdi olmaz. Neredeyse pizza vakti geldi ve eve gidip duş almam gerekiyor."

"Burada duş almak ister misin?" Duşumda çıplak bir Lee düşüncesinin bana verdiği heyecanı görmezden gelmeye ve beni etkilemiyormuş gibi davranmaya çalıştım.

"Seninle duş almak istiyorum. Benimle geliyor musun?"

Tamam, beni etkilememiş gibi davranamazdım. Beni cidden etkiledi.

Eve dönüp baktım ve yüzlerin pencerelerden hızla kaybolduğunu gördüm. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Misafirim var."

Beni yakaladı ve öptü, sert ve hızlı ve aynı zamanda hayal kırıklığı yaratacak kadar hızlı.

"Bu gece seksi külot giy," dedi ağzıma karşı. "Komando dışında başka seçeneğim yok."

Lee'nin kolu, "Tanrım" diye mırıldanmadan hemen önce spazm şeklinde gerildi.

LEE bizimle Beau Jo'da buluştu.

Beau Jo's, babamla Chicago'daki Sunny Teyze'yi ziyaret ettiğimiz zamanlar dışında yediğim en iyi pizza olan kocaman, kalın kabuklu "dağ turtaları" sunuyordu. Dağ turtası o kadar kalındı ki kenarlarını ayırır, bala bulayıp tatlı niyetine yerdiniz.

Masamız bir mil uzunluğunda görünüyordu ve tam bir kargaşaydı. Andrea'nın çocukları bizi diğer müşterilere karşı gürültülü ve iğrenç hale getirmeye yetmiyormuş gibi, Duke ve Dolores de babam ve Malcolm gibi bize katıldı. Duke, Tex, babam ve Malcolm birbirleriyle erkek erkeğe konuşma yarışına girmiş gibiydiler.

Lee yanımdaki koltuğa kaydı, duştan yeni çıkmış saçları hâlâ ıslaktı ve boynuyla kulaklarının etrafında kıvrılmıştı. Üzerinde bir çift yıpranmış, solmuş, asker yeşili kargo pantolonu ve açık mavi, bol yakalı bir gömlek vardı, düğmeleri doğru miktarda açık bırakılmış ve kolları kısmen ön kollarına kadar kıvrılmıştı.

Seksi görünüyordu.

Görünürde hiçbir neden yokken, Lee koltuğuna tam olarak yerleşmeden Andrea'nın bebeği tiz bir çığlık attı.

Çocukları severdim elbette. Başkalarının çocuklarını. Küçük dozlarda. Çok küçük dozlarda.

Andrea onu yarı sükûnete kavuşturduktan sonra Lee'ye döndüm.

"Çocuk istiyor musun?"

Elinde bir menü tutarken gözleri bana kaydı. Temkinli bir şekilde cevap verdi,

"Evet."

"Kaç kişi?"

Bana döndü ve kolunu sandalyemin arkasına doladı.

"Üç."

Üç çocuğu düşündüm. Hoş düşünceler değildi.

"Peki ya sen?" Lee saçımı hafifçe çekştirerek sordu.

"Hmm?"

"Çocuklar mı?"

"Bahçemle bile ilgilenemiyorum," diye hatırlattım ona.

Gülümsedi ve ben de hemen üç çocuktan çok hoşlanacağıma karar verdim.

"İşler nasıl?" Babam Lee'ye sordu.

Lee babama baktı, kolunu sandalyemden çekti ve menüyü inceledi. "Duruma göre değışir. Bazıları harika, bazıları o kadar iyi değil."

Babam başını salladı, görünüşe göre bu cevaptan memnundu ya da en azından anlıyordu. Orada otururken gerçekte söylenenden çok daha fazlasının söylendiğini düşündüm. Erkeklerin gizemli bir iletişim şekli vardı.

Yemek yedik. Diğer lokantaların masalarını ziyaret etmek isteyen çocukları kovaladık. Konuştuk. Güldük. Ve bir süre sonra rahatlamaya başladım. Hayat son zamanlarda o kadar garipti ki, bunun beni ne kadar gerdiğinin farkında bile değildim. Bu gece gibi bir geceye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Kabuğumun üzerine bal döktüm ve evine barikat kurmuş bir adam gibi görünmeyen Tex'i izledim.

ama rahat, aileme ve arkadaşlarıma uyum sağlayan biri gibi.

Öte yandan, kızınızı/kız kardeşinizi/kız arkadaşınızı rehin tutulmaktan kurtararak ve bu yüzden vurularak kendinize ciddi bir sadakat kazandırdınız.

Ballı ekmeğimi yedim ve gözlerim Dolores'i dinleyen Lee'ye kaydı. Masanın altında kalçasını benimkine dayamıştı ve iki kez ben istememe gerek kalmadan balı bana uzatmıştı. Vahşiler ve Bülbüller, Denver'da herhangi bir vesileyle ya da Idaho Springs'te kayakla geçen bir günün ardından Beau Jo'nun yerine onlarca kez gitmişlerdi.

Lee balı ne zaman istediğimi biliyordu. Eyvah.

Bu nasıl oldu?

Gerçekten birlikte olduğumuzu inkar etmek mümkün değildi, deneme sürüşü yapmıyorduk. İlişkinin "seni tanımaya başlama" aşamasını hemen geçmiştik çünkü buna ihtiyacımız yoktu. Bir ilişkinin rahat kısmına, geçmişten dolayı paylaşılan samimiyetin olduğu kısma girmiştik.

Yine de durumumuzla ilgili yeniliğin heyecanını yaşıyorduk. Birbirimiz hakkında gizli şeyleri keşfediyorduk; onun bir hizmetçisi olması, mutfakta iyi bir java tutması, inanılmaz derecede huysuz olması, gerçekten çok iyi öpüşmesi ve tanrıların bir hediyesi olan çıplak bir vücuda sahip olması gibi.

Bu düşünceler karşısında, açıklanamaz bir şekilde paniğe kapıldım.

Doğanın bir ucubesi olduğu için bunu hisseden Lee'nin kafası hemen bana döndü.

"Sorun nedir?" diye sordu.

Panik yerine kendimi koruma güdüsü devreye girdi ve yalan söyledim. "Bir şey yok."

Tamamen bana döndü ve kolu tekrar sandalyemin arkasına dolandı, diğer ön kolu masanın üzerinde durarak beni içine aldı.

"Sorun ne?" diye tekrarladı.

"Hiçbir şey!" Tersledim.

Birkaç saniye beni izledi ve sonra sakince, "Yalan söyleme alışkanlığını yenmek için çalışmamız gerekecek," dedi.

"Yalan söylemiyorum," diye yalan söyledim.

Eğildi. "Burada sahip olduğumuz şey iyi ve eğer bunun uzun sürmeyeceğine dair düşüncelerini aşarsan, rahatlarsan ne kadar iyi olacağını fark edeceksin."

Gördün mü! Beni tamamen tanıyordu. Korkutucu olmaya başlamıştı.

Yalan söylemek işe yaramayacağı için strateji değiştirdim ve kızdırma yolunu seçtim.

"Beynimden çık, beni kızdırıyorsun," diye uyardım onu.

Sonra Lee hakkında yeni bir şey öğrendim (ya da daha doğrusu fark ettim). Günlerdir bana gösterdiği bir şeyi.

Lee oyun oynamazdı ve benim de oynamamdan hoşlanmazdı. Belki de hayati tehlike atlatmak ve tehlikelerle dolu bir hayat yaşamak sizi daha dürüst ve değerli zamanınızı boşa harcamaya daha az eğilimli yapıyordu.

"Ne tür bir iç çamaşırı giyiyorsun?" diye sordu. "Ne? Neden?"

"Çünkü bana tarif edersen, bu zahmete değdiğine karar verebilirim."

En iyisi zararın neresinden dönersem kârdır diyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ona ters ters baktım.

Hiç rahatsız olmadan arkasını döndü.

Masada bizden aşağıda oturan babamı gördüm. Ne söylediğimizi duyması mümkün değildi çünkü Lee ona arkasını dönmüştü ve alçak sesle konuşuyordu. Yine de babam başını sallıyordu.

"Ne?" Babama ters ters baktım.

"Tanrım, bu çok esrarengiz. Tıpkı annene benziyorsun."

HERKES Burgundy Rose'un şovuna hazırlanmak için dağıldı, Ally Tex'in sorumluluğunu üstlendi, Lee beni Crossfire'ıyla eve götürdü.

Beau Jo'dan önce duş almıştım ama makyajımın çoğu Lee'de olduğu için süslenmemiştim. Üzerimi değiştirebilmek için yatak odasına doğru yürüdük ve Lee çantayı gördü.

"Bu da ne?"

Ne olduğunu ve onu paketlememin ne anlama geldiğini itiraf etmek istemedim. Lee yalanlarımın çoğunu anladığından ya da fermuarı açıp kendi görecek kadar ukala olduğundan, itiraf ettim.

"Senin evinde eşyalarım bitmek üzereydi, ben de daha fazla erzak paketledim."

Gözleri onaylarcasına kırıştı. Kolunu uzattı ve beni kendine çekti. Ve ağzı kulağımın altındaki deriye gitti.

"Korktuğunu gizlemek için bana kızmış gibi mi yapıyorsun?" diye mırıldandı.

Bütün vücudum kaskatı

kesildi. "Aptal olma."

Başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

"Haklısın. Pislik bir yorumdu." Vay anasını.

Buna ne cevap verdin?

"Yorgunum, uzun bir gün oldu," diye devam etti, eli burnunu gözlerinin arasına sıkıştırmak için yukarı kalktı.

"Sorun değil," dedim. "Ve hayır, sana kızgın değilim ya da kızgınmış gibi davranmıyorum. Ama makyaj yapmam gerekiyor ve tüm güzel eşyalarım senin evinde, bu yüzden Chez Burgundy'yi ziyaret etmem gerekiyor."

Beau Jo's için Lynyrd Skynyrd kıyafetimi tekrar giymiştim. Üstümü, dolabımın Sushi Den bölümünde bulunan ince siyah ipeksi, kısmen boncuklu, spagetti askılı bir şeyle değiştirdim. Bu sütyen gerektirmiyordu ve Lee yatağında kollarını başının arkasında kavuşturmuş, üzerimi değiştirmemi izlerken oldukça mutlu görüldüğünden (ve kendimi banyoya kilitleyen saf bir aptal gibi hissedeceğimden), Jennifer Beals'in Flashdance hareketini yapmak ve üstümü giydikten sonra sütyenimi çıkarmak zorunda kaldım. Kot pantolonu korudum ama kemeri yapay elmaslı olanla ve botları da ön kayışı boyunca jet boncuklar dikilmiş yüksek topuklu sandaletlerle değiştirdim. Bileğime yaklaşık iki düzine parlak siyah bilezik ve sallantılı küpeler ekledim.

İşim bittiğinde yatağa döndüm. Lee'nin beni izlediğini sandım ama uyuyordu.

Kalçasının yanına oturdum ve yatağın üzerinde ağırlığımı hissettiği anda gözleri açıldı.

"Neden dinlenmiyorsun?" diye sordum. "Gösteriden sonra geri geleceğiz."

Eli başının arkasından çıktı ve parmağı omzumdaki ipeksi kayışın üzerinde gezindi. "Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Bana dokunduğunda nefesim daha hızlı gelmeye başlamıştı. "Her şey yoluna girecek. Herkes orada olacak."

Gözleri benimkilere kilitlendi ve daha fazla bir şey söylenemeyeceğini anladım. Lee kararını vermişti.

Parmağı kayışa takıldı ve onu kendine doğru çekti. Ya direnecek ve kırılğan kayışın kopma riskini göze alacaktım ya da razı olacaktım. Üst kısmı sevdiğim için ona doğru eğildim.

Kolları beni çevreledi ve ellerimi göğsüne koydum. "Bu gece ne kadar sürecektir?" diye sordu.

Bunu düşündüm.

"Bir ya da iki gibi bitmiş olur. Ben sürüklenme görevindeyim, bu yüzden sonuna kadar kalmam gerekiyor."

Gözleri erimiş çikolataya dönmüştü ama şimdi sabırsızlıkla sertleşmişti.

"Seninle yatağında uyumaktan başka bir şey yapmayacağım, değil mi?"

Tanrım, umarım bu doğru değildir. Bu berbat olurdu. Artık birlikteliğimizi kabullenmeye başladığım için, bedensel sıvı alışverişi gibi henüz yapmadığımız bazı şeyleri dört gözle bekliyordum.

Konuşmak için ağzımı açtım ama gözlerindeki erimiş çikolata geri gelmişti.

"Cevap vermene gerek yok. Yüzün her şeyi söyledi." Harika.

Arka kapıdan çıktık ve bitişikteki kapıdan Tod ve Stevie'nin evine gittik. Arka kapılarını çaldım ve başımı içeri soktum.

"Yoo hoo!" Ben seslendim.

Stevie evin derinliklerinden içeri girmemiz için bağırdı ve biz de mutfığa girdik. Chowleena tıkırdayarak geldi ve başıyla bacaklarıma vurdu, sonra geri çekildi ve Lee'ye iki kez havladı, ön patileri her seferinde yukarı kalktı. Uyarısı bittiğinde onun da bacaklarına vurdu.

Lee'ye "Senden hoşlanıyor," dedim. Chowleena'nın kulaklarını kaşımak için eğildi ve ben de "Lee yanımda" diye seslendim.

Stevie kapı aralığında belirdi ve Lee'yi pervasızca ve dikkatle süzdü.

Sonra bana gülümseyerek onay verdi.

"Ben Stevie," dedi gözleri tekrar Lee'ye kayarak ve odaya girdi.

"Lee."

El sıkıştılar ve Stevie yanağıma bir öpücük kondurdu.

Chowleena b i r k e z daha havladı ve ardından poposu havalı bir şekilde sallanarak odadan çıktı.

Takip ettik.

Oturma odası ve yemek odası, dışarıdan bakacaklara karşı sıkıca kapatılmıştı. Burgundy Rose'un dönüşümü, çekilmiş perdelerin ve kapalı bir ön kapının ardına sıkıca gizlenmişti. Yemek alanı, New York'taki bir defilenin sahne arkası patlamış gibi görünüyordu. Yemek masasının üzerine dağılmış makyaj malzemeleri, iki ışıklı ayna ve üzerinde peruk olan üç köpük kafa vardı. Resmi elbiseler

Her renk ve kumaş sandalyelerin arkasına serpiştirilmişti. Payetler parıltıyor ve tüyler tavandaki vantilatörün esintisiyle hafifçe sallanıyordu. Ayakkabılar her yerdeydi.

Tod yarı çıplaktı. Üzerinde külotlu çorap olan bir bornozla oturuyordu ve bornozun altında kız figürünü çoktan ayarladığı belliydi. Saçları peruk için hazır bir takke içindeydi, temel makyajı ağırdı ve gözleri çoğunlukla yapılmıştı. Parmaklarından örümcek şeklinde bir takma kirpik ve dudaklarından sarkan bir sigara vardı.

Dumanların arasından gözlerini Lee'ye dikti.

"Hiç kimse, ama hiç kimse, ama Indy'nin Yakıcı Aşk Hunk'ı beni bu şekilde görmeye izin veremez. Konuşursan, ölürsün."

Bu boş bir tehditti ve herkes bunu biliyordu. Birincisi, Lee kime söyleyecekti? İkincisi, Lee herkesin kışını tekmeleyebilirdi.

"İçki isteyen var mı?" Stevie, her zamanki gibi iyi bir ev sahibi olarak boşluğa doğru konuştu.

"Makyaja ihtiyacım var. Eşyalarım Lee'de," dedim Tod'a.

Tod sigarasını ağzından çıkardı ve yemek masasını işaret etti.

"Benim olan senindir."

Burgundy'yi BJ's Carousel'e götürmek neredeyse bir saat sürdü. Sadece sahne almıyordu, aynı zamanda sunuculuk da yapıyordu.

birkaç elbise değişikliği. Stevie ve ben Tod'un gösterdiği elbiseleri dikkatlice giysi çantalarına yerleştirdik. Onları -üç peruk, altı kutu ayakkabı, Louis Vuitton marka bir acil durum erzak çantası (kaçma ihtimaline karşı ekstra hortum, sigara paketleri, çakmaklar, bilezikler, küpeler, kolyeler ve diğer aksesuarlarla dolu küçük çantalar, tırnak cilası çıkarıcı, vb) ve Tod'un kozmetik ürünleriyle dolu, elik muhafazalı devasa MAC takım çantasını- CR-V'ye taşıdık.

Lee ve ben Tod ve Stevie'nin peşinden BJ's in the Crossfire'a gittik. Bar Broadway'deydi, dükkânımın yaklaşık bir mil kadar güneyinde, I-25 üst geçidini geçtikten hemen sonra. Küçük bir batakhaneydi ama karanlık olduğu ve küçük sahnedeki Diva Queens barı canlandırdığı için bunu anlayamazdınız.

Hepimiz Burgundy'nin eşyalarıyla dolu olarak arka kapıdan girdik ve soyunma odası olarak ayrılmış küçük bir alana girdik. O kadar dumanlıydı ki göz gözü görmüyordu ve içerisi drag queenler, partnerleri, ibneler ve diğer takılanlarla doluydu. İçeri girer girmez erkek, kadın ya da kraliçe herkes dönüp Lee'ye baktı.

"Yüce İsa," diye nefes aldı üç adım ötede duran Shania Twain benzeri bir kadın, aç gözlerini Lee'ye dikmişti.

Burgundy, "O heteroseksüel, o alındı ve eğer dönerse, ilk benim hakkım var," diye duyurarak ilerledi.

Stevie yükünü boşalttı ve Lee elindeki giysi torbasını ona uzattıktan sonra bana dönüp teklif etti,

"Sana bir içki getireyim."

"İyi fikir. Gitmezsen üzerine atlarlar ve elbiselerini yırtarlar."

Lee yüzünü buruşturdu. "Bu hoş bir düşünce."

"Şaka yaptığımı sanmayın," dedim ona. "Eğer bana bir şey getirmenin sakıncası yoksa..." Ona içki siparişimi vermeye başladım ama sözümü kesti.

"Ne içtiğini biliyorum, Indy."

Panik beni yine hızlı ve şiddetli bir şekilde ele geçirdi.

Lee gülümsedi. Bu, büyütölmüş, sıcak ve samimi olması dışında Gülümseme'ydi. İnsanlar Gülümseme'yi gördüklerinde gizlice izledikleri açıkça ortaya çıkınca odadaki tüm hava çekildi. Benim tepkim hem alt bölgelerimin titremesi hem de göğüslerimin şişmesi şeklinde oldu.

Lee'nin kolu bana dolandı ve dudakları hızlı bir öpücük için benimkileri buldu.

"O kadar korkmuş görünme. Seni yemeyeceğim," diye mırıldandı ve sonra eli kışımından aşağı kaydđ ve sözlerini yalanlayan bir vaatle kalçalarımı onunkilere bastırdı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

O gitti ve seyircilerimizin yarısı kendilerini yelpazeliyor, diğer yarısı da pantolonlarını düzeltiyordu.

Stevie ve ben Burgundy'yi ayarladık. Bara girdiğimde ortalık karışmıştı. Savage/Nightingale grubu önde ve ortada bir masa buldu. Herkes

tıka basa doluydu. Andrea çocuklarını bir bebek bakıcısına emanet edip kocasını gelmeye zorlamıştı ve kocası Gökkuşığı Toplantısındaki bir Cumhuriyetçi kadar rahat görünüyordu. Öte yandan Tex için bu, ofiste sıradan bir gündü. Rahat bir şekilde oturuyordu, ayakları muhtemelen birinin kıcını dinlendirmek için kullanılabilecek bir sandalyenin üzerindeydi, ama kimsenin bunu isteyecek cesareti yoktu.

Diğer iki koltuk boştu, biri Stevie için, biri benim için, ikisinin önünde de içkiler vardı.

Lee masada değildi. O ve Hank sırtlarını girişteki duvara dayamış, ikisi de bira şişesini boynundan tutmuş, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, zahmetsizce ve bilinçsizce agresif bir heteroseksüellik sergiliyorlardı. Tıka basa dolu barda bile onlara geniş bir alan bırakılmıştı.

Gösteri geç başladı ve Burgundy çok fazla içki içen, sabırsızlanan ve bu konudaki düşüncelerini bağırarak birine biraz dudak verdi.

Tavsiyemi dinle, asla bir drag queen'e laf atma. Seni kıyma yaparlar.

Gösteri harikaydı, içkiler gelmeye devam ediyordu ve Stevie'yle ben kostüm değiştirme zamanının geldiğini anladığımızda kaçıyordum. Sahne arkasında Burgundy ve onun köpükten kalçalarını ağır, payetli bir fanteziden çıkarıp diğerine sokmak için mücadele eder ve masaya geri dönerdik. Grubumuz gösteri boyunca bahşış konusunda cömertti.

performansları, kraliçenin yanağına bir öpücük kondurmak için bir dolar uzatması ve kısa sürede favori haline gelmemizle tüm divaların ilgi odağı olduk.

Her şey iyi gidiyordu. Rahatlamıştım, mutluydum, eğleniyordum ve mermilerin havada uçuşmadığı, eğlenceli ve heyecanlı bir hayatı hatırlıyordum. Burgundy sahneye çıkıp sürpriz bir duyuru yaptığında beşinci baharatlı romumu ve diyetimi bitirmek üzereydim.

"Birçoğunuz onu tanıyor ve seviyorsunuz ve şimdi size neler yapabileceğini göstermek için onu buraya çıkaracağız. Bahşışlerinizi hazırlayın bayanlar ve baylar, geleneği bozuyor ve sahneye gerçek bir kadın getiriyoruz. Alkışlar India Savage için!"

Ne?

Vay
anasını.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

İşte o zaman duydum. Piyano ve yaylılar Barbra Streisand ve Donna Summer'ın "No More Tears" şarkısını başlatıyordu. Stevie ve Tod'un oturma odasında, soğuk köpüklü şarabı fazla kaçırdıktan ve Yahtzee maratonundan sonra Tod'la birlikte bu şarkıyı milyonlarca kez söylemiştik.

Seyircilerin önünde asla.

Asla.

Ally beni sandalyemden çekti. Marianne, Dolores ve Andrea beni trajik bir şekilde çok yakın olan sahneye doğru ittiler ve Stevie elime ölü bir mikrofon tutuşturdu.

Burgundy zaten Barbra mırıldanmasını yapmıştı, Donna "oo "mu dudak senkronizasyonu yapmaktan başka seçeneğim yoktu.

Sonra sahneye çıktım, yavaş bir giriş yaptım, Donna'nın romantik hayatında eksik olan şeyleri söyledim ve Burgundy'yi oynamaya çalıştım, kelimeleri ruhumun derinliklerinde hissettiğim gibi gözlerinin içine bakmaya çalıştım.

Sorun şu ki, tahta gibi kaskatı kesilmiştim ve disko kısmı geliyordu.

Lee izliyordu. Yapmak istediğim son şey, aralarında Liam Nightingale'in de bulunduğu yüz kişinin önünde sahnede dans etmek ve disko müziği eşliğinde dudak senkronizasyonu yapmaktı.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Bu hayır işi içindi. Hangi hayır işi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ne önemi vardı ki? Gevşemezsem ve hızlı olmazsam daha aptal görünecektim.

Bunun için hiçbir şey yoktu.

Barbra ve Donna armoni yaparken göz göze şarkı söyledik. Burgundy bana "Tanrı aşkına, topla kendini" der gibi baktı ve ben de utangaç rahatsızlığımı omuz silkerek geçiştirdim.

Burgundy, Barbra'nın uzun notasında her şeyini ortaya koydu, gözlerini hissederek kapattı ve elini boğazına götürdü. Bilerek kaskatı durdum, rahatsızmış gibi davrandım ve oradan başka bir yerde olmak istedim.

Disko vurduğunda, "ah "larım ortaya çıktı ve

rahatsızlıkla shuffl yaptım, sham'ı sürdürdüm.

Sonra kornalar çalmaya başladı ve ben de tüm gücümü topladım, kasıla kasıla yürüdüm, kalçalarımı salladım ve küçük

beyaz, kızgın bir Tina Turner gibi, Chowleena'yı gururlandıracak bir tavır sergiliyor.

Kalabalık çılgına döndü ve ayağa fırladı. Önde ve ortada tüm arkadaşlarımla ve ailemin olması yardımcı oldu, şovun içinde olduğumuzdan ve çoğu kişinin kafasının iyi olduğundan bahsetmiyorum bile. Kollarını kaldırdılar, parmaklarını bize doğru çevirdiler, bileklerini şaklattılar ve vücutları ritimle zıpladı.

Donna'nın sözlerini seyirciye ders vermek için kullandım, sonra Burgundy ve ben burun buruna birbirimize bağırarak, öfkeli sözlerle birlikte saçlarımızı salladık ve kalabalık nakaratı söylemeye başladı.

Barbra'nın şarkısıydı. Donna sadece tatlıydı, bu yüzden kalabalığın arasına daldım, belimden iki kat eğildim, elim kalçamdaydı ve bana dolarlarla yaklaştırmaya cüret eden insanların yüzlerine baktım, bahşiş benim Tanrı vergisi hakkımmış gibi ellerinden banknotları kaptım. Yüzümü alaycı bir kızgınlıkla buruşturdum ve tek bir öpücük bile vermedim. Hatta o kadar ileri gittim ki sandaletimin tabanını bir motorcunun göğsüne geçirdim ve onu kıkırdarak geriye doğru savurdum.

Kalabalık bağırarak, tezahürat yaparak ve kulakları sağır eden ıslıklar ve çığlıklar atarak bunu yedi.

Çok güzeldi ve hayatımda yaşadığım en büyük mutluluk heyecanıydı.

Disko yavaşladığında, Barbra'nın çok sinirlendiği ve sesinin gittiği o funky parçasına kadar olan kısımdı.

Pepper Rick'in odanın karşısında durup bana silah doğrulttuğunu gördüm.

Dondum kaldım.

Sonra, beynim vücuduma bunu yapmasını söylemeden, döndüm ve kendimi bir vücut çalımıyla fırlatarak Burgundy'yi yere düşürdüm. İkimizin de bahşiş paraları ve mikrofonları ellerimizden uçtu ve Burgundy erkekçe bir sesle "Ne oluyor lan?" diye bağırdı.

Kalabalık, bunun gösterinin bir parçası olduğunu düşünerek tezahürat yapmaya başladı, ancak silah sesleri duyulduğunda tezahürat çığlıklara ve bağırışlara dönüştü.

"Sürün," diye tısladım Tod'a. "Eğil ve buradan sürünerek çık."

Bardan silah sesleri yükselirken neredeyse sürünmeye başlayacaktık ki Tod'un üzerine atladım ve onu vücudumla sardım. Silah sesleri kesildiğinde, babam ve Malcolm'un sakin olmaya ve izdihamı durdurmaya çalışan insanlara bağırarak emir verdiklerini duyabiliyordum.

Tekrar sürünmeye başladık. Tek görebildiğim Tod'un payetli kıcıydı. Sahnede ağır ayak sesleri duydum ve aniden yukarı kaldırıldım. Yarı öfkeli, yarı ürkmüş bir çığlık attım ve dönerek uzaklaşmaya çalıştım ama beni kimin tuttuğuna bakamadan bir insan diskusu gibi sahneden aşağı fırlatıldım.

Havada uçtum ve hem onun hem de benim homurtularıyla Lee'ye çarptım; Lee sendelerken kolları bana dolandı

Kendini desteklemek için bir adım geri çekildi. Göz ucuyla, Lee'den önce sahneye (ve bana) ulaşmış olan Tex'i gördüm. Tex, tüm sahne dalışlarını sona erdirecek bir sahne dalışı gerçekleştirdi; hantal ağırlığı, yoluna çıkan talihsiz ve hazırlıksız insanları devirdi.

Bunu düşünmeye fırsatım olmadı çünkü Lee beni belimden tutup kapıya kadar taşıdı ve herkesi ya iterek, ya yumruklayarak ya da omzuyla çarparak yolumuzdan uzaklaştırdı.

Malcolm Kitty Sue'yu kapıdan dışarı ittiği sırada Hank'in Ally'yi benzer bir şekilde tuttuğunu gördüm.

Lee beni Ally'nin arabasına sürükledi, üstü açık yeni bir Ford Mustang. Hank, Ally'yi sürücü koltuğuna itiyordu. Lee beni yolcu tarafına itti.

"Indy!" Babam bir yerden bağırdı.

"Buradayım. Güvende," diye bağırdı

Lee.

Gözlerim babamı buldu ve işaret parmağını kaldırıp Lee'ye "adamımsın" dercesine şık bir hareket yaptığını fark ettim. Lee benimle konuşmaya başlarken o da Malcolm ve Kitty Sue'nun yanına bindi.

"Burada kalın, kapılarınızı kilitleyin, yerde kalın ve gözden uzak olun."

Ona döndüm. "Tod, Stevie, Tex. Ohmigod, Andrea bir anne!"

Ama o dinlemiyordu. Kapıyı çarptı ve BJ'e geri koştu.

"Ve şimdi de sen," diye fısıldadım, onun gidişini izlerken. Ally'nin eli benimkini tuttu.

"O iyi olacak," dedi. "Biliyorsun, birinin annesini ve bir travestiyi kurtarmak için geri dönmeyecek bir adam bile istemezsin."

Bu doğrudu.

Eli benimkinden boynuma doğru gitti ve beni aşağıya doğru itti ve gövdem Lee'nin bana taktığı emniyet kemerinin sınırlarını keşfetti.

"Sana neler olduğunu anlatayım," diye teklif etti.

Kendimi saklamak için olabildiğince öne eğildim. Kapıların kilitlendiğini ve hızlı bir kaçışa ihtiyacımız olması ihtimaline karşı arabayı çalıştırdığını duydum. Ally'nin Duke ve Dolores'i sayışını dinledim, onlar da domuzlarıyla kükreyerek uzaklaştılar. Marianne, onu doğrudan arabasına götüren Hank'le birlikte dışarı çıktı. Andrea, Lee'yle birlikte dışarı çıktı, arkasından da Andrea'nın kocası geliyordu. Lee içeri girmeden önce onların minibüslerine bindiklerinden emin oldu. Tex kendi gücüyle dışarı çıktı, ama bu Ally'nin "Ah-oh, sanırım yine kanaması var" demesini de içeriyordu. Neredeyse ayağa fırlayacaktım ama eliyle boynuma dokunarak beni tuttu.

Kilitler açıldı. Koltuğumun arkası eğildiği için daha da öne doğru bastırıldım. Emniyet kemeri sınırlarına kadar gerildi ve göğsümü kesti ve Tex kendini arkaya attı.

"Vay anasını, gey barda kıyamet kopuyor!" diye bağırdı.

Uzandım ve kapıyı kapattım. Kilitler tekrar açıldı ve başımı çevirip bulunduğum pozisyonda elimden geldiğince geriye baktım.

"İyi misin?" Tex'e sordum.

"Sanırım seni fırlatırken ya da dalış yaparken bir yerimi yırttım, ya da belki şu deri giyen adamla kavga ettiğimde. Fark etmez. Kendimi harika hissediyorum! İçerisi cehennem gibi. Çılgınlık!" Durdu, öne eğildi ve ön camdan dışarı baktı. "Hey, bu beni vuran adam!"

Kafamı kaldırdım ve Pepper Rick olduğunu gördüm.

İçinde insanlar olan bir arabaya doğru koştu, küçük bir Mini. İnsanlar barı terk etmiş ve kaçmaya çalışıyorlardı. Rick'in sürücüyü arabadan çekip çıkarmasını, yolcunun da kendini diğer taraftan dışarı atmasını izlerken siren seslerini duyabiliyordum. Rick direksiyona geçti ve lastik yaktı.

"Hadi! Hadi, hadi, hadi!" Tex bağırdı ve Ally tereddüt etmedi, o da lastik koydu.

Başımı ona çevirdim.

"Ne yapıyorsun?" Bağırdım.

"Kaçamaz!" diye bağırdı.

Başımı çevirdiğimde Terry Wilcox'un adamları Goon Gary ve The Moron'u BJ'den çıkarken gördüm.

Tanrım, sanki Indy İşkence Takımı toplantısı gibiydi.

Sonra Ally otoparktan çıkmaya çalışan bir arabanın etrafından dolanıp kaldırımdan atlayarak Broadway'in güneyine doğru hızla ilerlerken, kuzeye giden iki şeride sapıp bir arabanın önünü keserken ve güneye doğru gelen bir ekip arabasının önüne çıkarken artık hiçbir şey fark edemiyordum.

Polis arabası BJ's'e dönmek üzereydi ama Mustang'in arkasından Broadway'e geri döndü.

"Kenara çek, bırak polisler alsın onu," dedim. "Asla olmaz! Bu adam beni vurdu!" Tex bağırdı.

Ally zaten dinlemiyordu. Broadway'de hızla vites değiştirerek aşağıya indi ve hızını hiç de güvenli olmayan seviyelere çıkardı.

"Ally, kenara çek!" Çığlık attım.

"İki araba önünde. Geç! Geç!" Tex bağırdı.

Kuzeye giden, ışıkları yanan ve sirenleri çalan iki ekip arabasının yanından geçtik. Biri gıcırdayarak durdu ve arkamızda u-ie yaptı.

"Durun artık! Daha fazla polis var, kaçamayacak!" Bağırdım.

"Durmayın!" Tex bağırdı. "Asla ölme!"

Barlara ve kulüplere çantam olmadan giderdim, genellikle para, kredi kartları, ehliyet ve dudak parlatıcımı ön cebimde, cep telefonumu ise sırtımda taşırdım. İşte şimdi cep telefonumun çaldığını duyduğumda kıcımda titreştiğini hissettim.

Cebimden çıkardım ve LEE ARIYOR yazısını okuyacak kadar gözlerimi yoldan ayırdım.

Tex, "Önümüze araba çıkmasın, çarpın!" diye bağırırken kapıyı açtım. İşte bu kadar!"

"Ona çarpma!" Çığlık attım. "O başkasının arabasında."

Ally dinlemedi. Pepper Rick'e çarptık, Ally bizi düzeltmeden ve "Doğru!" diye bağırmadan önce mide bulandırıcı, kontrolden çıkmış bir şekilde bir yandan diğer yana sallandık.

Çığlık atamayacak kadar korkmuştum.

"Indy," Lee'nin sesini kulağımda duydum ve hücreyi oraya koyduğumu fark etmedim.

"Öyle mi?" Gerçekte olduğumdan daha sakin bir sesle cevap verdim. "Bir daha vur kızım," diye teşvik etti Tex.

"Neredesin lan sen?" Öte yandan Lee'nin sesi sakin gelmiyordu.

Kuzeye giden bir başka polis arabası gıcırdayarak durdu ve u-ie yaptı. Arkamıza baktım, peşimizde sirenleri çalan ve ışıkları yanan üç ekip arabası vardı. Görünüşe göre arkada başka arabalar da vardı, kovalamacanın üyeleri. Ve içlerinden biri Lee'nin Crossfire'ına çok benziyordu.

Tekrar öne döndüm ve Lee'ye cevap verdim. "Pepper Rick'i gördük, onu takip ediyoruz. Broadway'den güneye gidiyoruz."

Bir araba yanımızdan hızla geçti, içinde Terry Wilcox'un adamları varmış gibi görünüyordu. Pepper Rick'in önünde sarsıldı ve frene bastı. Biz de dahil olmak üzere arkasındaki herkes frene bastı ve kaçınma manevrası yapmaya başladı. Ally'nin Mustang'i birkaç kez daha mide bulandırıcı bir şekilde yalpaladı ve sonra hepimiz hızlandık, Pepper Rick ve Coxy'nin adamları bir NASCAR pistindeymiş gibi önümüzde yer kapmaya çalışıyorlardı. Neyse ki Broadway'deki herkes arkamızdaki ekip arabası yüzünden iyice kenara çekilmişti.

Lee'nin kulağıma "Kenara çek," dediğini duydum.

"Beni dinlemeyecek," dedim Lee'ye. "O ve Tex bir görevde."

"Indy, Ally'ye kenara çekmesini söyle..." diye tekrarladı Lee. "Ally," dedim, "Lee kenara çekmeni istiyor."

"Yapamam," diye karşılık verdi Ally. "Bunu yapamam. Kaçamayacak. Sana ateş etti."

O anda aklımı kaybettim, telefonu kulağımdan çektim ve "Kenara çek, Allah kahretsin!" diye bağırdım.

Willie Moses'ın direksiyonda olduğu bir ekip arabası yanımıza geldiğinde Englewood'a iyice yaklaşmıştık. Yolcu koltuğunda oturan Brian Bond'un bize el kol hareketleri yaptığını gördüm, yüzü inanmayan bir öfke maskesiydi. Ally ona bakmak için başını çevirdi ve Mustang'in kontrolünü kaybetti.

Önce sağa sonra sola savrulduk, neredeyse Willie ve Brian'ın yanından geçiyorduk. Willie bizden kaçtı, ileri

fırladı ve sonra biz

arabalar karşıdan geliyor, savruluyor ve kornalarını çalıyorlardı.

İnanılmaz bir şansla, eski, kullanılmayan bir arsaya girdik, bir zincir bağlantı itini yıktık, üzerinden geçtik ve sonra beton bir levhaya çarptığımızda parçalanarak, kemiklerimizi sarsarak durduk.

ON DÖRT

ARAMA MI YAPIYORDU?

U arpışma sırasında hava yastıkları patladı.

Birkaç saniye şaşkın şaşkın oturdum, zihnim otomatik olarak herhangi bir hasarı değerlendirmek için vücut envanteri yapıyordu. İyi olduğumu fark ettiğimde hava yastığından uzaklaştım ve "Herkes iyi mi?" diye sordum.

Ally bir şeyler mırıldandı. Arka koltuktan bir homurtu geldi ve kapım kırılarak açıldı.

Bir çakının çantayı deldiğini ve çantanın hemen söndüğünü gördüm. Bir el göğsümdeydi ve hava yastığının kaybolmasıyla öne doğru çökmemem için beni koltuğa doğru tutuyordu. Emniyet kemerim bir yere gitmeme izin verecek değildi; çarpma anında büzülmüştü ve göğsüm beni öldürüyordu. Lee kapıda yanıma çömelmişti.

"İyi misin?" diye sordu, gerçi kendisi de bunu anlamaya çalışıyordu, elleri uzuvlarımda geziniyor, gözleri vücudumu tarıyor, derimden dışarı taşan kan ya da kemik olup olmadığını araştırıyordu. Boş arsayı aydınlatan ışıklarda, yüzünün öfke ve endişeyle sıkıştığını görebiliyordum.

Hank diğerk taraftaydı. Ally'nin çantası düzdü ve o da aynı şeyi yapıyordu.

"Evet, sanırım öyle," dedim Lee'ye.

Hank, Lee'ye "Onları arabadan kurtarmamız gerek," dedi.

Lee bana doğru uzandı ve tokamı çözdü. Çıkmama yardım etti ve beni arabadan uzaklaştırıp caddeye doğru yürüttü. Bu zamanı kafamı toparlamak ve başıma gelen yeni ağrı ve sızıları değerlendirmek için kullandım. Cep telefonumu kapattım ve cebime geri koydum.

Ally ve Tex beş adım ötede duruyorlardı, Tex ayaklarını yere vuruyor, nedense kollarını oynatmadan savaş dansı yapıyormuş gibi görünüyordu. Sapanının omzunda bir kan lekesi vardı. Neyse ki üzerimizdeki tek kan buydu.

Bir anda ikisini de öldürmeye karar verdim.

"İkiniz de delisiniz!" Öldürmeye ya da en azından sakat bırakmaya niyetli bir şekilde ileri atılarak bağırdım. "Bizi öldürebilirdiniz!"

İki adım atmıştım ki bir kol ortama dolandı, beni yakaladı ve geriye doğru çekti. Lee'nin vücuduna çarpmıştım ama yine de kollarımı pompalayarak ve ayaklarımı yere vurarak ilerlemeye çalıştım.

"İnanamıyorum, inanamıyorum, az önce bunu yaptın," diye bağırdım Ally'ye. "Sen delisin. Tamamen delisin! Aklından ne geçiyordu?" diye bağırdım.

"Kaçacaktı!" Ally geri bağırdı.

"Kimin umurunda!" ılık attım.

"Umurumda!" Ally ılık atarak karşılık verdi.

"Pek akıllıca değildi." Hank kızgın bir sesle söze karıştı. Aslında sesi, yüzü ve vücudu sadece öfkeyi değil, güçlükle kontrol edilebilen bir hiddeti de haykırıyordu.

Ally bana ters ters baktı. Başını Hank'e çevirdi ve sonra saf bir öfke dolu nefes verdi. "Indy'ye ateş etti! Hem de iki kez! Onu kaçırdı. Kaçmasına izin vermeyeceğim. Bana bir rahat ver. Ben bir Nightingale'im. İkinizden biri," diye Hank'i ve sonra Lee'yi işaret etti, "arabada oturuyor olsaydınız ve bir fırsat görseydiniz, hiç düşünmeden alırdınız. Ne yani? Kız olduğum için yapamaz mıyım?"

Tamam, haklı olduğu bir nokta vardı.

Ona ulaşmak için çabalamayı bıraktım.

"Ve sen." Beni işaret etti. "Biri bana, babana ya da herhangi birimize bunları yapsa ve sen direksiyonun başında olsan ve onu yakalama şansın olsa, tereddüt eder miydin?"

Hmm, bir başka mükemmel

nokta. Dudağımı ısırdım.

Son birkaç gündür yaşanan olaylara kendimi kaptırdığım için, sevdiğim ve beni seven insanların olup bitenler hakkında ne hissettiklerini düşünmeyi bırakmamıştım.

Böylece ayağımı diğer ayakkabının içine soktum ve bana verdiği his çok güçlüydü. Gözyaşlarım boğazıma kadar geldi ve onları geri yuttum.

"Ally, kızım," diye fısıldadım.

Ally'nin işi bitmemişti. "Ben belalı bir polis değilim ya da belalı..." Lee'ye baktı, "her ne isen, ama üzerime düşeni yapma şansım olursa, yaparım. Yani o adam 'No More Tears'ı yarıda kesti. Burgundy ve Indy orada ortalığı kasıp kavuruyordu. Bir şeyler yapılmalıydı!"

Lee arkamdan, "Sanırım meramını anlattın," dedi. Kolu hâlâ bana sıkıca sarılıydı.

Otoparka bir araba yanaştı ve babam, Malcolm ve Kitty Sue oradaydı.

Malcolm arabadan dışarı fırladı, sevdiklerinin nefes alıp almadığını ve sağlıklı olup olmadığını kontrol ettikten sonra Ally'ye kükredi, "Bana az önce yüksek hızda bir kovalamacaya katılmadığını söyle!"

Hank, "Bu zemini aştık," diye paylaştı.

Lee beni bıraktı ve babamın kollarına attı. Babam bana sarıldı ve alnımdan öptü.

"İyi misin?" Babam sordu. "Evet," diye cevap verdim.

Bir ekip arabası yaklaştı ve Jorge ile Carl oradaydı. Carl arabadan fırladı, yüzü öfkeliydi.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye bağırdı Ally'ye.

Belli ki bu gece Ally'nin gecesi olmayacaktı.

Yine de itiraf etmeliyim ki Carl'ın bu kadar üzgün olmasını biraz ilginç buldum.

Hmm.

Jorge daha yavaş çıktı, yüzü sabitti ve çok az duygu gösteriyordu. Lee'ye, babama ve bana yaklaştı.

Jorge, "Neler olduğunu bilmiyorum Nightingale, ama bu iş bitene kadar Indy'yi güvenli bir eve koymayı düşünmelisin," dedi.

Lee bu konuda hiçbir yorum yapmadı. Ally ve Carl birbirlerine bağıryorlardı ve babam sıkı sıkıya sarılıyordu. Lee ve Hank telefon görüşmeleri yapmaya başladı, Jorge not defterini çıkardı ve hepimiz açıklamalar yaptık.

Ally'nin Mustang'ini çekmek için bir tamirci geldikten sonra Lee beni Crossfire'a bindirdi. Carl arabada oturmuş, elinde telsiz mikrofonu, rapor veriyordu. Tex, Carl ve Jorge ile birlikte onu hastaneye götürüp yeniden dikiş attıracaktı. Ally ve Hank, Malcolm'la birlikte Hank'in cipini almak üzere BJ'ye geri dönüyorlardı.

Lee Broadway'de kuzeye doğru ilerlerken herkese el salladım.

Lee'ye "Güvenli bir eve gitmek istemiyorum," dedim.

"Güvenli bir evdesiniz. Daire güvende. Sadece oradan ayrılmaya devam et."

Son cümleyi söyleme şeklini beğenmedim.

"Beni yine yatağa kelepçelemeyi mi düşünüyorsun?"

Hiç tereddüt etmedi. "Evet."

Harika.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye uyardım.

"Bunu düşünmek yapmakla aynı şey değil. Sen bir güvenlik sorunu. Seni güvende tutarken, seksi iç çamaşırlarına girme şansımı azaltmamalıyım ya da daha önemlisi, seni onlardan kurtarmalıyım."

Lee'nin bu meydan okumaya hazır olduğunu düşünmüştüm. En azından öyle umuyordum.

"Bu arada, orada iyi performans gösterdin," dedi Lee. "Özellikle adamın göğsüne tekme attığın kısmı çok beğendim. Klas."

Harika.

En azından sesi eğlenme ve hayranlık karışımı bir tondaydı.

Eve vardığımızda Lee bizi içeri aldı ve ona herkesin iyi olduğundan emin olmak için telefon görüşmesi yapmam gerektiğini söyledim.

Telefonumla balkonda durdum ve Lee benim sormama gerek kalmadan bana üç ibuprofen ve bir bardak su getirdi. Onları içmemi izledi, bardağı aldı ve sonra ortadan kayboldu.

Vay anasını.

Bu birliktelik işinde çok iyiydi. Önce Tod ve Stevie'yi aradım.

Evdeydiler, güvendeydiler ve belki biraz korkmuşlardı ama bana kızgın değillerdi. En azından Tod değildi. O daha çok sahnedeki gösterimizi incelemekle ilgileniyordu.

"Kızım, kıçlarını tekmeledik. Ayaktaydılar. Tezahürat yapıyorlardı. Alışverişe gitmeliyiz. Sana mini Bordo kıyafetler almalıyız. Bu şovu yola çıkarmalıyız!"

Andrea ve Marianne de güvendeydi, ancak Andrea'nın kocası artık benimle dışarı çıkmasına izin verilmediğini söyledi, bu da kavgaya neden oldu çünkü kimse Andrea'ya ne yapmasına izin verildiğini söylemedi. Hiç kimse. Bon Jovi'nin büyük ve görkemli solisti ve Andrea'nın hayalindeki adam Richie Sambora ona bir emir verebilirdi ve o da ona siktir olup gitmesini söylerdi.

Duke bunun çok komik olduğunu düşündü. Dolores Çarşamba günü kızlar gecesinden vazgeçmeyi düşünüyordu.

Telefonumu kapattım ve yatak odasına girdim. Lee dün gece yattığı pozisyondaydı; sırtüstü yatıyordu, göğsü çıplaktı, çarşaf neredeyse beline kadar iniyordu. Işık açıktı ama bu kez elinde bir kitap yoktu ve derin bir uykudaydı.

Onu uyurken gözlemlemek için hiç zamanım olmamıştı ve farklı görünüyordu. Eski, Özel Harekât öncesi Lee'ye benziyordu, sertliği ve korkutuculuğu gitmişti, sadece... Lee.

Onu öpmek istedim, gerçekten öpmek istedim. Orada uzanmış uyurken iyi görünüyordu. Cidden iyi. Ağzında eriyecek kadar iyiydi.

Bunun yerine yüzümü temizledim, dişlerimi fırçaladım ve Night Stalker tişörtümü giydim. Kapının kilitli ve balkona açılan sürgülü kapıların emniyetli olduğunu iki kez kontrol ettim. Parmak uçlarımda Lee'nin yattığı tarafa gittim, ışığı kapattım ve sonra yatağın kendi tarafına geçip onu uyandırmamak için dikkatlice yatağa girdim.

Kendime tekrar tekrar Lee'yi uykusunda tekmelemeyeceğimi ya da ona vurmayacağımı söyledim. Bu, kurşunların uçuştığı ve hayatımın tamamen kontrolden çıktığı düşüncelerini bastırmama yardımcı oldu.

Uyandığımda bir el külotumun içinde kıcımlı avuçluyor, diğeri de gömleğimin altında göğsümün yan tarafını okşuyordu. Lee'nin yarı üstünde, yarı dışında yayılmıştım, yüzüm boynuna gömülmüştü.

"Uyanık mısın?" diye sordu.

Yarı uyarılmış halimi uykulu bir şekilde değerlendirerek başımı salladım.

Eli hemen göğsümü avuçlamak için hareket etti, başparmağı meme ucunda kayıyordu. İçimden bir elektrik atışı geçti ve yarı uyarılmışlığımın "yarı" kısmı uzak bir anı oldu.

Ona bakmak ve "kahve", "diş macunu" veya "daha fazla" gibi bir şey söylemek için başımı eğdim ve ağzı

Benim.

Beni kaldırdı, böylece tamamen onun üzerine yayılmıştım. Eli iç çamaşırimdan çıktı ve iki eli de yanlarıma gitti. Ağzı benimkinden ayrıldı ve sonra bir anda Night Stalker tişörtü kayboldu.

Lee ile ten teneydik. Bir an aşırı panikle karışık bir sevinç hissettim ve hangisine hükmedeceğime karar veremedenden sırt üstü döndüm ve Lee üzerimdeydi.

İlk başta ağzımı öpüyordu, elleri her yerdeydi, nazik ve tahrik edici bir şekilde sıyrıyordu. Sonra ağzı benimkini terk etti. Ellerini takip ederek boynuma, boğazıma, göğüslerime, karnıma gitti ve sonra...

Yikes!

Beni oradan öptüğünde, ağzı külotumun üzerinde gezinirken kalçalarım şokla sarsıldı.

"İyi misin?" diye mırıldandı bana karşı.

"Evet" diye mırıldandım ama zihnim "Evet, evet, binlerce kez EVET!" diyordu.

Parmak uçları iç çamaşırimın kemerine girdi ve yakın olduğumuzu biliyordum, çok, çok yakın. Ya da en azından ben yaklaşmıştım. Panik kayboldu, sevinç ve tahrik kontrolü ele geçirdi ve ellerim hareket etti, parmaklarım saçlarına daldı.

Sonra kapı zili çaldı, üç hızlı atış, üç uzun atış, üç hızlı atış.

Lee hemen yaptığı işi bıraktı ve yanıma geldi.

"Siktir!" diye patladı. "Tanrım, özür dilerim.

Gerçekten üzgünüm." Ayağa kalktı ve çıplak bir şekilde odadan çıktı.

Orada yatıyordum, yarı çıplak ve tamamen şoktaydım. Yine engellendim.

Bu nasıl bir şanstı? Bu ilahi bir müdahale miydi?

Yuvarlandım. Ağrıyan bedenimin gecikmiş bir protestoyla haykırdığını hissettim, yerden atılmış tişörtümü aldım ve üzerime geçirdim. Onu indirdiğimde Lee odaya geri dönmüştü.

"Adamlarımdan biri vuruldu," dedi bana.

Tüm ağrı ve sızılarım geçti ve yataktan fırladım.

"Aman Tanrım."

"Bobby ve Matt geliyorlar. Duşa girmem gerekiyor. Onları içeri alır mısınız?" diye sordu ve banyoya girerek gözden kayboldu.

Mutfağa koştum, dolapları karıştırdım ve kapı çalındığında kahveyi hazırladım.

Gözetleme deliğinden dışarı baktım ve Bobby ile Matt'i içeri aldım. Acımasız görünüyorlardı.

"Siz iyi misiniz?"

Başını sallıyor,

tek kelime

etmiyor.

"Kim o? Nasıl biri?" Devam ettim.

"Çelik yelek giyiyordu. Zırh delici mermiler." Matt'in tüm söylediği buydu. Matt'in söylemesi gereken tek şey buydu.

"Olamaz." Mutfağa doğru koşuşturdum. Lee'nin seyahat kahve fincanları koleksiyonu vardı, kesinlikle hareket halindeki bir adam, etrafta takılıp kahvesini yudumlayan biri değil. Üç tanesini indirdim ve sordum, "Kahvaltı yaptın mı? Kahvaltı ister misin? Hızlıca tost yapabilirim."

Bobby sert dudaklarını zorlayarak, "Aç değilim," dedi.

Hepimiz orada durmuş birbirimize bakıyorduk. Hiçbir şey yapmadan duramazdım, bu yüzden cezveyi çıkardım, bir seyahat kupasını musluğun altına sıkıştırdım ve diğer iki kupayı kahve ile doldurdum. Lee saçları ıslak ve yeni tıraş olmuş halde içeri girdiğinde kapaklarını kapatıyordum.

"Haydi gidelim," dedi ve Matt ile Bobby hareket etmeye başladılar.

Kahveyi dağıttım, son fincanı musluğun altından çekip çıkardım ve cezveyi tekrar altına fırlattım, Lee'nin arkasından takip ederek üstünü vıdaladım.

Kendimi aptal ve işe yaramaz hissederek kapıdaki Lee'ye "Burası dolu değil," dedim.

"Sorun değil." Onu yakaladı.

"Bir şey öğrendiğinde beni ara."

Beni öpmek için hızla eğildi ve sonra gitti.

STEVIE ve ben bir gece önce Burgundy'yi toplarken, Lee benim evime gitmiş ve benim

anta. Dün gece daireye getirmişti. Bu iyi oldu. Giyecek yeni kıyafetlerim vardı ve erken olduğu için Fortnum's'a gidip açılıŐa yardım edebilirdim. Pazartesi kahvesi krizi, Lee'nin Şu anki faaliyetlerini ve bu adam her kimse bana yardım etmek için bir Şey yaparken vurulduğu korkusunu aklımdan uzaklaŐtıracaktı.

Ben Lee'nin Crossfire'ını alırdım. Onun için sorun olmayacağından emindim.

Duş aldım, kahve ve ibuprofen içtim. Saçımı kendi kendine kurumaya bırakmaya karar verdim, mutlu bir makyaj yaptım ve sonunda solmaya başlayan morluğa bakmamaya çalıştım. Göğsünde Starsky ve Hutch'ın arabası izgili Domates'in resmi olan sarı tişörtümü giydim. Solmuş kot pantolonumu, kırmızı kemerimi ve kırmızı kovboy çizmelerimi giydim ve kendimi garaja attım.

Crossfire'ı kullanmanın tam bir cennet olduğundan emindim ama zihnim bunu algılayamayacak kadar çok  ple doluydu. Polislerin dün gece Pepper Rick'i yakalayıp yakalamadıklarını bilmiyordum. Aksiyon adamı Lee'nin bir hastanenin bekleme odasında sıkışıp kaldığını ve bekleme sona erdiğinde neler öğrenebileceğini düşünmek hoşuma gitmiyordu. O günün neler getirebileceğini düşünmek istemiyordum.

Saat yediyi on geçiyordu. AçılıŐ saatimiz yedi buuktu ve arabayı sürerken Jane'in d kk nının dışında durmuş kaldırıma baktığını gördüm. Crossfire'ı hemen  n tarafa park ettim ve dışarı çıktım, gözlerim kıpırdamayan Jane'deydi.

Sonra onun baktığı yere baktım ve durdum.

Pepper Rick Fortnum'ın kapısında uzanıyordu. Kapı köşeye doğru bir açıyla açılıyordu ve Rick kıcını kaldırıma dayamış, omuzları ve kafasından geriye kalanlar kapımıza yaslanmıştı. Ölmüştü, ölmüştü, ölmüştü, tıpkı Tim Shubert gibi, tek fark beyninin dağılmamış olmasıydı.

"Jane, tatlım, oradan uzaklaş," dedim sessizce.

Kıpırdamadan duruyordu ve elinde cep telefonu olduğunu fark ettim.

"Jane," dedim biraz daha yüksek sesle, dikkatini çekmeye çalışarak.

Zıpladı. Cep telefonu elinden fırladı, havada uçtu ve Pepper Rick'in göğsüne çarparak elinin yanına düştü.

İkimiz de hücrenin uçmasını, yere inmesini ve yerleşmesini izledik.

"Tüh," dedi Jane ve sanırım yeni bir telefon almak için zihinsel bir karar verdiğini gördüm.

Çantamdan cep telefonumu çıkardım, kimi arayacağımı düşündüm ve Hank'te karar kıldım.

"Öyle mi?" diye cevap verdi.

"Um, ben Indy. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Fortnum'ın kapısında uzanan ölü bir adam var."

Sessizlik.

Duke köşeyi dönünce Jane ve benim gözlerim ona döndü. Yüzü selamla aydınlanmaya başladı, gözleri aşağı kaydı ve kısa bir süre durdu.

"Lanet olsun!" diye gürledi.

"Duke az önce geldi," dedi Hank kulağıma. "Evet."

"Birini bulacağım. Bu ölü adamı tanıyor muyuz?" Hank sordu.

"Bir daha kaçırılma konusunda endişelenmeme gerek yok," dedim cevap olarak.

Hank bağlantıyı kesti ve Duke bana baktı. "Bir arama mı yapıyordun?"

Gülmek istedim, sonra bu düşünce tam olarak oluşmadan ağlamak istediğime karar verdim. Hanım evladı olmadığım için ağlamak benim için bir seçenek olmadığından, çığlık atmak istediğime karar verdim.

On beş dakika içinde mekân Hank, babam ve Malcolm da dâhil olmak üzere polisler tarafından kuşatılmış ve olay yeri kayda alınmıştı. Aval aval bakanlar ve kahve müşterileri üniformalılar tarafından uzaklaştırılıyordu.

Kenarda durdum ve telefon rehberimde Lee'ye kadar ilerledim ve numarasını tuşladım.

"Her şey yolunda mı?" diye selamladı.

"Ofisinden haber almışsındır," diye cevap verdim, komando kartelinin arkasındaki gizemli güçlerin çoktan

onu son maceramdan haberdar

ettim. "Ofisimden ne duydun?"

Oopsie.

"Sizi rahatsız etmek istemem ama ofisiniz polis bandından duymadan önce size söylemem gerektiğini düşündüm. Pepper Rick'in cesedi bu sabah Fortnum's'ın kapısına bırakıldı."

Sessizlik, sonra, "Bir

hediye." "Ne?"

"Birazdan orada olacağım."

"Lee, yapmak zorunda değilsin-" ama bağlantıyı kesmişti.

Jimmy Marker yanıma geldi ve birkaç soru sorduktan sonra eliyle gözlerini sildi.

"Indy, benden bir şey saklamadığını söyle."

Tex vurulduktan sonra Jimmy'ye hastanede her şeyi anlattım, Rosie'yi, esrarı, elmasları, Terry Wilcox'u, her şeyi. Şey, her şeyi değil. B ve E'yi atladım, yani neredeyse her şeyi. Anlatacak bir şeyim kalmamıştı ve Jimmy sinirlenip sabırsızlanmaya başladıysa benim yerime geçmeliydi.

"Jimmy, deli olabilirim ama aptal değilim ve sen ne düşünürsen düşün, doğruyu yanlış ayırt edebiliyorum. Sana hastanede bildiğim her şeyi anlattım."

Babam yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma doladı.

Jimmy, "Sadece tüm bunların odak noktasının neden sen olduğunu bilmek istiyorum," dedi.

"Bunu ben de bilmek isterdim," diye araya girdi babam.

"Peki, öğrendiğin zaman bana söyle, çünkü bu beni kızdırmaya başladı!" Konuştukça sesim yükseldi ve sonunda çığlık atmaya başladım.

Jimmy bir adım geri çekildi ve bir grup kafa bana doğru döndü.

Bir SUV'un çift park ettiğini ve Lee'nin direksiyonun arkasından kaydığını gördüm. Gözleri benim üzerimdeydi ama Malcolm ve Hank bana doğru ilerleyemeden onu durdurdular.

"Sanırım neler olduğunu biliyorsun," dedim babama, gözlerimi Lee'den ayırmadan.

"Bilinecek ne varsa. Polisler konuşur, sen benim kızımsın. Jimmy beni bilgilendiriyor," diye yanıtladı

babam. "Neden hiçbir şey söylemedin?" diye sordum.

Babam bana, "Liam'ın bu işi çözeceğine ve senin de doğru olanı yapacağına güveniyorum," dedi.

Bu kadar basit.

Babam havalıydı. Babam her zaman havalıydı. Son birkaç gün içinde bir yerde, Lee babamın onayını almıştı. Muhtemelen bazı olaylar yaşamaya başladığımda, her babanın Liam Nightingale'in kızının erkek arkadaşı olmasını isteyeceği türden olaylar.

Nightingale topluluğuna doğru yürüdüğ. Malcolm'un sırtı bana dönüktü. Lee ve Hank onun yanlarındaydı, sırtları çoğunlukla bana dönüktü.

Yukarı çıkarken Malcolm'un şöyle dediğini duydum: "Hank, ellerini kirletecek işler için Lee'yi kullandığını biliyorum ve Lee, oyunu oldukça gevşek oynadığını biliyorum. İhtiyacınız olduğunu düşündüğünüz şekilde oynamanıza izin veriyorum çünkü şimdiye kadar her ne anlaşma yaptıysanız işe yaradı. Ama kokusunu aldığım şey hoşuma gitmiyor ve..."

Lee'nin başı döndü ve gözlerinin ucuyla bana baktı.

"Indy," diye mırıldandı ve sanırım bunu benden çok Malcolm'a söyledi.

Tüm Nightingale erkekleri bana döndü ve her ne oluyorsa durdu.

Harika. Her neyse. Bana uyar.

Lee'ye doğru yürüdüğ ve durdum, ancak onun hoşuna gidecek kadar yakın değildim çünkü eli dışarı çıktı ve boynuma dolanarak beni yanına çekti. Hank, babam ve Malcolm uzaklaştılar.

"Nasılsın güzelim?" diye sordu bana.

"Sabrımı kaybediyorum. Bu artık eskidi," dedim ona. "Adamın nasıl?"

"Haber yok, hastaneye dönmem gerekiyor. Görüyorum ki Crossfire'a el koymuşsun."

"Sakıncası var mı?" "Hayır."

Ona döndüm ve elimi karnına koyduktan sonra tereddütle sordum: "Adamın benim için... bir şey yapmıyor muydu?"

Lee'nin boynuma dolanan eli büküldü ve saçlarımı usulca çekiştirdi. "Farklı bir görev, seninle ya da elmaslarla bir ilgisi yok."

Muazzam bir rahatlama hissettim. Zaten Tex'in sakatlığı, Ally'nin hurdaya dönmüş arabası ve diğer herkesin endişesi omuzlarımdaydı. Başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Sonra Lee'ye baktım ve tüm bunların, artı bu yeni şey her neyse, hâlâ onun omuzlarında olduğunu fark ettim.

"Gitmen gerekiyor," dedim. "Evet."

Geri çekilmeye başladım ama elini bıraktı. Kolunu omuzlarıma doladı ve beni tam cepheden kendisine çevirdi.

"Rick aradan çıktığına göre güvende olmalısın ama dikkatli olmalısın. Coxy bir tehdit değil ama o bir joker."

Başımı salladım.

"Eve, sana dönmek istiyorum," diye ilan etti.

Nefesim kesildi. Ne içime çektim ne de dışarı verdim. Sadece yok oldu.

Zihinsel bir sarsıntı geçirdim ve kendimi toparladım.

"Pardon?" diye sordum.

"Bu gece. Yola çıktığımda seni ararım. Kapalı otoparka ve daireye girmen için gereken her şey Crossfire'ın anahtarlığında var. Luke ameliyattan çıktıktan sonra bile yapacak işlerim var ama bu gece eve geldiğimde senin de orada olmanı istiyorum."

Sadece bir saniye tereddüt ettim. "Tamam."

Bir süre bana baktı. Gözleri yumuşadı ve sessizce "Bu sabah için özür dilerim" dedi.

"Elimden bir şey
gelmezdi." "Bu gece
bitireceğiz."

Sonunda, dört gözle beklenecek bir şey.

DUKE, Fortnum's'ın kapalı olduğunu duyurmak için tüm büyük pencerelere yapıştırmak üzere ALTİ BÜYÜK POSTER YAPTIRDI. Ön kapınıza polis bandı gerilmişken açmak zor.

Tanrı'ya şükür ipotegim yoktu.

Önümde esneyen bir gün vardı ve her adımımı takip eden bir koruma yoktu. Garip hissettirdi.

Tex'e son durumu bildirmek ve kediler konusunda yardımcı olmak için gittim. Dün gece yeniden dikilmiş ve serbest bırakılmıştı. Pepper Rick'in ölümüne tepkisinin ne olacağından emin değildim. Sevinçten havalara uçacağını tahmin etmişim ama yanılmışım.

"Yaşıyoruz, ölüyoruz," dedi.

Felsefi.

Kedilerin karnı doyuruldu, kum kutuları temizlendi ve duvarlarda lazer ışıkları oynatıldı, ev için malzeme almak ve dedikodu yapmak üzere Kumar'a gittim. Kendisi orada değildi ama tezgahın arkasında duran Bayan Kumar ve arkasındaki taburede hareketsiz duran Bayan Salim ile sohbet ettim. Kasanın arkasında bir mumya varmış gibi görünmese daha iyi iş yapabileceklerini düşündüm ama söylemedim. Sonra böyle bir düşünce yüzünden Tanrı beni yıldırımına çarpar mı diye endişelendim.

Bayan Kumar'dan ufak tefek eşyalarımı aldım ve Ally'nin evine doğru yola çıktım.

Bana kahve yaptı ve biraz daha ibuprofen verdi.

"Ölü adamdan haberim var. Babam annemi aradı, annem de beni. İyi misin?" diye sordu.

"Bundan yorulmaya başladım," dedim ona. "Eminim," diye mırıldandı.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye sordum. "Saklanıyorum. Bu gece vardiyam var."

Ally artık Platte River'ın aşağısındaki My Brother's Bar'da çalışıyordu. Ahşap masaları ve duvarları yıpranmış ve aşınmış görünecek kadar uzun süredir buradaydılar ve Denver'daki en iyi bar yemeklerine sahiplerdi. Senfoni üyeleri gösterilerden sonra orada takılıyordu ve mükemmel bir Guinness birası çıkarıyorlardı.

"İşi bıraktığımı düşünmeye başlamıştım," diye belirttim.

"Hayır, kaçırıldığın gece vardiyam vardı, ama görünüşe göre en iyi arkadaşın rehin tutulurken izin almak havalı bir şey," diye cevap verdi.

"Bildiğim iyi oldu," diye mırıldandım.

Manikür ve pedikür teklif etti, ben de kabul ettim. Saçını yıkayıp şekillendirerek iyiliğine karşılık verdim. Fortnum's bana miras kalmasaydı güzellik okuluna giderdim. Ergenliğe girdiğimden beri hep güzel saçlar yaptım. Ally ile iyi saçlar yapmak zor değildi. Saçları yumuşak, gür ve yeterince dalgalıydı. Asla kötü görünmezdi.

Saçlarını tararken saç kurutma makinesinin üzerinden "Lee'yle işler nasıl?" diye bağırdı.

"Tamamen çıldırmış durumdayım," diye bağırdım. "Bunu hissettim." Hâlâ bağıırıyordu.

Saç kurutma makinesini kapattım ve ona baktım. "Bu işlerde iyidir."

"Ne eşyası?"

"İlişki meseleleri. Doğuştan yetenekli. Garip bir durum. Hem yeniyiz hem de eskiyiz. Kafam almıyor."

"İlişki işlerinde bok gibi. Sadece sen olduğun için b u k o n u d a iyi."

"Pardon?"

"Sen de bu işte berbatsın, ama sadece o olmadığı için."

Ally, siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız tekmesini atıyordu.

Saç kurutma makinesini tekrar açtım, konu kapandı.

Ally'yi ziyaret ettikten sonra eve gittim. Evimi temizledim, postalarımı gözden geçirdim, bahçemi ve çiçeklerimi suladım. Sonra Tod ve Stevie'ninkileri suladım. Sonra ön kapılarına gittim ve çaldım.

Stevie cevap verdi ve keskin nişancı görme ihtimaline karşı arkama baktı.

"Çiçeklerini suladım," dedim ona. "Bu çok hoş."

"Dün gece için özür dilerim," diye devam ettim.

"Seni affettiğimden emin değilim. Gerçi Tod onu kurşunlardan korumak için kendini onun üstüne attığını söylüyor, o yüzden sanırım o kadar da kızgın değilim. Tod bunun bir patlama olduğunu düşündü. Ona evini hatırlattığını söyledi."

"Tod'un anlattığına göre, Teksas'a gitmek istediğimi sanmıyorum." Stevie hiçbir şey söylemedi.

"Her neyse, Tod için bunun bir patlama olduğunu söylemek kolay. Bir ayak derinliğinde köpük kauçukla korunuyordu."

İkimiz de kurşunların Tod'un lastiğini parçalayacağını biliyorduk.

Konuşmaya devam ettim. Stevie'nin kızgın olduğunu biliyordum ama bir şekilde kendime engel olamıyordum.

"Olayı başlatan adamın cesedi bu sabah Fortnum's'ın ön kapısına bırakıldı."

Stevie'nin gözleri büyüdü.

Tamam, şimdi tüm bunların şokunu üzerimden atmaya başlamıştım. Stevie'nin bana kızgın olduğundan bahsetmiyorum bile ve değer verdiğim insanların bana kızgın olmasından hoşlanmıyordum. Her ne kadar öyle hissettirse de bu benim hatam değildi.

Gözlerime yaşlar doldu.

"Sonra konuşuruz," dedim.

"Kızım, berbat durumdasın. Gel buraya."

Beni içeri çekti, bir içki verdi ve kanepeye oturttu. Her seferinde daha da yakınlaşmamıza rağmen Lee'yle henüz yapmadığımız gerçeği de dahil olmak üzere her şeyi anlattım.

Stevie beni dinledi, ara sıra sarıldı, gözyaşları dökülmeye başladığında mendil getirdi ve beni yargılamadı. Sonra beni eve götürdü, dolabımdaki askıları karıştırdı ve aradığını bulana kadar ayakkabı kutularını açıp kapattı. Tüm bu süre boyunca O'nun planını anlattı.

Stevie beni Crossfire'a götürürken Tod'un Denver Uluslararası Havaalanı'nda olduğunu söyledi. Uçağı vardı ve birkaç gün dönmeyecekti. Stevie de ertesi sabah geç saatlerde aynı işi yapmak üzere yola çıkacaktı ve Tod'la birlikte yokken Chowleena'ya göz kulak olmamı istedi.

"Onu Lee'ye götürmem gerekirse, bu bir sorun olur mu?" diye sordum.

"Sadece bize bir not yaz."

Sonra, bir peri vaftiz babası gibi (kelime oyunu), sonunda Lee ile bitecek olan işlerime el sallayarak beni uğurladı.

Cherry Creek'e gittim ve Linens-n-Things'e uğradım. Birkaç ihtiyaç malzemesi aldım ve Fresh and Wild'a gittim, gece için ihtiyacım olan şeyleri aldım ve sabah için birkaç şey ekledim (ve evde kalış süremi daha da uzun olması ihtimaline karşı). Hepsini, Kumar'ın mağazasındaki eşyaları, elbiseyi ve ayakkabıları Lee'nin dairesine taşıdım.

Her şeyi bir kenara bıraktım ve çalışmaya başladım. Önce çikolatalı kremalı turtayı yaptım, ardından graten patatesleri hazırladım ve üzerlerini alüminyum folyo ile kaplayarak fırına koymaya hazır hale getirdim. Yeşil fasulyeleri kesip beyazlatmaya hazır hale getirdim. Bifteği buzdolabında bıraktım. On dakika içinde kızartabilirdim ve Lee bana geleceği zaman telefon edeceğini söyledi.

Masayı hazırladım ve Linens-n- Things'ten aldığım peçete halkalarıyla çevrelenmiş servis altlıklarını ve kumaş peçeteleri koydum. Lee'nin masasını süsleyecekleri için bulabildiğim en maço servis altlıklarını, peçeteleri ve halkaları almaya çalıştım, ancak bu tür bir perakende satışta gerçekten maço değillerdi.

Masanın ortasına, yine satın aldığım gümüş şamdanların içine yüksek, konik mumları yerleştirdim. Fresh and Wild'dan aldığım çiçekleri satın aldığım vazoya yerleştirdim. Lee'nin dolaplarında fark ettiğim derin çanaklı bardakları çıkardım ve son bir dokunuş olarak pahalı kırmızı şarap şişesini yemek masasının üzerine koydum.

Tam olarak bir baştan çıkarma planı yapmama gerek yoktu ama biraz romantizmden zarar gelmezdi ya da en azından Stevie yle diyordu. Ve her neyse, Lee kendini çok yoruyordu. Biftek, graten patates ve çikolatalı kremalı turtayı sevdiğini biliyordum. Kitty Sue her doğum gününde onun için yapardı. Bir ikramı hak ediyordu ve belki ben ona bir tane verdikten sonra o da bana bir tane verirdi.

Elbise ve ayakkabılarımla yatak odasına girdim ve sandalyeye baktım. antalarımın ikisi de yoktu. Dolabı ve birkaç çekmeceyi kontrol ettim. Sadece benim giysilerim değıl, kirli olanlar da temizlenmiş, ütülenmiş ve dolaba asılmış ya da çekmecelerde katlanmıştı. Odaya baktığımda yatağıın yeni çarşaflarla döşenmiş, halıların yeni süpürölmüş olduğunu gördüm.

Açıkçası Pazartesi günü Temizlikçi Judy Günü'ydü.

Tüm kızsı şeyleri yaptım, önü bir tokayla gevşekçe geriye çekilmiş ve gözlerime koyu renk makyaj yapılmış dolgun, vahşi Tawny Kitaen saçlarımla aşırıya kaçtım. Stevie'nin setiğı elbiseyi giydim-siyah saten, ince askılı, vücudumu saran ama belli etmeyen bir elbise, iyi bir göğüs dekoltesi ama arkada müthiş bir dip vardı. Rock Chick sandaletlerimi giydim; yüksek, ölüme meydan okuyan, ince topuklu, o kadar çok askısı vardı ki bazılarını baldırlarıma sarmak zorunda kalıyordum. Hafif bir parfüm. Takı takmadım çünkü o anın sıcaklığında kim takı çıkarmakla vakit kaybetmek ister ki?

Geç oluyordu, ben de graten patatesleri pişmeye bıraktım. Lee gerçekten geç kalsa bile, biftekleri kızartırken onları kolayca ısıtabilirdim.

Bir John Grisham buldum ve okumaya başladım. Patatesleri çıkardım ve okumaya geri döndüm. Daha sonra kalkıp mutfığa gittim, cep telefonumu ve Lee'nin telsizini aldım ve ikisini de kolayca ulaşabilecekleri şekilde sehpanın üzerine koyup okumaya devam ettim. Daha rahat etmek için yanıma yerleştim ve okumaya devam ettim.

Sonra, kim olduğumu ve saatin geç olduğunu görünce uyuyakaldım.

TURTA HAKKINDA HIÇBİR ŞEY SÖYLEMEDİN.

M Saçlarım omzumdan kayarak sırtımdan aşağı döküldü.
Gözlerimi açtığımda Lee kanepede oturuyordu.
Kıvrılmış bacaklarımın açıkta bıraktığı minderde.

"Hey," dedim.

"Hey," diye cevap verdi.

"Aramadın," dedim ona.

"Geç oldu. Seni uyandırırım diye
endişelendim." Dirseğimin üzerinde
ayağa kalktım. "Saat kaç?" "Gece
yarısına yaklaşıyor."

Mini bir esneme hareketi yaptım ve biraz daha yukarı
çıktım. Ben bunu yaparken elleri belimi buldu ve beni
kucağına doğru döndürdü. Kitabım yere düştü ama ikimiz
de elimizi sürmedik. O kanepeye yerleşti ve ben de ona
yerleştim, başımı omzuna koydum ve kollarımı ortasına
doladım. Kollarından biri belime dolanmıştı, diğer eli ise
dizimin üzerinde duruyordu.

"Akşam yemeği planlamışsın," dedi. "Mahvoldu mu?"

"Belirsiz bir programa uyacak şeyler yaptım. Yarın yiyebiliriz ya da bu gece yapabilirim. Aç mısın?" diye sordum.

"Yemek için değil."

Eli kalçamdan yukarı kayd ve elbisemin eteklerini de beraberinde götürdü.

Midem bulandı.

"Yorgun musun?" diye sordu.

"Uyuyordum," diye bariz olanı ifade ettim. "Sorduğum şey bu değildi."

"Yorulmadın mı?"

"Öyleydim. Artık değilim."

"Oh."

Vay be.

Eli daha da yukarı kalktı ve ağzını boynuma değdirebilmek için başını eğdi.

"Adamın nasıl?" diye sordum.

"Yaşıyor," diye cevap verdi kulağımın altındaki deriye. "Durumu kritik ama o bir savaşçı." Dili tenime dokundu ve ürperdim.

"Bu iyi sanırım," diye fısıldadım.

"Yatağa gitmek ister misin?"

"Evet," dedim ona.

Başını kaldırdı ve eli elbisemin kumaşının altından geçerek kalçamın etrafından dolaştı. Parmaklarının uçları bacağımdaki külotumun kenarında kayıyordu.

"Başka şekilde ifade edeyim. Uyumak ister misin?" diye devam etti.

Kafası iyi miydi? Uyumak istiyor muydum? Bu nasıl bir soruydu böyle?

Sakin olmaya çalıştım. "Pek sayılmaz." Gülümsedi.

Midem eridi.

"Güzel," diye mırıldandı. Sonra beni öptü.

Harika bir öpücüktü. Uzun, yavaş, derin ve sıcak. Bittiğinde, ağzı yanağımda, boynumda ve köprücük kemiğimde gezindi. Belimdeki eli sırtımdan yukarı çıktı ve saçlarımı çekiştirerek boynumu ortaya çıkarmamı sağladı ve sonra dili boğazımın dibindeki girintiye daldı.

Saçlarımı bıraktı, eliyle başımın arkasını kavradı ve beni tekrar öptü. İlkinin bir tekrarı ama daha iyisi, bolca dil. Ellerinden biri başımı tutuyordu. Diğeri elbisemin kumaşı üzerinden göğsümde geziniyordu.

Bunların hepsi iyi ve güzeldi. Hatta çok güzeldi. Sorun, Lee'nin sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi davranmasıydı. Sanki her an kapının zili gizli bir şifreyle onu parçalayacakmış gibi davranıyordu.

Beni kupkuru, daha doğrusu nefes nefese ve ıslak bırakarak uzaklaştı.

Ayağa kalktım, pozisyonumu değiştirdim ve kalçalarının üzerine oturdum. Tişörtünü kot pantolonundan çekip çıkardım ve başının üzerinden geçirerek her yere fırlattım. Ellerimi göğsünden aşağı kaydırđım, tırnaklarımla karın kaslarını hafifçe çizdim, kaslarının refleks olarak gerilmesini izledim ve doğrudan kot pantolonunun fermuarına yöneldim.

En üst düğmeyi açmıştım ki elleri bileklerimi kavradı ve durdurdu.

Gözlerim onunkilere kaydı ve köşelerindeki kırışıklıkların derinleştiğini gördüm.

"Acelen mi var?" diye sordu.

"Uh..." Ben de "evet" dedim.

"Acele etmene gerek yok." Ellerimi çekti, bıraktı ve ellerini yanlarımdan yukarı kaydırđı.

"Bu sabah acelen vardı," dedim ona, ellerinin yukarı kayışını izledikten sonra göğüslerimin yanlarında dururken. Sağ eli kıvrıldı ve parmak eklemlerini yan taraf boyunca meme ucuna doğru kaydırđı. Sertleşti ve o da bunu izledi.

Meme ucumdan alt bölgeme kadar yayılan şok karşısında dudağımı ısırđım ve sabırsızlıkla "Lee" diye seslendim.

Gözleri göğüslerimden yüzüme kaydı. "Bu sabah farklıydı."

"Nasıl farklı?"

"Ben bir erkeğim," dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi ve bir bakıma açıklıyordu da. Aklında tek bir şeyle uyanmayan bir adam tanımamıştım, genellikle gözleri açılmadan önce o şeye hazır olurdu.

"Bu sabah senin için nasılsa benim için de öyle. Şimdi," dedim ona, ellerim tekrar fermuarına gitti.

Elleri tekrar bileklerime gitti ve onları arkama doğru çekti.

"Bu işi ağırdan almak istediğini sanıyordum," dedi. Sesinde kahkaha duyduğuma yemin edebilirdim.

Piç kurusu.

"Şuna ne dersin? Sen kendi bildiğini yap, ben de kendi bildiğimi yapayım," diye önerdim.

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Bu ilginç olacak."

"Aynen öyle," diye mırıldandım.

Onu öptüm. Öpüşümden hoşlandığını biliyordum. Bana öyle söylemişti ve şimdiye kadar bana yalan söylememişi.

Hemen cevap verdi.

Bileklerimi bıraktı ve kollarını bana doladı.

Ellerim tekrar fermuarına gitti, ama açmak yerine avucumu fermuara doğru kaydurdım ve uzunluğunu hissettim. Güzel hissettirdi, gerçekten güzel.

Elleri belime gitti. Beni kanepeye sırt üstü yatırdı ve vücuduyla üzerimi örttü. Tutunmak için omuzlarına yapıştım ve daha önce kazandığım pozisyonumu kaybettim.

Beni öptü, eliyle göğsümü kavradı, başparmağı meme ucumda gezindi. Parmağı başparmağıyla birleşti ve sürtünmeyi derinleştirmek için elbisemin satenini kullanarak lezzetli bir yuvarlanmaya başladı.

Vay canına.

Vay canına.

Kaldıraç olarak bir dizimi kaldırdım. Kalçaları bacaklarımın arasına düştü, diğer bacağımı ona doladım, bir elimle omzunu tuttum, ayağımla ağırlığımı desteklerken diğer dirseğimi kanepeye ittim, eğildim ve yuvarlandım.

Kanepeden düştük, o homurdanarak sırt üstü düştü, ben de üstüne çıktım.

Kendini toparlayamadan ayağa kalktım ve tekrar üzerine çıktım. Eğildim, arkamı döndüm, ağzımı göğsüne dayadım. Dudaklarımı kaydırarak, dişlerimi sıyırarak, aşağıya, yukarıya doğru, dilim karın kaslarındaki belirginliği izliyordu. Tadı güzeldi ve teni sert kasların üzerinde hoş bir his veriyordu.

Muhteşemdi.

Parmaklarım fermuarının bir düğmesini daha çözdü ve ağzım aşağıya indi, parmaklarım bekleyen dudaklarımın hemen altında bir sonraki düğmeye çalıştı. Bunu dört gözle bekliyordum.

Tüm bu süre boyunca elleri elbisenin altındaydı ve kıcıımı tutuyordu. Ben vücudunu aşağı doğru kaydıldıkça onlar da yukarı doğru kayarak sırtımı ve gövde mi düzleştirmeye zorluyorlardı. Kollarımın altına girdiler ve beni onun üzerine çektiler, sonra beni ters çevirdi.

Bacaklarımız ve kalçalarımız sehpa ya çarptı. Sehpa yana doğru uçtu, sallandı ve devrildi, uzaktan kumandalar, dergiler ve telefonlar her yere uçtu.

Vücudu benimkinin üzerindeydi, bileklerimi yakaladı ve başımın üzerine doğru çekti ve bana baktı. "Gerçekten acelen var."

"Öyle olduğumu söyledim, değil mi?"

Ağzı benimkine değdi. "Rahatla."

"Sakin ol! Kapı zilinin çal mayacağını garanti edebilir misin?"

"Hayır."

"Telefonunuzun çal mayacağını garanti edebilir misiniz? Benim telefonum çal mayacak mı? Birleşik Devletler'in tüm batı kısmının Pasifik Okyanusu'na düşmeyeceğini?"

Yumuşak bir kahkaha attığını hem hissettim hem de duydum. "Hayır."

"Adamın için üzgünüm, gerçekten. Bu berbat bir şey ve seni suçlamıyorum ama ağzım bacaklarının arasındayken zilimi çaldırmadım. Anladın mı?"

Hâlâ ellerimi bırakmadan boynuma sokuldu. "Ne demek istediğini anlamaya başlıyorum."

"Eee?"

"Yine de ağırdan alacağız."

Sabırsız bir ses çıkardım.

Sonra "Neden?" diye sordum.

"Çünkü istiyorum," dedi bana. "Peki

ya benim ne istediğim?"

Başını kaldırdı ve bana tekrar baktı, gözleri sıcacıktı.

"İstediyini alacaksın."

Ona ters ters baktım ve "Emin ol yaparım" dedim.

Burnunu sokmaya devam etti ve ben de kıvranmaya başladım. Elimde değildi, boynumdaki ağzı iyi hissettiriyordu.

Beni yanlış anlamayın. Karşımdaki Lee Nightingale olduğu için ya da bir süredir orgazm olmadığım için (ki olmamıştım, en azından kendi kendime yapmamıştım) orgazm olmak için yarışmıyordum, ama ciddi bir şekilde tahrik olmuşum ve günlerdir yavaş yavaş yanıyordum.

Lee ellerini ve ağzını iyi kullanıyordu. Vücudu çok sıcaktı ve sadece sıcaklıktan dolayı değil, sert ve ağır olduğu için de iyi hissettiriyordu. Güçlüydü, bu da kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Başka bir şey daha sertti ve kalçama baskı yapıyordu ve o şeyin neye benzediğini biliyordum ve onu istiyordum. Önce elimde, sonra içimde ve arada zaman varsa, onunla yapmayı düşündüğüm başka şeyler de vardı.

Elleri kollarımdan aŖađı kaydı ve ağzı daha aŖađı indi. Dudaklarıyla ggslerimi kumaŖın üzerinden sıyırdı ve sonra beni öpmek için geri geldi.

Elim kıına, kot pantolonunun içine gitti ve onu kavradı. Dudakları benimkilerden ayrıldığında, dudaklarım boynuna gitti. Dilimin ucuyla boğazını ve çenesini keŖfettim.

Elim kıından yan tarafa, n tarafa doğru hareket etti.

"Indy," dedi, yarı uyarı, yarı hırıltı, yarı kahkaha.

Dgmelerle uđraŖmadım. Elim içeri daldı ve onu öperken onu buldum. Kot pantolonu ile paketi arasında kalan az yer sayesinde parmaklarımı etrafına doladım.

Sonunda.

"Evet." I fısıldadı karşı onun Dudaklar
olarak I aŖađı doğru okŖadı.

"İŖte bu kadar," diye açıkladı.

Lee ayağa kalktı ve ben k e n d i m i kaybettim.
E ğ i l d i , elimi tuttu ve beni yukarı çekti.

"Ne?" Ben sordum.

Tekrar eğildi, bir kolunu dizlerimin arkasına, diğerini belime koydu ve beni kaldırdı.

"Hızlı istiyorsan, hızlı gideriz."

"Yippee," dedim.

Beni yatak odasına götürüyordu. "Az önce 'yippee' mi dedin?"

Oopsie. Yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim. "Ağzımdan kaçtı," dedim ona.

"Bu, içine girmen için sana izin vereceğim bir şey." Yatağın kenarına ulaştığında bacaklarımı indirdi. Beni bıraktı ve botlarını çıkarmak için oturdu ama başını kaldırıp bana baktı. "Buna alışma," diye uyardı.

Her neyse, diye düşündüm ve ayakkabılarımın kayışlarındaki fiyonkları çekmek için eğildim. Sıkı kayışlar hemen gevşedi, ben de ayakkabıları tekmeleyerek çıkardım ve doğruldum, elbisemi başımın üzerine çekip bir kenara fırlattım.

Bir dizimi yatağa koydum, sürünmeye başladım ve iki el beni yakaladı, sırtüstü çevirdi ve bir anda külotum bacaklarımdan çekildi. Aynen böyle, puf, çırılçıplaktım.

Dikkat etmemiştim. Lee beni izliyordu ve gördüğünü beğendiğini tahmin ediyordum. Lee ayrıca soyunmak için hiç vakit kaybetmemişti. Üzerime geldi, gözleri erimiş çikolatadan parlıyordu.

Eli bacaklarımdan arasına girdi. Güçlü parmaklar hissettim ve bunlar sihirliydi.

"O kadar hızlı gitmemize gerek yok," dedim ama ona doğru bastırdım.

"Çok geç."

Parmakları gitti. Elleri bacaklarımı açtı ve ağzı parmaklarının olduğu yere gitti. Koro çoktan ısınmıştı ve birkaç dakika içinde yetenekli ağzı ve dili beni doğrudan aryanın en yüksek notasına gönderdi.

Tanrım, inanılmazdı.

Şarkı söylemeyi bitirmeden önce, ayağa kalktı ve üzerime çıktı, içime kaydı ve o kadar inanılmaz derecede iyi hissettirdi ki, ilk perde oldukça muhteşem olsa da, ikinci perde hemen ardından geldi ve dünyamı sarstı.

"AÇ OLDUĞUMU DÜŞÜNÜYORUM," dedim sonra ona.

"Yine mi?" diye sordu. "Benim hesabıma göre, iki kez boşaldın." Grr.

Sayıyor olacaktı.

İki kez geldim. Belki üç kez, ya da ikincisi çok uzundu.

Birbirimize dolanmıştık, ben de çözdüm, ondan uzaklaştım ve yastığın altını aradım. Judy'nin Night Stalker tişörtünü temizlemekle kalmayıp ütülemiş olduğunu gördüm (kim tişört ütüler ki?) ve çekiştirerek giydim.

"Yemek için." Döndüm ve ona baktım. "Yemek mi istiyorsun?"

"Ne yaptın?"

"Biftek, yeşil fasulye ve graten patates yapacaktım. Sadece patatesleri bitirdim."

Menüyü duyunca gözleri yumuşadı ve sessizce, "Yiyebilirim," dedi.

Sanırım onun için pişirememiş olsam bile bu yemekle bir başarı elde ettim.

Mutfağa girdim ve doğruca şaraba yöneldim. Sadece kot pantolonuyla beni takip ettiğinde mantarla uğraşıyordum. Şarabı benden aldı ve zahmetsizce mantarını açtı. Bardakları aldım, tezgâha koydum ve o da doldurdu.

Bir kase dolusu patatesi ezdim ve kızarttım. Kendi açlığımı gidermek için patatesleri atlayıp doğrudan turtaya geçmeye karar verdim. Şarabımı yudumladım ve kendimi tuhaf hissederek mikrodalgayı izledim. Birlikteliğe doğru bir adım daha atmıştık. Şimdiye kadarki en iyi adımdı ama yine de beni korkutuyordu.

"Günün nasıl geçti?" Rahatsızlığımı gizlemeye çalışarak sordum.

Tanrım, kulağa ezikçe geliyor.

"Diğer davalarımındaki ilerleme daha iyi," diye cevap verdi arkamdan.

Dinger gitti. Patatesleri çıkardım, sıcak kaseyi katlanmış bir havlunun üzerine koydum ve bir çatalla birlikte ona uzattım. Kalçasını tezgâha yasladı ve ayakta yedi.

Biraz daha şarap içtim ve buzdolabına yöneldim.

"Rosie davasında tekrar çalışmaya karar verdim. Tex'i işe alacağım. İyi yetenekleri var," diye paylaştım.

Bununla, yasaları çiğnemek de dahil olmak üzere hiçbir şeyden korkmadığını kastetmiştim. Eğlenceli bir randevu olduğumu düşünmesinden bahsetmiyorum bile.

Buzdolabını açtım ve turtayı çıkardım.

Lee beni izliyordu. "Turta hakkında hiçbir şey söylemedin."

"Çikolatalı krema."

Bana baktı, çatal ağzının yarısına kadar donmuştu. Gözlerinin arkasında bir şey çalışıyordu. Her neyse, onu işledi ve bunun onu memnun ettiğini söyleyebilirim, ama bunu benimle paylaşmadı. Ben de görmezden geldim. Bilmemi isterse söylerdi ama en sevdiği turtayı benim yapmamdan hoşlandığını anlamak için beyin cerrahı olmaya gerek yoktu.

"Neden Rosie'nin peşinden gidiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü beni bu işe o bulaştırdı ve ben cesetlerden ve uçuşan kurşunlardan bıktım. Sevdiğim herkes benim için korkuyor ve anahtar Rosie'de. Onun kökünü kazıyacağım, kıkına tekme basacağım ve sonra her şey normale dönecek."

Mutfağın diğer tarafına doğru yürüdüm, turtayı tezgâhın üzerine bıraktım ve bir çatal aldım.

"Demek istediğin, Tex'in kıkına tekme basacaksın," dedi Lee.

Bir parça kesmeyi düşündüm ama vazgeçtim. Sadece Lee ve ben vardık, törene gerek yoktu. Parmağımı kremaya daldırdım ve Lee'ye döndüm.

"Rosie'yi alabilirim. Sorun olmaz." Sonra parmağını ağzıma soktum.

Parmağını emerken gözleri ağzıma kaydđ. Başıımı eğdim ve ona sııttım. Bana Gülümseme'yi hediye ederek beni bir üst seviyeye çıkarmıştı. Sorun şuydu ki, Gülümseme sadece iyi bir sıcaklık ve samimiyetle güçlendirilmiş değildi, aynı zamanda daha önce yaşanmış olan harika seksin bilgisi ve gelecek olanın vaadiyle mega-watt'tı.

Bacaklarım biraz güçsüzleşti.

Lee, "Rosie'yi son gördüğünde sana silah sallıyordu," diye belirtti.

"Tex'in silahı var."

"Tex'in pompalı tüfeği var. Silahlı siviller biraz korkutucudur. Nasıl kullanılacağını bilmedikleri silahları olan siviller çok korkutucudur. Pompalı tüfikle dolaşmak delilik."

Omuz silktim, ayağa fırladım ve kıcıımı tezgâhın üzerine koydum. Bacaklarımı çaprazladım ve şarabımdan bir yudum daha aldım. Sonra bütün turtayı elime aldım, nereden başlayacağıma karar vermek için bir an düşündüm ve en iyi kısmından başlamaya karar verdim. Çatalı elime aldım ve doğruca ortasına daldım.

Yaklaşık dört ısırıktan sonra gözlerimi Lee'ye çevirdim. Elinde şarabıyla beni izliyordu, kâsesi lavabonun içindeydi.

"Ne?" Ben sordum.

"Geç kaldığım için üzgün müsün? Akşam yemeği için zahmet ettin."

"Hayır," diye cevap verdim.

"Nefes aldığın kadar kolay yalan söylüyorsun, dürüst ol." Ona bakakaldım.

"Neden üzgün olayım ki? Üzgün mü görünüyorum? Eve dönerken arayacağını söylemiştin. Meşgul olduğunu ve bir sürü işin olduğunu biliyorum. Yemeği ona göre planladım. Hiçbir şey bozulmayacak. Tanrım, Lee. Arada bir yalan söyleyebilirim, ama sadece önemli olmadığında. Bu sadece bir akşam yemeği, Led Zeppelin buluşmasını kaçırmak değil."

Şarabından bir yudum aldı ve beni izlemeye devam etti.

Turtadan kocaman bir parça aldım ve çatalı ona doğru çevirdim.

"Biraz ister misin?"

Yüzü değişti ve şarabı bir kenara bıraktı.

"Evet," dedi bana doğru gelirken.

Vay anasını.

Turtadan bahsetmediğini düşünüyordum.

Yanılmamışım.

Çatalı aldı ve turtaya attı. Sonra turtayı aldı ve bir kenara koydu.

"Bununla işim bitmemişti," dedim ona.

"Daha sonra geri dönebilirsin."

Bacaklarımı bastırarak açtı. Külot giymemişim ve kendimi hemen açıkta hissettim. A r a l a r ı n a boşaldı,

Kıçımı tezgâhın üzerinden kaydurdım ve onun sıcaklığını üzerimde hissettiğimde bu his k a y b o l d u .

"Ne yapıyorsun?" Ne yaptığını çok iyi bilmeme rağmen sordum.

"Tatlı," diye cevap verdi ve beni öptü.

Tadı şarap gibiydi. Tadımın turta gibi olduğundan emindim.

Yalan söylemiyordum, daha fazla turta istiyordum ama beni öpmeye başladıktan sonra bunu pek özlemedim.

Bir eli kalçamda sabit dururken, diğer eli aramızda çalışıyordu. Fermuarını açıyordu.

"Ellerini tezgahın kenarına koy," diye emretti. "Ne?"

Cevap olarak beni öne doğru itti ve kalçalarımı eğdi. Tezgâhın kenarını hızla kavradım ve aniden içime kaydı.

Şimdi, namuslu değilim ve aziz de değilim, ama maceralı bir seks hayatım olduğunu söyleyemem. En azından mutfak tezgahında hiç seks yapmamıştım.

Harikaydı. Biraz yaramaz, biraz yasadışı ve kafanızın arkasında kahve yaparken bunu hatırlayacağınızı biliyordunuz.

"Şimdi kim hızlı gidiyor?" Bacaklarımı kalçalarına dolayarak sordum.

Kalçalarını içime doğru bastırdı ve o kadar iyi hissettirdi ki dudağımı ısırdım.

"Söyleyeceğin başka bir şey var mı?" diye sordu.

Başımı salladım, sonra dedim ki, "Bekle bir saniye, var. Tekrar yap." Vücudu hareketsiz kaldı ve kaşları yukarı kalktı.

Ağzımı onunkine dayadım ve "Lütfen" diye mırıldandım.

Sonra Gülümseme'nin başka bir versiyonunu aldım. En seksi, en iyi ve en tehlikeli.

Lee içinizde hareket ederken duyduğunuz sıcak ve samimi gülümseme.

Sonra da turta yedik.

Sonra duş aldık.

Islak, sabunlu, çıplak vücutlar, özellikle de bunlardan biri Lee'ninki olunca işler çığırından çıktı ve duştan banyo paspasının üzerine yuvarlandık.

Bundan sonra, banyo pırıl pırıl temizlenirken ve banyo paspası mis gibi kurutma kağıdı kokarken bilinmeyen Judy'ye sessizce teşekkür ettim.

Daha sonra yataktaydık ve ben onun yanına yaslanmıştım, onun kolu belimdeydi, benim kolum da onun karın kaslarına dolanmıştı. Bir bacağımı kalçasının üzerine atmıştım ve başımı omzuna koymuştum.

Rahat, sıcak ve çok uykuluydum.

Kendimi iyi hissediyordum ve bunu düşünmeme izin verirsem (ki verdim, ama çok az) mutluydum.

"Tex ile Rosie'yi araman hakkında. Senden bunu yapmamamı istemek zorundayım," diye açıkladı Lee.

Bu konuşmayı şimdi yapmak istemiyordum. Yorgundum, çok rahatlamıştım, hatta belki de mutluydum. Hararetlenebilecek bir konuşma yapmak istemiyordum.

Ben de onu
görmezden geldim.

Beni biraz salladı.

"Indy."

"Mm?" Omzuna doğru mırıldandım.

"Beni duydun mu?"

"Seni
duydum." İç
çekti.

"Beni yine yatağa kelepçelemeyi düşünüyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Evet."

Yanağımı omzundan ayırmadan ona bakmak için başımı eğdim. "Neden Rosie'yi aramamı istemiyorsun?"

"Kaç sebep istiyorsun?"

"İki." Hâlâ rahatlamıştım ama hırçınlaşmaya başlamıştım. "Ne yaptığını bilmiyorsun ve Tex lanet olası bir
deli adam."

"İkisi de iyi
noktalar." Vay

anasını.

Bunu yüksek sesle mi söyledim?

Neyim vardı benim? İster istemez dürüst düşüncelerimi ağzımdan kaçıırıyordum.

Bana doğru yuvarlandı. Kalçası bacaklarımın arasına girdi, benimkilerden birini kalçasına dolamaya zorladı ve eli kıcıma gitti ve beni kendisine bastırdı. Diğer eliyle başımı boynuna sıkıştırdı.

Onunla aynı fikirde olduğumu ve bunun benim ödülüm olduğunu düşündüğünü fark ettim.

Lee tarafından böyle tutulmak iyi bir ödüldü. Gerçekten iyiydi.

Onunla aynı fikirde olsam bile, yine de ne halt etmek istiyorsam onu yapacağımı bilmesine gerek yoktu.

Yatak Lee'nin ağırlığıyla çöktüğünde uyandım.

Gözlerimi açtım ve ona gözlerimi kırptım.

"Kahve," dedi ve elindeki fincandan yükselen buharı gördüm.

Ayağa kalktım, yastıkları düzelttim, çarşafı göğsümün üzerine çektim ve kahveyi aldım.

Bir yudum aldım. Kuvvetliydi.

"Kahramanım," diye nefesimi kahveye verdim.

"Bugün için planlarınız nedir?" diye sordu.

Otomatik olarak, "Plan yapacak kadar kafeinli deşilim" diye yalan söyledim.

Bana baktı.

Planlarım olduğunu biliyordu.

Ayağa kalktı. Üzerinde bir zamanlar lacivert olan, kalçalarına kadar inen ve kalça kemiklerinin üst kısmını seksi bir şekilde ortaya çıkaran, ciddi şekilde solmuş bir çift eşofman vardı. Eşofmanın paçaları kesilmişti ve yırtık pırtık kenarları kalçasının ortasına geliyordu. Saçları dağınıktı, sadece uykudan değil, ben öyle yaptığım için de dağınıktı. Eşofman ve saçlar yüzünden kendimi hafiften tahrik olmuş hissetmeye başlamıştım.

Odanın diğer ucuna gitti ve geri geldi.

Bir yudum daha aldım ve dalgınlıkla bir metal şıngırtısı duydum ama hala sesi algılayacak kadar uyanık değildim.

Kelepçeleri olduğunu fark ettiğimde kupa elimden alınmıştı, bileğim tutulmuştu ve başlığın yarısına kadar gelmişti.

Çok geç, bileğime taktı ve bileziğin cırcır sesini duydum. BÜktüm ama ikinci cırcırı duydum ve sıkıştım.

Ona doğru döndüm,
sinirlenmiştim. "Şaka yapıyorsun," diye tersledim.

Benimle birlikte yatağa girdi ve çarşafı aşığı çekti. "Hayır."

Elleri üzerimdeydi ve ağız boynuma geldi.

"Un-unh. Asla olmaz." Boştaki elimle onu ittim. "Beni yatağa kelepeleyip benimle kötü bir şekilde oynamayacaksın."

Serbest elimi bileğimden tuttu ve arkamda döndürdü. "Bahse var mısınız?"

Diğer eli çarşafı kalçamın üzerinden itti ve tamamen açığa ıktım.

"Beni bütün gün burada mı bırakacaksın?" diye sordum.

"Sonra... evet," dedi kulağıma.

Grr.

"Kelepçelerimi z!" Ben talep

ettim. "Hayır," diye cevap

verdi.

"Lee, bu hiç komik değil," dedim ona. "Hem zaten sabah seksi bize göre değil. Buna başlarsan biri kapıyı çalar ve Alamo'nun saldırıya uğradığını söyler ve sen de kaçarsın."

Eli kıımda dolaştı, ağzı ağzıma geldi. "Hayatta kalacaksın."

"Hayır, yapmayacağım!"

Ağzı benimkinin yanından kulağıma doğru kaydı. "Bunu daha önce de yaptın."

"Bu neyi kaçırdığımı bilmeden önceydi!"

Başını kaldırdı ve bana sırtıttı.

Lanet Lee.

"Tex'le birlikte Rosie'yi aramaya gitmeyeceğine söz verirsen kelepçelerini çözerim." Ağzımı açtım ama daha bir şey söyleyemedim, "Bana söz ver ve ciddiym," dedi.

Ağzımı kapattım.

Kollarımı göğsümde kavuşturabilseydim, kavuştururdum. Onun yerine, açıkladım.

"Stevie bana kızgın çünkü Tod ateş hattındaydı. Ally kötü adamları kovalıyor, Mustang'ini parçalıyor. Hayatım tamamen kontrolden çıktı ve başkalarını da beraberinde götürüyor. Oturup bekleyemem. Bir şeyler yapmak zorundayım. Korkmaktan yoruldum."

Kaçmaya çalışıyordum. Kalçasını kalçamın üzerine atıp beni sıkıştırdı, bileğimi bıraktı, dirseğinin üzerine kalktı ve parmağıyla çenemin çizgisini takip ederek gözlerimin içine baktı.

Bir şeye karar veriyordu. Sonra karar verdi.

"O zaman benimle çalış."

Vücudum hareketsiz kaldı.

Ciddi miydi? Gizemli belalı Liam Nightingale ile çalışmak mı?

"Ne?" Ben sordum.

"Rosie'yi birlikte arayacağız."

Ağzım açık kaldı.

"Ciddi misin?" Nefes aldım.

Başını salladı.

I başladı için Gülümse, ama sonra o dedi, "Orada koşullardır."

Gülümsemesi kayboldu ve gözlerimi ona diktim. "Hangi koşullar?"

Gözleri yumuşadı ve köşelerinden kırıştı. "Çok tatlısın," diye mırıldandı.

Pardon? Şirin mi?

"Koşullar mı?" "Sevimli" yorumuyla daha sonra ilgilenmeye karar vererek tersledim.

"Sana söylediğimde dediğimi yapıyorsun ve çeneni kapalı tutuyorsun. Eğer bir şeye girersek ve kötü bir his alırsam ve orada olmaman gerektiğini hissedersen, tartışmayacaksın, sadece gideceksin."

Düşündüm ve bunu yapabileceğime karar verdim.

"Kelepçelerimi çöz," dedim tekrar.

"Katılıyor

musun?"

"Katılıyorum."

Kelepçelerimi çözdü. Yuvarlanmaya başladım, ama beni yakaladı ve geri yuvarladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Seninle birlikte çalışmayı kabul etmiş olmam, beni kelepçelediğin için sana kızgın olmadığım anlamına gelmez. Dürüstlük istiyorsun, sana dürüstlük vereceğim. Beni kızdırdın."

O Nuzzled benim Boyun, GörünüŖe göre
etkilenmemiŖ tarafından Duyurum.

"Bunun üstesinden gelmene
yardımcı olabilirim." "Çok
ukalasın," dedim ona. "Biliyorum
ama beni hâlâ seviyorsun."

Donup kaldım. "Affedersiniz?"

Kolları bana dolandı, sanki kaçmaya hazır olduğumu
biliyormuş ve erkenden hazırlanıyormuş gibi beni sıkıca
tuttu. Başını kaldırdı ve bana baktı. Gözleri karanlık ve
sıcaktı.

"Beni seviyorsun."

Ona baktım ve dişlerimin arasından yalan söyledim
(bunu hala yapabildiğimi bildiğim için mutluydum), "Seni
sevmiyorum."

Beni daha da içine çekti.

"Yalancı," diye fısıldadı. "Beş yaşımdayken annenin anma
töreninde elini tuttuğumdan beri beni seviyorsun."

İşte o zaman kafam patladı.

ON ALTI

DURMALI.. BEYIN..

“W şapka?" Bağırdım.
Beni yakından izliyordu.

Kıpırdandım, ittim ve kaçırmaya çalıştım ama o beni sıkıca tuttu.

"Bırakın beni," diye talep ettim.

Hiçbir şey söylemedi, sadece zahmetsizce bana sarıldı.

Durdum ve ona baktım.

Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Aşkımın ne zaman başladığına dair istihbaratı yalan söylenemeyecek kadar ayrıntılıydı.

"Bunu nereden biliyorsun? Ally miydi?" Ben sordum.

"Günlüğünü okudum."

Oh... Tanrım...

"Ne? Ne zaman?"

Ne zaman?"

"Bilmiyorum. On beş, on altı yaşlarındayken. Bana karşı sürekli entrikalar çeviriyor, arkadaşlarını yardıma çağırıyordun. Bazıları dahiceydi. I

...yollarını arıyordum..." tereddüt etti ve sonra kelimeleri buldu, "hevesinizi dağıtmak i ç i n . "

Vay anasını.

Ne kadar utanç verici değil mi?

Uzun zaman önceydi ve günlüğüme ne yazdığımı hatırlamıyordum. Hatırladığım şey, neredeyse tamamının Lee hakkında olduğu ve tamamının çok kişisel olduğuydu.

Ellerimi göğsüne bastırdım ve onu görememek için çenemi aşağı doğru eğdim.

Bunu asla unutamayacaktım. Tüm vücudum utançtan yanıyormuş gibi hissediyordum. Patlamadan önce oradan siktir olup gitmeliydim. Ben utanç bombasıydım.

"Indy."

"Günlüğümü okumamalıydın. Çok alçakçaydı," dedim göğsüne. "Ama uzun zaman önceydi. Her şey değişti. Ben değiştim. Artık öyle hissetmiyorum."

"Bu yüzden dün gece çikolatalı kremalı pasta yaptın."

Başımı kaldırdım ve ona ters ters baktım. "Zor birkaç gün geçirdin. İyi davranmaya çalışıyordum."

"Dün gece güzeldi, çok güzeldi." "Cehenneme kadar yolun var."

İltifat edemeyecek, adil ya da mantıklı olamayacak kadar utanıyordum. Sadece kaçmak istedim.

"Sonunda sana sahip olduğumu, üç farklı odada sahip olduğumu ve bundan oldukça memnun olduğumu düşünürsek, bu yorumu görmezden geleceğim," dedi, sesi sinirlenmeye başlamış gibi geliyordu.

"Çok nazıksın," diye tısladım.

Kaçmak için tekrar debelendim ve o da üstüme yuvarlandı. "Sakin ol," diye emretti.

"Bırak beni."

"Doğru," diye kestirip attı (evet, kesinlikle sinirlenmişti).
"Kapa çeneni ve beni dinle."

Gözlerim öfkeyle yuvarlandı, kafamdan fırlamak üzereydi. Ben bir şey söyleyemedim o konuşmaya başladı.

"Öncelikle, o zamanlar reşit değildin. Sana yasal olarak dokunmamın imkanı yoktu. En azından istediğim şekilde. Fikirlerini önemsediğim pek fazla insan yok ama baban onlardan biri. O zamanlar birlikte olsaydık aklını kaçırdı, çünkü itibarım pek de hak edilmemiş sayılmazdı."

Bu doğruydı.

Hâlâ ona ters ters

bakıyordum.

Konuşmaya devam

etti.

"Sürekli hayır demek kolay değildi. Çok güzelsin ve hep öyleydin. O zamanlar seni istiyordum ama sen vahşi bir çocuktun. Herkes senin ele avuca sığmaz olduğunu biliyordu. Sen sakinleşene kadar yanına yaklaşmayacaktım. Belki de

Çıkarıldığın zaman seni izlemek eğlenceli olabilir ama benim olsaydın beni duvara yapıştırırdın. Kendimi bunu bilecek kadar iyi tanıyorum."

Bu doğru olabilirdi ama ben kesinlikle duymak istemiyordum.

Lee sözünü bitirmemişti. "Ne olursa olsun, bir gün sana sahip olmak niyetindeydim ve bu her zaman aklımın bir köşesindeydi. Bu yüzden benim olmadığın zamanlarda bile seni benim olarak gördüm. Ailelerimizin yakın olduğu herkesçe bilinirdi. Tanıdığım pisliklerin yarısı bana gelip senden bir parça istediklerini söylüyor, diğer yarısı da bir parçaya sahip olmak için yalan söylüyordu. Neden bu kadar çok kavga ettim sanıyorsun?"

Vay be.

Bu bir haberdi.

Devam etti, "Bizi bir araya getirmeden önce kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum. Bu gerçekleştiğinde, benden kaçıyordun. Bu kısmı senin dürüst katılımın olmadan tartıştık. Bu da bizi şimdiye getirdi."

Bana baktı.

Çenemi kapalı tuttum.

"İstediğin zaman katılabilirsin," diye davet etti. İğneleme.

"Günlüğümü okumamalıydın," diye tersledim.

"Aş artık bunu."

"Bunun üstesinden gelmeyeceğim. Bu kişisel bir şey. Senin hakkında ne hissettiğimi sana ben söylemeliyim."

Bir süre bekledikten sonra, "Anlaşıldı." dedi.

Bu kadar ileri gitti. Özür yok, pişmanlık yok. Pislik.

"Aşık olmuş genç bir kızdım," diye bilgilendirdim onu. "Eskiden olduğum kişiyle şimdi olduğum kişiyi karıştırmamalısın."

Lee yorum yapmadı, ben de devam ettim.

"Bununla birlikte, ben neysem oyum. Ben hala vahşi bir çocuğum. Hâlâ aptalca, çılgınca şeyler yapıyorum. Yüksek sesle rock 'n' roll dinliyorum. Drag queenlerle dudak senkronizasyonu yapıyorum. Sushi Den hosteslerine üstünlük sağlamaya çalışmayı eğlenceli buluyorum ve bazen Ally ile Denver'da gezintiye çıkıyoruz. Ben değişmedim ve beni kontrol edemezsiniz. İsteseniz bile, ben yokum."

"Kontrol etmek ve korumak arasında fark vardır," diye belirtti.

"Evet, o çizgiyi geçmemeye dikkat et. Bu çizgiyi bu sabah geçtiğini de eklemeliyim." Çok iyi gidiyordum. "Kontrolden bahsetmişken, ben değişmemiş olabilirim ama sen değiştin. Gençken sevdiğimi sandığım Lee artık sen değilsin."

Bu onu kızdırdı ve gözleri kısıldı. "Hiçbir şey saklamıyorum."

"Öyle olduğumu mu ima etmek istiyorsunuz?"

"Tanrım, Indy, etrafındaki duvarı biraz daha güçlendirseydin, o kadar derin olurdu ki, Meksika'da olurdun."

"Ben her zaman her şeyi ortaya dökerim!" "Saçmalık."

Sanki biri karnıma yumruk atmış gibi öfkeli bir ses çıkardım.

"Söyleyecek bir şeyin mi var?" Ben talep ettim.

Yüzü değişmişti. Orada daha önce hiç görmediğim bir şey vardı. Görünüşü beni çok korkutan bir şey.

Konuştuğunda sesi daha yumuşak, hatta nazikti.

"Her günü yarın hiç gelmeyecekmiş gibi yaşıyorsun. Annen senin yaşına gelmeden öldü. Babanın onun yerine geçmek yerine yalnız bir hayat yaşamayı seçmesini izledin. Bunları bir araya getirip neden dünyadaki tüm Rosie ve Texe'lerle ilgilenmene izin verdiğini ama kimsenin sana yaklaşmasına izin vermediğini anlamak için psikolog olmaya gerek yok."

İşte o zaman karnıma yumruk yemiş gibi hissettim.

Başımı başka yöne çevirdim ve tekrar kasıldım. "Bırak beni."

"Un-unh." Elini çeneme ve çeneme doladı ve beni ona bakmaya zorladı. "İnmeyeceğim, gitmeyeceğim, daha fazla oyun oynamayacağım ya da zamanımı boşa harcamayacağım. Kadere, kismete ya da bunların hiçbirine inanmıyorum."

Saçmalık. Bildiğim kadarıyla, hayatıma uyan, özel bir akşam yemeği hazırladıktan sonra eve geç gelmemi umursamayan, adamlarımdan birinin vurulduğundan bahsettiğimde kanaması olmayan, işim hakkında ne hissettiğinden bahseden başka bir kadın yok. Tanrı aşkına, kalkıp herkese kahve yaptın. Ona insan avlamaya çıktığımı söylediğimde bana dikkatli olmamı söyleyen bir kadınsın, kariyer seçimimin onu nasıl hissettirdiğini öğrenmek istiyorsun. Eğer bir çalışan mutfağına silahla girip komşusuna ateş etseydi, çoğu insan aklını kaçırdı. Sabahı kek yaparak, öğleden sonrayı da güneşin altında uyuyarak geçiriyorsun. Sıkı yaşıyor, sıkı oynuyor ve hiçbir şeyden korkmuyor gibi görünüyorsun, ancak neredeyse gerçek dışı olan bir yumuşaklığı korumayı başarıyorsun. Senden neden emin olduğumu söylememi istedin, işte bu yüzden eminim. Sen büyüdün ve tek ebeveynin bir polisti. Olayı biliyorsun. Birini eğitmekle ilgilenmiyorum ve bununla yaşayabilecek kadar güçlü birine ihtiyacım var. O da sensin."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Hayatımda bir kerede bu kadar çok şey söylediğini hiç duymamıştım. Ve onu tüm hayatım boyunca tanıyordum.

"Adamlarınız ne sıklıkla vuruluyor?" diye sordum. "Çok sık vuruluyorlar. Neyse ki nadiren vuruluyorlar."

Ne sıklıkta vurulduğunu ya da vurulduğunu sormak istedim. Sormak istedim ama cevabı bilmek istemedim. Bu yüzden sormadım.

"Akıllıca bir karar," diye mırıldandı. Beynimin içindeydi. Tekrar.

"Korkuyorum," diye fısıldadım. "Beni korkutuyorsun."
Gözleri kırıştı. "Bu bir haftadır duyduğum en iyi şey."
Şaşırmıştım. "Beni korkuttuğunu mu?" Ağzı benimkine değdi.

"Eğer seni korkutuyorsam, umursuyorsundur. Ben aynı Lee'yim, sadece daha yaşlı ve daha zekiyim. Beni seviyorsun. Eninde sonunda duvarın yıkılacak ve bunu kendine itiraf edeceksin, sonra da bana itiraf edeceksin."

Tanrım, çok ukalaydı.

Elleri üzerimde hareket etmeye başladı ve tekrar boynumu okşamaya başladı.

Görünüşe göre küçük dramamız sona ermişti.

"Sana kızgınlığımın bittiğini sanmıyorum," dedim ona.

"Sorun değil," dedi kulağıma karşı. "Hâlâ bir şeyler yapabilirim.

kızginken seni seviyorum."

İnanılmaz derecede ukala.

"Sanmıyorum," dedim.

Eli bacaklarımın arasına girdi, parmakları dikkatimi çekmeye yetecek kadar baskı uygulayan ama daha fazlasını istememi sağlayacak kadar da hafif olan lezzetli bir girdap oluşturdu.

Piç kurusu.

Bacaklarımı biraz açtım, elimde değildi.

Ödül olarak beni öptü.

"Sana kim olduğumu göstereceğime söz verdim, ki çoğunlukla biliyorsun. Bugün daha fazlasını öğreneceksin," dedi tekrar boynumu okşarken. Dinliyor gibiydim ama parmakları daha fazla baskı uyguluyor ve daha fazla girdap hareketi yapıyordu, bu yüzden zorlanıyordum. "Ve sana ne istediğimi söyleyeceğime ve karar vermen için zaman tanıyacağıma söz verdim."

Hayır, bu hiç adil değil.

Bacaklarımı daha da açmıştım ve girdap ciddileşmeye başlamıştı. Ellerimi sırtında gezdiriyordum ve yüzümü boynuna dayamıştım. Önemli bir tartışmayı yürütebilmemin imkânı yoktu.

"Biz..." Nefes nefese, "Bunu sonra konuşalım mı?" dedim.

Kabul ettiğini sanmıştım. Bacaklarımın arasına kaydı ve içime girdi.

Güzel. Çok, çok güzel.

Hareket etmeye başladı. "Seni evimde, yatağında istiyorum.

Hafta sonuna kadar taşınmanı istiyorum."

Gözlerim kapalıydı ama birden açıldı ve onun bana baktığını gördüm.

Ben hala ilişkimizi ağırdan almak istiyordum. O hiper hızdan bahsediyordu.

Bununla başa çıkamazdım, şimdi olmazdı. Hareket etmeyi bırakmamıştı ve içimde kendini iyi hissediyordu.

Kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, bir elimi saçlarının arasına kaydırđım.

"Lee..."

Başka bir şey söylemek niyetinde değildim, sadece konsantre olabilmek için onu susturacaktım.

"Tanrım," dedi yüzünü boynuma gömdü, "dünyada ben senin içindeyken adımı söylediğini duymaktan daha güzel bir şey yok." Derinlere kaydđ, beni doldurdu. "Yıllardır burada olmak için bekliyordum."

Vay anasını.

Ağzı kulağımdaydı.

"Bir görevde olabilirdim, fırın kadar sıcak bir çölde, lanet kadar yakın bir ormanda ve bazen adımı böyle söylediğini hayal ederek atlatırdım."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Hafta sonuna kadar taşınacağım,"

dedim. Başını kaldırdı ve gülümsedi.

Lanet Lee.

Banyoda makyaj yapıyordum.

Yanağımdaki morluk neredeyse geçmişti ve ruhsal beden muayenem, hiçbir aksilik olmadan geçen bir günün ve etkili bir kas gevşetici olduğu anlaşılan harika bir seks gecesi ve sabahının ardından sadece hafif ağrılar ve sızılar bildiriyordu. Dünkü gibi şansımın döndüğünü düşünüyordum.

Lee ile yaparken, maceralarım sadece bir ceset içeriyordu, neyse ki o ceset benim değildi. Bu yüzden hepsi kötü yerine hem iyi hem kötü.

Sonra Lee üzerinde sadece soluk lacivert eşofman altıyla banyoya girdi.

Aynada ona baktım ve paniğimi bastırmaya çalıştım.

O anın heyecanıyla taşınmayı kabul ettim.

Tamam, o anın sıcaklığından çok söyledikleriyle ilgiliydi ama yine de taşınmayı kabul etmişim.

Dahası, bir gece önce fark etmediğim bir şeyi fark etmişim. Judy bana Lee'nin banyosundaki makyaj çekmecesini vermişti.

Her şey çok fazlaydı.

Makyaj tezgahının üzerine taze bir kupa kahve koydu ve cep telefonumu da yanına koydu.

"Telefonun ötüyor," dedi.

Tıraş olmaya hazırlanırken yer açmak için kenara çekildim. Kahvemden bir yudum aldım ve zihnimi serbest bıraktım.

Yüce Tanrım, ben makyaj yapıyordum ve Lee tıraş oluyordu, aynı anda, aynı odada. Seks yaptıktan sonra. Bir sürü seks. Hatta tam da bu odada seks!

Olduğum yerde donup kaldım ve ona bakakaldım.

Yanaklarına ince bir jel sürdü ve gözleri yana kaydı. Köşelerinden beni kontrol etti.

"Bir sorun mu var?"

"Ben banyoyu paylaşmayı pek sevmem," diye bilgi verdim.

Aynaya tekrar baktı ve tam olarak ne yapıyorsa onu yapmaya devam etti. "Tatlım, muhteşem olman iyi bir şey yoksa baş belası olurdun."

Ben çok eminim.

Telefonumu elime aldım, ekrana baktım ve yedi cevapsız arama gördüm.

Vay be.

Bu nasıl oldu?

Elimden geldiğince makyaj masasının yarısına yaslanıp (itiraf etmeliyim ki büyük bir makyaj masasıydı... belki de biraz korkak davranıyordum) kirpiklerime rimel sürerken sesli mesajımı aradım.

Dört sesli mesaj.

İlk olarak, Willie

Moses. "Indy, Willie...

ara beni." Hmm.

İkincisi, Marianne.

"Ally'nin bunun beni ilgilendirmediğini söylediğini biliyorum ama beni rahat bırak. Ailemle yaşıyorum. Benim bir hayatım yok. Seninki daha iyi ve ben her şeyi bilmek istiyorum. Vurulmayacağımızı garanti edersen bu gece Hornet'te buluşalım."

Vay be.

Üçüncüsü, Stevie.

"Eee? Nasıl geçti? Chowleena'yı unutma. Öğleden hemen önce ayrılacağım. Tod yarın erkenden evde olacak, eğer onu yatıya bırakacaksan bir not bırakman yeterli. Öptüm."

Dördüncüsü, bip sesi verilmeden önce konuştuğu belli olan Duke.

"...kıçını buraya getir yoksa onu öldürürüm."

Rimel çubuğunu gözüme soktum. "Vay anasını," dedim.

"Acımış gibi görünüyordu."

Gözlerimi şiddetle kırpyordum. Gözüm yaşıyor, diğer gözümün de yaşarmasına neden oluyor ve Duke'un mesajını tekrar izlemek için telefonumu görmeye çalışıyordum.

Lee tuvalet kağıdını yırttı, bana uzattı ve telefonu aldı.

"Dinle!" Ona söyledim. "Son mesaj."

Ağzımı açabildiğim kadar açtım ki bu, insanın gözlerini açabilmek için kullanmak zorunda olduğu kadınsı bir mekanizmaydı. Bir kozmetik felaketini önlemeye çalışarak gözyaşlarımı ve rimel lekelerini sildim.

"Kimi öldürmek istiyor?" Lee sordu.

"Bilmiyorum. Duke yüzünden. Bir sivrisineğin sabrına ve üç santimlik bir fünüye sahip. Sence Rosie olabilir mi?"

"Nerede o?"

"Bilmiyorum! Bu Duke!" Kızgınlıkla bağırdım. "Cep telefonu ya da telesekreter almayı reddediyor. Tam bir mağara adamı."

Lee telefon rehberimde geziniyordu ve bir düğmeye bastı.

"Dolores? Ben Lee. Duke ile konuşabilir miyim?"

Hızlı düşünen Lee, Duke ve Dolores'in ev telefonunu aramaya karar verdi. Çok basit. Aptal olduğum zamanlardan nefret ederdim. Tanrıya şükür ailedeki özel dedektif oydu.

Tanrım, az önce "aile içinde" mi dedim? Beynimi durdurmalıyım.

Lee konuşurken biraz far sürdüm ve maskarayı düzelttim ve sonra "Evet? Tamamdır. Teşekkürler." dedi.

Ben maskaranın kapağını kapatıp çekmeceye atarken Lee cep telefonunu kapatıp tezgâhın üzerine bıraktı. Sonra sakince tıraş olmaya devam etti. Çekmeceyi kalçamla kaydırarak kapattım.

"Eee?" Ben sordum.

"Polis dükkândaki kaseti indirdi. Willie haber vermek için seni aradı ve sana ulaşamayınca Duke'u aradı. Görünüşe göre Fortnum'da yeni kahveciniz olduğunu söyleyen çılgın bir İtalyan varmış. Jane Dolores'i aramış çünkü Duke sinirlenmeye başlamış. Dolores de polisleri aramış. Onlar ilgileniyor."

"Hangi çılgın İtalyan adam?"

Lee çenesini görmek için başını eğdi ve usturasını boynuna doğru kaydırđı. "Bilmiyorum."

"Bugün açık olduğumuzu bile bilmiyordum!" Yüksek sesle "Oraya gitmeliyiz" dedim.

"Dolores üzgün görünmüyordu."

"Dolores Duke ile yaşıyor ve onun sevimli olduğunu düşünüyor. İnsanların iç çamaşırlarını fırlattığı Küçük Ayı'da çalışıyor. Dolores ne zaman sinirleneceğini iyi kestiremiyor!"

Lee aynadan bana baktı. "Bence bu noktada sen de değilsin."

Giyiniktim; haki renkli düşük bel şort (Britney Spears'ın düşük bel şortu değil ama sırtımı belli ediyordu), göğsümde parıltılı harflerle XANADU yazan gök mavisi bir tişört ve kalın, mat gümüş tokalı, geniş, koyu kahverengi bir kemer.

Dışarı çıktım, dolaba gittim ve haki renk üzerine gök mavisi korkutucu şekilleri olan kurdele askılı bir çift parmak arası terlik aldım. Onları giydim, çantamı kaptım ve omzuma attım. Banyoya geri döndüm, telefonumu aldım ve çantama bıraktım. Sonra kalçamı tezgâhın kenarına dayadım ve tırnaklarımı tepeye geçirdim, diğer elim kalçamdaydı.

Ve Lee'ye baktım.

Bir havlu aldı, yüzünü sildi ve lavaboya attı.

"Hey! Havlunu öylece lavaboya atamazsın!" Hararetle ilan ettim. "O havluyu kim katlayıp tekrar askıya koyacak? Kimin olmayacağını söyleyeyim. Ben!"

İşte o zaman kalçalarımı kavradı, beni kendine çekti ve sırttı.

"Bir taşınma teklifini iptal ettirme konusunda hız rekoru kırmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Ve bu cinsel şantajdan çok bir teklifti."

Sırtışı bir gülümsemeye dönüştü. Siktiğimin Lee'si!

"Merhaba!" Seslendim. "Fortnum's? Ekmeğim ve tereyağım mı? Son yılların aile şirketi..." Vay canına, ne zamandır ailede olduğunu bile bilmiyordum. Kanatlanmam gerekecekti. "On yıl! Çılgın İtalyan adam mı? Duke'ün cinayet tehdidi mi? Bir şey çağrıştırdı mı?"

Beni kendine yaklaştırdı. "Sana tatlı olduğunu söylemiş miydin?"

Grr.

BİZ YÜRÜDÜ Fortnum's'a girdim ve çılgın sabahım daha da çılgınlaştı.

Terry Wilcox, Goon Gary ve Moron Duke ile karşı karşıya geldi.

"Neler oluyor?" İçeri girdiğimde midem bulanarak sordum. Odadaki kötü enerjiyi hissedebiliyordunuz.

Müşteri yoktu (Tanrı'ya şükür, öyle sayılır) ve Jane ortalıkta görünmüyordu (yine Tanrı'ya şükür).

"Bu salak, polis götürdükten sonra İtalyan adamı geri getirdi. Onun lanet bir hediye olduğunu söylüyor," diye paylaştı Duke.

"Hindistan. İyi görünüyorsun," dedi Terry Wilcox, gözleri boyumdan aşağı kayarken.

İğrenç.

Vücudumun Terry Wilcox'la karşılaşmalarım için sakladığı o mide bulantısı hissine kapılıyordum. Sadece iki tane olmasını umuyordum, bu ve sonuncusu.

Neyse ki Lee'nin eli kalçama yerleştiği yerde sıcak ve güçlü hissettirdi.

"Coxy," diye selamladı

Lee. "Lee," diye karşılık

verdi Wilcox.

"Onu tanıyor musun?" Duke sordu.

"Evet," dedi Lee ve bu tek hece ondan pek hoşlanmadığını gösteriyordu.

Duke bize doğru ilerlerken Lee de arkasına geçmem için bana baskı yapıyordu. Ayaklarımı diktim ve

olduğum yerde kaldım.

Goon Gary ve Moron yer değiştiriyor, harekete hazırlanıyordu.

Harika. Tam da ihtiyacım olan şey, Fortnum'da bir arbede. Wilcox barıştırmacı rolü oynamaya karar verdi.

"Heyecanlanmanıza gerek yok çocuklar," dedi. "India, bir sorunun olduğunu söylemiştin. Kahvecinizi kaybetmiştiniz ve işlerinizi kaybediyordunuz. Size yeni bir tane getirdim, İtalya'dan, espressoyu icat ettikleri yerden. Bu Antonio ve çok yetenekli."

Goon Gary'nin arkasında duran, fark etmediğim bir adama baktım. Rosie'nin İtalyan versiyonuna benziyordu ama daha bakımlıydı. Biraz daha iyi.

"Kahveciye ihtiyacım yok, teşekkürler." derken kapı açıldı. Biz hallederiz."

Sonra arkamdan bir ses geldi, "Uh-oh, büyük kötü titreşim.

Şimdi ne sallıyorsun, kadın?"

Kapıya döndüm ve Tex'i gördüm.

Harika, gittikçe daha iyi oluyordu. Şimdi Tex de işin içindeydi.

"Burada ne yapıyorsun?" Tex'e sordum.

"Kahve içmeye geldim."

Tabii ki.

"Buraya nasıl geldin?" Devam ettim.

"Sürdüm. Arabam var ama genelde komşuların kullanmasına izin veriyorum."

Ona bakakaldım. "Kolun askıdayken mi sürdün?"

"Evet, sadece vites değiştirmem gerektiğinde zorlandım."

İki elimi de kaldırdım ve avuç içlerimi alnıma koydum. Bu bir "Calgon, beni götür" anıydı.

"Coxy, o senin erkeğini istemiyor. Onu evine gönderebilirsin," dedi Lee, sesi sakın ama korkutucuydu.

"O Hindistan için bir hediye. Bunu söylemek sana düşmez," diye karşılık verdi Wilcox, yine sakın ama hırçın bir sesle.

"Lee gidiyor diyorsa, gidiyordur!" Duke kükredi, hiç de sakın değildi.

"Kahve yapıyorum!" diye bağırdı İtalyan adam, biri bağırdığında biraz daha rahat görünüyordu.

Goon Gary'nin dükkanımın ön camından uçtuğunu görüyordum.

"Herkes kahve yapar, ahmak. Ben kahve yapıyorum. Tanrım. Kahveyi neden bu kadar büyütüyorsun?" Tex, sanki hava yeterince gergin değilmiş gibi, espresso makinesine doğru hantalca yürüdü. Kendini tezgâhın arkasına itti. "Ne olsun? Herkese kahve yapacağım."

Oh... Tanrım...

Bu gerçekleşmiyordu.

Hayatımın ya da en azından banka bakiyemin gözlerimin önünden geçtiğini gördüm.

Lee'ye döndüm ve fısıldadım, "Lee, o espresso makinesi binlerce dolara mal oldu..." Tex bir şeye vurunca konuşmayı kestim ve irkildim, "Eğer kırarsa, tamamen mahvolurum" diye bağırdım.

"Hadi ama! Ne olacak? Bana emir verin. Kadın, siparişin nedir?" Tex portafiltreyi bana doğrultuyordu.

"Ben baristayım. Milano'daki en iyi baristayım. Kahve yaparım!" Antonio bağırdı ve tezgâhın arkasına koştu. "Sinyorina, size espresso yapıyorum."

Lee beni görmezden geliyordu, ben de genel olarak "Biri onları durdursun!" diye bağırdım.

"Vanilyalı latte içiyor," diye seslendi

Duke. Lee'nin kolunu tuttum. "Lee!"

Lee, Gary ve Moron'u izliyordu. "Kırarsa sana yeni bir tane alırım" derken bana bakmadı.

Ona doğru bastırdım. "'Binlerce dolar' dediğimde, yedi tanesini kastediyorum!"

Lee'nin gözleri bana kaydı. "Indy, tatlım, ne dedim ben?" Yikes.

Tamam, Lee konsantre oluyordu ve belli ki Lee konsantre olurken onu yalnız bırakmak en iyisiydi.

"Ha ha!" Antonio, Tex'in etrafa çarpmasını seyrederek böbürlendi. "Espresso hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ben baristayım. Babam da baristaydı. Büyükbabam-"

"Kapa çeneni ve kahve yapacaksan yap, hindi," diye gürledi Tex.

Wilcox bize doğru iki adım attı. Lee önüme geçti ve Duke safları sıklaştırdı.

"Yeterince yaklaştın Coxy," diye uyardı Lee.

Wilcox bana bakıyordu ama Lee'nin uyarısıyla durdu.

Wilcox bana, "Hediyelerimi geri gönderip duruyorsun," dedi.

Omurgamda bir ürperti hissettim. Gözleri tuhaf, yoğun ve korkutucuydu. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız ama bunları kabul etmem kabalık olur."

"Dün sana verdiğimi kabul etmiştin," dedi.

Lee'nin vücudu gerildi ve sanki havada elektrik parıltıyor gibiydi.

Sonra bir anda aklıma geldi.

Dün Lee'ye telefonda Pepper Rick'in cesedinden bahsediyordum ve Lee "Bir hediye" demişti.

Bunu bir daha düşünmemiştim ama demek istediği buydu. Wilcox beni kaçıranı öldürmüş ve onu bana hediye olarak getirmişti.

Oh... Tanrım...

Ne kadar iğrenç değil mi?

Çoğunlukla Lee'nin arkasında duruyordum ve ellerimle tişörtünü tutuyordum ama gözlerimi Wilcox'tan ayırmıyordum.

"Yapmadın," diye fısıldadım.

"Seni güvende tutabilirim, India. Dünkü hediyem bunu kanıtladı," dedi Wilcox.

Safranın boğazımın arkasına tırmandığını hissettim.

Sonra aklıma başka bir şey geldi. Dükkan dinleniyordu. Günler önce Lee mağazayı dinlemişti. Eğer onu konuşturabilirsem, belki kayıt altına alınabilir ya da Lee'nin Komuta Merkezi'nden biri dinliyor olabilirdi. O zaman Wilcox cinayetten tutuklanabilirdi ve bir daha onun için endişelenmeme gerek kalmazdı, ya da en azından onu serbest bırakana kadar.

Wilcox'a "Lee beni koruyor," dedim. Onu ikna etmek için ne söyleyeceğimi bilemedim.

O yağlı gülümsemesiyle gülümsedi. "Bunu düzgün bir şekilde yapmak için tehdidi ortadan kaldırmanız gerekir."

"Yaptığın bu mu? Tehdidi ortadan kaldırıp onu ön kapıma mı koydun?" Ben ittim.

Gülümsemesi hiç değişmedi ve cevap vermedi.

"Senden olduğunu bilmiyordum. Ölen adamın senden olduğunu nereden bilebilirdim ki? Bir not falan bırakmalıydın," dedim.

"Antonio!" Wilcox bağırdı, bu ani ses beni sıçrattı. "Biz gidiyoruz. Hanımefendi sana ihtiyacı olmadığını söyledi."

hizmetleri."

"Ama ben kahve yapıyorum," diye sızlandı Antonio.

Wilcox gözlerini Antonio'ya kaydırđı ve başka bir şey söylemeden tezgâhın arkasından fırladı.

Wilcox bana göz kırptı, Lee ve Duke'a başıyla selam verdi ve Antonio ile diğerk adamlarını peşine takarak oradan ayrıldı.

Nefesimi tutuyordum. Kapı arkalarından kapandığında, Lee'nin sırtına yaslanarak nefesimi bir hışımla dışarı verdim.

Duke Lee'ye, "Yumruğunu suratına indirmediğine şaşırdım," dedi.

"Beynine bir kurşun sıkmayı tercih ederim," diye cevap verdi Lee, daha önce kullandığı sakın sestek çok daha korkutucu bir sesle. Çünkü sesi bunu yapmaya niyetliymiş gibi çıkıyordu.

Döndü, beni önüne doğru çekti ve alnımdan öptü.

"İyi iş çıkardın," dedi bana.

"Bu yakında bitmeli. Dikişlerimden ayrılıyorum."

Kolunu omuzlarıma ve boynuma doladı ve beni kendine yakın tuttu.

Jane rafların arasından çıktı, bir yandan okuyor bir yandan yürüyordu, yüzü açık bir kitaba gömülmüştü. En son yaşanan dramdan habersiz, başkalarının varlığını hissediyor gibiydi. Şaşkınlıkla başını kaldırdı

Sanki kocaman, kullanılmış bir kitapçının önünde değil de oturma odasında karşılaşmışız gibi. Durdu ve Tex'e baktı.

"Hey, Jane, tatlım. Bugün nasılsın?" Dün bir ceset gördükten sonra kötü etkileneceğinden endişelenerek sordum.

Gözleri Tex'ten bana, sonra da Lee'ye kaydı ve kızardığını görebiliyordum.

Bu beni şaşırtmadı. Lee'nin kadınlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Bana cevap vermedi, sadece başını salladı ve kitap tezgahının arkasında dolaştı.

"Orada takılıyor," diye mırıldandı Duke, dile getirilmemiş sorumu yanıtlarken.

"Indy, kahvemi deneyecek misin, denemeyecek misin?" Tex aradı.

Lee'den ayrıldım ve titrek bacaklarımla tezgâha doğru yürüdüm. Tex'ten bardağı aldım ve daha bir yudum bile içmeden durup gözlerimi kaldırarak iri, çılgın adama baktım.

Kokusunu alabiliyordum ve güzel

kokuyordu. Tadına baktım.

İlahi.

"Tex," diye fısıldadım, "bu tanrıların nektarı."

"Sana herkesin kahve yapabileceğini söylemiştim,"

diye yanıtladı Tex. "İş mi istiyorsun?" Ona sordum.

Tex bakakaldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

"Peki ya kediler?" diye sordu.

"Bazen oynamaları, bazen de uyumaları gerekir. Sen kahve yaparken uyuyabilirler," diye cevap verdim.

YEDİ

KALTAK ÜÇLÜ TEHDİT

W İş formlarını doldurması için Tex'i bıraktı ve Lee arabasıyla LoDo'ya girerek yeraltı otoparkına girdi. Orada

üzerinde NIGHTINGALE INVESTIGATIONS yazan bir dizi yer vardı ve Lee Crossfire'ı bunlardan birine çevirdi. Çoğu boştu. Birinde üstü açık bir cip, diğerinde Tex ve ben haneye tecavüz ederken Lee'nin kullandığı Mercedes duruyordu. Bir diğerinde kırmızı bir Miata, bir diğerinde ise gümüş rengi bir Harley Dyna Low Rider'ın yanında siyah bir Ducati Monster Testastretta duruyordu.

Lee'yi Ducati'nin üzerinde görmüştüm ve çok tatlıydı. Harley'in de onun olmasını umuyordum.

Ducati'ye ya da Harley'e binebileceğime dair mutlu düşüncelere konsantre olamıyordum çünkü Lee'nin LoDo ofislerini ziyaret etmek üzere olduğum için çok heyecanlıydım.

Asansörden ikinci katta indik ve üzerinde Lee'nin şirketinin adının yazılı olduğu küçük pirinç bir plaket bulunan bir kapı gördüm. Lee kapıyı benim için açtı ve içeri girdim.

Ahşap panelli duvarlar, devasa bir resepsiyon masası, deri koltuklar, kalın halı ve koyu renkli ahşapla "Man" tarzında dekore edilmişti. Duvarlarda ağır çerçeveli kovboy baskıları ve köşedeki bir sütunun üzerinde bronz bir at heykeli vardı.

Son dokunuş ise resepsiyon masasının arkasında oturan süper modellere benzeyen göz alıcı sarışın bir kadındı.

Başını kaldırdı ve gözleri Lee'yi görür görmez sorgulamadan davetkârlığa geçti.

"Hey, Lee," dedi ya da daha çok "doğum günün kutlu olsun Sayın Başkan" der gibi nefes aldı.

"Dawn. Bu Indy," diye tanıştırdı Lee ama Dawn çoktan bana bakmaya ve beni ölçüp biçmeye başlamıştı.

Tasarımcı kıyafetleri giyiyordu. Taze bir Fransız manikürü vardı ve saç röflesine ayırdığı yıllık bütçe muhtemelen benim yeni mobilyalarımın daha fazlaydı. Özel bir jete binmeye hazır görünüyordu. Ben de Six Flags Elitch Gardens'a gitmeye hazır görünüyordum.

Bunu o da biliyordu, ben de biliyordum ve gözleri Lee'ye kayınca Dawn'ın burada heyecan verici bir kariyer fırsatı olduğu için çalışmadığını da anladım.

Tatlı tatlı gülümsedim ve yalan söyledim, "Dawn, tanıştığımıza memnun oldum." O da bana tatlı tatlı gülümsedi ve bu sahteydi, sahteydi, sahteydi.

"Indy," diye selamladı ve gözleri tekrar Lee'ye döndü. "Luke'un durumu kritik değil. Bilmek istersin diye düşündüm. Telefon mesajlarını e-postayla gönderdim. İki tanesi öncelikli ama

Onları bekliyorsunuz ve ilgilenmeniz gereken yeni bir yüksek tahvil atlaması var. Dosya masanızda."

Lee başıyla onayladı ve beni bir eliyle arkamdan tutarak koridora doğru itti. "Indy'ye bir kemer, şok tabancası, şok tabancası ve sprej verebilir misin?"

Vay be. Tüm bunlara neden ihtiyacım vardı? Sormamaya karar verdim.

"Elbette," diye cevap verdi Dawn, her zamanki yardımseverliğiyle.

Koridorda yürüdük ve Lee'nin ofisine girdik, burası da aynıydı ama daha büyük bir masası vardı. İçeri girdiğimde şok olmuştum. Takıntı derecesinde temiz ve düzenliydi. Masanın üzerinde deri bir bardak altlığı üzerinde şık bir kahve fincanı duruyordu, fincan tertemiz parlıyordu. Bir dizüstü bilgisayar da masanın üzerindeydi, kapalıydı ve yana doğru mükemmel bir açıyla yerleştirilmişti. Süslü deri ve ahşap masa aksesuarları da masanın üstünü süslüyordu, ancak mükemmel uçlu kalemlerle dolu bir kalemlik ve tepside duran bir klasör dışında hepsi boştu.

"Bu korkutucu. Tam bir temizlik manyağsın," dedim.

Lee masanın arkasına geçti, dizüstü bilgisayarını açtı ve bir düğmeye bastı. "Dawn bu şekilde tutuyor."

Bu şaşırtıcı değildi.

"Eminim öyledir," diye mırıldandım.

Lee'nin gözleri benimkilere kaydı. "Masamda açık dosyalar bulundurmama izin veren bir işte çalışmıyorum."

Hmm.

Gizli dosyaları kilitlemek bir şeydi. Patronunuzun tasarım kahve kupasını pırıl pırıl temiz tutmak başka bir şeydi. Lee'ye o kupayı kimin aldığına dair tek bir tahmin yürüttüm, o da Dawn'dı. Acaba "harika seks hediyesi için teşekkürler" mi yoksa "keşke harika seks yapsaydık" hediyesi miydi?

Lee'ye cevap vermedim. Duvardaki kovboy resmini inceler gibi yaptım ve eğer sorarsa Dawn'ın Crossfire'ını diş fırçasıyla temizleyebileceğini söylememeye karar verdim.

Lee'yi tanıyorsam, muhtemelen zaten biliyordu.

Lee her zamanki gibi beynimin içinde bana "Bronco'lu bir defans oyuncusuyla çıkıyor," dedi.

"Un-hunh," dedim duvara.

Yılın birkaç sezonu pazar günleri, vatka giyerek sert adam-badass rolünü oynayan bir adamla çıkmak ile sadece sert adam-badass olan bir adamla çıkmak arasında büyük bir fark vardı. Defans oyuncusu büyük paralar kazanabilirdi ama o gerçek değildi. Zaten Lee'nin para açısından zarar görmediği de kesindi.

Lee'ye tekrar baktığımda dosyayı inceliyordu ama gözlerini kırpmıyormaya devam ediyordu.

Onu eğlendiriyordum.

"Komik olan ne?" diye sordum.

Başını kaldırıp bakmadı bile. "Kıskanıyorsun."

Sanki!

"Ben değilim!"

Başını salladı ama cevap vermedi ve dosyayı taramaya devam etti.

"Lee, eğer onun senden hoşlanmadığını düşünüyorsan, düşündüğüm kadar zeki değilsin. Ve eğer onu çoktan becerdiysen, gerçekten düşündüğüm kadar zeki değilsin."

Dosyayı kapattı, masanın üzerine bıraktı ve etrafından dolaşarak bana doğru ilerledi.

"Dawn düzenli ve samimi biri. Her zaman vaktinde gelir, her an fazla mesai yapmaya hazırdır ve kolay kolay telaşlanmaz. Benden etkilendiğini biliyorum ama o benim çalışanım ve iyi bir çalışan. Ona dokunmamın imkanı yok. Yaşadığın yere sığamazsın."

Beni ofisin diğer ucuna kadar destekliyor ve o rahatlatıcı açık konuşmasını yapıyordu. İtiraf etmeliyim ki Lee'nin resepsiyonistini denememiş olmasından biraz memnundum. Bu sadece işleri ileride benim için zorlaştırmakla kalmayacak, aynı zamanda çok da yakışksız olacaktı. Gerçi şimdi daha net bir kafayla düşündüğümde, onun tipi değildi.

Bacaklarımın arkası deri bir kanepeye çarptığında "Pekâlâ o zaman," dedim.

Eli çeneme gitti. "Endişelenecek bir şey yok."

"Endişelenmedim." Bu neredeyse yalan sayılmazdı. Dawn güzeldi ama çok zayıftı. Lee zayıf kadınlardan hoşlanırdı.

eğriler, her zaman vardı ve (umarım) her zaman olacaktır.

"Hayır mı?" Lee sordu, gözleri sıcacıktı, yüzünde artık tanıdık gelen yumuşak bir ifade vardı. Onu sadece bana bakarken görmüştüm.

Yine de bana inanmadı.

"Sen kalçaları seversin, kemikleri değil. Güzel falan ama tam senin tipin değil," dedim.

Sanki haklı olduğumu kanıtlamak istercesine elleri kıcıma gitti.

Ellerimi göğsüne bastırdım. "Şimdi de şu harika özel dedektiflik işlerinden yapacak mıyız?"

Lee bana doğru eğiliyordu. "Bir dakika içinde."

Dik durmakta zorlanıyordum. Lee bana doğru bastırıyordu, elleri arkamdaydı ve erimiş çikolata gözleriyle bana bakıyordu. Niyeti çok açıktı.

"Affedersiniz ama kapı kilitli değil. Herkes içeri girebilir ve yakalamamız gereken kaçak bir kahveci var. Bunun için zamanımız yok. Aklından ne geçiyor?"

"Seni kanepemde becermeyi düşünüyorum." Vay anasını.

Ayak parmaklarımdan başlayıp yukarı doğru tüm vücudumu titrettim.

"Lee! Yapacak işlerimiz, gidecek yerlerimiz, tekmeleyecek kışlarımız var ve Tanrı aşkına, koridorun hemen aşağısında Dawn'la birlikte senin ofisindeyiz. Ya şok tabancamla içeri girerse?"

Beni bıraktı, kapıya doğru yürüdü, kilitledi ve geri geldi.

Kaçmaya çalıştım ama belime sarıldı, beni geri çekti ve biraz itti, böylece kanepeye düştüm. O da beni takip etti.

"Rosie'yi ya da elmasları neden henüz bulamadığınızı anlayabiliyorum. Dikkatin kolayca dağılıyor," dedim.

Boynuma sokuluyordu.

"Evet, dikkat dağıtıyorsun," diye hemen kabul etti. "Ofise nadiren girdiğimden bahsetmiyorum bile. Sahada olmayı tercih ediyorum. Bu ofiste oturmaktan nefret ediyorum." Bunu kulağımın altındaki boşluğa söyledi ve sonra dudaklarını dudaklarıma değdirmek için başını hareket ettirdi. "Şu andan itibaren, burada olmam gerektiğinde bu kanepeye bakabilirim, üzerinde senin tatlı kışından bir parça olduğunu hatırlayabilirim ve zaman çok daha hızlı geçecek."

Vay be.

Belki dehşete kapılmalı ya da alınmalıydım. Bunun yerine, ofisinde beni bu şekilde, hatta belki de özellikle bu şekilde düşünmesi fikri hoşuma gitti. Bunu bana söylemesi hoşuma gitti. Bu bir gül ve şampanya iltifatı değildi ama yine de işe yaradı.

"Oh, tamam," diye iç geçirdim ve kollarımı ona doladım.

Beni öptü ama vücudunun gülüyormuş gibi titrediğini hissettiğime yemin edebilirim.

Kanepesine girdikten sonra, Lee e-posta mesajlarını kontrol ederken ve birkaç telefon görüşmesi yaparken ben de özel banyosunu kullandım. Kıyafetlerimi ve saçımı yeniden düzene soktuktan sonra ofisinden çıktık. Bana bir tur attıracaktı ve beni koridorda ters yönde resepsiyona götürdü.

Birkaç kapı vardı ve ofisinin yanındakini açtı. Büyüktü ve içinde bir egzersiz bisikleti, bir koşu bandı, bir dizi serbest ağırlık, düz ekran bir televizyon ve büyük, rahat bir kanepesi vardı.

"Burası dinlenme, bekleme ya da çağrı odasıdır." Kapıyı kapatmadan önce söylediği tek şey buydu.

Koridorun karşısına geçip başka bir kapıyı açtı ve ben de içeriye baktım. Bir banyoydu, iki aynalı ecza dolabının altında iki lavabo vardı. Çift cepheli, cam kapaklı, ayaklı bir dolabın bir tarafında havlular, diğer tarafında tıraş kremi ve deodorant gibi erkek tuvalet malzemeleri vardı (tamam, tüm erkek tuvalet malzemeleri bunlardı ama erkeklerin çok fazla tuvalet malzemesi yoktu ve fark ettiğim kadarıyla Lee ya da adamlarından hiçbiri süslenmeye ve saçlarına bir sürü ürün sürmeye meraklı değildi). Çoğunlukla çeşitli tıbbi malzemelerle doluydu. Bunu biraz endişe verici buldum ama bir kenara bıraktım. Ayrıca bir kabinde tuvalet ve açık bölmelerde iki duş başlığı bulunan büyük, fayanslı bir alan vardı. Tüm bunlar tertemiz ve yeni görünümlüydü.

Kapıyı kapatırken, "Ofisteyken benim özel banyomu kullanıyorsun. Burası sadece erkekler için."

Bu talimatı "ne zaman" kelimesini kullanarak verdiği için garip bir heyecan hissettim. Belki de bir sonraki ziyaretimde koridorda yürürken biri açık duş bölmeleri olan banyonun kapısını açacaktı. Belki de Marianne'i buraya getirmeliydim, bu onun hayatını değiştirebilirdi. Dawn'ın çok zeki bir kız olduğunu düşünmeye başlamıştım, yine de ondan hoşlanmıyordum ve ona kesinlikle güvenmiyordum.

"Dawn ne kullanıyor?" Ben sordum.

Bana bir bakış attı. "Bilmiyorum. Sorma."

Koridorda biraz daha yürüdük. Yaklaşık bir düzine dolabın sıralandığı küçük bir odanın kapısını açtı, elektronik kilitli büyük, yanmaz bir dolap ve sonunda bir mini mutfak vardı. Bu oda için açıklama yapmaya gerek yoktu ve kahveyi nerede bulabileceğimi öğrendiğime sevindim.

Sonra döndü, bir kapıya iki kez vurdu ve bir fobu yan taraftaki bir pedin üzerinden kaydırdı. Yeşil bir ışık yandı ve kapıyı açtı.

Woo hoo!

Şimdi konuşuyorduk.

Sinir merkezi.

Bir duvarında milyonlarca televizyon ekranı olan ve her birinin altında bir DVD kaydedici bulunan bir odaya girdik. Onun altında da düğme ve topuzlarla dolu bir konsol vardı. Konsolun üzerinde birkaç çok hatlı telefon vardı. Başka bir duvarda raflara dizilmiş radyolar vardı. Polis bandının sessizce öttüğünü duyabiliyordum. İki adam

odada oturuyorlardı ama dört sandalye vardı. Televizyon ekranlarının çoğunda görüntü vardı ama birkaçı boştu. Ekranların karşısındaki duvarda, Lee'ninkinden çok daha dağınık, klasörler, kâğıtlar, boş gazoz kutuları ve kirli kahve fincanlarıyla dolu birkaç masa vardı.

Huh.

Dawn hakkında kanıtım vardı.

Her iki adam da yanları kapıya dönük oturuyordu. İçeri girdiğimizde ikisi de döndü ve beni gördüklerinde sırttılar. İkisinin de on dakika önce Lee'nin ofisinde neler olduğunu bildiklerine dair garip ve rahatsız edici bir his vardı içimde.

"Indy, bunlar Monty ve Vance. Sanırım siz çocuklar Indy'yi tanıyorsunuz."

Ne dedin?

"Selam Indy," diye selamladı Monty. Sarışın, asker tıraşlı, bakımlı bir vücudu ve rahat bir duruşu vardı ve Lee'den yaklaşık on yaş büyük olduğunu tahmin ediyordum. Hâlâ bana sırtıyordu ve elini kaldırıp parmağıyla Fortnum's'ın içini farklı açılardan gösteren dört ekrana işaret etti.

Ah-ha.

Şimdi Lee'nin beni nasıl tanıdıklarını düşündüğünü biliyordum.

Sonra düşünmeyi bıraktım ve Tex'in portafiltreyi espresso makinesinin üstüne vurmasını dehşet içinde izledim. Monty bir düğmeye bastı ve polis bandosu

Tex'in sesi bağılıyor, "Lanet buhar! Bana biraz daha buhar ver, seni canavar!" Bunu Duke'ün "Sadece verdiği kadar buhar veriyor, dostum!" diye bağırması izledi.

Harika.

Şimdi ikisinin de bana neden sırtıttığını biliyordum.

Vance'i kontrol etmek için gözümü Fortnum'da olup biten ürkütücü olaylardan ayırdım.

Vance, Lee'den daha gençti ama çok da genç olmadığını tahmin ediyordum. Parlak, düz siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, zayıf bir vücudu vardı ve bir Kızılderili'nin muhteşem kemik yapısına ve rengine sahipti.

Oh, ve o cidden ateşliydi.

Evet, kesinlikle Marianne'i buraya getirmem gerekecekti. Ve muhtemelen Andrea'yı, ve büyük ihtimalle Tod'u.

Chippendales gibiydi ama daha iyiydi.

Kendimi Vance'in yakışıklılığına kapılmış buldum ve o ile Monty'nin Tex ve Duke'ün değiş tokuşu üzerine bakışmalarını izledim.

Vance'in dudakları seğiriyordu. Tex'in komik olduğunu düşünüyordu.

Vance bana baktı ve beni bakarken yakaladı. Ona eğik başlı bir gülümseme verdim ve o da gülümsedi, koyu tenine karşı bembeyaz dişleri vardı.

"Merhaba," dedim

ona. Gülümsemesi

genişledi. Mm,

yum.

Lee'nin eli şortumun bel bandına kıvrıldı. Oopsie.

Monty ve Vance tekrar monitörlere döndüler ve ben de onlara baktım. Lee'nin apartman girişinin ve apartman garajındaki boş park yerinin bir açısı vardı. Ayrıca Dawn'ın telefonda konuştuğu (muhtemelen kız arkadaşlarından birine beni parçaladığı) resepsiyon alanının bir açısı ve Nightingale Soruşturması park yerlerini gösteren iki ekran vardı. O anda boş ekranlardan birinin Lee'nin ofisini göstermemesi için dua ediyordum.

Çoğu içeride olmak üzere çeşitli şeyler gösteren sekiz ekran vardı. Bazılarında hem evlerde hem de ofislerde insanlar vardı.

Lee konuşmaya başladı. "Eskiden güvenlik işi yapardık. Parası iyi olsa da çok sıkıcıydı. Çalışanları elde tutmayı zorlaştırıyordu."

"Dükkanınızı izlemeye devam edersek elde tutma konusunda bir sorun yaşamayız. Sanki bir sitcom izliyor gibiyiz," dedi Monty, sesinde ağır bir eğlence vardı.

Harika.

Monty bana döndü. "Dawn'dan El Salvador, anne ve pop dükkanları ve Amerikan tarzı hakkındaki konuşmanızın bir dökümünü yapmasını istedik ve bunu e-posta ile gönderdik. Hank maaş bordrosunda bile değil ve o gün senin yerine görev aldığı için onursal 'haftanın çalışanı' ödülüne layık görüldü. I

o esrar çiftliğine girdiğinde yüzünü görmek için para verirdim."

Çifte harika.

Dawn sadece transkripti hazırlamakla kalmadı, Lee'ye e-posta ile gönderdiğinden de emin olabilirdim.

Lee'nin askerleri için bir eğlence olduğum gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Lee şortumu bıraktı ve "Fortnum's bir süreliğine dinlemeye alınacak ve ön kapıya bir kamera yerleştirmemiz gerekiyor" dedi.

Tekrar ona baktım. Gözleri ekranlarda geziniyordu ve hiçbir numarayı kaçırmadığı izlenimine kapıldım.

Kısa bir süre bana baktı, sonra tekrar ekranlara döndü. Profesyonel davranıyordu ama aynı zamanda bir şeye sinirlendiği ve bunu çocukların önünde belli etmemeye çalıştığı hissine kapıldım.

Konuşmaya devam etti. "Şu anda çoğunlukla kurumsal, zimmete para geçirme, dolandırıcılık, hırsızlık gibi soruşturmalar yapıyoruz. Bazı aile içi soruşturmalar yapıyoruz, sadece yüksek gelirli, genellikle zinayı kanıtlamak için kanıt topluyoruz veya büyük nafaka ve anlaşmalar almak için diğer tartışılmaz gerekçeler."

"Genellikle dadıyı dürtüyor," diye araya girdi Monty. "Bunu izlemek çok eğlenceli."

"Dadıya bağlı olarak," diye konuştu Vance ilk kez, sesi derin ve gürdü. Gözleri ekranlardan ayrılmıştı.

ve bacaklarımda, dadı olsaydım dürtülmemi izlemekten rahatsız olmayacağını söyledi. Ayrıca Lee tarafından becerilmemi izlemekten rahatsız olmayacağını söylemediğini umuyordum.

Vay be.

Yine de kabul etmelisin ki Lee'nin önünde beni kesecek kadar cesurdu.

Lee devam etti. "Personel hangi görevde olduklarına bağlı olarak burada rotasyon yapıyor. Bu şekilde penceresiz bir odada sık sık oturmak zorunda kalmıyorlar ve saha çalışması yaparak zinde kalabiliyorlar."

Lee beni kapıya doğru götürmeye başladı ve ben de "Görüşürüz çocuklar" diye seslendim.

İkisi de bana baktı. Monty küçük bir el salladı. Vance sırtıttı. Çocukları daha sonra, mesela Lee'nin şirket pikniğinde görüp görmeyeceğimi merak ettim.

"Ofisinizde kamera var mı?" Kapıyı kapattığında Lee'ye sordum.

"Hayır."

Tanrıya

şükür.

"Bana Monty'den bahset," diye devam ettim.

"Monty eski bir SEAL. Dizinden sakatlandı. Haftada beş vardiya gözetim yapan tek adam. Odayı o yönetiyor. Herhangi bir saha operasyonumuz olduğunda gelir, ki bunların çoğunu o planlar çünkü bu işte iyidir.

Yirmi yıldır evli, beş çocuğu var ve yumuşak başlı görünebilir ama sakat diziyile bile bulaşmak istemeyeceğiniz kadar ciddi bir adam."

Vay be.

"Saha operasyonları mı?" Ben sordum.

"Bazen, kurumsal bir soruşturma üzerinde çalışmayı sonlandırın.

Çoğunlukla polisle ya da federallerle çalıştığımızda."

"Polis ve hükümetle ne yapıyorsunuz?" Lee cevap vermedi.

İtmedim.

"Peki ya Vance?" Devam ettim.

"Vance çoklu görev ustasıdır. Kaçak. İyileşmekte olan bir alkolik ve eski bir mahkum, araba hırsızlığı. Hızlı elleri ve sessiz ayakları var, kendini görünmez yapabiliyor, mükemmel bir iz sürücü ve kamera ve elektroniklerle her şeyi yapabilir. Genelde atlamaları izler ama kablo işlerimizin çoğunu da o yapar. Fortnum'a kablo döşedi. Ona yeni atlamayı verirdim ama o kendine gözetim odasında bir hafta kazandırdı. Sana gelince, ona bir daha öyle bakarsan seni yatağa kelepçelerim ve sadece tuvalet molalarında çıkmaya izin veririm."

"Tanrım, şimdi kim kıskanç?"

Bunu yüksek sesle söyledim ama düşünmek istedim ve bunun endişe verici hale gelen bir alışkanlık olduğunu da eklemeliyim.

Yorumum büyük bir hataydı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan Lee'nin eli üst koluma kapandı, soyunma odasının kapısını açtı ve beni içeri çekti. Kapıyı arkamızdan çarparak kapattı, beni dolaplara doğru itti ve üzerime çıktı, böylece hareket edecek yer kalmadı.

Ona baktım, bir şey söylemek üzereydim ama yüzünde Belalı Kızgınlık ifadesi olduğu için vazgeçtim.

Korkutucu ve sakin sesiyle, "Benim hakkımda öğrenmen gereken bir şey var," dedi, "Dikkat çekmene katlanmam gerekeceğinin farkındayım. Bununla ilgili bir sorunum yok. Çok fazla pratik yaptım. Hoşuma gitmeyen şey, yalan söylediğin kadar kolay flört etmen. Bu ikinci doğam. Durmak için çaba göstermen gerekecek çünkü bundan hoşlanmıyorum. Özellikle de bunu erkeklerimle yapmandan hoşlanmıyorum. Odaklanmaları gerekiyor ve senin dikkat dağıttığını zaten biliyoruz. Seni kanepemde sikmeyi düşünmemde bir sorun yok. Vance'in seni gözetleme odasında ya da Harley'sinde sikmeyi düşüneceğinin yüzüme vurulmasını istemiyorum, ki seni ona binmek için her şeyi yapabilecekmişsin gibi bakarken gördüğüne hiç şüphe yok."

"Demek Vance'in Harley'i bu," dedim. Evet. Yüksek sesle. Tekrar.

Lee daha da yaklaştı ve vücudu beni tekrar dolapların içine bastırdı.

"Lee, geri çekil," diye uyardım, sinirlenmeye başlamıştım. Hareket etmedi.

Ben de tamamen sinirlenmeye başladım, ellerimi aramıza soktum ve ittim.

Hala hareket etmedi.

"Zararsız," dedim ona.

"Dawn ile gece geç saatlere kadar çalıştığımı düşünmek zararsız mı geliyor?"

Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırptım. Kanepede geçirdiğimiz akıllara durgunluk verecek kadar güzel vakitten sonra Dawn'la ilgili her türlü üzüntüyü geride bırakmıştım.

"Evet," dedim.

Bana baktı, yüzü taş kesilmişti.

"Tanrı aşkına, o senin tipin değil," diye açıkladım.

"Vance'in sevimli olduğu kesin ama benim tipim değil."

"On yıldır yakından izlediğim kadarıyla bir tipin olduğunu söyleyemem."

Ona bakma sırası bendeydi çünkü bu d ü p e d ü z aşağılayıcıydı.

Erkekler çok aptaldı ve Lee listenin başındaydı.

Yani, daha bu sabah günlüğümü okuduğunu itiraf etmedi mi? Sadece tek bir tipim olduğunu ve o tipin de o olduğunu fark etmedi mi? Bana ona aşık olduğumu ve eninde sonunda bunu itiraf edeceğimi söyleyen o değil miydi?

Birlikteydik. Sonunda. Liam ve India birlikteydiler, hatta Tanrı aşkına taşınıyorlardı.

Bu, kafamı toparlayacak zamanım olduğunda alışmak zorunda kalacağım bir şeydi. Doğrusu, hayatımdaki neredeyse her şeyin aksine, bu geliyordu.

Doğal olarak Ally, Andrea ya da Tod ve Stevie ile uzun uzadıya konuşmak zorunda kalmadığım birkaç şeyden biriydi.

Gerçekten de adamlarından biriyle şakalaşarak her şeyi berbat edeceğimi mi düşünüyordu?

"Sen bir aptalsın," dedim ona.

Gözleri kısıldı ve o korkutucu kas yanağında zıpladı.

"Az önce ne dedin sen?"

"Sen... bir... aptalsın," diye tekrarladım. "Bunu bir düşün ve özür dilemeye hazır olduğunda seni dinleyeceğim. Ama az önce ettiğin hakaret için şimdi bir özür kabul edeceğim."

"Açıklamaya ne dersin?" diye önerdi, bunun bir öneri olmadığını açıkça belli eden bir şekilde.

"Açıklama yok, ama size bir ipucu vereyim. Hindistan'ın Kaltaklık On Yılı olarak kabul ettiğiniz süre boyunca erkeklerle ilgili tüm engin deneyimlerime rağmen, bir kez bile başka bir erkeğin evinde diş fırçası kullanmadım."

Bana öylece baktı. Anlamamıştı ya da anlayamayacak kadar kızgındı. Hareket etmiyordu ve beni hala dolaplara yapıştırmıştı. Daha fazla açıklama yapmak zorunda kaldım ve kendimi biraz kaptırdım.

"Orada kaldığım ilk geceden sonra sende bir tane vardı. Tamam, senin zulundaydı ama bu bir diş fırçası, Lee! Bir kere kullandın mı benim olur. Ve henüz yapmamıştık bile! Çekmecedeki iç çamaşırlarından ve giydiğin tişörtlerden bahsetmiyorum bile." Ellerimi kalçalarımın koydum. "Ve senin evinde uyumak

Ev, her zamanki gibi. Hiçbiri, asla başka bir adamla, asla, asla, asla. Huh! Şimdi anladın mı?"

Gözlerinde bir şey değişti, ama her neyse zaten var olan duyguyu daha da yoğunlaştırdı. Korkutucu ama kontrol altında hissinden tamamen kontrol dışına çıktı.

Midem sıkışmaya başladı çünkü bundan sonra ne olacağından emin değildim.

Elleri kalçalarımın gitti ve beni kendine doğru çekti. Sonra kolları beni sardı, bir eli saçlarıma gitti. Çekiştirdi, nazikçe değil ama sanki gücünü kontrol edemiyormuş gibi.

Başım geriye gitti ve küçük bir çığlık attım, ama ağzı ağzıma gelip beni öptüğünde kesildi. Daha önce bana verdiği öpücöklere hiç benzemiyordu. Sert ve vahşiydi.

Bir şekilde kontrolünü kaybetmişti ve itiraf etmeliydim ki ona kontrolünü kaybettirebilmem hoşuma gidiyordu.

Ben çok beğendim.

Başını kaldırdığında hemen alnını benimkine dayadı, gözleri kapalıydı ve tek kelime etmedi. İkimiz de derin derin nefes alıyorduk ve ellerim belinde, tişörtünü kavırıyordu. İçsel bir savaş verdiğini anlayabiliyordum ve gözlerini açtığında her ne savaş veriyorsa kazandığını fark ettim.

"Canını yaktım mı?" diye sordu başını kaldırdığında. Ben kendiminkini salladım.

"Siktir, Indy, içimi dışıma çıkardın."

Bir süre öylece durdum ve sonra sessizce şöyle dedim: "Lee, ben sana bir şey yapmıyorum. Bunu kendine yapıyorsun. Senin de beni tanımadığını düşünmeye başlıyorum. Erkekler vardı ama..." "Hiçbiri sen değildin" diyecektim ama tam zamanında kendimi durdurdum ve "Sadece eğleneliydi. Yarısı ikinci aşamaya bile geçemedi. Düşündüğün gibi bir sürtük değilim."

"Senin bir sürtük olduğunu düşünmüyorum."

"Kulağa öyle gelmiyor."

"Uzun zamandır benim konumum olarak gördüğüm yerde oturan erkekleri izliyordum ve bu hoşuma gitmiyordu. Bu konuda uzun zaman önce bir şeyler yapmalıydım. Bu benim sorunum. Hıncımı senden çıkarıyorum."

Ona baktım ve yıllarımı kendimi ona atarak, reddedilerek ve gözüne çarpan her kızla gitmesini izleyerek geçirdiğimi fark ettim. Her seferinde kalbimi parçalıyor ve her yeni seferde daha fazla acı veriyordu.

Fark etmediğim şey, onun da yıllardır aynı şeyi yaşıyor olduğuydu.

"Flörtüm zararsızdır. Endişelenecek bir şey yok," diye onu temin ettim.

"Yine de senden bunu yapmamanı isteyeceğim," diye cevap verdi Lee.

Birkaç saniye gözlerinin içine baktım ve sonra iç çektim. "Pekâlâ. Flört etmeyi bırakacağım."

Kolları hâlâ bana sarılıydı ve beni daha da içine çekti.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı ve kalbim duracak gibi oldu.

İşte buydu. Lee'nin
kızıydım. Ve bu harika
hissettirdi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Tepkimi gizlemek için biraz geri çekildim ve "Marianne'i buraya getirebilir miyim? Sadece Vance ve Matt'le tanışması için... belki Bobby'yle de?" Lee bana baktı ve ben de devam ettim, "Ayrıca Tod da uğrasa fena olmaz."

"Hayır," diye cevap verdi Lee, ama 'Ne kadar da şirin' bir sırıtışı vardı.

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandım kendi kendime.
"Artık gidip Rosie'yi bulabilir miyiz?"

SOYUNMA ODASINDAKİ VAHŞİ, DÜŞÜNCELİ Lee Beast'İ
TAMAMLADIKTAN SONRA, Lee turunu bitirdi.

Keşfedilecek üç kapı daha vardı.

Birinci oda, çift kişilik bir yatak, uzanmış bir sandalye, bir TV, DVD oynatıcı ve kitap ve DVD'lerle dolu bir kitaplık ile mülayim bir şekilde dekore edilmiş bir odaydı. Özel bir banyosu vardı ve güvenli oda olarak adlandırılıyordu. İçeri girmek için bir ped için bir fob'a ihtiyacınız vardı, başparmağınızı başka bir pede koymanız ve eski moda bir anahtar kullanmanız gerekiyordu.

İkinci oda, içinde sandalyeler, masalar, bilgisayarlar ve masaların altında dosya dolapları bulunan dört çalışma kabini olan bir odaydı. Brody, Ally'nin ve benim bilgisayar ineği arkadaşım, kabinlerden birinden çıktı.

"Indy!" diye bağırdı.

"Lanet olsun, Brody, burada ne işin var?" Ona doğru yürüyüp gülümseyerek sordum.

Yanına gittiğimde ona sarıldım. Tam bir pasaklıydı: siyah gömlek, siyah kot pantolon, siyah Doc Martens, vahşi siyah saçlar ve Buddy Holly gözlükleri. Vücudunun hiçbir şekli yoktu, sürekli bilgisayarın önünde bir sandalyede oturmakla tanımlanmıştı.

"Ally evden çıkmam gerektiğini söyledi ve bana Lee'nin yanında yarı zamanlı bir iş buldu. Senin burada ne işin var?" Benimle Lee'nin arasına baktı. "Ah evet, unutmuşum. Ally bana Lee'yle takıldığınızı söyledi. Nihayet. Güzel. Eminim mutlusundur."

Lee'ye baktım. Lee Canavarı ortadan kaybolmuş ve yerini Ukala Lee almıştı.

Görmezden geldim ve Brody'ye döndüm. "Programlama mı yapıyorsun?"

"Hayır, bilgisayar korsanlığı, genellikle zimmete para geçirme olaylarının izini sürüyorum ama bazen-"

"Brody," diye araya girdi Lee ve Brody konuşmayı kesti, gözleri büyüdü ve Lee'ye baktı.

"Evet, üzgünüm, evet, evet, evet," diye mırıldandı Brody ve bana baktı. "Gizlilik," diye fısıldadı. "Gizli tutuyorum."

unutmak."

Lee'nin kısa bir süre içinde inşa ettiği şey karşısında büyülenmiş bir halde odaya baktım. Devasa bir operasyondur.

"Diğer bölmeler aramalar ve diğer şeyler için." Brody işaret etmeye başladı. "Bu Kim'in bölümü. Çok komiktir, onu seversin. Kocasını sağlık görevlisi, o yüzden kocası vardiyadayken çalışmayı seviyor, bazen yediden üçe, bazen de üçten on bir kadar. Bir de Pablo var ama o da benim gibi yarı zamanlı çalışıyor. Ben sabahları, o öğleden sonraları. Diğerleri de bizim göremediğimiz bilgisayar işlerini yapmaları gerektiğinde çocuklar için."

"Ah," dedim.

Brody Lee'ye baktı. "Gördün mü, yaptığımız işten bahsetmeden ona her şeyi anlattım."

Lee Brody'ye baktı, belli ki kız kardeşi için bir iyilik yapmayı yeniden değerlendiriyordu.

"Bu iyi, Brody," dedim ona sevimli bir köpekmiş gibi, ki bir bakıma öyleydi.

Lee elini tekrar sırtıma koyarak gitme vaktinin geldiğini işaret etti.

"Biz çıkarken kapıyı kilitleyin ve kapı çalınana kadar on beş dakika boyunca açmayın. Üç, iki, iki. Anladın mı?" Lee Brody'ye söyledi.

"Üç, iki, iki. Tamamdır." Bana döndü. "Buralarda bir sürü kod var. Üç hızlı, sonra bir uzun. Üç kısa,

Üç uzun, üç kısa. Kahretsin, bu yeni kod da neydi?" diye sordu Lee'ye.

Lee iç çekti. "Üç, iki, iki."

"Evet, tamam. Üç, iki, iki. Görüşürüz, Indy. Bu arada, El Salvador e-postasını gerçekten beğendim. Çok komikti. Bu saçmalıkları nereden buluyorsun?" Brody sordu ama bir cevap beklemiyordu ve sonra "Üç iki iki, üç iki iki..." diye bağırarak masasına geri döndü.

Lee beni odadan çıkarıp resepsiyona götürdü. Dawn masasının arkasındaydı ve yaklaştığımızda yüz hatlarını iyi niyetli bir gülümsemeye dönüştürdü. Tertemiz masaüstünde bir silah kemeri vardı ve Lee bunu Dawn'a teşekkür edercesine başını sallayarak aldı.

Üstünde iki çatal olan düz siyah bir şey çıkardı.

"Şok tabancası," dedi. "Bunu kullanmak için yakın olmanız gerekiyor. Etkisiz hale getirme süresi yarım saniye, yani hızlı. Çatallara dokunmayın yoksa altı yüz yirmi beş bin voltla çarpılırsınız."

Vay anasını!

Bana olan bu mu?

Altı yüz yirmi beş bin volt mu? Bu çok fazla gibi görünüyordu.

Çok, çok.

Lee hâlâ konuşuyordu. "Piller yeni. Açın ve uçları hedefinize dokundurun, o zaman yere düşecektir."

Dawn tatlı bir sesle, "Bunları biliyor olmalısın," diye ekledi. "Güzel değiller ama işe yarıyorlar!"

Lee'nin gözleri ona kaydı ve hemen dikkatini bilgisayara çevirdi ve ben de dilimi çıkarıp ona "dadı dadı foo foo" diye kafa sallamamak için kendimi zor tuttum.

Lee şok tabancasını kemerine geri soktu ve gerçek bir silaha benzeyen bir şey çıkardı.

"Şok tabancası," dedi. "Bunu uzaktan kullanabilirsin. Nişan al ve ateş et, şok tabancasıyla aynı sonucu verir. Çatallar çıkar ve suyunu çıkarır. Kıyafetler için endişelenmeyin. Bu uçlar yelekten bile geçebilir."

"Bu kurşun geçirmez bir yelek," diye araya girdi Dawn.

"Teşekkürler," diye keskin bir gülümsemeyle kaltak bakışı attım, bu kombinasyon daha çok Kaltak Üçlü Tehdidi olarak bilinir.

Lee'ye döndüğümde gözleri kırışmıştı ve şok tabancasını kemerine geri sokuyordu.

Komik olduğumuzu düşünüyordu.

Orospu dövüşü moduna girmemeye karar verdim. Lee'nin çalışanlarını bir hafta boyunca yeterince eğlendirmiştim.

Lee bir kutu çıkardı. "Biber gazı. Canlı hale getirmek için çalkalayın, doğru yönelttiğinizden emin olun. Bu bir

uzaktan püskürtür. On beş metreye kadar var. Yüzüne nişan al. Bunu kapalı bir alanda yapmayın, yoksa size de bulaşır."

Dawn herhangi bir yardımcı ipucu vermeden önce hızla, "Tamam," dedim.

Lee Dawn'a döndü. "Öğle yemeğine gidiyorsun."

Tek kelime etmeden çantasını aldı ve o uzun bacaklı, bir ayağı diğerinin önünde, kıcı sallanan podyumdan kapıya doğru yürüdü.

Lee ve ben izledik ve Dawn hakkındaki fikrimi tekrar değiştirdim.

Lee'ye döndüm. "Onun bir sorun olduğunu söyleyeceğim."

Lee kemeri bana taktı, başını salladı ve gözüme takıldı.

Gözleri ciddiydi ve Dawn uzak bir hatıraydı.

"Günün eğlenceli kısmı bitti," dedi saçma olmayan bir sesle, belimdeki kemeri bağlarken.

Uh-oh.

"Hoşunuza gitmeyecek şeyler duyacak ve göreceksiniz. Bu benim işim ve her ne olursa olsun, arkasında bir açıklama olduğunu ya da kontrol edildiğini unutmamalısınız. Tepki vermeden önce benimle konuşun ve beni dinleyin. Dikkatinizi verin ve akıllı olun. Bir şey çok fazla, çok yoğun olursa, nerede olursak olalım ya da ne yaparsak yapalım, seni götüreceğimi söyle. Tamam mı?"

Kulağa iyi gelmedi.

Lee beni dikkatle izledi ve yanıt vermemi bekledi.

"Evet," diye kabul ettim.

"Bekleme odasına gidiyoruz. Eğer bir kaçak yakalarsak ve herhangi bir nedenle onu karakola götüremezsek, bekleme odasını kullanırız. Şimdi başka amaçları olduğunu göreceksiniz."

Vay be.

"Ağzınızı kapalı, gözlerinizi açık tutun ve silahlarınızın nerede olduğunu bilin. Biber gazı kullanmayın. İçeride biri var ve gitmesine izin veriyoruz. Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum."

"Gitmesine izin mi veriyorsun?" diye sordum. Kim olduğunu bilmiyordum ama her kimse nezarethanedeydi ve gitmesine izin vermek iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

"O daha büyük bir resmin parçası. Birkaç gündür onu konuşturmaya çalışıyoruz. Kendini buna hazır hissetmiyordu. Şimdi onu serbest bırakmak daha büyük bir amaca hizmet ediyor."

Soracak sorularım vardı ama onları soracak zamanım yoktu. Lee çoktan uzaklaşmaya başlamıştı ve benim de onu takip etmek ya da kaçırmaktan başka seçeneğim yoktu.

ÇIPLAK MINNETTARLIK

F İyi ya da kötü, Lee'yi koridorda takip ettim. Gözetim odasının kapısını iki kez çaldı, anahtarını kullandı ve içeri girdi. "Vakit geldi," diye duyurdu.

Vance ayağa kalktı ve bir masaya doğru yürüdü. Monty öne doğru eğilip bazı düğmeleri çevirdi ve bazı monitörler açıldı. Monitörlerde artık Brody'nin çalıştığını, boş koridoru ve içinde bir yatak, tuvalet ve lavabo olan bir odayı görebiliyordum. Yatakta yan yatmış bir adam yatıyordu. Adamı pek göremiyordum, sonra Vance önüme çıktı. Bir elinde ikiye katlanmış bir silah kemeri vardı. Onu arkasına koydu, açtı ve taktı. Benimkiyle aynı şeyler vardı, ayrıca gerçek bir silah ve kelepçeler de vardı.

Elini kaldırdı. Koyu renk gözleri benimkilere kilitlendi ve flörtöz bakışları kayboldu. Kapıyı işaret etti.

Lee'nin arkasından çıktım. Vance beni takip etti ve kapıyı kapattı.

Lee koridorun sonuna, son kapıya doğru yürüdü; Lee'nin bana içeride ne olduğunu göstermek için açmadığı tek kapı buydu.

"Silahlarınızın nerede olduğunu biliyor musunuz?" Lee sordu.

Kemerimin etrafını yokladım ve başımı salladım. Kemer takılıyken kendimi Süper Aptal gibi hissediyordum, Vance gibi Süper Havalı değil. Lee silah kemeri takmıyordu, sadece soluk kahverengi kargo pantolonunu tutan katil koyu kahverengi deri bir kemer takıyordu.

Lee başını Vance'e doğru salladı. Vance bir fob kullandı ve yeşil ışık yandı.

"Beni takip edin," dedi Lee bana. Kapıyı açtı ve içeri girdi.

Bana söyleneni yaptım ve odaya girdiğimde Korkunç Teddy'yi gördüm, Coxy'nin bana yıllar önce vurmuş gibi görünen serserisini. Yatağın içinde döndü ve ayağa kalktı.

Havayı içime çektim.

Burnunda bir bandaj vardı ve gözü morarmıştı. Burnu da gözü de neredeyse Rocky Balboa'nın Apollo Creed dövüşü sonrası büyüklüğünde şişmişti.

Teddy bana sadece bir bakış attıktan sonra temkinli gözlerini Lee'ye çevirdi.

Vance kapıda duruyordu, bir eli şok tabancasının üzerindeydi.

"Gitmekte özgürsünüz. Vance size binadan çıkarken eşlik edecek," dedi Lee.

Teddy'nin bakışları Vance'e kaydı. Vance şok tabancasının kılıfını çıkarmış ve Teddy'nin odadan çıkması için eliyle işaret ediyordu.

Zihnim allak bullak olmuştu. Teddy ile kısa süreli karşılaşmamdan bu yana geçen günleri saymaya çalışıyor, Lee'nin adamlarına onu almalarını söylediğini hatırlıyordum. Bu küçük odada o kadar uzun süre kalmış mıydı? Ve dahası, yüzü nasıl bu hale gelmişti?

"Gitmekte özgür müsün?"

Teddy sordu. "Evet," diye yanıtladı Lee.

"Öylece mi?" Teddy devam etti.

Kimse bir şey söylemedi. Teddy bana baktı. Ben de bir şey söylemedim. Lee bana çenemi kapalı tutmamı söylemişti ama o söylemese bile ben konuşamayacak kadar şok olmuşum.

"Anlamıyorum," dedi Teddy.

"Konuştuğunuz dedikodusu yayılıyor," dedi Lee ona. "Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum."

Lee Vance'e baktı. Vance omuz silkti.

Onunla oynuyorlardı.

Lee konuşmaya devam etti. "Coxy benimle savaş halinde ve Indy'yi etkilemeye çalışıyor. Rick'i hatırlıyor musun?" Teddy yavaşça başını salladı. "Coxy Rick'in beynine bir kurşun sıktı. Indy'yle uğraştı ve ona zarar verdi. Dün Coxy, Indy'ye Rick'in kafasının yarısı uçmuş cesedini hediye etti. Ona vurdun ve onu işaretledin. Şimdi dışarıdasın. İyi şanslar."

"Lanet olsun," diye küfretti Teddy, sanki ona yardım edebilirmişim gibi bana bakarak. Bana vurdu ve kötü bir adam olduğundan oldukça emindim ama onun için üzüldüğümü söylemeliyim.

"Gidelim," diye araya girdi Vance. Teddy Lee'ye döndü.

"Ben konuşuyorum, o beni öldürüyor. Ben konuşmuyorum, o beni öldürüyor," dedi sanki açıklamaya çalışıyormuş gibi.

Lee, "Hayat tam bir sürtük," diye cevap verdi.

Teddy'ye sırtını döndü, başını bana doğru salladı ve ben odadan çıktım, Lee de onu takip etti. Biz çıktıktan sonra Vance de odaya girdi. Lee'nin ofisine gelene kadar yürümeye devam ettim. Beni durdurdu, kapıyı açtı ve beni içeri itti. Parmaklarını kaldırdı ve gözlerimin içine bakarak bana üç, iki, iki dedi. Başımı salladım ve kapıyı kapattı.

Kilitledim.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Beş dakika geçmeden kapı çalındı. Üç, iki, iki.

Kapıyı açtım ve Lee içeri girdi. "O gitti. Yemek vakti. Hadi gidelim."

"Korkunç Teddy'nin yüzü nasıl bu hale geldi?" diye sormak için Brown Palace'ı dönene kadar bekledim.

"Ben."

"Ona vurdun mu?"

"Sana dokundu, acıdığını söyledin. Onu buldum ve ağzını burnunu kırdım."

Oh... Tanrım...

"Lütfen bana bunu o küçük odada yapmadığını söyle," dedim sessizce.

"Nezarethaneye konulmadan önceydi." En azından bu da bir şeydi.

Lee arabayı sürerken ben sessizdim. Silah kemerini çıkardım ve Lee'nin masasının çekmecesinden aldığı kemerle birlikte bagaja koydum. Onunki de Vance'inki gibi doluydu.

Lee Crossfire'ı Las Delicias'ın önünde seçkin bir yere paralel park etti.

Las Delicias'ı severdim. El Tejado'yu saymazsanız Denver'daki en iyi Meksika restoranıydı. Gerçi El Tejado resmi olarak Englewood'da olduğu için seçim yapmak zorunda değildim.

Bizi bir kabine oturttuklarında ve Lee karşım yerine yanıma geçtiğinde de sessizdim.

Ona döndüm, önce koltuğa sonra da ona baktım.

"Dur tahmin edeyim, pek kabin paylaşılan biri değilsin?" dedi.

Başımı salladım.

"Ben de, ama çevreyi kontrol etmeye çalışıyorum."

Onun ötesine baktım. Bana doğru dönmüştü, sırtı restorana dönüktü.

"Vahşi Bill Hickock sırtı kapıya dönükken vuruldu," diye bilgilendirdim onu.

"Odayı kontrol etmiyorum. Sizi kontrol etmeye çalışacağım."

Uh-oh.

Garson kız geldi ve masamıza bir sepet cips ve bir kase salsa koydu.

İkimiz de menülerimizi açmamıştık. Açmamıza gerek yoktu.

Ally ve ben ayda en az iki kez Las Delicias ya da El Tejado'ya giderdik, bazen daha fazla. Babam da ara sıra bize katılırdı. Hank çoğu zaman bize katılırdı. Görevde olduğu zamanlarda bile yemek molası için gelirdi. Arada bir, ki geriye dönüp baktığımda son bir ya da iki yıldır çok daha sık olduğunu görüyorum, Lee de gelirdi. Bizimle o kadar sık gelirdi ki onun için sipariş verebilirdim. Marul ve peynirle boğulmuş üç tavuk burrito ve akşamsa bir bira, gündüzse buzlu çay alırdı.

Lee garsona baktı ve benim için bir diyet gazoz, onun için bir buzlu çay, onun burritoları ve benim fasulyeli tostada ve marul ve peynirle boğulmuş burrito chicharrone sipariş etti.

Sanırım Lee benim için de sipariş verebilir.

Bana geri döndü. "Buradayız çünkü iyi ve hızlı. Yapacak işlerimiz var."

Başımı salladım. Hâlâ tamamen korkmuş olmakla uğraşıyordum, bu yüzden fazla bir şey düşünemiyordum. Sadece burritomu ve tostada'mı işleyebilmeyi umuyordum yoksa Crossfire'ın profesyonel temizliği için para ödemek zorunda kalacaktım.

Lee'nin kolu kabinde arkama geldi ve tamamen bana doğru döndü. "Önce Teddy. Sonuç olarak o iyi bir adam değil. Sana vurması, yaptığı pisliklerin en küçüğü. Adaletin her türlü'sü vardır. Hank adaleti kendi yöntemiyle sağlar. Ben kendi yolumla yaparım."

Aman Tanrım!

Lee konuşmaya devam etti (ne yazık ki).

"Tehlikeli bir iş yapıyorum ve düşmanlarım var. Artık hayatımdasın. Sana bulaşan olursa sonuçlarına katlanacağını bilmeni isterim."

"Bu kadar basit mi?" Beni korkuttuğunu belli etmemeye çalışarak sordum.

"O kadar basit değil. Mutfağında durup bana birinin seni incittiğini söylemeni dinlemek hoşuma gitmedi. Teddy'nin suratına yumruğumu indirip burnunun kırıldığını hissetmek bir zevkti. O büyük bir adam, seni gerçekten incitebilirdi. Bir daha bir kadına vurmadan önce iki kez düşünecektir."

Vay anasını.

"Bunlarla ilgili bir sorunuz var mı?" Lee sordu.

"Evet," diye dürüstçe cevap verdim.

"Bununla başa çıkabilir misin?"

"Evet," diye cevap verdim, yine
dürüstçe. "Bunun hakkında
konuşmak ister misin?" "Hayır."

Bu da yalan değildi. Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyordum. Aslında bununla inkâr yoluyla başa çıkacaktım, bu yüzden bu konuda konuşmak otomatik olarak başa çıkma stratejimi boşa çıkaracaktı.

Lee sanki özel Indy Yalan Dedektörü Testini okuyormuş gibi beni dikkatle izledi ve sonra öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Sanırım testi geçtim.

Garson kız içeceklerle geri geldi.

Eğer dünyada biraz adalet olsaydı, herkes Las Delicias'tan salsa yiyebilirdi. Gevrek, taze soğan, yeterince kişniş. Birkaç margaritadan sonra, Ally ve ben Las Delicias'ın salsa sosunun Orta Doğu'ya barış getirdiğini bile iddia edebiliriz.

Bir cips aldım ve sağlıklı bir porsiyon salsa sosu kaşıkladım. "Teddy'ye ne olacak?"

"Eğer akıllıysa şehirden kaçır," dedi Lee, kendi cipsini kaşıklarken.

"Akıllı mı?"

"Pek sayılmaz. Coxy'nin iki zeki adamı vardı, Rick ve Pete. Gerçi sonunda o kadar da zeki olmadıkları ortaya çıktı. Rick öldü. Pete hapiste adam kaçırma, saldırı ve muhtemelen

Bir polisin kızına karşı iki cinayet. Ona ayakkabı bağlarını vermek isteyecekler, ama her şeyi kitabına göre yapacaklar ve enselendiğinden emin olmak için titiz davranacaklar. Pete'in işi bitti."

Bir cips daha alıp ikiye böldüm, böylece salsa sosunu daha iyi kaşıklayabilecektim. Sandy dediğim adam olduğundan şüphelendiğim Pete'e ayıracak fazla zamanım yoktu. Pete beni bir sandalyeye bağlamış ve bana iki el ateş etmişti. Lee'nin ayakkabı bağcıklarıyla ilgili olarak neden bahsettiğini bilmiyordum, ama onun sikilmiş olduğu konusunda hiçbir sorunum yoktu.

"Sence elmaslar kimde?" Lee'ye sordum. "Elmaslar bende."

"Ne?"

Tamam, bağırdım. Diğer lokantacılar dönüp baktılar. Ama bu ne lan?

Lee, "Sesini alçalt," diye uyardı.

"Az önce bana elmasların sende olduğunu mu söyledin?"

Lee başını salladı, hâlâ bana doğru dönmüştü, sağ eliyle cipsini ve salsa sosunu yiyor, sol koluyla da beni kabinin arkasına hapsediyordu.

"Ben senin cinayetini planlamaya başlamadan önce açıklasan iyi olur." Gözleri kırıştı. "Bundan asla kurtulamazsın."

"Bu noktada, hapis yatmak umurumda değil."

Lee buzlu çayından bir yudum aldıktan sonra, "Rosie dairemde ayrıldıktan sonraki sabah elmasları Duke'un evinde buldum.

Bunun için sana teşekkür etmeliyim. Duke bende olduklarını biliyor. Sturgis'teki bağlantılarım onu bulduklarında söylemişler."

"Bağlantılarınız mı?"

"İşi Duke'un gidebileceğini düşündüğüm yerlerdeki diğer özel dedektiflere ve ödül avcılarına devrettim. Etrafa baktılar, birkaç soru sordular, izini buldular ve Güney Dakota'daki çocuklar onun izini buldular."

"Eğer saatiniz beş yüz dolarsa, bunun maliyeti nedir?"

"Ucuz bir randevu değilsin diyelim."

Gözlerim kısıldı. "Bunun için para alıyorsun, unuttun mu?"

"Bu karmaşayla ilgili üç işim var ve bunlardan biri elmasları bulmaktı. Onları ilk gün buldum. Duke'un hayatta olduğundan ve Evergreen'deki evine sağ salım döndüğünden emin olmak da senin için yaptığım bir şeydi."

Sinirlenmiş olmama rağmen göğsüm kabardı. "Sana geri ödeyeceğim."

Eli saçıma gitti ve bir tutamı parmağına doladı. "Bana geri ödemek zorunda değilsin."

Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden "Teşekkür ederim." dedim. "Bu gece çıplakken bana teşekkür edebilirsin." Tanrım.

Garson kız geldi ve tabaklarımızı masaya bıraktı. Çatal bıçak takımımı garip yapıştırıcıdan çıkardım ve

Peçete.

"Çıplak minnettarlık hakkında konuşmadan önce, elmaslar hakkında günlerdir bana nasıl yalan söylediğini konuşalım." Dürümümü çatalladım.

"Yalan söylemedim. Yaratıcı cevaplar verdim." "Uh-hunh."

Saçımı bıraktı ve yemeğine döndü. "Elmaslara sahip olmam bilinmesi gereken bir bilgiydi. Senin bilmene gerek yoktu."

Ağzımdaki burrito lokmasını güçlükle yuttum. "Affedersiniz?"

Lee kendi lokmasını yuttu ve Kutup Dondurucu Bakışımı yakalayarak tekrar bana döndü.

"Pekâlâ," dedi. "Söyleyebileceğim fazla bir şey yok ama size söyleyebileceğimi söyleyeceğim."

"Buna minnettar olurum."

"Önce biraz açıklama," diye başladı. "Suç tepede çok organize bir şekilde işlenir. Suçluların yönetim kademeleri vardır. Eğitimleri vardır. Bölgeleri vardır. Çoğu zaman bu operasyonlar çok yönlüdür. Silah, uyuşturucu, kız kaçırma, koruma için haraç alma, her neyse. İnsanlar kimin ne yaptığını bilir ve kendi mahallelerinde kendi pislikleriyle uğraşırlar. Sadece bir ele geçirmeyi destekleyecek güce sahip olduklarında çizgiyi aşarlar."

Lee bir ısırık daha alırken ben başımı salladım ve o devam etti.

"Coxy bu oyunu oynamaz. Coxy ne isterse, nerede isterse yapar. Dağınık, ağgözlü ve delidir. Aynı zamanda kararlı, inatçı ve tekrar ediyorum, deli. Uzun zamandır Denver suçlarıyla ilgili sorunlara neden oluyor. Suçta bile organizasyon için söylenecek bir şey var. Dağınıklık sadece dağınıklıktır. Bu durumda daha fazla uyuşturucu, daha fazla silah, ama en kötüsü daha fazla ceset. Coxy eskiden bir baş belasıydı, ama bu daha da arttı. Suçlular da en az polisler kadar onun ortadan kaldırılmasını istiyor."

"Anlamıyorum. Suçlular neden onu dışarı çıkarmıyor?"

"Aile bağları." Lee'ye baktım ama o konuşmaya devam etti. "Annesi İtalyan. New Yorklu ve ailesi çok güçlü. Coxy'nin desteği vardı. Coxy'nin başına bir şey gelirse New York'tan intikam alınırdı. Ya da en azından söylenen buydu ve New York Coxy'yi birçok işte destekledi ve birçok pisliği temizledi."

"Mafyadan mı bahsediyoruz?" Fısıldadım.

Lee ikinci burritosunu bitirdi ve gözlerini bana dikti.

Vay anasını.

Sonra tekrar konuştu. "Sorun şu ki, Coxy o kadar çok karışıklık yarattı ki, söylentilere göre New York'un işi bitti. Kim bilir ne kadar desteği vardı. Annesi aile dışından, New York dışından, Denver'dan bir servet değerinde dürüst ve dar bir adamla evlendi. Belki de

bağlar o kadar uzamaz ve Coxy onları kopma noktasına kadar çekti. O bir adam değil. Programdan geçmedi, herkesin bildiği kadarıyla Denver'da küçük bir kuzen."

Tostadamı elime aldım ve aslında Tony Soprano'yu düşünüp biraz çılgına dönmüşken soğukkanlı davranmaya çalışarak bir şeyler atıştırdım.

"Bunların hepsi yeni mi?" Ben sordum.

"Hayır, bu yıllardır devam ediyor. New York'un devre dışı kaldığı söylentisi yeni ama asılsız. Düzeni sağlamak için bir anlaşma yapıldı. Coxy dışarı çıkarılmalıydı ama dışarı çıkarılmış gibi görünmemeliydi. Bu şekilde New York harekete geçme ihtiyacı hissetmeyecek ve suç dünyasında her şey yeniden yoluna girecekti."

"Bunun seninle ne ilgisi var?"

"Her iki tarafta da bağlantılarım var. Eddie ve Hank beni Marcus ve Darius ile aracı olarak kullandılar."

Elimdeki tostadayı havaya kaldırarak oturdum ve ona baktım.

Eddie Chavez ve Darius Tucker, Lee'nin lisedeki en yakın iki arkadaşıydı.

Eddie Chavez yakışıklı, düzgün konuşan ve ahlaki açıdan şüpheli biriydi, tıpkı Lee gibiydi. Herkes Eddie'nin karanlık tarafa geçeceğinden ve zamanının çoğunu hapis yatarak geçireceğinden oldukça emindi. Onun yerine polis oldu. Artık ahlak polisiydi, başına buyruk biri olarak görülüyordu (babama göre, biraz da hayranlıkla) ve

serseri mayın (Malcolm'a göre, onaylamadığını ima ederek).

Darius Tucker da hemen hemen aynıydı ama aynı zamanda kesinlikle komikti, o kadar komikti ki gülerken neredeyse altınıza işeyecektiniz. Duygulu gözleri ve ağlamak için kuru bir omzu vardı, özellikle de kızlar için. Herkes onun çabucak evlenip yuva kuracağından ve bir kadına iyi bir koca olacağından emindi. Bunun yerine, on yedi yaşındayken babası öldürüldü ve o da raydan çıktı ve gözden kayboldu. Onu yıllardır görmemiştim ve özlemiştim. O iyi bir adamdı. Beni güldürür ve birçok kez omzunda ağlamama izin verirdi. Malcolm ve babama göre, o artık kötü haberdi.

Marcus adında birini tanımıyordum.

"Darius?" Bir şey söyleyebildiğimde sordum.

Lee tabağını itti ve tekrar bana döndü. "Evet. Anlaşmaya göre Coxy'ye sorun çıkarmak için hep birlikte çalışacaktık. Geciken sevkیاتlar, kayıp teslimatlar, uygunsuz anlarda ortaya çıkan polisler. Bilgileri paylaştım ve ben ve çocuklar, Hank ve Eddie'nin neden olamadığı bazı karışıklıklara neden olduk. Coxy'nin alıcılar ve tedarikçiler ağı dönüşümlü olarak çıldırmaya ya da sinirlenmeye başladı ve adamları firar etmeye başladı. Rick ve Pete erken emekliliğe karar verdiler ve emeklilik maaşlarını artırmak için Marcus'un elmaslarını çaldılar."

"Marcus?"

"Güvenlik yaptığım zamanlardan kalma. Belli işler için bizi tutuyor. Güçlü biri ve kendisinden bir şeyler çalınmasından hoşlanan biri değil. DC'deydim ve elmasları kaybolduğunda ondan acil bir telefon aldım."

"Seni neden aradı?"

Lee omuz silkti. "Her türlü farklı şeyi bulmakta iyiyimdir."

Yüce Tanrım.

Bunun bilmek istemediğim vakalardan biri olduğunu hissediyordum.

Konuyu değiştirdim. "Rosie'nin tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"Rosie iyi bir operasyon yürütüyordu. Küçük ama popülerdi ve sessiz değildi, bu da akıllıca değildi. Coxy bunu duydu ve bir parça istedi, bu yüzden Rosie'yi ona bir tane vermesi için zorladı. Sonra Rosie'yi onun için başka şeyler yapmaya zorladı. Rosie'nin yapmak istemediği ama nasıl hayır diyeceğini bilemediği şeyler. Rick ve Pete, Brezilya'ya taşınacak kadar kendilerini toparlayana kadar elmaslar konusunda masum rolü oynamaya karar verdiler, ki bu sadece bir iki gün sürecekti. Taşları Rosie'nin yanına sakladılar ve onun söyleneni yapacak kadar korktuğunu düşündüler. Görünüşe göre elmasları Rick ve Pete'e şantaj yapmak için kullanıp Coxy'nin altından çıkmasını sağlayacak kadar sinirlenmişti. Ne yazık ki, boyundan büyük işlere kalkışmış. Bu arada, elmasların gittiği haberi yayıldı ve Coxy adamlarının

dönekleşti. Coxy bile Marcus'un suratına kum atacak kadar deli değildi, özellikle de sistemleri çökmüşken. Bu yüzden herkes elmaslar için acele ediyordu. Sen de dahil."

"Biraz kafam karıştı."

"Bu saçmalığın sonunda gelseydim ben de öyle olurum. Berbat bir durum."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Paramı alıyorum."

"Bu kadar mı?" Ben sordum.

"Hayır, öyle değil. Çok para aldığımı söylemeliyim." "Buna değer mi?"

Kolu kabinde arkama kaydı ve tekrar bana doğru döndü. Tostada'mı yarıda bırakmıştım ve ona doğru dönmüştüm.

"Yaptığım işi seviyorum ama bu da futbol gibi. Kariyerinizin bir raf ömrü vardır. Kırk beş yaşına kadar Grand Lake'te bir kulübe, Florida'da bir apartman dairesi, her iki yerde de çok iyi bir tekne ve ölene kadar hayatımı güzelleştirmeye yetecek kadar para ile emekli olmayı planlıyorum."

"Yani diyorsunuz ki, buna değer."

Saçımın bir tutamını parmağına dolamaya geri döndü. Sesi değişti ve gözleri de değişti, iş dünyasından sıcak ve yumuşak bir hale geldi.

"Evet, buna değer," dedi ve ardından "Florida'yı seviyor musun?" diye sordu.

Midem yerinden oynadı. "Florida, siz lavaboya attıktan sonra havlularınızı askıya koyan bir hizmetçiyle gelir miydi?"

Gözleri ısındı. "Bu 'hayatı güzelleştirmek' kısmı."

"O zaman Florida'yı sevebilirim." Parmağıyla şakacı bir şekilde saçımı çekiştirdi ama aldırmadım ve "Sana kim para veriyor?" diye sordum.

Saçımı bıraktı, öne doğru eğildi ve cüzdanını çıkardı.

"Masal zamanı bitti. İşimize dönmeliyiz."

"Sanırım soru zamanı da bitti."

Gözleri tekrar bana kayarak soru sorma zamanının kesinlikle bittiğini söyledi.

Ona Chowleena'yı almak için Tod ve Stevie'lere gitmemiz gerektiğini söylediğimde çapraz ateş altındaydık.

"Pardon?" diye sordu.

"Birkaç günlüğüne ona göz kulak olacağım." "Onu sonra alırız."

"Onu daha sonra alamayız. Eğer onu daha sonra alırsak, ona ben göz kulak olamam. Evde tek başına olur ve kimse ona göz kulak olamaz."

Lee, "İşe giderken yanımda bir Chow köpeği götürmüyorum," dedi.

"İyi olacak. Yemin ederim. O harika bir köpek," diye güvence verdim.

"Hayır."

Büyük silahları çıkarmak zorunda kaldım. "İçinde senin için çıplak bir minnettarlık olacak."

Lee tereddüt etti ama sadece bir anlığına. "Kahretsin," diye mırıldandı.

Crossfire'ı Baker Bölgesi'ne doğru yönlendirdi.

NINETEEN

EDDIE VE DARIUS

W Chowleena kucağımda, yüzü açık pencereden dışarıda, gözleri kısık bir şekilde Platte üzerindeki Paris'e doğru yol aldık.

Rüzgâr, nefes nefese ve kabarık tüyleri dalgalanarak. Lee'nin radyosundan Steve Miller'ın "Jungle Love" şarkısı çalıyordu.

Sessizce dinlemenin doğaya karşı işlenmiş bir suç olduğu bazı şarkılar vardı ve Lee aynı fikirde olmasa da "Jungle Love" bunlardan biriydi.

Çıplak bir minnettarlık sözünün uzun bir yol kat ettiğini görüyordum.

Lee park ederken, yarı kitapçı, çoğunlukla korkak bir kahvehane olan Paris on the Platte'e baktım. Yıllardır buradaydı. Rosie'nin kahvesini amatör gösteriyorlardı.

Ön tarafta, kaldırımdaki masalardan birinde oturan Eddie Chavez, bacaklarını önünde uzatmış, bileklerini çaprazlamış, dirseklerini kol dayanaklarına dayamış, ellerini serbest bırakmıştı.

Çok havalı.

Üzerinde beyaz termal, kısa kollu bir tişört, yıpranmış bir çift Levi's pantolon, siyah kovboy çizmeleri ve siyah bir

kemer vardı.

Büyük tokası düz karın kaslarına baskı yapıyordu. Koyu tenli, siyah saçlıydı ve bir çift aynalı gözlük takıyordu. Gözleri o kadar koyu kahverengiydi ki, siyah olduklarını biliyordum. Bize sırtarak bakıyordu, teni bembeyazdı.

Çok iyi görünüyordu.

Eddie'yi büyürken iyi tanırdım. O, Lee ve Darius çoğu zaman birlikte takılırlardı ve ben de Lee neredeyse orada olmak için elimden geleni yapardım.

O zamandan beri Eddie'yi çok gördüm. Hem Lee hem de Hank ile yakındı. Kitty Sue ve Malcolm'un partilerine gelirdi ve hepimiz oraya gidip futbol izlediğimizde o da Hank'e gelirdi. Çok iyi arkadaş olduğumuzu söyleyemem ama ondan hoşlanıyordum ve onun da benden hoşlandığını biliyordum.

Aslında, sanırım benden hoşlanıyordu. Flörtöz bir şekilde komik bir şekilde imalı olabiliyordu, ama o değildi. Bu sadece şakaydı.

Eğer Eddie senden etkilendiyse, bunu flört ederek belli etmezdi. Eddie bir kızı yatağa atmak için flört edecek türden bir adam değildi. Onun taktikleri daha incelikli ve pratikti. Oyun oynamayı severdi. Meydan okumayı severdi. O gizli bir baştan çıkarıcıydı. Eddie takdirini sözsüz yollarla, çoğunlukla gözlerini kullanarak ve sizi tahmin etmeye itecek ama kışkırtıcı hissettirecek şekilde dokunarak gösterirdi. Bunu bekliyordum çünkü tam olarak böyle hissettirmek istiyordu.

Sevdim. Eddie'nin isteyerek yapmadığı pek bir şey yoktu.

Crossfire'dan indim ve Chowleena'yı tasmaından tutarak Eddie'ye götürdüm. Eddie Chowleena'yı görür görmez sırtışı göz kamaştırıcı beyaz bir gülümsemeye dönüştü.

"Indy." Kolu belime dolandı, beni sert vücuduna yasladı ve boynumu öptü (bkz. kışkırtıcı bir dokunuş). Benden beş santim daha uzundu, bu santimlerin biri botlarının topuklarından geliyordu.

Ben oturdum, Lee oturdu ve Chowleena Lee'nin yanına gidip çizmelerinin üzerine uzandı. Eddie izliyordu, gülümsemesi yüzünden hiç gitmiyordu.

Aynalı gözlükleri Lee'ye döndü. "Bir Chow mu?"

"Duymak istemiyorum," diye homurdandı Lee, sesi alçak ve sabırsızdı.

Eddie kıkırdadı ve ben bir Chow'un Lee'nin belalı şöhreti için iyi olmadığını fark ettim, özellikle de büyük, kabarık tüyleri tıraşlanarak aslanın köpek versiyonu haline getirilmiş bir Chow'un.

Lee'nin bir Alman Çoban Köpeği ya da Rottweiler'a ihtiyacı vardı, kürk giymiş bir Chow'a değil.

Lee'nin itibarını kurtarmak için "Onun için çıplak bir minnettarlık var," diye ağızımdan kaçırdım.

Aynalı gölgeler bana döndü.

"Umarım öyledir." Eddie yaklaştı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, benim için bir Chow'la takılmanın karşılığı çıplak olmak değildir. Siyah dantel iç çamaşırı, ona uygun bir jartiyer kemeri, çoraplar ve ince topuklu ayakkabılar olurdu."

Vay canına.

Bilmiyordum ama bu oldukça küstahça bir flört gibi görünüyordu. Bununla ne yapabilirdim ki? Özellikle de Lee'nin en yakın arkadaşından, hem de Lee'nin önünde. Ve işte ben, flört etmeyeceğime söz vermiştim.

Kahretsin.

Lee'ye döndüm. O da güneş gözlüğü takıyordu ama onunki Top Gun uçuş gözlükleriydi, dumanlı camları ve altın çerçeveleri vardı. Yüzü boştu ama ağzı sıkıydı.

"Siyah dantel iç çamaşırım ve ona uygun bir jartiyer kemerim yok," dedim Lee'ye.

Eddie arkasına yaslandı ve tekrar kıkırdadı. Lee'nin yüzü değişmemişti.

"Kırmızı dantel iç çamaşırım ve ona uygun bir jartiyer kemerim var," dedim.

Bu doğruydı, ben
yaptım. Eddie
kıkırdamayı bıraktı.

"Ve siyah saten iç çamaşırı ve jartiyer kemeri. Bir de jartiyerli mor oyuncak şeyim var." Durakladım. "Hepsinin modelini çıkaracağım ve sen seçeceksin."

Göz ucuyla Eddie'ye baktım ve gülümsemesi kayboldu.

Sonra arkama yaslandım.

İşim bitmişti.

Lee bana bir gülümseme bahsetti. Küçüktü ama anlamlıydı.

Eddie, Lee'ye, "Sen her zaman şanslı bir sikiciydin," diye mırıldandı.

Garson geldi ve siparişlerimizi aldı. Ben her zamanki gibi Café Fantasia aldım; altta sıcak çikolata, üstte bir dilim portakalla ayrılmış espresso ve üzerinde minik şekerli portakal parçacıkları olan çırpılmış krema. Yemyeşil.

Chowleena için bir kase su istedim.

"Benim için bir şeyiniz var mı?" Garson uzaklaştığında Lee, Eddie'ye sordu.

"Evet, Rick'in şehir dışından biri tarafından öldürüldüğü söyleniyor," diye yanıtladı Eddie.

Lee arkasına yaslandı ve ağzı tekrar gerildi. "New York mu?"

"Evet, ama aileden değil. Bağımsız bir müteahhit. Coxy bugünlerde silahlarını kiralamak zorunda. Gary, namluyu alnına dayasa bile birinin beynine kurşun sıkamaz."

Bunun iyi bir haber olduğunu düşünmüştüm. Eğer bu doğruysa, Goon Gary daha az tehdit gibi görünüyordu. Bugünlerde ne kadar ürkütücü olursa olsun, iyi haberleri olduğu gibi kabul ediyordum.

"Listesinde iki isim olduğu söyleniyor. Rick bunlardan sadece biriydi," diye devam etti Eddie.

"Teddy?" Lee sordu.

"Hayır. Coxy Teddy'yi sildi ya da en azından T e d d y bir saat önce sokağa çıkana kadar sildi."

"Adı neydi?" Lee sordu.

"Coltrane," diye yanıtladı Eddie.

Oh hayır, Rosie.

Tüm nefesim kesildi ve Lee'ye bakakaldım. Ben de gözlük takıyordum. Benimkiler kocaman, parlak, rock 'n' roll siyahıydı, Jackie O ve Bono karışımı bir şeydi. Bakışlarımın sıcaklığıyla camların eriyeceğini düşündüm.

Garson kahvelerimizi ve Chowleena'nın suyunu getirdi ve gitti.

Lee'ye "Onu bulmalıyız," dedim.

"Onu bulacağız," diye cevap verdi Lee.

Güneşin altında oturup kahvelerimizi yudumlarken onu nasıl bulacağımızdan tam olarak emin değildim.

Anladığım kadarıyla bu özel dedektiflik işinde pek bir şey yoktu. Aslında, Rosie Riot'la yüzleşmek Lee'nin işini yapmaktan daha tehlikeliydi.

Lee bu haber karşısında tamamen sakin görünüyordu. Bu haber beni sakinleştirmede. Rosie'nin peşinde kiralık bir katil vardı. Rosie'ye çok kızgındım ama yine de ondan hoşlanıyordum.

Beyninin öngörülebilir gelecekte kafatasında kalmasını isteyecek kadar.

"Bahisçilerin bahis oynadığını bilmelisin. Sen Coxy'ye karşı. Indy'yi kim kazanacak," dedi Eddie Lee'ye ve sonra bana baktı.

Oh... Tanrım...

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

"Kimin şansı var?" Lee sordu.

Ağzım açık kaldı ve Lee'ye bakakaldım. Deli miydi? Kimin umurundaydı ki? İnsanlar bizim üzerimize bahis oynuyordu!

Eddie tekrar Lee'ye döndü.

"Sen." "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Ben araya girdim.

Eddie başını salladı.

Dikkatimi içkime yönelttim, yapabileceğim tek mantıklı şey buydu.

Şüpheniz varsa, kahve.

Krem şantiyi severdim ama kahvenin içinde eriyen krem şantiyi pek sevmezdim. Café Fantasias plastik bir dondurma parfe bardağına istiflenmişti. Plastik bardağı elime aldım ve ağzımı kremanın üzerine açıp hepsini bir höpürtüde emdim. Sonra portakalı ezmek ve kakaoyu kahveyle karıştırmak için kaşığımı elime aldım. Ensemde bir karıncalanma hissettim ve gözlüklerini bana dikmiş olan Lee ve Eddie'ye baktım.

Eddie, Lee'ye dönüp, "Seni şanslı pislik," diye mırıldandı.

Lee'nin telefonu çaldı. Açtı ve "Evet." dedi. Durakladı. "Un-hunh." Duraklama. "On dakika içinde orada ol."

Telefonu kapattı ve "Rosie elimizde" dedi.

Eddie'nin polis arabasına bindik, Lee yolcu koltuğunda, Chowleena ve ben arkada oturuyorduk. Lee'nin silah kemeri öndeydi, benimki de Chowleena'nın yanında yerdeydi.

Tek katlı sıra evlerin bulunduğu bir mahallede durduk, ön basamaklar ve kaldırımlara yakın küçük bir sundurma, oturma odasını gösteren bir pencere. İyi bir mahalle değildi, kötü bir mahalle de değildi. Sadece terk edilmiş, bakımsız ve sessizdi.

Karşımdaki arka kapı açılıp Darius Tucker içeri süzüldüğünde Eddie ancak durabilmişti.

Lee ve Eddie, kızların sevgililerine aşık olmalarına neden olan yakışıklı oğlanlardan, kadınların vajinalarının onları görünce titremesine neden olan yakışıklı erkeklere doğru doğal bir şekilde ilerlemişlerdi.

Darius'un da aynı durumda olmadığını fark ettim. Her zaman uzun boylu ve zayıftı, ama şimdi zayıflığı bir ton cılızlığa dönüşmüştü. Daha fazla endişe çizgisi vardı. Bir zamanlar sımsıkı kırpılmış Afro saçları şimdi korkak kıvrımlarla dışarı çıkıyordu, ki bu kuşkusuz havalıydı, ama hatırladığım duygulu koyu renk gözleri yerine kızgın ve hatta kaba görünüyordu.

"Burada ne işi var ve köpeğin nesi var?" diye sordu.

Sana da merhaba.

Neyse ki bunu düşündüm ama söylemedim.

Lee ve Eddie dönüp Darius'a baktılar.

"Açıklamak için zamanımız var mı?" Lee sordu.

"Bilmiyorum. Bir dakikalığına işim çıktı ve eve göz kulak olamadım," diye yanıtladı Darius. "Bütün günümü bu saçmalıkla harcayamayacağımı biliyorum."

"Nerede o?" Eddie sordu.

"Üçüncü kapı yukarıda," diye yanıtladı Darius.

Lee arka camdan dışarıya, benim ötemdeki bir şeye odaklanmıştı.

"Gitmeliyiz. Biri buraya bizden önce gelmiş." Sesi değişmiş, kırılmış ve acil bir hal almıştı. Gözleri bana dikilmişti. "Yerde kal, görüş alanından çık. Tanrım, beni bu boka nasıl ikna ettin?"

"Yatağa kelepçeliydim," diye hatırlattım ona. Otomatik olarak konuşuyordum ve neler olup bittiğini tam olarak anlamamıştım, sadece titreşimlerin kötüye gittiğini fark etmiştim.

"Şanslı sikik," diye mırıldandı Eddie. Kapısını açtı ve sonra gitti. Yemin ederim, sırta kadem bastı. Bir saniye önce arabadan çıkıyordu, bir saniye sonra görünürde yoktu.

"Baban sana silah kullanmayı öğretti mi?" Darius benimle konuşuyordu ve ben de ona baktım.

Gözleri soğuktu ve bir zamanlar çok iyi tanıdığım yüzünde o kadar yanlış bir ifade vardı ki bunu içimde hissettim.

Ona başımı salladım.

Lee öne doğru eğilmiş, sürücü koltuğunun altına uzanıyordu. Elinde bir silahla geldi ve bana uzattı.

"Göster bana," dedi Lee, sesi keskindi.

Kahretsin.

Baskı altında.

Glock'tu. Babamın Glock'u vardı.

"Emniyet manivelası tetikte," diye mırıldandım ve şarjörü boşalttım. Sürgüyü geri çektim ve üstten bir mermi fırladı. Mermiyi kaptım, şarjöre geri taktım ve şarjörü tekrar tabancaya soktum.

Onlara dönüp baktım. Başka ne yapacağımı bilemedim.

Tek kelime etmediler. İkisi de kapılarını açtı ve gittiler.

Puf. Yok

oldu.

Tıpkı Eddie gibi.

Chowleena'yı koltuğa ittim. Bu dramayla pek ilgilenmiyor gibiydi. Uyku vaktinin geldiğini düşünüyordu. Onu öpebilirdim.

Koltuğuma oturmadan önce üç numaralı kapıya, Rosie'nin k a p ı s ı n a bir göz attım.

Sonra tekrar ayağa kalktım ve üç numaralı kapının penceresine baktım.

Ally orada Rosie ile birlikteydi.

Sadece bir anlık görüntüsünü görmüştüm ama orada olduğunu biliyordum. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Orada ne işi vardı? Lee

biliyor muydu?

Onu tam olarak

arayamadım. Kahretsin!

Sonra onu sokakta oraya ait değilmiş gibi yürürken gördüm. Çünkü hiçbir şeye, hiç kimseye, sıradan bir adama benzemiyordu. Manzaraya uymak için yaratılmıştı. O Tom Hanks'ti. Sorun şuydu ki, Tom Hanks bu mahallede yaşamıyordu.

Omurgamda bir ürperti hissettim.

Silah kemerimi kaptım, biber gazını çıkardım ve ön cebime sıkıştırdım. Sonra şok tabancasını çıkardım ve şortumun kemerine sıkıştırdım. Sonra Glock'u şortumun arkasına soktum, Xanadu tişörtümü silah izmaritlerinin üzerine çektim ve aklıma bahaneler gelmeden arabadan indim.

Ne yaptığım ya da neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim silahlı üç adamın duman gibi dışarıda olduğuydu,

ve potansiyel bir kötü adam vardı ve Ally hepsiyle Rosie arasındaydı.

Aceleyle caddeyi geçip kaldırımdan aşağı indim.

Terliklerimi duyduğunda neredeyse üç numaralı kapıya gelmişti.

Döndü.

Gayri ihtiyari çenemi kaldırdım ve sanki yoldan geçen biriymişim de selam veriyormuşum gibi gülümsedim ve ona doğru yürümeye devam ettim.

Gözleri şortumun kemerine kayd.

Ne yazık ki tişörtüm belden bol değil, vücuda oturan bir tişörttü, bu yüzden şok tabancasının poposu bariz bir şekilde görünüyordu.

O kıpırdadı, ben de kıpırdadım, şok tabancasını çekip çıkardım ve gömleğimi de onunla birlikte yukarı kaldırarak dantelli limon sarısı sütyenimi ona gösterdim. Kolumu kaldırıp tetiği çektiğimde gömlek geri çekildi. Silahı omzundaki kılıfından çıkarırken, kazara sütyenimin görünmesi onu bir an için şaşırtmıştı. Ama umurumda değildi. Daha kolunu doğrultmadan yere yığılmıştı ve benim de içimde hayat kanı sızan bir delik yoktu.

Daha kaldırıma vurur vurmaz güçlü eller beni belimden yakaladı ve park halindeki bir arabaya çarptım, bir el karnıma bastırarak beni orada tuttu.

"Nerede olduğumuzu sanıyorsun, lanet olası O.K. Corral'da mı?" Eddie ısırdı, yüzü bana yakındı ve kızgındı.
O

Şok tabancasını elimden çekti ve sonra hızlı hızlı İspanyolca konuşmaya başladı, hiçbirini anlayamadım ama bu iyi bir şey olabilirdi.

Lee yanımızda cisimlendi.

Lee kızgın değildi. Öfkeliydi. Dalga dalga yayılıyordu.

"Ally içeride. Onu pencereden gördüm," dedim Lee'ye.

Hem Lee hem de Eddie üç numaralı kapıya doğru döndüler. Öfke dalgalarının geri çekildiğini hissettim. Ally'yi kurtarmak için kendimi bir otobüsün, trenin ya da bir suikastçının önüne atacağımı biliyorlardı.

Kapı açıldı ve Ally çürük bir paravanın ardındaki çerçevenin içinde durdu.

"Neler oluyor?" diye sordu, sersemlemiş kiralık katile ve sonra bize baktı, kaşları kalkık ve bir salatalık kadar soğuktu.

Ally'yi sevmek lazım.

Mırıldanan bazı yeminler vardı. Eddie'nin eli karnımdan çekildi ve kelepçeleri çıkararak tetikçiye doğru ilerledi. Lee, Ally'nin yanına gitti ve ben de arabaya koşup Chowleena'yı aldım. Chowleena ve ben açık olan ön kapıdan içeri girdiğimizde Eddie kelepçeli tetikçiye sırt üstü yatırılıyordu. İçeri girdiğimde Rosie'nin yerde yüzüstü yattığını, homurdanıp inlediğini, Lee'nin de onun yanında yarı çömelmiş, bir ayağı yerde, dizi bükülmüş, diğer dizini Rosie'nin sırtına koymuş olduğunu gördüm. Lee onu kelepçeliyordu.

Lee Rosie'yi ayağa kaldırırken Eddie tetikçiyi oturma odasına sürükledi ve hâlâ sersemlemiş olan bedenini kanepeye yatırdı.

Darius evin arka taraflarında bir yerden kedi ayakları üzerinde içeri girdi. Etrafındaki herkese baktı.

"Sosu getirmeyi unuttum," diye belirtti.

Neredeyse gülüyordum. Bu benim tanıdığım Darius'a daha çok benziyordu. "Darius," dedi Ally, sonunda biraz tepki göstererek. O Darius'a bakıyordu ve yüzünde geçici bir hoş geldin gülümsemesi vardı.

Darius Ally'ye, "Görüyorum ki sen ve Indy pek değişmemişsiniz," dedi.

Herkes birbirine baktı. Aşağı yukarı doğru olduğu için herhangi bir yorum yapılmadı.

Eddie birkaç vuruştan sonra, "Bu hiç hoş değildi," dedi.

Rosie'ye doğru yürüdüm ve kafasına bir tokat attım.

"Ah!" Rosie, Chowleena'nın havlamasıyla aynı anda bağırdı.

Ona baktım, sonra kafasına bir tokat daha attım ve Chowleena yine havladı. Oyun oynadığımızı sandı ve eğlenceye dahil olmak istedi.

"Seni aptal!" Bağırdım ve sonra ona bir tokat daha attım.

"Ah! Kes şunu! Bana vuruyor." Lee'ye baktı. "Bir şeyler yap, sen polissin!"

Lee sadece izledi.

Rosie'ye "O polis değil," dedim ve ona tekrar vurdum.

"Ah!" Rosie çaresiz gözlerle Darius'a baktı. "Sen mi?"

"Ben mi? Polis mi?" Darius gerçekten gülmeye başladı. Yüzündeki yıllar silinmiş ve onu yeniden yakışıklı yapmıştı. Eğer bu kadar telaşlı olmasaydım, durup bunu takdir edebilirdim.

Rosie'nin kafasına bir tokat daha attım ve Chowleena yine havladı.

Rosie çılgınca etrafına bakındı ve bağırdı, "Hepinizin kelepçeleri ve silahları var! Biri polis değilse nasıl kelepeleriniz ve silahlarınız olur?"

Rosie'nin kafasına vurmak yerine omzunu ittim.

Eddie yavaşça elini kaldırdı. "Indy, sanırım senden bunu yapmayı bırakmanı istemek zorundayım."

Rosie'ye yaklaştım ve ona baktım. "Eğer hayatta olduğun için bu kadar mutlu olmasaydım, seni öldürürdüm."

Rosie snmş gibiydi.

"Indy, zr dilerim," diye fısıldadı, perişan görünüyordu ve daha kötü kokuyordu.

"Pardon? Bir hafta önce üç arkadaşın vardı. şimdi Tim ld, Kevster senin saksı bitkilerini kurtarmaya çalıştığı için parmaklıklar ardında ve sana tüm bunları anlatmak için tüm öğleden sonra vaktim yok.

başıma geldi. En yeni kabus, bahisçiler iğrenç, ürkütücü Wilcox ile çıkıp çıkmayacağıma dair bahis oynuyorlar."

Rosie yüzünü buruşturdu ve "Euw. Büyükbaba Munster'a benziyor."

"Ben de bunu söylüyorum!" Ona bağırdım.

Darius, "Keşke bütün gün bu şovu izleyebilseydim ama yapacak işlerim var," diye araya girdi. "Bunu ihbar edecek misin?" diye sordu Eddie'ye.

"Evet." Eddie'nin gözleri Lee'ye kaydı. Eddie gözlüklerini çıkarmış ve bir kolunu tişörtünün yakasından içeri sokarak boğazına doğru sarkıtmıştı. "Konuşmamız gerek. Sence Betty ve Veronica bu ikisine göz kulak olabilirler mi?"

Ally hemen "Veronica olacağım," dedi.

Ona döndüm. "Neden sen Veronica oluyorsun?"

Betty olmak istemedim. Betty paspas gibiydi. Veronica'nın tavrı vardı.

"Ben Veronica'yım," dedi Ally cevap olarak. "Unh," diye inledi kiralık katil.

"Tanrım," diye mırıldandı Darius.

Lee, Rosie'yi sarsarak kanepeye, müstakbel katilinin yanına oturttu.

Rosie'yi işaret etti ve "Otur. Kal." diye emretti.

Lee'yi izlerken sırtımda bir el hissettim ve gömleğim yukarı kaldırıldı. Eddie'yi görmek için başımı çevirdim.

Sonra elinin şortuma girdiğini ve silahı çıkardığını hissettim.

Kıçından çekip çıkarabilirdi ve bana dokunmazdı bile. Ama öyle yapmadı. İşaret parmağının uzunluğunu silah boyunca kaydırды, eklemlerinin geri kalanı kabzanın etrafına dolandı, sırtımın küçük kısmını sıyırdı, sıcaklığını neredeyse iç çamaşırımın üst kenarına kadar tenimde hissettiğimden emin oldu. Ve itiraf etmeliyim ki, bu hoş bir histi.

Kışkırtıcı bir şekilde dokunsal.

Lee'ye döndüğümde beni izliyordu ve kasları yanağına doğru gidiyordu.

Lee, Eddie'ye, "Dışarı," diye homurdandı.

Eddie silahı bana uzattı ve "Bunu kötü adama doğrult ve gözlerini ondan ayırma. Kimildarsa vur onu. Anladın mı?"

Başımı salladım.

Lee, Darius ve Eddie evden ayrıldı.

Silahı tetikçiye doğrulttum, cebimden biber gazını çıkardım ve "Rosie'yi nasıl buldun?" diyerek Ally'ye verdim.

"Sana bahsettiğim tüm o ipuçlarını biliyor musun?" diye sordu cevap olarak.

"Evet."

"Şey, onları takip ettim. Daha fazla kart dağıttım, ipuçları daha fazla ipucuna yol açtı ve işte buradayım. Rosie."

Etkilendim.

"Bok gibisin," dedim ona.

"Aynen öyle," diye cevap verdi sırtarak.

Sonra ön kapıdan gelen sesleri duyduk. "Bir gezintiye çıkmıştı," diye kestirip attı Lee.

Darius, "Evet, bir Chow'la birlikte bir gezinti," diye yorum yaptı.

"Güpegündüz bir tetikçiyle çatışmaya girdi ve elinde lanet olası bir şok tabancası vardı!" Eddie tersledi.

Lee, "Bu seni ilgilendirmez Eddie, ama onunla bir anlaşma yaptık," diye paylaştı.

"Evet, duydum. Senin yatağına kelepçeliyken bir anlaşma yapılmış. Tanrım, seni sikinden tutup gezdirecekleri günü göreceğimi hiç düşünmezdim," diye karşılık verdi Eddie.

Uh-oh.

Bunlar kavga sözleri.

Ally'ye şöyle bir baktım, onun bile beti benzi atmıştı.

"Çocuklar," dedi Darius alçak sesle.

Lee, "Biliyor musun, onu bir haftalığına sana bırakıp kontrol edip edemeyeceğini görmek istiyorum," diye araya girdi.

Ne diyeyim?

Eddie, "Ben olsam bir şansımı denerdim," diye cevap verdi. Oh...

Tanrım...

"Şey... Sanırım sana söylemeyi unuttuğum bir şey var," diye fısıldadı Ally yanımda ama ben dinlemiyordum.

"Evet, bunu fark ettim," dedi Lee ve sesi korkutucu bir hal almıştı. "Boynuna bir öpücük. Elin onun lanet pantolonunun içinde. Seni uyarıyorum Eddie, bu üç vuruş kuralı."

"Uh...Indy?" Ally
söyledi. "Şşt!" Onu
susturdum.

Eddie, Lee'ye dönerek, "Sana bir yıl önce harekete geçmeni söylemiştim, yoksa ben geçecektim," dedi. "Şimdi yaptın ve karakola gittiğimde onun Highlands mahallesinde elleri arkadan kelepçeli, yüzünde göz yaşartıcı gaz, Coxy'nin pislikleri ona ateş ediyor ve çılgın bir eski mahkûm onun için kurşun yiyor. Bu da neyin nesi?"

"Eddie," dedi Darius, belli ki gerginliği azaltmaya çalışıyordu. "Burada Indy'den bahsediyoruz. Kulağa normal bir Cumartesi gecesi gibi geliyor."

Kimse gülmedi.

Sessizlik vardı ve çok ağırdı.

Sonra Eddie dedi ki, "Onunla işi berbat edersen, tereddüt etmem. Ne dediğimi duyuyor musun?"

Ally kolumu tuttu ve ben de sıçradım. Tetikçinin bilinci çoğunlukla yerindeydi ve bize bakıyordu.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı.

"Kapa çeneni," dedim tetikçiye, silahı tehditkâr bir şekilde ona doğru sallayarak. Ally'ye döndüm ve başımı kapıya doğru salladım. "Bunu duydun mu?" Sahnede fısıldadım.

Ally mutlu görünmüyordu.

"Duydum." "Neydi o?" Ben sordum.

"Pekala." Ally mutlu görünmekten rahatsız görünmeye başladı. Ally nadiren rahatsız görünürdü ve başıma geleceklerden hoşlanmayacağımı biliyordum. "Mesele şu ki..."

"Tükür onu!" Ben de tersledim.

"Tamam, yaklaşık bir yıl önce Eddie ve Lee'nin birbirleriyle konuşmayı bıraktıklarını biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Lee'den kaçıyordum, hatırladın mı? Sana milyonlarca kez söyledim."

"Yaklaşık bir yıl önce Eddie ve Lee birbirleriyle konuşmayı bıraktılar."

"Harika, teşekkürler," dedim.

"Her neyse," diye devam etti Ally. "Hank bana Eddie'nin bir süredir sana karşı bir şeyler hissettiğini söyledi, ancak herkes Lee'ye karşı ne hissettiğini bildiği ve herkes Lee'nin bu konuda bir şeyler yapmasını beklediği için mesafesini korudu. En iyi arkadaş olduklarını düşünürsek, bu biraz yapışkan bir durum."

Yüce Tanrım.

Tam da ihtiyacım olan şeydi, hayatımın daha da berbat olması.

"Ve?" Ben sordum.

"Geçen yıl Eddie'nin sabrı taşı ve Lee'ye işlerini halletmezse Eddie'nin buraya taşınacağını söyledi."

Vay anasını!

"Asla olmaz," diye nefes aldım. Ally başını salladı.

"Bunu bana neden söylemedin?" diye sordum.

"Lee'den kaçıyordun ve Eddie çok seksi. Sana Eddie'den bahsedersen Lee'den vazgeçersin ve asla benim adımı taşıyan bir yeğenim olmaz diye düşündüm."

Bizi dikkatle izleyen tetikçiye baktım ve ona, "Hayatım olan bu çılgın pembe dizide seni unuttuğumu sanma. Ya da seni," dedim Rosie'ye.

İkisine de baktım ve ikisi de yerleşti. Açıkçası birini vurmak için bahane arayan bir kadın gibi görünüyordum.

"Eddie'de bu şey ne zamandır var?" Ally'ye sordum.

Ally omuz silkti. "Hank'e göre, Lee'ye duyduğun şeyle paralel gidiyormuş."

Vay anasını.

"Ne kadar paralel?"

"Görünüşe göre, geçen yıl senin için yaptıkları ilk kavga değilmiş. Lee'nin bizi perili evden almaya geldiğinde gömleğinde kan olduğunu ve burnunun kanadığını hatırlıyor musunuz? Eddie'yi daha sonra Andrea'nın partisinde gördüğümüzde suratı beş karıştı ve gözü şişmişti?"

Hatırladım, sayılır. Son senemdi. On yedi yaşındaydım. O zamanlar Lee'nin gömleğinde çok kan vardı ve Eddie de kavgacı biriydi. Başkalarıyla kavga ettiklerini sanıyordum, ki bu çok sık oluyordu. Birbirleriyle değil.

"Ben mi?" diye sordum.

"Sen. Bu ilk değildi ve belli ki son da olmayacak," diye yanıtladı Ally.

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum. Bu bilgiyi bilmek bile istemiyordum.

Ally'ye "Sanırım İnkâr Bölgesi'ne adım atmanın zamanı geldi," dedim. "Benim tavsiyem de bu olurdu," diye yanıtladı Ally.

Lee ile birlikte olduğum için İnkâr Bölgesi'nde çok zaman geçireceğimi düşünüyordum.

Lee ve Eddie geri geldi. Vücut dili iyi değildi. Darius gitmişti.

Bize tek kelime etmeden ikisi de telefona sarıldılar.

Lee bir araç için ofisi aradı. Eddie karakolu aradı.

Eddie işini bitirdiğinde kanepedekilere, "Tutuklusunuz," dedi.

Tetikçinin ifadesi değişmedi.

"Ben mi? Ben ne yaptım?" Rosie, onun birinci sınıf bir ot çiftçisi olduğunu ve ne yazık ki bunun hala yasadışı bir madde olduğunu açıkça unutarak ağladı.

Eddie ona baktı ve eğer bakışlar yakabilseydi Rosie haşlanırdı. "Bir şeyler düşüneceğim."

Lee telefonu kapatmış ve Ally'ye bakıyordu.

"Daha sonra konuşacağız," dedi ona.

"Bana bir iş teklif edecek misin?" Ona gülümsedi.

Lee'nin şaka yapacak hali yoktu. Gözlerini bana çevirdi. "Rosie bulundu. Anlaşmamız sona erdi."

Az önce Korkunç Darius'u görmüş olmamın, bir kiralık katili sadece şoklamakla kalmayıp parlatmış olmamın ve Eddie'nin benden etkilendiği haberinin İnkâr Bölgesi Kalemi delip geçmesine izin vermeye başlamıştım. Her şeye rağmen günün çoğu güzel geçmişti. Bazıları gerçekten iyiydi. Dürüst olmak gerekirse, Lee'yle iş üzerinde olmak hoşuma gitmişti. Büyüleyiciydi ve son kısmı ciddi bir heyecan vericiydi.

Ona bir bakışım, muhtemelen onu zorlamamam gerektiğini söyledi.

o.

"Tamam," diye kabul ettim. "Zaten mağazaya gitmem gerekiyor ve

Marianne bu akşam bir şeyler içmek için The Hornet'te buluşmak istiyor."

Lee ağzımı açmamı bekliyordu. Sözlerim üzerine kızgın yüzü çatladı ve gözlerinde öyle bir bakış belirdi ki, dinleyicilerimiz olmasaydı, bir anda üzerime çullanacağı hissine kapıldım.

CENNETTE AYRILMIŞ İKİ RUH

“Y Model olmak zorunda değilsin. Kırmızıyı istediğimi biliyorum” dedi Lee.

Crossfire'a geri dönmüştük, Fortnum'ın önünde rölantideydik, Chowleena kucağında nefes nefese kalmıştı.

Rosie ve tetikçinin ikisi de tutuklanmıştı. Eddie'de tetikçinin silahı vardı, muhtemelen Pepper Rick'in beynine kurşun sıkmak için kullanılmıştı. Bir hafta içinde polise milyarancı ifademi vermiştim. Hank uğramıştı ve enerjisini beni ya da Ally'yi öldürmemek için harcıyor gibiydi, Lee ile konuşmuyordu ama Indy Ride-Along tartışmasında Eddie'nin tarafını tutuyor gibiydi. Eddie herkesi kendinden uzak tutan sinirli bir hava yayıyordu. Sonunda Lee'nin adamı Matt bizi almaya geldi ve Crossfire'a götürdü.

Mevcut konuşmayı takip edemiyordum, bu yüzden soru sorarcasına Lee'ye döndüm.

"Önce," diye düşüncesini tamamladı. "Ne?" diye sordum.

"Ne?" diye sordum.

Eli dışarı çıktı ve beni boynumdan tutarak kendisine doğru çekti.

"İç çamaşırı, jartiyer, çorap," diye mırıldandı ağızma karşı.

Tabii ki.

Lee'nin kırmızıyı seçmesine şaşırmadım. Sadece açık saçık değildi, kırmızı bir güç rengiydi.

Ağız benimkine değdi ve sonra beni bıraktı. "Bana telefonunu ver," dedi.

Ona uzattım. Elini etrafına doladı ve başparmağıyla düğmelere bastı.

"Nerede olursan ol, nereye gidersen git bana haber ver. Oraya sağ salım vardığını bilmek istiyorum. Yapmam gereken işler var ve nerede olacağımı bilmiyorum. Eğer bana ulaşamazsan, telefonunu gözetleme odasının numarasıyla programlıyorum. Orada yedi gün yirmi dört saat birileri var ve bana her zaman haber verebilirler."

"Tamam."

"Zamanında bitirirsem, seninle Hornet'te buluşuruz. Bitiremezsem, senin evinde buluşuruz."

"Ya zamanında değil de dün geceki gibi gecenin bir yarısı bitirirseniz?"

Gözleri benimkilere takıldı. "Seninle evinde buluşuruz."

"Ya uyuyorsam?"

"Anahtarımı kullanacağım."

"Ne anahtarı?"

"Ally'nin anahtarından kopyaladığım anahtar." "Ally anahtarımı kopyaladığını biliyor mu?" Cevap vermedi. Bu hayır demekti.

"Bunu ne zaman yaptın?" Ben sordum.

Gözleri kırıştı ama hâlâ cevap yoktu. "Bunu neden yaptın?" Devam ettim.

Kollarından biri direksiyonda, diğeri koltuğumun arkasındaydı. Bir tutam saçı yakaladı ve parmağına doladı.

"Eninde sonunda bir taneye ihtiyacım olacağını düşündüm. Bu yüzden bu angarya işi halletme fırsatını bulduğumda bunu değerlendirdim."

"Çok ukalasın, bunu sana söylemiş miydim?" "Sanırım bundan bahsetmiştin."

Saçımı kendine doğru çekti ve benim de onu takip etmekten başka çarem yoktu. Beni öptü, bu sefer dudaklarıma dokunmadı. Bu beni biraz rahatsız etti.

Tamam, çok rahatsız oldum.

Fortnum'ın kapısı Chowleena ve benim arkamdan kapanana kadar bekledi ve gitti.

Duke kitap tezgahının arkasındaydı. Tex espresso tezgahının arkasındaydı. Hiç müşteri yoktu ve Jane'den de iz yoktu.

"Eve gitmen gerek. Üç gün önce vuruldun," dedim Tex'e.

"Buraya gelmeni bekliyordum. Gününün nasıl geçtiğini öğrenmek istedim," diye yanıtladı Tex.

Kendimi tüm vücudumla kanepelerden birine attım. Chowleena ayağa fırladı, yanıma oturdu ve gözlerini Tex'e dikti. Erkek, kadın ve köpek herkes Tex'e bakıyordu.

Kısaltılmış bir versiyonunu yazdım. "Lee'nin Komuta Merkezini gezdim, resepsiyonistiyle neredeyse bir orospu tokadı kavgasına giriyordum, sonra beni vurmaya fırsat bulamadan sokakta bir tetikçiyi şokladım. Rosie'yi bulduk ve o tutuklandı, şimdi de ben buradayım."

Duke dirseğini tezgâha dayadı ve alnını ellerinin arasına aldı.

Tex bana baktı ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Sonra omuz silkti. "Gün daha yeni başlıyor."

Gözlerimi kapattım.

Tex gitti ve ben olduğum yerde kaldım.

"Bu adamın kaç yaşında olduğunu biliyor musun?" Duke sordu.

"Eski...mi?" Soruya soruyla cevap verdim.

Duke cevap vermek yerine, "Onun eski bir mahkum olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Vietnam'dan döndüğünden beri bir işi olmadığını biliyor musun?"

Gözlerimi açtım ve Duke'a baktım. "Hayır."

"Tamamen bıraktı. O kadar bırakmış ki beni futbol annesi gibi gösteriyor. Hapse girmeden önce de, girdikten sonra da."

Vay be.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben sordum. "Hank uğradı."

Başımı salladım ve tekrar gözlerimi kapattım.

"Harika kahve yapıyor. Herkes ondan bahsediyor," dedi Duke.

Son olarak, gerçek bir iyi haber.

Duke tekrar konuştuğunda, çakıllı sesi tam üstümden geliyordu ve gözlerim tekrar açıldı.

"Onun için iyi bir şey yapıyorsun. Hiç kimse hayatını kedilerle çevrili olarak yaşayamaz, mahallesini asla terk edemez."

Tekrar başımı salladım ve "Kurşun yarası dışında sapasağlam. Beni pencereden attı ve BJ'de sahnede ne yaptığını gördünüz. En azından fiziksel olarak iyi durumda. Zihinsel olarak hala tartışmaya açık."

"Evet," diye yanıtladı Duke ve pencereden dışarı baktı. "Beni ilgilendirmez ama söylemeliyim ki Lee'yle artık birbirinizin etrafında dönmediğinizi görmek güzel. Büyükkannen sizin cennette ayrılmış iki ruh olduğunuzu söylerdi. İkinizin de sorunlu olduğunu ve birbirinizi hak ettiğinizi kastederdi."

Harika.

Duke devam etti, "Hâlâ hayatta olsaydı çok heyecanlanırdı."

Boğazımın k a p a n d ı ğ ı n ı hissettim. Tekrar açıldığında s e s s i z c e "Teşekkürler Duke" dedim.

"Kapattığımızda, seni eve bırakacağım."

Bu bir soru değildi. Elbette yanımda Chowleena vardı ama kötü adamların kürklü ve tavırlı bir Chowleena'dan korkacaklarını sanmıyordum.

"Tamam," diye kabul ettim.

Eve döndüğümde Marianne'i aradım ve The Hornet'te buluşmak için bir zaman ayarladım. Sonra Lee'yi arayıp evde olduğumu söyledim. Hastanede Luke'u kontrol ediyordu. İyi ki yanımda biri yoktu yoksa İnkâr Bölgem yerle bir olurdu.

Chowleena'ya biraz mama ve su verdim. Maması burnunu kaldırdı, ben de ona bir köpek bisküvisi verdim. Sonra bana acınası bir bakış attı, ben de ona bir tane daha verdim. Sonra zıplayarak oturma odasına girdi, kıvrıcık kuyruğu havada sallanıyordu, yeni kanepeme atladı, yaklaşık yirmi kez daire çizdi, yere yattı ve yerleşti.

Duşa girdim ve bacak tıraşım ile birlikte Indy 'Gece Hazırlıkları'nı yaptım. Kendimi pek iyi hissetmiyordum. Yorgundum ve Disko Kestirmesi yapmamıştım. Ancak Lee'nin bizimle buluşma ihtimali vardı.

resepsiyon görevlisi de moda dergilerinden fırlamış gibiydi. Biraz çaba göstermenin iyi olacağını düşündüm.

Elbisemi elime aldım; kalın, siyah, esnek bir banttan oluşuyordu ve üzerinden krem ve siyahla kıvrılmış zeytin yeşili tül bir kumaş düşüyordu. Bant göğüslerimin üzerine oturuyor, gazlı bez dizimin üstüne kadar eşarp benzeri bir etekle düşüyordu. Büyük, yuvarlak gümüş tokalı, sarkık siyah bir kemer taktım ve elbiseyi üzerine bluz yaparak mini hale getirdim. Saçlarımı kabarttım, makyaj çekmecemin arkasındaki döküntüleri karıştırdım ve biraz makyaj yaptım, bir çift büyük gümüş halka küpe, bileğime bir demet bilezik, parmaklarıma bir demet gümüş yüzük taktım ve siyah kovboy çizmelerimi giydim. Siyah çantama bir şeyler tıktırdım ve kapıdan çıktım.

Sadece dört blok ötedeki The Hornet'e yürüdüm ve hiç vakit kaybetmedim. Rosie bulunmuştu. Pepper Rick ve Sandy Pete artık ortalıkta yoktu ve kiralık katil parmaklıklar arkasındaydı. Muhtemelen nispeten güvendedim ama işimi şansa bırakmayacaktım.

Oraya vardığımda Marianne oradaydı, barda bir taburede oturuyordu. Ally'den bize katılmasını istemiştım ama Brother's'da vardiyası vardı. Sinirli hayvana göğüs gerip Eddie'ye gelmek isteyip istemediğini sordum ama o da evrak işleriyle uğraşacaktı.

"Keşke ben de böyle bir elbise giyebilseydim," dedi Marianne, yanındaki kabine kayarak oturduğumda.

Marianne eskiden dört numaraydı. Saçları ruh haline göre renk değıştirirdi, o kadar ki başlangıçta ne olduğunu hatırlamıyordum. Şimdi kumraldı. İri gri gözleri vardı. Her zaman güzeldi ve kilosuna bakılmaksızın hala güzeldi. Çok narin ve sevimli olduğu için popülerdi. Erkekler ona akın ediyordu. Boşanması ona zarar vermişti. Çok çirkindi, hâlâ atlatamamıştı ve acıyla besleniyordu.

Ona verecek bir cevabım yoktu ve baharatlı rom ve diet sipariş ettim ve Lee'yi tekrar arayarak The Hornet'te olduğumu söyledim. Marianne bunu sorgulamadı. Çatışmalarımdan birinde masum bir seyirci olmuştu ve her neyse, Lee ateşliydi.

"Eee?" Telefonumu kapattığımda Marianne sordu.

İçimi çektim.

"Lee sütyenlerin ya da külotların fiyonklarını almıyor, en azından artık almıyor," dedim.

Marianne'in gözleri parladı. "O iyi mi?"

Sorma şekli dedikoducu ya da röntgenci değildi. Bir arkadaşın bir arkadaşına seks hayatını sormasıydı ki bu benim arkadaş çevremde doğal bir şeydi. Tam olarak Sex in the City değildik ama paylaşıyorduk. Bu aynı zamanda sohbetimizin gece yarısına kadar Denver Metropolitan Bölgesi'nin yarısına e-posta ile gönderilmeyeceği anlamına da geliyordu.

Ben de ona "O iyi" diye cevap verdim. "Ne kadar iyi?" diye sordu.

Gözlerim ona kaydı. "Gerçekten iyi."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve ben de ona karşılık verdim. "Senin adına çok mutluyum," diye fısıldadı.

Ben de kendim için mutlu olmaya başlamıştım.

İçkim geldi ve ekstra bleu peyniri soslu bir bufalo tavuk salatası sipariş ettim. Marianne diyete girdiğini açıkladı ve o da bir tane sipariş etti, beyaz peynir sosu olmadan.

Barda yemek yedik. Tabaklar kaldırılmıştı, ben üçüncü romumu içiyordum ve Marianne banyoya gitmişti ki saçlarım yana doğru tarandı, bir el çıplak omuzlarımda gezindi. Etrafıma bakındım, sonra başımı kaldırdım ve Lee'nin başımda dikildiğini gördüm.

Duş alıp üstünü değiştirmişti ve iyi görünüyordu. Yıpranmış ama hâlâ yeni sayılabilecek bir kot pantolon, kahverengi kovboy çizmeleri ve orman yeşili yakalı bir gömlek giymişti.

Ona gülümsedim.

Bana kaşlarını çattı.

"Kıyafetlerinin geri kalanı nerede?"

Elbiseme baktım, sonra tekrar ona döndüm.

"Bunlar benim kıyafetlerim," dedim. "Beğenmedin mi?"

"Evet, hoşuma gitti. Eğer mutfağımda biftek pişirirken giyiyorsan. Bir bar taburesinde otururken giydiğinde ve otuz adam bacaklarını sırtlarına doladığını hayal ettiğinde hoşuma gitmiyor."

Tanrım.

"Lee, sen olacak var içinolsun üzerinde Bu kıskançlık- sahiplenme şeyi."

"Indy, benim kıskanç ve sahiplenici bir tip olduğum gerçeğine alışman gerekecek."

Harika.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. Nasıl giyindiğimi değiştirmeyecektim ve o da bundan hoşlanmaya başlamayacaktı. Bir çıkmaza girmiştik.

"Akşam yemeği yedin mi?"

"Evden bir şeyler aldım."

Gözleri bara kaydı ve çenesini kaldırarak barmene "Fat Tire" dedi.

Marianne hâlâ gelmemiştı, ben de yeni bir konu açmaya karar verdim.

"Eddie hakkında konuşmamız gerek."

Lee benimle Marianne'in bar taburesi arasındaki alana kaydı. Kalçasıyla dizlerimi yana doğru bastırarak ön kolunu barın üzerine dayadı.

"Evet, öyle. Şu andan itibaren Eddie'yi sadece ben yanımdayken göreceksin."

Dişlerimi sıktım. "Tamam, önce bana sürekli patronluk taslaman ve bundan hiç hoşlanmadığım hakkında konuşmalıyız."

Gözleri kırıştı ve şirin olduğumu düşündüğünü anladım.

"Ciddiyim." Devam ettim.

Birası geldi. Tezgâhın üzerinden bir fatura uzattı, bir yudum aldı ve bana doğru eğildi. "Bu işler böyle yürür. Sana nasıl hissettiğimi söylüyorum. Bu konuda dürüstüm. Sen de aynısını yaparsın. Çoğu zaman aynı fikirde olmayız ama anlaşırız."

Ona göz kırptım.

Bunun işe yarayacağını gerçekten düşünüyor muydu?

Lee konuşmaya devam etti. "Belli ki konuşmamızı duymuşsun. Eddie'nin nerede durduğunu biliyorum. Eddie de benim nerede durduğumu biliyor. Eğer aramız iyiye, Eddie bir tehdit oluşturmayacaktır. İşler kötüye gitmeye başlarsa, Eddie içeri girer."

"O kısmı anladım," dedim.

"İşlerin kötüye gitmesini istemiyorum ama bu Eddie'nin size neleri kaçırıyor olabileceğinize dair ipuçları vermeyeceği anlamına gelmiyor."

Vay anasını.

Lee şöyle devam etti: "Sen onunla birlikteyken yanında olmak istiyorum çünkü ben kıskanç ve sahiplenici bir tipim. Durum böyle ve artık nasıl hissettiğimi biliyorsun. Eğer ben yokken onunla görüşürsen, bu sana kalmış. Tamam mı?"

"Yani bana ne yapacağımı söylemiyorsun, ne istediğini söylüyorsun."

"Kendisine söyleneni yapan bir kadın isteseydim, seninle birlikte olmazdım."

Kendilerine söyleneni yapan hiçbir kadın tanıımıyordum ama dışarıda bir yerlerde olduklarından şüpheleniyordum. Sadece onlarla takılmadım çünkü bu kesinlikle benim tarzım değildi.

"Eğer duygularını sadece sen paylaşacaksan, belki de bunu bir emir gibi değil de daha az dile getirebilirsin," diye önerdim.

"Emir vermeye alışkınım ve eğer bir emir gibi geliyorsa, itaat etme şansınız her zaman vardır."

Ona bir bakış attım.

Bana Gülümseme'yi verdi.

Marianne geldi ve sohbetimiz sona erdi. Marianne ve ben sohbet edip içkilerimizi bitirirken Lee arkamda durdu ve Fat Tire'ını yudumladı. O kadar yakındı ki rahatladım ve sırtımı onun ön tarafına yasladım. Arada bir Marianne ikimizi de içine çekip iç geçiriyordu.

İşimiz bittiğinde Lee ve ben Marianne'i arabasına kadar geçirdik. Kaldırımında ona sarılıp vedalaştım ve Lee'yle birlikte onun uzaklaşmasını izledik. The Hornet'in önüne geri döndük, Lee arabasını ön kapının hemen dışındaki kaldırıma park etmişti.

"Bu park yerlerini nasıl buluyorsunuz?" Lee bana kapıyı açtığında sordum.

"Şans," diye yanıtladı.

Saçmalık. Şans. Lee'nin "yöntemlerinden" biriydi.

Cep telefonu çaldığında kaldırımdan uzaklaşıyorduk. Evime doğru sağa dönebilmek için Broadway'in dört şeridini keserken cevap verdi.

"Ne?" dedi telefona doğru ve ardından kısık bir sesle "Ayrıntılar" diye bağırdı.

Dinlemeyi bitirmeden önce trafiğe geri döndü. Telefonu çevirerek kapattı ve konsolun içine yerleştirdi.

"Sakin bir gece olur diye düşünmüştüm. Sakin bir geceye ihtiyacım var," diye mırıldandı ön cama doğru, benimle konuşmadan.

"Ne yapıyoruz biz?" Ben sordum.

"Hiçbir şey yapmıyoruz. Yapmam gereken bir şey var. Arabada bekliyorsun."

"Lee, bu bir emir gibi geldi." "Bu bir emirdi."

Hmm.

Lee şöyle açıkladı: "Luke bu gece nöbetçiydi ama hastanede olduğu için bir adamımız eksik. Sakin bir gece olacağını düşünmüştüm. Bekleyebilecek sadece bir atlama var ve çocukların çoğu iki katına çıkıyor, davalarda çalışıyor ve sizin için bir şeyler yapıyor. Bütün pislikleriniz ya öldü, ya parmaklıklar arkasında ya da Fortnum'da iş teklifi aldı. Ike adında bir muhbir, gözetleme odasını yönetiyor. Skip ortaya çıktı. Bobby ve Vance nöbetçi ama ofis yerine eve gitmelerine izin verdim. Vance Golden'ın dışında bir kulübede yaşıyor. En yakın ben varım. Bobby destek olarak geliyor. Beş dakika geride."

"En yakın olduğunu nereden biliyorlar?"

"Tüm şirket araçlar var a
izleme cihaz. Crossfire'da ve sizin VW'nizde
de var."

VW'im mi? Bu bir
haberdi. "Gerçekten
mi?" diye sordum.

"Gerçekten mi?"

"Bugünlerde arabam hiç hareket etmiyor," dedim ona
sanki bilmiyormuş gibi, çünkü beni neredeyse her yere o
götürüyordu.

"Biliyorum," dedi.

"Rosie bulundu diye onu çıkaracak mısın?" "Artık
Nightingale Güvenlik kapsamındasın." Ee...ne?

"Artık güvenlikle ilgilenmiyorsun sanıyordum."

"Sadece özel durumlar. Çocuklar daireyi izliyor ve şimdi
de sizi izliyorlar."

"Bu konuda rahat mıyım bilmiyorum."

"Bana karşı kan davası güden bir kaçık bana ulaşmak
için seni kullandığında ve adamlarım sana tecavüz edilip
öldürüldükten sonra değil de beş dakika içinde ulaştığında
olacaksın."

Vay be.

Bu konu etrafında İnkâr Alanı kuran zihinsel kontrolü
vurdum ve onu yeni bir tanesiyle değiştirdim.

"İke kim?"

"Adamlarımdan biri daha."

"Kaç tanesiyle tanışmadım
ki?"

"Luke, Mace, Jack ve Ike."

Mace mi? Kimin Mace gibi bir ismi var? Bu maço
salaklar bu boku nereden buldular?

"Mace adında bir adamınız var mı?" Ben sordum.
Kendime engel olamadım.

"Onun adı Mason. Mason boktan bir isim. Biz ona Mace
diyoruz."

Bu mantıklıydı.

"Oh," dedim.

Colfax Caddesi'nde varlığından bile haberdar olmadığım
bir barın önünde durduk, gerçi Colfax'ta fazla vakit
geçirdiğimi söyleyemem.

Bar kaba görünüyordu.

Lee el frenini çekti, arabayı durdurdu ve bana doğru
döndü.

"Sen burada kal, aşağıda dur ve kapıları kilitli tut.
Bobby yakında burada

olur." Başımı salladım.

Dışarı çıktı. Kapıları kilitledim ve içeri girmesini izledim.
Sonra konsola doğru eğildim, bagaj açma düğmesini
buldum ve anahtarları aldım. Dışarı çıktım ve bagaja gittim.
Kemerim oradaydı. Bildiğim kadarıyla Ally'de hâlâ biber
gazı, Eddie'de de şok tabancası vardı.

Silahı. Onu aldım, bagajı kapattım, kilitleri açtım ve bara doğru yürüdüm.

Bunu birkaç nedenden dolayı yaptım. Birincisi, arabada kendimi daha savunmasız ve açıkta hissediyordum. İkincisi, dışarıda bırakılmaktan hiç hoşlanmamıştım. Erkeklerin bu saçmalığı neden sevdiğini anlamaya başladığımdan bahsetmiyorum bile. Acelem vardı. Son olarak, Lee'yi iş başında görmek istiyordum.

Bara girdim ve hareketsiz durdum.

Lee'nin beni terk etmesinin üzerinden iki dakikadan az bir süre geçmiş olmasına rağmen, iri yarı siyah bir adam uzun kolları ve bacaklarıyla yere serilmişti. Bileklerinden biri başının üzerindeydi ve barı boydan boya geçen ayak parmaklığına kelepçelenmişti.

Lee odanın ortasındaydı. Ya sarhoş ya da yaptığı işte pek de iyi olmayan bir adam Lee'ye yumruk üstüne yumruk atıyordu. Lee her yumruğu başını ve vücudunun üst kısmını sakın bir şekilde sallayarak savuşturdu. Sonra bir anda Lee'nin yumruğu havaya kalktı ve adamın sol gözüne saplandı. Şaşkınlık ve yumruğun arkasındaki güç adamı üç adım geriye gönderdi.

Lee ona doğru ilerliyordu ki biri Lee'ye arkadan saldırdı ve başka bir adamın yaklaştığını görebiliyordum. Lee belinden eğildi ve adamı omzunun üzerinden çevirdi. Taklanın ortasında Lee'nin gövdesi havaya kalktı. Lee gücünü ve adamın momentumunu kullanarak onu baş aşağı adamın içine fırlattı.

onlara doğru geliyordu. İki adam geriye doğru devrildi, bir masaya çarptı ve içkiler etrafa saçıldı.

Bu, bağırma, homurdanma, uçan bira şişeleri ve kırılan mobilyalar da dahil olmak üzere kavganın başlangıcını müjdeledi. Bir saniye, gösteri Lee'deydi. Sonraki saniye, herkes gösterinin içindeydi.

İki yeni adam Lee'ye doğru geldi ve o da birine döndü. Küçük bir adam değildi, iri yarı olmasa da ortalama biriydi. Lee onu tişörtünün yakasından ve pantolonunun kemerinden kavradı, kaldırdı ve odanın bir metre ötesine fırlattı.

Sadece... bunun gibi...

Lee'nin bıçakladığı adam iyileşiyor ve Lee'ye doğru gidiyordu, bu yüzden aksiyona girme zamanının geldiğini hissettim. Şok tabancasının düğmesine bastım. Çıtırdamaya başladı ve ben de ileri doğru hareket edip çatallı adama dokundum. Hareketsiz kaldı ve yere düştü.

Vay anasını!

Bu harikaydı.

Lee'nin gözleri benimkilere kilitlendi, başını hafifçe salladı ve sonra dönüp başka bir adamı yumuşak bir aparkatla yere serdi. Adam uçup gitti.

"Hey, beyaz adam! Ne yapıyorsun lan sen?" Döndüğümde siyah bir kadın gördüm, eli kalçasında, başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Adamımı öylece şok tabancasıyla vuramazsın... öylece... eek!"

Çatalları ona taktım. Kıpırdamadan durdu, sonra aşağı indi.

"Hey, kaltak! Kiminle uğraşıyorsun?" Kızın kız arkadaşı bana doğru geliyordu, sinirli bir tavırla, kesinlikle kaltak ezme modundaydı. Ben de öne doğru eğildim, çatalları ona da geçirdim ve o da yere düştü.

Kargaşaya aldırmadan, insanlar bana -ve çatırdayan şok tabancama- uzak duruyordu. Sonra iki el belime yerleşti. Yukarı kaldırıldım ve kığım bara dayandı. Lee eğildi, ayak bileklerimden tuttu, bacaklarımı barın arkasına doğru çevirdi, sonra bir elini omuzlarımın arasına koyarak beni itti ve diğer tarafa düştüm.

Bobby içeri girdi ve Lee'yi hemen fark etti. Lee'ye doğru ilerledi. İkisi de eğildi ve barın üzerinden onları göremedim. Ortalık karışmıştı ve iki kez eğilmek zorunda kaldım. Bir keresinde uçan bir bira şişesinden kaçmak için, ikincisinde ise uçan bir sandalyeden kaçmak için eğilmek zorunda kaldım.

Bobby ve Lee, şimdi arkadan kelepçelenmiş olan devasa adamın yanına geldiler.

Bobby iri yarı adamı ileri doğru itti, yarı yürüttü, yarı kaydırıldı. İri adam ya bayılmış ya da sersemlemişti. Daha da iri olan Bobby (aslında odadaki herkesten daha iriydi) iri adamı idare etmekte ya da kalabalığın arasından geçmekte sorun yaşamadı.

Lee bardan atladı, beni kaldırdı ve ters hareketle tekrar bara yerleştirdi. Bara geri döndü, beni belimden yakaladı ve oradan dışarı çekti.

Sirenler çalıyordu ve bir polis arabası çoktan gelmişti. Biz dışarı çıktığımızda Willie ve Brian bara doğru gidiyorlardı ve ben başka bir ekip arabasının yaklaştığını gördüm.

Beni görünce Brian'ın ağzı açık kaldı.

Willie'nin gözleri Lee'ye döndü. Çözemediğim sözsüz bir erkek iletişimi vardı ama Lee'nin Yılın Polis Kızı Erkek Arkadaşı Ödülü'nü kazanamayacağına dair bir his vardı içimde.

"Indy'yi bırakıyorum. Seninle karakolda buluşuruz," dedi Lee Bobby'ye. Bobby iri yarı adamı bir SUV'nin arka koltuğuna itip ayak bileklerinden prangalar çıkarırken.

Çok heyecanlanmıştım. BJ's Carousel'de olanları saymazsanız, daha önce hiç bar kavgasına karışmamıştım. Şahsen ben bunu bir bar kavgasından ziyade silahlı çatışma olarak sınıflandırıyordum.

Şok tabancalarını sevdiğimi keşfettim. Şok tabancaları üzerinizde kullanılmadıkları zaman çok dürüsttüler.

Ve Lee kış tekmeleyebilirdi.

Sakin, soğukkanlı ve tamamen kontrollüydü.

Kimse ona dokunmadı. Kimse yanına bile yaklaşmadı.

Lee, Colfax'e doğru hızla ilerliyor, trafiğe girip çıkıyor ve hiçbir şey söylemiyordu.

"Beni yine yatağa kelepçelemeyi düşünüyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Hayır, linç edilmeden önce kasabadan kaçıp kaçmayacağımı merak ediyorum."

Hmm.

"Şok tabancası bende kalabilir mi?"

diye sordum. Lee cevap vermedi.

Evimin önünde durdu ve ben ona döndüm. Heyecanımı daha fazla tutamadım.

"Çok heyecanlı olmam kötü bir şey mi?"

Lee bana doğru döndü, yüzü gölgeler içindeydi. "Hayır."

"Böyle dövüşmeyi Özel Harekat Okulu'nda mı öğrendin?"

"Böyle dövüşmeyi bar kavgalarında öğrendim." "Heyecanlanmadın mı?" diye sordum.

Çok sakın görünüyordu.

"Evet, çok heyecanlıyım. Arabadan inmeni istiyorum, böylece karakola gidip evrak işlerini halledebilir ve eve gidebilirim, böylece bu hissi seninle birlikte çalışabilirim."

Vay anasını.

"Tamam!" Cıvıldadım, öne doğru eğildim, ona hızlıca bir öpücük verdim ve arabasından hızla çıktım.

Ben güvenle içeri girdiğimde Lee kaçtı.

Manzara değişikliği için Chowleena'yı ön kapıdan çıkardım.

Üst kata koştum ve kırmızı dantel iç çamaşırlarımı ve jartiyer kemerimi çıkardım.

Borçlu olduğum bir minnettarlık vardı, Lee'nin etrafıma ördüğümü söylediği duvarlardan mutluluğun sızmasına izin vermemden bahsetmiyorum bile.

Ve cidden seksi, belalı, yakışıklı bir erkek arkadaşım vardı.

Siyah olmayan çorabım yoktu, bu yüzden siyahla yetinmek zorundaydım. Tehlikeli bir şekilde sivri burunlu, ince topuklu ve şımarık bir bilekliği olan bir çift siyah ayakkabım vardı ve onları kutusundan çıkardım. Kıyafetlerimi çıkardım, iç çamaşırlarımı giydim, kısa bir bornoz giydim ve koşarak Chowleena'yı içeri çağırdım. Sonra çorapları düzelttim ve tuvalet masamdaki küçük lambayla odayı hafifçe aydınlattım, bu lamba görmek için yeterli ışık veriyordu ama görmek için yeterli değildi.

Sonra volta atıp Lee'yi bekledim. O kadar uzun sürmezdi ve çok heyecanlıydı. Eve gitmek isteyecektir.

Ayakkabıları yatağın kenarına koydum, böylece onun geldiğini duyduğumda giyebilirdim.

Beklemek için yatağıma uzandım.

Adrenalinim hemen düştü ve uykuya daldım.

YİRMİ BİR

GERÇEK BİR ŞEY İÇİN PRATİK YAPMIYORUZ.

I Lee'nin "Siktir" diye mırıldandığını duydum ve bileğim parmaklarıyla çevrelendi.

Gözlerimi açtığımda onu yatakta sırt üstü uzanmış, eli çenesinde gördüm.

"Hey," dedim uykulu bir sesle.

"Çok beklemedin," diye cevap verdi bileğimi bırakarak.

"Kaza yaptım."

Yastıklara yaslanmıştı, gömleğinin düğmelerini sonuna kadar açmış, kot pantolonunun kemerini çıkarmıştı. Sıcak ve rahat görünüyordu, ben de ona sokuldum ve yüzümü boynuna gömdüm. Kollarından biri omuzlarıma dolandı, diğer eli çenesini ovuyordu.

"Neden çeneni ovuşturuyorsun?" diye sordum.

"Yatağa giriyordum, döndün ve bana vurdun." Oopsie.

"Özür dilerim. Bu bazen olur. Ben aktif bir uykucuyum."

"Öyle demiştiniz."

Ona daha da sokuldum ve kolumu karın kaslarına doladım. Gözlerimi kapattım, yanağımı omzuna yasladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yatmaya gidiyorum. Uykum var."

"Cazibeli olmaya ne oldu?"

"Artık heyecan yok," diye mırıldandım ve yerime yerleştim. "Uykum var."

Döndü ve bir eli kalçama gitti ve onu geriye itti. Bedenim de onunla birlikte hareket etti ve gözlerimi açtım.

Eli kalçamdan geçerek kışımındaki bornozun kumaşını yumuşattı.

Ona baktım. Hava karanlıktı ama yine de gözlerinin sıcak ve niyetli olduğunu söyleyebilirdim.

Mm.

Karanlıkta çok da vahşi olmayan bir atış yaptım. "Hâlâ heyecanlısın." "Tamamen pompalandı." o cevap verdi, sonra onun ağız Çenemle birleşti, boylu boyunca ilerledi ve boynuma kadar indi.

Eli cüppenin altına girdi, jartiyerle karşılaştı ve dondu kaldı.

Unutmuşum.

"Um... Uyumadan önce senin için küçük bir sürpriz planlamıştım," dedim ona.

Parmak ucu jartiyerin çoraba bağlandığı yere kadar takip etti.

"Evet, hissedebiliyorum."

Benden uzaklaştı. Yatağın başucundaki ışık yandı ve tüm yumuşak, romantik aydınlatma gitti.

"Lee, ışık-"

"Sessiz ol," diye emretti. "Görmek istiyorum."

Bornozu çözdü ve genişçe açtı. Kendimi aptal gibi hissettim. Aslında bu iç çamaşırını giymek için almıştım. Çorapları hortumdan daha rahat buluyordum. İç çamaşırı bu amaçla hiç kullanılmamıştı.

Lee önce aşağıya sonra yukarıya baktı ve gözleri benimkilerle kilitlendi. Soyunma odasında ofislerinde gördüklerime dair bir ipucu vardı ve kontrolünü zar zor sağladığını hissettiğimde heyecanlandım.

"Noel gibi," dedi.

Parmak ucuyla göğsümün üzerindeki dantelin izini sürdü. Sonra eli gitti ve dili dantelin üzerinde gezindi.

Artık uykumun gelmediğini fark ettim.

Lee'nin ağzı göğsümden yukarı, çenemin üzerinden ağzıma doğru geldi.

"Bu iç çamaşırının manevi bir değeri var mı?" diye sordu.

Kaşlarım şaşkınlıktan çatıldı. Ben onu öpmek istiyordum ve o iç çamaşırlarının manevi değerinden bahsediyordu. Bu bir kıskançlık-tutkunma olayı mıydı? Birinin bana iç çamaşırı aldığını mı düşünüyordu?

Ona doğru döndüm ve bir bacağımı beline doladım, kollarımı sırtına doladım ve ona doğru bastırdım.

"Hayır, I satın alındı o için kendim, tamamen faydacı," Ben cevap verdim.

"Yani onu koparırsam yerine yenisini takabilirim ve sen de öfke nöbeti geçirmezsin öyle mi?"

Oh... Tanrım...

Gözlerinin içine baktım. Kontrol elden gidiyordu ve Lee Beast ortaya çıkıyordu.

Konuşmak için kendime güvenmediğimden başımı sallamakla yetindim. "Güzel," diye mırıldandı.

İŞİMİZ BİTTİĞİNDE, ben üstteydim, ona binmiştim, dizlerim yanlarına sıkışmıştı, üst bedenim onunkinin uzunluğuna bastırılmıştı ve yüzüm boynundaydı.

Nefesimi geri aldığımda, "Çok mu ağırım?" diye fısıldadım.

"Hayır."

Elleri boş boş sırtımda ve popomda aşağı yukarı geziniyordu. Çok ağır olmadığımı sevinmiştim çünkü hayatımın geri kalanında olduğum yerde kalmayı düşünüyordum.

Elleri yukarı kalktı ve her ikisiyle de saçlarımı bir demet halinde toplayıp nazikçe çekiştirdi.

Başımı kaldırdım ve ona baktım. Gözleri yüzümde gezindi ve sonra yavaş bir sırtış yayıldı yüzüne.

"Ne?" Ben sordum.

"Seninle işim bittikten sonra yüzündeki ifadeyi seviyorum. Mutlu, rahatlamış görünüyorsun..." durakladı ve sırtıtışı bir gülümsemeye dönüştü. "Tatmin olmuş."

Başımı  ekiştirdim ve o da saçlarımı serbest bıraktı. İkimizin de üzerine düştü ve yüzümü tekrar boynuna g md ğ mde, parmaklarını başımın yanından geçirerek saçlarımı süpürdü.

"Ukala," diye mırıldandım boynuna doğru.

Kolları tekrar bana dolandığında vücudunun kahkahalarla hareket ettiğini hissettim.

"Bunu sevdim," dedim uykulu

bir sesle. "Ne?"

"G l ş n  hissediyorum. Eskiden hep g lerdin. Artık bunu çok fazla yapmıyorsun."

"Benden kaçıyordun. Etrafında çok fazla değildim." "Yani her zaman güldüğünü söylüyorsun. Bu mu?" Ben sordum.

"Hayır, seninle birlikte olduğum için sürekli güldüğümü söylüyorum.  ılgınsın, komiksin. Sende sevdiğim şeylerden biri de bu."

Tüm vücudum dondu.

"Az önce ne dedin sen?" diye sordum. " ok komiksin."

"Hayır, son kısmı." Cevap vermeyince başımı kaldırdım ve ona baktım. "Benim hakkımda sevdiğin şeylerden biri mi?"

Gözlerimiz
kilitlendi. "Evet,"
dedi.

"Benim başka neyimi seviyorsun?"

Yumuşak bir bakışı vardı. Gözleri erimişti ve son derece seksi olan kendine has tatmin olmuş bir ifadesi vardı ama çok uyanık olduğunu hissediyordum.

"Kıcını, saçlarını ve bacaklarını seviyorum," diye cevap verdi. "Hepsi bu mu?"

"Hayır, ben de gözlerini seviyorum."

Sevdiği gözler kısıldı. "Bu kadar mı?"

"Belki de özellikle kıcını sevdiğimi söylemeliyim."

Ayağa kalktım ama beni yuvarladı ve vücudunun altına sıkıştırdı.

"Sadece burada ne olduğunu bildiğimden emin olmak istiyorum," diye başladı. "Bu seks sonrası uykulu bir konuşma mı ve her an rüya alemine mi dalacaksın, yoksa ciddi bir konuşma mı yapıyoruz?"

Ciddi bir konuşma yapıyorduk. Artık uykum gelmiyordu. Çıldırılmışım ve kalbim göğsüme çarpıyordu.

"Ciddi bir konuşma yapıyoruz," dedim ona.

"Pekâlâ. Şimdi savunmaya geçme fırsatınız oldu mu yoksa

dürüst bir konuşma, katılacağın bir konuşma?"

Hmm, bu cevaplaması çok daha zor bir soruydu.

Bana baktı.

"Ben öyle düşünmüyordum,"

diye mırıldandı. Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Ne olursa olsun, niyetimi paylaşacağım," diye devam etti. "Sen ve ben, gerçek bir şey için pratik yapmıyoruz. Ailem ve arkadaşlarımla ilgili çok fazla şey tehlikede olduğundan değil. Seni sevdiğim için. Komiksin, güzelsin ve insanları önemsiyorsun. Bana bakışını seviyorum, özellikle de fark etmediğimi düşündüğünde. Bir geçmişimiz olmasını seviyorum ve çocuklarımız büyük bir aileye sahip olacaklar ve bu geçmişi paylaşacaklar, çünkü anneleri ve babalarının birlikte olmadığı bir zaman hiç olmadı. Eğer berbat bir kadın olsaydın, tereddüt edebilirdim, ama sen ve ben birlikte dinamit gibiyiz. Seninle evlenmek ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek niyetindeyim. Eğer bu seni korkutuyorsa, zor, çünkü artık buna başladık, geri dönüşü yok."

Birkaç vuruştan sonra nefes almadığımı fark ettim, bu yüzden tekrar başlamak için bilinçli bir çaba sarf ettim.

Lee beni izliyordu. "Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Söylemek istediğim pek çok şey vardı ama hiçbirini söylemeye hazır değildim.

"Beni sevdiğini ne zaman anladın?" diye sordum.

İçini çekti ve benden yana kaydı. Beni de yanına aldı, böylece yüz yüze geldik.

"Benden kaçmaya başlamadan önce beni baştan çıkarmaya çalıştığın son seferde bunu biliyordum. İzinli olarak eve döndüğümde babanın oturma odasında bana saldırmıştın ve ben de sana seni bir kız kardeş gibi gördüğümü söylemiştim."

Bu düşünce kalbimi yerinden oynattı. Bu, hayatımın en nefret ettiğim, en aşağılayıcı, en dehşet verici anıydı.

"Sana çalım atmadım,"

dedim. "Çalım atmaya

yakındı." Tanrım.

Devam ediyoruz.

"Neden o zaman?" diye sordum.

"Çünkü yapmak istediğim şey pantolonunun içine girmektir. Seni benden uzaklaştırmak neredeyse fiziksel olarak acı veriyordu. Sana kız kardeşin gibi olduğunu söyledikten sonra yüzündeki o ifade canımı yaktı. Seni incitmek canımı yaktı. İşte o zaman anladım."

"Bu çok uzun zaman önceydi," dedim ona.

Eli belimde duruyordu ama sırtıma dolandı ve beni kendisine çekti.

"Evet, çok zaman kaybettik. Telafi etmemiz gereken çok şey var."

Boynuma sokuluyordu ama ben konuşmamı henüz bitirmemiştim.

"Benimle evlenmek mi istiyorsun?" diye sordum.

"Hayır. Seninle evleneceğim." Başını boynumdan kaldırdı. "Bu hafta sonu taşınyorsun. Yerleşeceğız, birbirimize alışacağız, kulübede biraz zaman geçireceğız, belki sahili olan bir yere gideceğız. Birkaç ay içinde sana bir yüzük alacağım ve sonra evleneceğız."

Duyduklarıma inanamadım. "Her şeyi planlamışsın," dedim. "Şey...evet."

"Bu kadar mı?" Ben sordum.

"İşte bu kadar. Normalde böyle olmuyor mu?"

Öyle olduğunu tahmin etmiştim ama yine de.

Vücudunun benimkine karşı hareket ettiğini hissettim ve güldüğünü anladım.

"Lanet olsun, India Savage kalp ve çiçek istiyor."

Ön kolumun üzerine çıktım. Kalpler ve çiçekler! Sanki! Ben bir Rock Chick'tim!

"Yapmıyorum!" Tersledim.

Bana sırtıyordu. "Evet biliyorsun."

"Hayır, yok" diye karşılık verdim.

Beni sırt üstü yuvarladı ve tekrar üzerime çıktı. Elleri yüzümün iki yanındaki saçlara gitti ve bana baktı.

Gözlerimin içine.

"Kalpler ve çiçekler yapmıyorum ama söz veriyorum hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

"Çok ukalasın."

"Tatlım, aramızın iyi olacağına inanmıyorsan umurumda değil. Bunu sana kanıtlamaktan ikimizin de zevk alacağını biliyorum."

Vay canına.

Nefesim kesildi ve öylece bakakaldım.

Bakışlarımı görmezden geldi, tekrar üzerimden yuvarlandı, beni döndürdü ve sırtımı önüne oturttu ve beni sıkıca kendisine doğru tuttu.

Zihnimin dönmesini bekliyordum. Bunun yerine yorgunluğuma, onun sıcaklığına ve tam da olmam gereken yerde olduğuma dair karnımda hissettiğim o tatlı duyguya teslim oldum.

Uyandığımda vücudum Lee'nin sırtına yaslanmış, yanağım kürek kemiğine dayanmıştı.

Onun arkasından saate baktım. Saat altıyı beş geçiyordu.

Ne yazık ki, ne kadar sıcak ve rahat olsam da uyanıktım. Ve uyanık olduğumda, kalkmam gerekiyordu.

Lee hâlâ uyuduğu için dikkatlice çekildim ve yatağın diğer tarafına doğru yuvarlanmaya başladım.

Döndü, beni belimden yakaladı ve içine soktu.

Bir şey olmasını bekledim ve sonra hâlâ uyuduğunu fark ettim.

"Lee."

"Mm?" diye mırıldandı, seksi bir uykuyla.

"Tatlım, tuvalete gitmem gerek." Kolu gevşedi ve ben de kayarak uzaklaştım.

Lee'nin üzerimden çıkarmadığı kırmızı dantelli iç çamaşırını aldım (gerçi çok yakındı). Onu giydim ve Lee'nin gömleğini giyip önünü ilikledim.

Banyoya gittim, dişlerimi fırçaladım, diş ipi kullandım ve yüzümü yıkadım. Elastik bir saç bandı aldım ve saçlarımı başımın üstünde dağınık bir düğümle bağladım ve yeni diş fırçası zulamı bulana kadar dolapları karıştırdım. Üç tane vardı, gece misafirlerim için ihtiyacım olduğundan değil, diş hijyeni konusunda çıldırdığımdan. Lee'nin kalkma ihtimaline karşı birini diş macunuyla birlikte lavabonun yanındaki tezgâha koydum.

Aşağı indim, kahveyi hazırladım ve Chowleena'yı dışarı çıkardım. Benim bahçem ile Tod ve Stevie'nin arka bahçesi arasındaki kapıyı açtım, böylece Chowleena'nın hareket edebileceği geniş bir alan vardı.

Lee merdivenlerin dibini döndüğünde ikinci kahvemi içiyor ve postaları karıştırıyordum, yemek masamda oturmuş, iki topuğumu önümdeki koltuğa dayamış ve dizlerimi göğsüme çekmiştim.

Saçları seksi bir şekilde dağınıktı ve bir günlük kirli sakalı vardı. Kot pantolonunu giymişti ama sadece düğmelerini iliklemişti.

hareket ederken kalçalarında tutmaya yetecek kadar düğme vardı. Gözleri hâlâ hafif uykuluydu, sanki o anda uyanmış gibiydi ve bana doğru yürürken gözleri üzerimdeydi.

"Hey," dedim.

Yanıma geldi, yumruğunu saçlarıma doladı, başımı geriye çekti ve beni öptü, sert ve derin, bol dilli.

Başını kaldırdığında, "Uyandığımda yanımda olmaman hoşuma gitmiyor," dedi.

Kalbim duracak gibi oldu ve gözümü kırptım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Saçımı bıraktı ve mutfığa doğru yürüdü. Tanrım.

Sanırım Lee'nin de sabah kahvesine ihtiyacı vardı.

Kapı çaldı ve ben de kalkıp pencereye gittim ve o saatte gelenin kim olduğunu görmek için baktım. Muhtemelen dünyanın sonu geliyordu ve Lee'nin günü kurtarması gerekiyordu.

Eddie'ydi.

Kahretsin.

Kapıya gittim, yanındaki kancadan anahtarı aldım, kilidi açtım ve güvenlik kapısını açtım.

Eddie tıpkı dünkü gibi giyinmişti. Kot pantolonunun daha da yıpranmış olması dışında, bu ona tam oturduğu anlamına geliyordu.

ve beyaz termal tişört siyah bir tişörtle değiştirilmişti.

Güvenlik kapısını iterek açtım ve "Hey, Eddie" diye selamladım.

Aynalı gözlüklerini çıkararak içeri girdi.

"Indy," diye cevap verdi. "Lee'yi arıyorum." Gözleri vücuduma kaydı ve Lee'nin gömleğini içine çekti. "Sanırım onu buldum."

"Eddie," dedi Lee ve hem Eddie hem de ben evin içine baktık.

Lee mutfağın kapısında elinde bir kahve fincanı, kot pantolonunun düğmeleri ilikli, gözleri soğuk, yüzü bomboş duruyordu.

Vay be.

Bu garipti.

Kimse kımıldamadı. Kimse bir şey söylemedi. Araya girmeye karar verdim.

"Eddie, kahve ister misin?" Etrafından dolanıp oturma odasına girerek sordum.

"Tabii, üç şeker ve krema. Teşekkürler."

Başımı eğdim ve "Tatlı seviyorsun." dedim. Vay be!

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Flört etmiştim. Öyle demek istememişim ama ağzımdan çıkıverdi.

Eddie bana baktı, gözlerinde eğlenen bir pırıltı vardı.
"Evet, tatlı severim."

Kahretsin.

"Tamam o zaman," diye mırıldandım ve aceleyle odayı geçtim.

Lee hâlâ mutfağın kapısında duruyordu ve ben ona doğru yürürken hiç kıpırdamadı.

Durmama dakikalar kala kenara çekildi ama zar zor. Yanından geçmek zorunda kaldım ve bunu yaparken bakışlarının sıcaklığını hissettim.

Ben mutfağa girdiğimde kapı aralığından çıkıp yemek odasına geçti.

"Eddie," dediğini duydum, "burada ne yapıyorsun?" "Seni arıyorum," diye cevap verdi Eddie.

"Beni buldun." Bu hoş bir tonda söylenmemişti ve kötü hisler havada uçuşuyordu.

"Dün gece Colfax'te Indy'yle kavga ettiğinizi duydum," dedi Eddie.

Uh-oh.

Başlamak için iyi bir yol
değil. Bir kahve fincanı
çıkardım.

"Kavga etmiyorduk. Ben çöp topluyordum, Indy'nin de arabada oturması gerekiyordu. Yeni şok tabancasını denemek için can atıyordu, bu yüzden beni takip etti ve yanına yaklaşan herkesi yere serdi. Desteğim geldi ve

dışarı." Lee bir süre bekledi ve sözlerini şöyle tamamladı: "Şok tabancalarına karşı yeni bir düşkünlüğü var."

Bir sessizlik oldu ve sonra Eddie cevap verdi, "Evet, bunu ben de duydum. Willie onu elinde görmüş, yerlerin onun kurbanlarıyla dolu olduğunu söyledi."

Daha fazla sessizlik.

Eddie'nin kahvesine şeker atarken nefesimi tuttum.

Sonra kısık bir kıkırdama duydum.

Nefesimi bıraktım.

Tamam, benim çılgın maskaralıklarım üzerinden kaynaşıyorlardı, bu biraz utanç vericiydi ama en azından kaynaşıyorlardı.

Yemek odasına girdim ve Eddie'ye kahvesini uzattım.

"Ben giyinmeye gidiyorum," dedim ikisine de.

Lee'nin gözleri üzerimde geziniyordu ve ne düşündüğünü tahmin edemiyordum.

"İşin bittiğinde gömleğimi geri getirir misin?" diye sordu.

Başımı salladım, ruh halini merak ediyordum, flört olayından sonra iyi olmadığını tahmin ediyordum ve merdivenlerden yukarı çıktım.

Kırmızı sütyenimi, ayak bileğimin yanından bacağıma, kıkımın üstünden diğer bacağıma uzanan geniş beyaz şeritli bir çift kırmızı eşofman altı giydim. Bunun üzerine ince, beyaz bir atlet ekledim.

göğüs dekoltesi. Biraz parfüm sıktım, biraz deodorant sürdüm, biraz nemlendirici sürdüm ve biraz pudra, allık ve maskara sürdüm, tam bir tedavi gibi hissetmiyordum. Kırmızı parmak arası terliklerimi giydim ve aşağıya indim.

Oraya vardığımda Lee ve Eddie yemek masamda oturuyor, daha doğrusu kalenin kralı tarzında uzanıyorlardı.

Tanrım.

Bu uzun sürmedi.

Masaya doğru yürüdüm.

"Tex'in sabah kalabalığıyla ilk günü, işe gitmem gerekiyor," diye bilgilendirdim onları, masaya doğru yürürken.

Ben yaklaşırken Lee'nin gözleri yine üzerimde gezinmişti ve Eddie'nin bakışları da önce etrafımda dolandı, sonra doğrudan göğsüme indi.

Eddie'yi görmezden gelip durdum ve Lee'ye gömleğini uzattım. Aldı ve omuz silkti.

"Hepinizle sonra görüşürüz," dedim.

Gitmeye başladım ama Lee bileğimi yakaladı. Ona geri döndüm.

"İki şeyi unutuyorsun," dedi Lee.

"Neymiş onlar?" Ben sordum.

Gözleri atletime kaydı. "Önce gerçek kıyafetlerini giymelisin."

Affedersiniz?

"Pardon?" Haddini tamamen aşmamış olması ihtimaline karşı ona bir çıkış yolu vermek için sordum.

"Bu evden dışarı çıkarken onu giymeyeceksin," diye cevap verdi Lee. Bunu kaçırmamıştım. Tamamen haddini aşmıştı.

Odanın mı yoksa kafamın mı gümbürdemeye başladığından emin değildim, tıpkı filmlerdeki arabaları ve tüm binaları yutan depremden önceki gibi.

"Pardon?" Tekrarladım, bu sefer tavırlıydım.

Eddie elini kaldırdı ve tırnaklarını incelemeye başladı. Çoğunlukla sadece profilini görebiliyordum ama sırtıttığını biliyordum çünkü lanet gamzesini görebiliyordum.

Lee dikkatimin Eddie'ye döndüğünü görünce, "Belki de bu konuşmayı yukarıda yapmalıyız," diye önerdi.

"Belki de bu konuşmayı Alternatif Indy'nin Alternatif Lee'nin ne giymesini istediğini umursadığı alternatif bir evrende yapmalıyız."

Bu tavrı görmemek mümkün değil.

Eddie ayağa kalktı. "Kahvemi tazeleyeyim."

Mutfağa girerken ona "Üzgünüm Eddie," dedim.

Eddie, "Bana aldırmayın," diye karşılık vererek kahveye doğru ilerledi.

Eddie ortadan kaybolduğunda Lee'ye tısladım, "Bana Eddie'nin önünde ne giyeceğimi söylemediğini söyle."

Lee, "Onunla flört ettiğin görüntüsü beynime yeni kazınmadığı zaman bunu sana söyleyeceğim," diye cevap verdi.

Evet, haklıydım. Lee, Eddie'yle flört etmem konusunda iyi bir ruh halinde değildi.

Bileğimi Lee'nin elinden çekip aldım.

"Sorun yok Eddie," diye seslendim. "Geri gelebilirsin. Ben gidiyorum."

Lee, "Gitmeye kalkarsan seni yukarı taşır ve üstünü kendim değiştiririm," diye tehdit etti.

Eddie omzunu mutfağın kapısına dayadı. "Sanırım tam olarak bitirmedin." Sonra Eddie kendini yere atmaya karar verdi. "Ne olursa olsun, ben Lee'ye katılıyorum. Eğer benim kadınıym olsaydın, bunu giyerek evden çıkmaya asla izin vermezdim."

Ona ters ters baktım. "Biri sana sordu mu?"

"Hayır. Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum," diye yanıtladı Eddie, sırtarak odaya girdi.

Ağzımı açtım, bilmiyorum, bağırarak, çığlık atmak, dillerde konuşmak için, o sırada arka kapıdan bir ses geldi.

"Yoo hoo!"

Tod uçuş görevlisi üniformasıyla içeri girdi. "Chowleena'yı dışarıda sağlıklı ve mutlu gördüm ve kapınız açıktı. Kahven olduğunu biliyordum. Sende her zaman kahve vardır ve benim de kahveye ihtiyacım var. Beemer tamirde, yani sadece bir arabamız var. Uyanık kalmalı ve DIA'ya dönüp

Stevie bu sabah geç geldi ve ben ayakta duramıyorum. Kahven o kadar sert ki, içinde tırnaklarını bile eritebilirsin..."

Tod arka kapıdan mutfağı girip kendine bir bardak kahve alırken konuşuyordu. Mutfak kapısında durdu ve ağız açık kaldı. Lee ve Eddie'ye baktı. Bir ileri bir geri. Tekrar ve tekrar.

Sonra gözleri bana döndü.

"Ne yapıyorsun? Heteroseksüel, süper maço Village People'ı mı topluyorsun?"

Eddie bir kahkaha patlattı ve Lee yere ve yana baktı ama gözlerinin kırıştığını fark ettim.

Dişlerimi sıktım.

Eddie gülmeyi bıraktığında dedim ki, "Tod, Eddie. Eddie, Tod."

Birbirlerine başlarıyla selam verdiler.

Sonra tereddüt etmedim. Çeteleşmişim, desteğı ihtiyacım vardı.

Ben de Tod'a "Kıyafetim hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Tod tekrar etrafına bakındı, ama bu sefer sadece Lee ile benim aramdaydı.

"Uh-oh, cennette sorun mu var?"

"Sadece soruya cevap ver," diye tersledim.

"Tamam kızım, pantolonunu çıkarma." Tod değerlendirme moduna geçerek beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Çok şirin

Pantolon. Parmak arası terliklerden hoşlanmadığımı biliyorsun ama işe yarıyor. Güzel sütyen ama her santimini görebildiğim için böyle söylüyorum. Normalde benim sloganım, eğer varsa, gösteriş yap. Ama bazungalarınızla, gerçekten var. O üst ve sütyenle trafikte çarpışmalara neden olabilirsin. Bunun vicdan azabıyla yaşamaya hazır mısın?"

Harika.

Lee'ye bakmaktan kaçındım ve hışımla dönüp merdivenlere yöneldim. "Tamam. Üstümü değiştireceğim. Bedensel bir zarara neden olmak istemem."

Üst kata geri döndüm, eşofman altımı kot pantolonla değiştirdim, önü ve iki göğüs cebi inci çıtçıt düğmeli, ekose desenli, manşetli, kısa kollu, western tarzı bir gömlek giydim ve kırmızı parmak arası terliklerimi kahverengi deri olanlarla değiştirdim ve merdivenlerden aşağı inip mutfağa girdim.

Tod şimdi çocuklarla birlikte masada oturmuş kahvesini yudumluyordu, Chowleena da onun yanında yerde yatıyordu. Chowleena beni mutfağa kadar takip etti ve ona dostluk gösterisi için bir bisküvi attım.

"Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız," dedim ona, ıvır zıvır çekmecemi karıştırırken, tişörtümle harika duracak çılgın, kalın altın Elvis çerçeveli güneş gözlüklerimi ararken.

Lee mutfağa girdiğinde onları buldum. Ona kayaları un ufak edecek bir bakış fırlattım ve gözlüklerimi

Kafamdaki saç dağınıklığını.

"Sonra," dedim, yanından geçip gitmeye niyetlenerek.

Önüme geçti, ilerledi ve beni buzdolabının yanında, yemek odasından görülemeyen bir köşeye sıkıştırdı.

"Unuttuğun ikinci şey hakkında konuşmadık," dedi bana, elleri iki yanımdaki tezgâha yerleşirken.

Beni içeri almasına aldırmadan ellerimi kalçalarımın koydum. "Neymiş o?"

Kollarını bana doladı ve beni öptü.

İşini bitirdikten sonra, öpücüğün etkisinden kurtulmaya ve belli etmemeye çalışarak, "Geri çekil," dedim.

"Kızgınsın," diye bariz bir şekilde belirtti.

"Aynen öyle," diye onayladım.

"Bunu bu gece konuşacağız."

"Hayır yapmayacağız. Bu gece kızlar gecesidir. Ben meşgulüm." "Öğle yemeği için gelip seni alacağım."

"Öğle yemeği yok, akşam yemeği yok, bu gece yok. Bugün, sen ve ben, ara veriyoruz. Konuşmak yok, görüşmek yok, hiçbir şey yok. Belki sakinleşirsem, yarın görüşürüz."

"Indy, bugün yalnız kalabilirsin ama bu gece benim yatağımdasın."

"Hiç sanmıyorum."

"Bu gece eve geldiğinde burada olacağım." "Eve gelmeyeceğim."

Gözleri korkutucu bir hal aldı ve bana doğru biraz eğildi. Bana oldukça yakın olduğunu düşünürsek, bana doğru eğilmesi ciddi anlamda istilacıydı.

"Tatlım, unutuyorsun, işimin bir parçası da insanları bulmak. Benden saklanabileceğini mi sanıyorsun?"

Hayır, ondan saklanabileceğimi sanmıyordum ama deneyecektim.

"Yarın görüşürüz," diye tekrarladım.

Kollarını iterek oturma odasından geçtim, ikisi de akıllıca sessiz kalan Eddie ve Tod'a el sallayıp veda ettim ve Fortnum'a doğru tüm blok boyunca öfkemle yükseldim.

DOST MAHALLE SERİ KATİLİ

I Neredeyse Fortnum's'ın kapısına varmıştım ki, göz ucuyla her mağazanın kapısına zımbalanmış Broadway'in aşağısındaki telefon ve elektrik direğinde, göz alabildiğine uzanan bir alanda, altında bir şeyler yazan fotoğrafa benzeyen asit yeşili bir kağıt parçası vardı.

Birinin gerçekten ama gerçekten kayıp kedisini bulmak istediğini düşündüm, bu yüzden kontrol etmek için yukarı çıktım ve gördüğüm şey karşısında durdum.

Tex'in bir fotoğrafıydı. Gece görüş gözlüğü yok (neyse ki), ama vahşi saçları ve yüzünde çılgın bir gülümsemeye, dost canlısı mahalle seri katiline benziyor. Resmin renkli olduğu belliydi, siyah beyaz kopyalanmıştı, bu da onu bulanık, grenli ve daha da korkutucu yapıyordu.

Resminin altında TEX, onun altında NEW COFFEE GUY ve onun altında da FORTNUM'S yazıyordu.

Vay anasını.

El ilanını telefon direğinden kaptım ve Fortnum's'a girdim.

Beş müşteri vardı; üçü sırada, ikisi de tezgâhın diğer ucunda kahvelerini içmek için bekliyordu. Tex ve Jane tezgâhın arkasındaydı.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdım. Sonra asit yeşili posteri salladım.

Tex bana baktı, sonra pencereden dışarı baktı, sonra tekrar bana baktı ve portafiltreyi bana doğrulttu. Ne yazık ki, kullanılmış kahve telvesini dövmemişti, bu yüzden telveser önünde bir yay çizerek uçu ve müşteriler onlardan kaçınmak için iki yana doğru geniş adımlar attı.

"Ne yapıyorsun kadın? Orası mağazanın hemen dışındaki en iyi reklam alanıydı. Neden indirdin?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Ona bir seri katile benzediğini söylemek istemedim.

Ama Tanrı aşkına, seri katile benziyordu.

"Tex, bu resimde bir seri katile benziyorsun!" Bağırdım.

"Evet, yani?" Tex cevap verdi. Gözlerimi diktim.

"İnsanların bir seri katilin kendilerine kahve yapması için iyi para ödemeyeceğini mi sanıyorsunuz?" diye gürledi.

Haklıydı. Burası Amerika'ydı. İnsanlar Charles Manson'ın alnındaki gamalı haça dokunmak için sıraya girerdi.

Yerleri temizlemek için paspası almak üzere arka tarafa doğru yürüdüm. Bunu yaptıktan sonra Jane'e tezgâhın arkasında heceledim. Tex yaptığı her kahve fincanına küfrediyor, vuruyor, çarpıyor ve çarpıyordu, sanki her bir eserin yedi bin dolarlık makineden zorla çıkarılması gerekiyormuş gibi. Bunu askı nedeniyle tek elle kahve yapmasına bağlamaya çalıştım ama ellerimi başımın iki yanına koyup çılgılık atmamak için tüm irademi kullandım.

"Ne yaptın..." Bam! "Dün gece ne yaptın?" Clank! Tex sordu.

"Bar kavgası..." Smash! "birkaç kişiyi sersemletti..." Kablam! "Lee bağdan atlayan bir adamı yakaladı, sonra eve geldik." Crash! Cevap verdim ve sordum, "Sen?"

"Posterleri yaptıktan sonra, kediler ve ben sakın bir gece geçirdik." Bam!

Tex espresso makinesine her vurduğunda ya da küfrettiğinde Jane ve benim zıplamamızı saymazsak (ki bu çok fazlaydı) sabah nispeten normal geçti. Sabahı, gece Lee'den kaçmak için nereye gitmem gerektiğine karar vermeye çalışarak geçirdim çünkü kabul edelim, kız arkadaşına ne giyeceğini söylemek yeterince kötüydü. Bunu bir başkasının önünde yapmak ise ciddi bir suçtu.

Başka biri olsaydı, yürüyüş emirlerini alırdı. Lee olduğu, beni sevdiği ve benimle evlenmek istediği (ya da daha doğrusu evleneceği) için

Bir süreliğine çok kızgın olabilir ve sonra da kin besleyebilirsiniz.

Tanıdığım biriyle kalamazdım çünkü Lee tanıdığım herkesi tanıyordu. Bu da otel demekti, ki orası da kolay lokmaydı. Muhtemelen Brody'ye Denver'daki her otelin bilgisayar kayıtlarına girip beni yarım saat içinde bulması için bir program yazdırırdı.

Hayır, zeki olmam gerekiyordu. Ne yazık ki, o kadar zeki değildim.

On bir buçuk sularında Duke sendeleyerek içeri girdi, akşamdan kalma görünüyordu çünkü öyleydi. Duke'ün akşamdan kalma olması ve Tex'in espresso makinesine vurması iyi bir kombinasyon değildi, bu yüzden on beş dakika sonra Duke biraz köpek kılı almaya gitti.

Kahve kalabalığı çoktan gitmişti ve Tex indirdiğim posteri kaptı. Elinde zimba tabancasıyla dışarı çıkıp afişi tekrar direğe asmasını izledim. O anda aklıma parlak bir fikir geldi ve onu takip ettim.

"Hey, Tex," dedim.

"Ne?" Yarı parçalanmış posteri o kadar çok zımbaladı ki, direği aşındırmak zorunda kalacaktı.

"Bu gece senin evinde kalsam sorun olur mu?" diye sordum.

"Senin bir yerin yok mu?"

"Evime gidemem," dedim ona.

"Erkek arkadaşının bir evi yok mu?"

"Onun evi bir seçenek değil."

Tex zımbalamayı bıraktı ve bana döndü. Birkaç saniye boyunca beni izledi, kafasında bir şeylerin şifresini çözdü, bir karara vardı ve sonra omuz silkti.

"Kanepeyi Tiddles, Winky ve Flossy ile paylaşabilirsin."

"Teşekkürler."

İtiraf etmeliyim ki Lee ile uyumaktan gerçekten hoşlanıyordum. Vücudu rahat, sıcak ama güçlü ve sağlamdı, bu yüzden aynı anda hem rahat hem de korunmuş hissediyordum. Tiddles, Winky ve Flossy'nin aynı etkiyi yaratacağını sanmıyordum ama bu sadece bir geceydi. Başa çıkabilirdim.

Saat üçtü ve Duke geri gelmemiştir. Jane Fortnum's'ta olmadığı zamanlarda ne yapıyorsa onu yapıyordu (Angela Lansbury gibi eski bir elektrikli daktiloya tıkladığını hayal ettim). Ben kitap tezgâhının arkasında oturmuş birinin bıraktığı bir dergiyi okuyordum, Tex ise kanepelerden birinin ortasında oturmuş, vahşi bakışlı ve korkutucu görünüyordu.

Tex, "Bu çok sıkıcı," dedi.

Nadir görülen bir kanser türüyle karşı karşıya kalan genç bir adamın cesaretinin olağanüstü hikayesinden başımı kaldırdım ve cevap vermeden tekrar aşağıya baktım.

Ne diyebilirdim ki? Sıkıcıydı.

Tex, "Bir şeyler yap," dedi.

Tekrar yukarı baktım. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum, bir şey. Bugün birinin programında sizi kaçırmak ve rehin tutmak yok mu?"

Yüce Tanrım.

"Tüm kötü adamlar ya öldü ya da parmaklıklar ardında," dedim ona.

"Bummer."

Harika.

Kapı açıldı ve Bay Kumar içeri girdi. Arkasından korkutucu, yaşayan ölü Salim Hanım girdi.

Bay Kumar, "Kitabınızı size geri satmaya geldik," diye açıkladı.

Çifte harika. Bu zafer kısa sürdü.

"Bu harika Bay Kumar, ama onları sattığım kadar pahalıya almıyorum," dedim ona.

Bay Kumar başını salladı. "Kiralık gibi bir şey." Ona baktım.

Bununla yaşayabilirim.

Bayan Salim kitapçının derinliklerine daldı. Bay Kumar bana "Bir tane daha istiyor," dedi.

Günüm aydınlandı.

"Bu da harika," dedim ona.

"Hey, Kumar. Kahve ister misin?" Tex aradı.

"Merhaba, Tex! Hayır, kahve yok. Ama biraz çay alacağım," diye cevap verdi Bay.

Tex, "ay yok," dedi.

Başımı çevirdim ve duvardaki raflara dizilmiş milyonlarca Celestial Seasonings kutusuna baktım.

Tex'e "ayımız var," dedim.

"Tamam o zaman, ben çay yapmıyorum."

İçimi çektim ve tezgahın arkasına geçip Mr. Kumar biraz ay.

Kapı açılıp Ally ve Kitty Sue içeri girdiğinde ona bir fincan uzatıyordum.

"Ne sallanıyor?" Ally sordu, sonra Tex ve Mr. Kumar. "Hey, Tex, Bay Kumar."

"Kahve ister misin?" Tex havladı.

Hem Ally hem de Kitty Sue bir adım geri çekildi.

"Rosie'nin yerine geçti. O bir java uzmanı," dedim onlara.

"Evet, bir kahve alacağım," dedi Ally (ki bu akıllıcaıdı).

Tex tezgâhın arkasına geçti ve vurmaya başladı.

"Kızlar Gecesi hala devam ediyor mu?" Kitty Sue bana sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

Tex, "Ben de bu aksiyondan biraz alacağım," diye araya girdi. Hepimiz ona baktık.

"Kızlar Gecesi, Tex," diye açıkladım.

"Yani? Ne? Kurallar mı var?" Tex sordu.

"Evet, kural kız kıza bir gece geçirmek," diye cevap verdim.

"Kadın, başka bir bar kavgasını ya da hızlı çekişmeyi kaçırdığımı düşünüyorsan, delirmişsin. Bu gece seninle geliyorum."

Kitty Sue'nun yüzü soldu.

Tex, Kitty Sue'ya kalp krizi geçirtmeden önce pes etmenin en iyisi olduğunu düşündüm.

"Tod ve Stevie'ye de soracağım. Sayıları eşitleriz," diye mırıldandım.

Kapı açıldı ve kısa boylu, zayıf, siyah saçlı, saçları modaya uygun bir şekilde dağınık ve takım elbiseli bir adam içeri girdi. Elinde parlak yeşilimsi mavi bir Tiffany çantası vardı.

"Burada bir India Savage var mı?" diye sordu. Kalbim durdu.

Lee'den bir hediye olmalı. Kalp ve çiçek almadığını söylemişti ama bu Eddie'nin önünde kıyafetlerimi değiştirmemi söylemeden önceydi. Bu bir özür hediyesi olmalıydı ve Tiffany's çantasındaki herhangi bir özür hediyesi Tüm Özür Hediyelerini Yenecek Özür Hediyesiydi.

Neden bu kadar rahatsız olduğumu bilmiyordum. Lee bana daha önce de hediyeler vermemiş değildi. Geçen Noel'de Kitty Sue, Ally ve bana Evergreen'deki Tall Grass Spa'da bir gün hediye etmişti. Ayrıca geçen yıl bana mat gümüş perçinli ve büyük kare tokalı siyah bir kemer almıştı,

özel bir hediye

Otuzuncu yaşı günüm için. Genellikle bana Cry Baby Ranch'ten seçkin gümüş takılar ya da Wax Trax'tan hediye çekleri alırdı.

Tiffany's onun tarzı gibi görünmüyordu ama şikayet etmeyecektim.

Ben Tiffany Guy'a ulaşmadan, Tex oradaydı ve çantayı elinden kaptı. Tiffany Guy olduğu yere yapışmış, dehşet içinde Tex'e bakıyordu.

"Ne oldu? Tik tak mı yapıyor?" Tex gürledi.

"Tex, onu bana ver," dedim aceleyle.

Tex çantayı askısının altına soktu ve küçük mavi kutuyu çantadan çıkardı. Tiffany olan her şeyi kirletti ve dişlerini kullanarak küçük beyaz saten fiyongu yırttı ve kutuyu sallayarak açtı.

Yanında durdum ve bir çift elmas küpeye baktım. Kocaman elmas küpeler.

Vay canına, Lee gerçekten üzgün olmalı.

"Bir kart var," dedi Tiffany Guy, Tex'in askısının altındaki çantayı nazikçe alıp küçük beyaz bir kart çıkardı ve bana uzattı.

Kaydırarak açtım, kartı çıkardım ve üzerine karalanmış bir kelime gördüm.

Dedi ki:

Terry.

Midemin yuvarlandığını hissettim.

Tex'e, "Onları yerine koy," dedim.

"Ne?" Tex'in elmaslar karşısında gözleri kamaşmıştı.

"Onları yerine koy." Tex hareket etmedi, ben de bağırdım, "Geri, geri, geri! Onları yerine koy!"

"Lanet olsun, kadın, donuna bir şey takma. Onları yerine koyacağım," diye cevap verdi Tex.

Tiffany Guy'a, "Onları geri götürmeni istiyorum," dedim.

"Onları geri alamam. Onları geri almamam için kesin emir aldım," diye karşılık verdi Tiffany Guy.

"Onları geri götürmelisin!" diye

bağırdım. Tiffany Guy, "Yapamam," diye karşılık verdi.

Kutuyu Tex'in elinden kaptım ve Tiffany Guy'a doğru ittim. Ellerini kaldırdı ve bir adım geri çekildi.

"Al onları!" Kolumu ona doğru sallayarak bağırdım. "Hayır, alamam. Reddetmeyi kabul etmememiz söylendi." "Alın onları!" Çığlık attım.

"Tanrı aşkına, al şunları dostum, kız patlayacak," diye gürledi Tex.

Onları almadı, ben de kutuyu ona fırlattım. Göğsünden sekti ve yere düştü. Cep telefonumdan gelen sesi duyduğumda hepimiz ona bakıyorduk.

Kolumda bir şey hissettim ve Zombi Salim Hanım'a baktım. Kolumu tutuyor ve gözlerimin içine bakıyordu. Parmakları şaşırtıcı bir şekilde kolumu sıkıyordu.

güçlüydüm ve garip bir esenlik duygusunun üzerime çöktüğünü hissettim.

O zaman tamamen çıldırdığımı fark ettim ve derin bir nefes aldım. Bayan Salim'e başımı salladım ve kutuyu aldım. Çantayı Tiffany Guy'ın elinden kaptım ve onları tekrar çantaya koyup kitap tezgahının üzerine bıraktım.

Her neyse.

Onları hayır kurumlarına falan verirdim.

"Indy, ben Lee," Ally şimdi yanımda duruyordu ve telefonumu uzatıyordu.

Nasıl unutabilirim ki? Mekânda kablolar ve kameralar vardı. Komuta Merkezi Lee'ye son teslimat hakkında bilgi vermişti.

Telefonu Ally'den aldım ve kapattım. Ally önce telefona sonra bana baktı.

"Az önce telefonu Lee'nin yüzüne mi kapattın?" diye sordu. "Evet," diye cevapladım.

Ally önce telefona, sonra da bana baktı.

"Az önce kardeşimin yüzüne mi kapattın?" Ally kardeşini savunmak için kaltak ezme moduna geçerek sordu.

"Ally," dedi Kitty Sue yatıştırıcı bir sesle. "Ara verdik," dedim Ally'ye.

"Ara mı verdiniz? Bir haftadır birliktesiniz!" Ally bağırdı.

"Ara verdik," diye tekrarladım.

"Buna inanamıyorum," diye tersledi Ally, eli kalçasındaydı, kaltak ezme moduna geri sayım kritik seviyeye ulaşmıştı.

"Ally," diye araya girdi Kitty Sue, "bu seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirmez de ne demek? Lee benim kardeşim, o da benim en iyi arkadaşım."

"Seni ilgilendirmez demek istiyor," dedim Ally'ye. "Geri çekil."

"Geri çekilmek mi? Az önce bana geri çekilmemi mi söyledin? Yirmi iki yıldır bunun için bekliyorum!" Ally yine bağırmaya başlamıştı. "Ara veremezsin. Bu çok saçma! Hank asla evlenmeyecek. Onun için mükemmel biri yok. Sen Lee için mükemmelsin ve bunu onunla çözemezsin. Asla kendi adımı taşıyan bir yeğenim olmayacak."

"Tanrı aşkına, Ally, kendi bebeklerini kendin yap," diye bağırdım.

"Hayır, lütfen, bunu yapma. Özel birini bulana kadar olmaz," diye araya girdi Kitty Sue.

"Um... Saçma sapan konuşmanızı bölmek istemem ama o elmas küpelerin tezgâhın üzerinde öylece durmasına izin mi vereceğiz?" Tex sordu.

"Neler oluyor?" Duke içeri girmiş ve etrafı incelemeye başlamıştı.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Hayatım daha önce hiç bu kadar kontrolden çıkmamıştı. Nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. İhtiyacım vardı.

boşluk. Zamana ihtiyacım vardı. Rock 'n' roll'a ihtiyacım vardı.

"Duke, kapatabilir misin?" Duke'a sordum ve o da başıyla onayladı. Ben de herkese hitap ettim (tabii Ally hariç). "Kitty Sue, lütfen Bayan Salim'in bir kitap bulmasına yardım et. Bay Kumar, çaylar bizden. Birisi şu küpeleri güvenli bir yere koysun ve Lee ya da adamlarından biri almaya gelirse ona versin. Tex, arabayı ödünç alabilir miyim?"

Anahtarları bana fırlattı. "Bronz El Camino, arka tarafa park ettim."

Dışarı çıktım, El Camino'ya bindim ve şok içinde 8'li kaset çalara baktım. Bir süre sonra, yolcu tarafındaki zeminde büyük, deri bir kılıf olduğunu fark ettim ve onu açtım.

İşte o zaman ana damarı buldum.

Parmağımı listede gezdirdim. Carlos Santana, The Eagles, Heart, War, Neil Young, George Thorogood, Thin Lizzy, The Allman Brothers Band, Molly Hatchet, BTO... rock 'n' roll nirvanasıydı.

Free'yi kutusundan çıkardım ve 8'lik plağa yerleştirdim. Arabayı çalıştırdım ve camları açtım. Sesi açtım, altın rengi Elvis gözlüklerimi gözlerimin üzerine çektim ve ara sokaktan çıkıp Bayaud'dan aşağıya inerek Broadway'e çıktım. Fortnum's'ın hemen önündeki bir yere park etmiş olan Crossfire'ın kapısını çarparak açan Lee'nin yanından hızla geçtim.

Pencerelerden "All Right Now" çığlıkları yükseliyordu.

Mutluluk.

YİRMİ ÜÇ

ÖYLE OLMADIĞINI SÖYLE, TEX

T Eski sevgilim ve ben Çin yemeği için Twin Dragon'a gidiyorduk.

Öğleden sonrayı Flat Iron Crossing Alışveriş Merkezi'nde geçirdim.

Bir kızın ruhunu sakinleştirmek için rock 'n' roll'dan sonraki en iyi şey, her ikisini de terapötik oranlarda uyguladığım perakende ve Anne Teyze'nin simitleriydi.

Eve gitmek güvenli olmadığından (çünkü Vance muhtemelen her yeri doğrudan Komuta Merkezine bağlamıştı), kendime iç çamaşırı ve makyaj dahil olmak üzere Kızların Gece Gezmesi için yeni bir kıyafet aldım.

Tod ve Stevie'yi arayıp onları davet ettim ve Tex beni arayıp Kitty Sue'nun onu eve bıraktığını söyledi.

Tex'in evinde, klozetin üzerine uzanmış tüm gösteriyi izleyen bir kediyle birlikte duş aldım. Yeni kırmızı, saten ipli pantolonumu, yakası payetlerle süslü bronz ipekli kaşkorsemi ve askılı bronz sandaletlerimi giydim. İkiz Ejderhalar'a giderken kırmızı ve bronzun en iyi seçim olacağını düşünmüştüm çünkü dekora uyum sağlayabilirdim.

Tex sürüyordu. Ben vites
değiştiriyordum. "Bu küpeler de neyin
nesi?" Tex sordu.

"Küpeler kötü haber," dedim ona.

"Pek çok kadın bir çift elmas küpe için böyle düşünmez."

"Ben çok fazla kadın değilim," diye
cevap verdim. "Bunu tekrar
söyleyebilirsin."

Bir ışıktta durduk. Vites küçülttüm ve açıkladım.

"Bir savaş var. Dün sabah gelen Büyükbaba Munster'a
benzeyen ürkütücü adamı biliyor musun? O Lee'ye karşı.
Beni kim kazanacak. Bahisçiler bunun üzerine bahis
oynuyor."

Tex, "Yani ürkütücü adam seni elmaslarla satın almaya
çalışıyor," sonucunu çıkardı.

"Evet, ve Saks'tan 1700 dolarlık bir elbise." "Lee sana
ne veriyor?"

Saydım ve sonra ona "Hayatımda yaşadığım en iyi
orgazmlardan altısı" dedim.

Tex, "Çok fazla bilgi var," diye karşılık verdi.

Işıktan ileri doğru fırladık ve ben ikinci vitesine geçtim.

"Beş yaşımdan beri ona aşığım," diye devam ettim.
üzerinde.

Üçüncü vitesine geçtiğimde Tex başıyla onayladı.

"Yarışma yok o zaman." İçimi çektim.

"İtiraz yok."

Park ettik ve içeri girdik. Masa yuvarlaktı ve Marianne, Dolores, Tod, Stevie, Kitty Sue ve Ally ile doluydu. Ally ve Dolores arasında iki koltuk boştu. Tex, Dolores'in yanındakini aldı ve beni Ally'nin yanına oturttu.

Ona döndüm.

"Aştın mı?" diye sordum.

"Lee'ye her ne için kızgınsan... bunu aştın mı?" diye karşılık verdi.

Tamam, sanırım nerede durduğumuzu biliyorduk. Tex'e döndüm.

"Sen mi eve gidiyorsun, ben mi?"

"Kafayı bulmak ister misin?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım.

"Devam et."

Baharatlı rom ve diyet sipariş ettim ve garsona devam etmesini söyledim. Konuştuğu tek İngilizce menüde yazanlar olduğu için anladığını sanmıyordum ama başını sallayıp gülümsedi, bu da cesaret vericiydi.

İçkilerimizi sipariş ettik, pupu tabaklarımızı sipariş ettik. Pupu tabaklarımızı yedikten sonra daha fazla içecek sipariş ettik.

Tex, "Sırada ne var?" diye sorduğunda pupu tabakları çırpılmış ve çorba servis edilmeye başlanmıştı.

"Sıradaki ne?" Geri döndüm.

"Bu gece sırada ne var?" Tex açıkladı.

"Yani yemekten sonra mı?" "Eve gidiyoruz." diye cevapladım.

Tex bana baktı.

"Tex, bu kızlar gecesi. Bol bol içip yerken kilo vermemiz gerektiğinden bahsediyoruz. Tüm erkeklerin nasıl pislik, tembel ve işe yaramaz olduğundan bahsediyoruz, çoğunlukla da Marianne'in eski kocasının, ki o da pislik, tembel ve işe yaramaz ve üstelik bir sıçan piçi. Son olarak, insanlar hakkında dedikodu yapıyoruz, hayatlarını paramparça ederken düşünceli ve şefkatli olmaya çalışıyormuşuz gibi davranıyoruz. Sonra da sarılıp eve gidiyoruz. İşte bu kadar. Kız kıza gece gezmesi."

Tex bana bakmaya devam etti ve çorbam önüme kondu.

"Kahretsin, bu Indy Savage değil mi?"

Bu sesle birlikte kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oldu ve masanın etrafındaki soluklar odadaki tüm havayı emdi.

Döndüm, yukarı baktım ve gözlerime ya da lanet olası, boktan, berbat şansıma inanamadım.

Cherry Blackwell arkamda duruyordu.

Uzun boylu, havalı bir sarışındı. Buz mavisi gözleri, beyaz-sarı saçları ve Denver'daki en iyi vücuda sahipti, tüm göğüsleri ve kalçaları. İnsan formundaki Barbie gibiydi.

Okulda benden iki sınıf öndeydi ve hiç şüphesiz en popüler kızdı. Babası zengindi. Bahar tatillerinde Hawaii ve Karayipler'e, yazları da Fransa'nın güneyi ve İtalya'daki villalar gibi egzotik yerlere giderlerdi.

Lee ile son sınıfta altı ay çıkmıştı ve hayatımın en sefil altı ayıydı. Onu baloya bile götürmüştü. Mezuniyetten önce ondan ayrılmıştı ve ben de bunu bir partide yaklaşık yarım fıçı içerek kutlamıştım. Lee'nin Mustang'inin arkasında bayılmışım ve o da beni yatağa taşımış (bu sonuncusunu Ally söyledi; o sırada bilincim yerinde değildi, ne yazık ki).

Cherry ve Lee dört yıl önce tekrar bir araya gelmişlerdi. Üç ay birlikte oldular ve kısa ilişkilerinin son iki günü hamilelik korkusuyla gölgelendi. Hayatımın en sefil iki günü daha.

Hamilelik korkusunun bir tuzak girişimi olduğu ortaya çıktı. O iki gün boyunca Lee o kadar kötü bir ruh hali içindeydi ki ondan kaçan tek kişi ben değildim. Kadının yalan söylediğini anladıktan sonra her şey bitti ve bir daha asla geri dönmedi. Bir yıl öncesine kadar ondan son haberimiz bu oldu.

Cherry'nin Marianne'in kocasıyla kaçamak yaptığına dair dedikodular yayıldı. Bu söylentiler Cherry tarafından yayılmıştı, bu da muhtemelen doğru oldukları anlamına geliyordu. Bu, Marianne'in evliliğinde bardağı taşıran son damla oldu.

Cherry hakkında bilinmesi gereken önemli bir şey daha vardı, o da birinci sınıf, A sınıfı bir orospu olduğuydu.

Cherry bana, "Lee'yle takıldığını duydum," dedi.

"Evet," dedim ona, bunun kısa sürmesini ve çok acı vermemesini umarak.

Smaç için çalışmadı, doğrudan vurdu.

"Bir hafta vereceğim."

Kıpırdamadan durdum. Neredeyse masadaki herkesin sürtük dövüşü moduna geçtiğini hissedebiliyordum.

"Zaten bir hafta oldu," diye araya girdi Ally.

Cherry önce Ally'ye, sonra bana baktı ve ben de arkasındaki iki Barbie benzeri kız arkadaşını fark ettim: Esmer Barbie ve Afro-Amerikan Barbie.

"Vay canına. Tebrikler." Bu söz Cherry tarafından son derece sinsi bir şaşkınlıkla söylendi.

"Cherry, güzel bir akşam yemeği yemeye çalışıyoruz." Diplomatik davranmaya çalışıyordum. Gerçekten bir olay çıksın istemiyordum. Rahatlamak, sarhoş olmak, sızmak ve yarının dehşetiyle akşamdan kalma bir şekilde yüzleşmek için arkadaşlarımla güzel bir geceye ihtiyacım vardı. Sadece bir rom ve diyet içmiştim. Cherry ile yüzleşmek için en az altı taneye ihtiyacım vardı.

Cherry masayı taradı ve yüzü kıpkırmızı olan Marianne'e kilitlendi.

"Marianne, iyi görünüyorsun," diye mırıldandı.

Elimde değildi. Sandalyemi tehditkâr bir şekilde geriye kaydırdım.

"Cherry..." Ben başladım.

Cherry'nin dikkati bana döndü ve gözleri soğuk soğuk parlıyordu.

"Sadece küçük bir işaret, Indy, kız kıza. Lee ile geçireceğin haftanın iki hafta sürmesini istiyorsan. Sabahları ona oral seks yapmandan hoşlanıyor. Yatakta tam bir hayvandır, ama ona sabah saksosu yaparsan, sana karşılık verir ve dünyanı sarsar."

Vücudumdaki her kas kaskatı dondu. "Az önce ne dedi?" Stevie sordu.

"Bunu benim önümde söylemedi," dedi Kitty Sue. "Vay anasını," dedi Dolores.

"Aman Tanrım," dedi Tod.

"Seni lanet orospu," dedi Ally.

"Bu daha iyi," dedi Tex.

Cherry'nin yüzünü parçalamaya niyetlenerek sandalyemden kalkmaya başlamıştım ki arkamızdaki masada oturan kadın konuştu.

"Affedersiniz, yemek yemeye çalışıyoruz," dedi Cherry'ye.

Kadına baktım. Kitty Sue'nun yaşındaydı, saçları sert bir kumrala boyalıydı, minyon ve ortası yumuşaktı.

"Kes sesini, seni yaşlı çuval. Bir konuşma yapıyorum," dedi Cherry ona.

Dediğim gibi, birinci sınıf kaltak.

Kadın masanın karşısında oturan kocasına baktı. "Az önce bana yaşlı bir çanta mı dedi?"

Korkmuş görünüyordu. Menopozdaki Martha belli ki serbest bırakılmıştı.

Tekrar Cherry'ye baktı. "Bana ihtiyar diyemezsin. Ben sadece elli iki yaşındayım. Elli, yeni kırktır," dedi Cherry'ye.

"Yaşlı yaşlıdır ve sen de yaşlısın," dedi Cherry ona ve sonra bana döndü. Tekrar konuşmak için ağzını açmıştı ki bir bezelye havada uçarak Cherry'nin Farrah Fawcett buklelerine kondu.

Uh-oh.

Bu hiç iyi değildi.

Cherry bunu hissetti ve katil arılar tarafından kovalanıyormuş gibi saçlarına vurmaya başladı.

Bezelye uçup gittikten sonra yaşlı kadına döndü. "Az önce bana bezelye mi fırlattın?"

Kadın cevap olarak kızarmış pilavından bir bezelye daha aldı ve Cherry'ye fırlattı. Bezelye Cherry'nin çenesinden sekti ve yere düştü.

"Yemek kavgası!" Tex gürledi ve ben dönüp onu susturdum.

"Burada neler oluyor?" Hepimiz Twin Dragons'ta evin önünde duran Hostes Hanım'a baktık. O da

kesinlikle havalı, havalı, havalı. Muhteşem, ince, siyah saçları her zaman zarif bir topuzla geriye doğru tutturulmuş ve göz kalemi konusunda birinci sınıf bir sanatçıydı.

"Yok bir şey," dedim, barışçı olmaya ve geceyi kurtarmaya çalışıyordum ki daha fazla içki içip susamlı tavuğuma kavuşabileyim.

"Bana moruk dedi," dedi diğer kadın, planımı bozarak.

Hostes Hanım Cherry'ye döndü. "Ona eski çanta mı dedin?"

"O yaşlı bir çanta. Tanrım, bu kadar büyütecek ne var?" "Bu hiç hoş değil," dedi Hostes Hanım.

"Ve! Bu masa kendi işine bakıyordu ve o geldi ve konuşmaya başladı..." kadının sesi fısıltıya dönüştü, "oral seks."

Hostes Leydi Cherry'ye döndü ve gözleri korkutucu bir şekilde kısıldı.

"Müşterimi edepsiz konuşmalarla taciz mi ediyorsun? Derdin ne senin?" diye sordu.

Sonra birdenbire bir kase yumurta damlası çorbası havada uçarak geldi. Kase Cherry'nin kafasına çarptı, çorba saçlarından ve omzundan aşağı damladı.

Hepimiz döndüğümüzde Marianne'in ayakta durduğunu ve nefes nefese kaldığını, ellerini yumruk yaptığını gördük.

"Kocamla yattın!" Marianne çığlık attı.

Aman Tanrım.

Bu anons üzerine Cherry'nin hakaret ettiği kadın bütün bir tabak kızarmış pilavı Cherry'ye fırlattı ve pilav küçük küçük parçalar halinde etrafa saçıldı. Cherry avazı çıktığı kadar bağırdı, ardından Cherry'ye birkaç kase çorba daha fırlatıldı, hepsi de oldukça iyi nişancılar olan Tod ve Stevie tarafından.

Sonra Marianne masanın etrafından koşup Cherry'yi yakaladı ve yuvarlanarak, homurdanarak ve saçlarını çekerek yere düştüler. Ally ve ben onları ayırmaya çalışırken Cherry'nin hakaret ettiği kadın hepimizin üzerine atladı ve kargaşanın içinde kaldık. Cherry'nin iki arkadaşı da bu kargaşanın içinde kaldı, çünkü biz onlara doğru yuvarlandık ve onlar da bowling lobutları gibi devrildiler.

Sonrasını pek hatırlamıyorum, Hostes Hanım'ın "İmdat!" diye bağırması dışında. Polis!" diye bağıırıp kaçması dışında pek bir şey hatırlamıyorum.

Cherry ve ben bir şekilde çorbanın ve kızarmış pilavın içinde yuvarlanarak, tekmeleyerek, ısıarak ve saç çekerek, koltuk altlarımın altından iki el ile çekildiğimde birlikte scuffle'yi bitirdik.

Döndüğümde Tony Petrino'yu gördüm, üniformalı bir polisti ama pek iyi tanıımıyordum. Birbirimizi birkaç partide görmüştük ve bir keresinde Don McLean'in "American Pie" şarkısının sözlerindeki gizli anlamı çözmeye çalışarak çim sandalyelerde sarhoş bir şekilde saatler geçirmiştik.

Beni doğruca n kapıdan dışarı ve restoranın otoparkının olduğu tarafa sürükledi. Sonra döndü ve silahının kayışını çıkardı.

Tex'e, "Geri ekil, koca adam," dedi.

"Onunlayım. Korumasıyım," diye yanıtladı Tex. Tony bana baktı, kaşlarını kaldırdı.

"Doğru sayılır," dedim, çünkü yleydi. "Beni tutuklayacak mısınız?" diye sordum.

Başını salladı, "Hayatta olmaz. Baban ve Malcolm inek kesilirdi ve Lee Nightingale'in kız arkadaşını tutuklamayacağım. Taşaklarımı alır. Ben taşaklarımı oldukları yerde severim. Arabana bin ve git buradan."

Tex ve ben beklemedik. Bu, şu anki hayatımla ilgili olarak, tanrıların bir hediyesiydi.

Tony'ye teşekkür ettim, El Camino'ya bindik ve yola çıktık. Tex birkaç blok ötedeki Sonic'e girdi ve bir menü hoparlrnn önüne park ettik.

Etrafıma bakındım. Sonic'i severdim. Tater tots servis eden bildiğim tek fast food restoranıydı.

Ama Sonic bir seriydi.

"Tex-"

"Biliyorum, biliyorum. Ama bir reklamda gördüm. Aım ve arabanıza yemek getiriyorlar. Sen wonton orbası ve kızarmış pilav giyerken kimse bizi içeri almaz."

Ne yazık ki bu doğruydu.

"El Camino için üzgünüm, sıcak ve ekşi gibi kokacak. Temizletmek için para ödeyeceğim."

Tex omuz silkti. "Normalden daha iyi diyorum."

Sonra bana ne istediğimi sordu, siparişimizi hoparlöre havlayarak söyledi ve ben de çevremdeki kızları ve oğlanları arayarak iyi, yaralı ve tutuksuz olduklarından emin oldum. Dünyada her şeyin yolunda gittiğini anladığımda ve çikolatalı maltın peşinden gelen korkutucu portakal peynirine bulanmış patates kızartması yediğimde, Tex Camino'yu çalıştırdı ve Kedi Diyarı'na doğru yola çıktık.

Kedinin (adı Rocky) klozetten beni izlediği ikinci duşumu aldım. Satın alma çılgınlığım sırasında uyku kıyafetlerimi unutmuştum, bu yüzden Tex bana temiz bir flanel gömlek ve eşofman altı verdi, ikisi de uymuyordu ya da yaklaşılamıyordu bile, ama bir şey hiç yoktan iyiydi. Çin yemeği kıyafetlerimi plastik bir torbaya tıktırdım ve saplarını sıkıca bağladım.

Tex iyi yatıya kalırdı. Ben duş aldıktan sonra içkisini çıkardı, içerken yakıyordu ama gerçekten rahatlatıyordu. Ayrıca bir paket mısır cipsi ve şu kocaman bademli çikolatalardan birini çıkardı. Atıştırdık ve televizyonun önünde kamp kurduk ve reklamlar da dahil olmak üzere ne varsa izledik, ki bu Uzaktan Kumanda Çağında duyulmamış bir şeydi. Tex'in büyük konsol televizyonu Amerika'nın iki yüzüncü yılında satın alınmış gibi görünüyordu.

Kumandamız yoktu ve ikimiz de her on dakikada bir kalkıp kanalı değiştirmek istemiyorduk.

Sonunda Tex bana bir çarşaf, bir yastık ve bir battaniye verdi ve beni Tiddles (karnıma yerleşen kabarık bir gri), Winky (ayak bileklerimin arasına yerleşen beyaz ayaklı şık bir kaplan-kedi) ve Flossy (kolumun kıvrımına yerleşen bir smokin) ile tanıştırdı. Tex ışıkları söndürdü ve her zamanki gibi uykuya daldım.

Yıllardır duymadığım bir şey olan döner telefonun kadraniyla başlayan garip bir rüya gördüm.

Sonra rüyamda Tex'in sessizce (evet, sessizce, rüya olduğunu böyle anladım) "Bu Nightingale Investigations mı?" dediğini duydum. Duraksadım. "Evet, ben Tex MacMillan. Patronuna söyle, bende ona ait bir şey var."

Ardından telefon yuvasına yerleştirildi.

Bunun bir rüya olduğunu biliyordum. Bu bir rüya olmalıydı çünkü Tex benden asla vazgeçmeyecekti.

Asla.

BİLDİĞİM BİR SONRAKİ ŞEY, havaya kaldırıldığım ve kedilerin her yere uçtuğuydu.

Gözlerimi açtım ve Lee'yi gördüm. Beni kollarının arasına almış ama üzerimden bir şeye bakıyordu.

Başımı çevirdiğimde Tex'in elindeki poşet, çanta ve alışveriş torbalarıyla bize doğru geldiğini gördüm.

"Öyle olmadığını söyle, Tex," diye fısıldadım.

Tex, "Öfkenizin üzerine güneşin batmasına izin vermeyin," diye karşılık verdi.

Pencereden dışarı baktım, sonra tekrar Tex'e döndüm.
"Güneş batalı saatler oldu."

Tex, o pek de hayal olmayan sessiz sesiyle, "Ne demek istediğimi biliyorsun, sevgilim," diye cevap verdi.

Sinirli bir ses çıkardım çünkü gerçekten, buna ne diyebilirdin ki? Bir cevabım olmamasından nefret ediyordum.

Lee oldu sessiz aracılığıyla Bu değişim ve
kapıya doğru yürümeye başladı.

Tex takip etti.

"Yürüye biliyorum, biliyorsun," dedim

Lee'ye. "Koşabilirsin de," diye cevap
verdi Lee.

"Bu eşofmanlarla olmaz, yapamam. Yedi beden
büyükler."

Lee cevap vermedi. Yolcu kapısına gelene kadar da beni indirmede. Beni içeri itti, kapıyı çarptı ve Tex'le birlikte eşyalarımı bagaja koydular.

Biz uzaklaşırken Tex el
salladı. Hain.

Daireye kadar yol boyunca hiçbir şey söylemedim. Lee garajda el frenini çeker çekmez dışarı çıktım ve eşofmanımı belimden tutarak çıplak ayakla asansöre doğru yürüdüm.

Lee bagajdan Çin yemeği kıyafetlerim, çantam ve alışveriş torbalarım la dolu plastik torbayı aldı ve beni takip etti.

Asansörden yukarı çıkana kadar sessiz kaldık ve Lee beni eve aldı. Doğruca yatak odasına, temizlikçi Judy'nin iç çamaşırlarımı koyduğu çekmeceye gittim. Eşofmanları çıkardım, külot giydim, pazen gömleği üzerimde bıraktım ve yatağa yan yattım, kolumu yatağın kenarına doladım ve elimi şilte ile bazaların arasına soktum. Hayata tutunmaya çalışıyordum. Bu gece sarılmak falan olmayacaktı.

Çamaşır sesleri duydum. Belli ki Lee Çin yemeği kıyafetlerimi şansa bırakmıyordu ve onları vakit kaybetmeden çamaşır makinesine atıyordu.

Bundan utanmayı reddettim.

Lee odaya girdi ve ben onu görmezden geldim. Kıyafetlerin hışirtısını duydum. Yatağa girdiğini ve yerleştğini hissettim. Normalde yaptığı gibi bana dokunmadı ya da beni kendine çekmedi. Gergin kaldım ve bekledim, beş dakika, on dakika. Sonra, uykuya dalmaya bu kadar yakinken, kolu belime dolandı ve beni yatağa çekti ve yarı sabitledi, yarı kaşıkladı.

Kaskatı kesildim.

Yüzünü saçlarıımın arkasına gömdüğünü hissettim ve sonra dedi ki, "Ben bir pisliğim. Bunu Eddie'nin önünde söylememeliydim. Özür dilerim." dedi.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Özür dileyen birine kızamamakla kalmıyor, aynı zamanda kin de tutamıyordunuz. Çifte darbe oldu.

Sessiz kaldım. Şirretlik yapmadım. Sadece ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Flört etmenden gerçekten hoşlanmıyorum,"
diye devam etti Lee. "Bunu anlıyorum."

Eli yukarı kalktı ve omzumdaki ve boynumdaki saçları taradı. Sonra elimle karşılaşana ve parmakları benimkilerle birleşene kadar kolumdan aşağı kaydı.

"Bu işi pek iyi yapamıyoruz, değil mi?" diye sordu. "Pek sayılmaz," diye yanıtladım.

İç çekti.

"Bu gece Cherry Blackwell'i gördüm," dedim.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra "Duydum" dedi.

"Çok formdaydı." Daha

fazla sessizlik.

"Annenin önünde, sabahları oral seks yapmaktan hoşlandığını söyledi."

Bir sessizlik daha.

"Yanılıyor," dedi Lee sonunda. "Ben onları her zaman severim."

Bu sefer bir süre sessiz kaldım, bu cevaptan hoşlandığımdan emin değildim.

Sonra, kendimi tutamadığım ve öfkem geçmediği için (ve etrafta sadece Lee olduğu için), "Yatakta benden daha mı iyi?" diye sordum.

Bir iç çekiş daha ve parmakları elimi sıkıca kavradı. "Indy, böyle sorular sorma."

Oh... Tanrım...

Öyleydi!

Cherry Blackwell yatakta benden daha iyiydi.

Eğer değilse, sadece söylerdi. Açık konuşurdu. Asla yalan söylemezdi, sadece ara sıra gerçeklerden kaçardı. "Doğru," diye karşılık verdim, çok sinirlenmişim.

Arkasını döndüm ve sırt üstü yatana kadar omuzlarını ittim. Beni tekrar yukarı çektiğinde ağzım göğsündeydi ve aşağı doğru iniyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sana karşılaştırman için bir şey vereceğim. Olimpiyatlardaki buz patencileri gibi bizi, beni Cherry'ye karşı puanlayabilirsiniz."

"Baş Olimpiyatları mı?" Lee sordu, sesi eğleniyordu.

"Onun gibi bir şey," diye cevap verdim, artık tamamen kızgındım çünkü komik olduğumu düşünüyordu. Tutuşundan kurtuldum ve tekrar aşağı inmeye başladım.

Beni tekrar yukarı çekti.

"Sinirliiyken ağzın bana yaklaşıamaz," diye buyurdu.

Ben devam etmeye çalıştım ama o beni geri çekmeye devam etti. Bu bir çeşit güreş müsabakasına dönüştü ve Lee az bir çabayla bile kazanabilirdi. Nazik davrandığını ve beni incitmemeye çalıştığını söyleyebilirdim, bu da onu dezavantajlı duruma düşürüyordu.

Boğuştuk, çarşaflara dolandık. Yuvarlandık, daha fazla boğuştuk ve sonunda yere düştük, ben altta kaldım. Neyse ki Lee'nin kolu belime dolanmıştı ve sıkılaştı, diğer kolunu da düşüşümüzü engellemek için dışarı attı ve ben ortadayken tek kolla sınav çeker gibi bir hareket yaptı. Yine de kığım yere çarptı ve Lee'nin kalçaları benimkilere çarptı.

Bu neredeyse nefesimi kesiyordu ama devam ettim, onu yuvarladım, sonra o beni yuvarladı.

Sonra bir şekilde kollar, bacaklar ve yuvarlanmaya dudaklar, diller ve el yordamıyla katıldı ve güreş maçı ilginç bir hal aldı.

İkimiz de derin derin nefes alıyorduk. Birdenbire pazen gömleğim başımın üzerinden fırladı, külotum gitti ve Lee içime kaydı.

Anında güreşmeyi bıraktım, bacaklarımı kalçalarına, kollarımı da sırtına doladım.

O içimde hareket ediyordu ve ben de onunla birlikte hareket ediyordum, dudaklarımız birbirine değiyor ama öpüşmüyordu, nefeslerimiz hızlı hızlı geliyordu. I

Onu öpmek için başımı kaldırdım ama geri çekildi ve içimde hareket etmeye devam etti. Sonra dudakları tekrar dudaklarıma geldi ve onu tekrar öpmeye çalıştım ama yine geri çekti.

"Lee..." Fısıldadım. Onu öpmek istediğimi ve oyalanmayı bırakması gerektiğini söyleyecektim.

Derinlere daldı ve ağzıma karşı, "İşte o r a d a ," dedi.

Sonra beni öptü.

Sonra, bacaklarım hala kalçalarına sarılıydı. Ellerimden biri saçlarında, diğeri de kışındaydı. Lee'nin yüzü boynuma gömülmüştü ve hâlâ içimdeydi.

"Kiraz dört. Tartıdan çıktın," dedi boynuma doğru.

Bunun saçmalık olduğunu düşünebilirdim, ama Lee'nin saçmalık sanatçısı olmadığı bir şey vardı.

"Sormamalıydım," dedim.

"Hayır, sormamalıydın."

Ç e k i l d i , ikimizi d e yatağa taşıdı ve beni tam karşısına oturttu.

"Eddie'yle flört etmek istememiştim," dedim boğazına.

"Bu bir refleks eylemiydi."

Kollarından biri bana sıkıca sarıldı, diğeri eli saçlarımla oynamaya başladı.

"Flört konusunda daha iyi olmaya çalışacağım," dedim.

"Buna minnettar olurum."

"Kıskançlık konusunda daha iyisini yapmalısın. Her erkek pantolonuma girmek istemez."

"Yanılıyorsun. Her erkek senin pantolonuna girmek ister," diye cevap verdi Lee.

"Tex'in yok."

"Tex her erkek değil. Tex çılgın bir adam ve senin baban olacak yaşta."

"Duke'un yok," diye denedim.

"Dolores, başka bir kadına bakacak olsa Duke'un aletini keserdi ve o senin baban olacak yaşta."

"Hank'in yok," diye ısrar ettim.

"Hank sayılmaz. O seni küçük kız kardeşi olarak görüyor."

"Darius'un yok." Kemiği olan bir köpek gibiydim. "Darius beyaz kadınları sikmez."

Tanrım.

Farklı bir taktik denedim.

Sessiz bir sesle, çok sessiz bir sesle (çünkü beni duymayacağını umuyordum) fısıldadım, "Biliyorsun sadece sen vardın."

Beni duydu.

Vücudu hareketsiz kaldı. Sonra eli saçlarımda dolaştı ve başımı geriye doğru çekti. Beni uzun ve tatlı bir şekilde öptü ve işi bittiğinde yüzümü tekrar boynuna gömdü.

Derin bir nefes aldım ve sonra bıraktım.

"O kadar da zor değildi, değil mi?" diye sordu usulca.

Cehennemden daha zordu. Korkutucuydu ve kendimi savunmasız hissetmeme neden oldu.

Gece için payıma düşeni yaptığımı düşündüğümünden sessiz kaldım.

Lee duygusal alanımı bana bıraktı.

"Ally küpeleri Tiffany's'e geri götürmeye çalıştı. İade etmeyi reddettiler. Çeşitli nedenlerden dolayı Coxy'ye yaklaşmıyorum. Onlarla kaldın."

"Sorun değil," dedim. "Onları hayır kurumlarına bağışlamaya karar verdim."

"İyi plan," diye yanıtladı ve sonra, "Gözetleme odasıdaydım ve içeri girdiklerini gördüm. Benden geldiklerini düşündün."

"Evet."

"Bir şey istiyorsan söyle, getirelim. İstedığınızı seçebilirsiniz."

Nefesimi tuttum.

"Ciddi misin?" İçimi döktüğümde söyledim.

"İstediğin bir şey olduğunda aklını okumaya çalışmayacağım. Sadece söyle ve senin için getireyim."

Vay canına. Bu onun için işleri kolaylaştırdı.

Ona sadece ne istediğimi söyleseydim, akıllıca sorular sormasına, dedektiflik yapmasına ya da herhangi bir çaba göstermesine gerek kalmazdı.

Konuyu değiştirmeye karar verdim çünkü bu beni çok kızdırabilirdi.

"Eddie bu sabah neden seni görmek için bu kadar heyecanlıydı?" Ben sordum.

Lee sırt üstü yattı ve ben de onun yanına sokuldum, yanağımı omzuna koydum.

"Darius'un bazı sorunları var." "Ne tür bir sorun?"

"Eddie'nin karışamayacağı türden. Departmandan Darius konusunda baskı görüyor. İlişkiden hoşlanmıyorlar ve Darius'un görevden alınmasını istiyorlar."

"Eddie yapmayacak mı?"

"Eddie bir Meksikalı Amerikalı, aile her şeyden önemli. Darius ve beni kardeş olarak görür. İkimizin de sana aşık olmamıza rağmen hayatta kalmamızın nedenlerinden biri de bu. Eddie asla Darius'u alaşağı etmez."

Kolumu beline doladım. "Darius'a ne oldu?" diye sordum.

"Babası öldükten sonra hayat sigortası cenaze masraflarını ve bazı faturaları karşıladı. Yeterli para gelmedi, yaşam standardı düştü. Birdenbire Darius ve annesi bir evden ve Darius'un üç küçük kız kardeşinden sorumlu oldular. Zordu, gençti. Darius'a daha kolay bir yol önerildi ve o da bunu kabul etti. Kimse onun bu seçimi yapacağını tahmin edemezdi ama babasının başına gelenlerden sonra Darius ciddi anlamda öfkeli bir siyah adamdı. Bela arıyordu ve buldu."

"Dışarı çıkabilir mi?"

"Girmesi çıkmasından daha kolay ama evet. Yeterince isterse herkes her şeyi yapabilir."

"Yardıma ihtiyacı var mı?"

Lee'nin parmakları sırtımı rastgele çiziyordu ama durdular. Kolunu bana doladı ve diğer eliyle çenemi eğerek ona bakmamı sağladı.

"Darius'u kurtarmaya çalışmayın," diye emretti, sesi sertti.

Öfkeli bir ses çıkardım ve ona "Bu bir emir gibi geldi" dedim.

"Erkek kardeşler işlerine karışan kadınlardan hoşlanmazlar. Özellikle de beyaz kadınlardan. Buna Darius da dahil. Lisede tanıdığın adam artık yok." Sesi korkutucu bir hal aldı.

"Pekâlâ," dedim. "Bu konuda çıldırmana gerek yok."

Çenemi bıraktı ve ben de tekrar ona sarıldım.

"Annemin acısını hissetmeye başlıyorum. Sadece senin için endişeleniyorum ve bu benim başımı ağrıtıyor. Dördümüze de sahipti," dedi Lee.

"Sen büyük, sert, belalı bir adamsın. Hayatta kalacaksın," dedim ona.

Bana doğru yuvarlandı ve ağzını çenemden kulağıma doğru götürdü. "Senin işin buna değmesini sağlamak."

Bunu yapabileceğime dair bir his vardı içimde.

YİRMİ DÖRT

BİR METALLICA ANI

W Lee'nin balkondaki tik sandalyelerinde oturuyorduk. Sabah seksinden sonraydı. Lee'nin tişörtlerinden birini giyiyordum.

ve bir çift sıcak pembe dantel hipster, kahvemi içiyorum, ayaklarım Lee'nin kucağında, bakışlarım Front Range'e yerleşmiş bir şekilde dalmışım. Lee de kahve içiyordu ama o dalgın değildi. Masanın üzerine yayılmış olan gazeteyi okuyordu. Dalgınca bir ayağımı okşuyordu ve üzerinde gri bir eşofman altı vardı, başka bir şey yoktu.

Hareketli bir sabah geçirmiş olsam da henüz birinci kahvemi içmiştim ve zihinsel süreçlerim henüz devreye girmemişti. Buna rağmen, hissettiğim duygunun memnuniyet ve evet, hatta mutluluk olduğunu fark ettim. Hatta belki de gerçek mutluluk. Hatta belki de alışılmışın dışında bir mutluluk.

Lee gazeteyi yere bıraktı ve arkasına yaslandı. Bacaklarını önüne doğru uzattı, bileklerini çaprazladı ve kahvesinden bir yudum aldı. Bakışları benim üzerimdeydi ve ona bakmıyor olmama rağmen bunu hissedebiliyordum.

Kahvesini bıraktı ve bu kez iki eliyle ayağıma masaj yapmaya başladı. Çok güzel hissettirdi. Çok güçlüydü.

Elleri vardı ve onları nasıl kullanacağını biliyordu.

"Dawn'dan bazı adamların gelip eşyalarınızı toplamasını ve mobilyalarınızla birlikte depoya taşınmasını istedim. Bugün getirmek istediğiniz her şeyi paketlemeniz gerekiyor, ben de bu gece gelip sizi taşıyacağım."

Mutluluk anında kayboldu ve panik vücudumdaki her hücreyi ele geçirdi. Gözlerim Front Range'den Lee'ye kaydı ve konuşmadan öylece bakakaldım.

Lee konuşmaya devam etti. "Bir mülk yönetim servisi biliyorum. Dün onları aradım. Evinizi kiralayacaklar, iyi bir kiracı olduğundan emin olacaklar ve bir ücret karşılığında bakımını yapacaklar. Önümüzdeki hafta ilana çıkacağız."

Sonunda sesimi buldum. "Bu hafta sonuna kadar taşınacağıma söz verdiğimi biliyorum ama... bu biraz hızlı gitmiyor mu?"

Lee'nin elleri diğer ayağıma gitti.

"Evet," diye cevap verdi.

"Sence de yavaşlamamız gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Hayır."

"Neden?"

Tamam, tek kelimelik sorunun kenarındaki paniği duyabiliyordunuz ama yine de.

Cevap vermek yerine ayaklarımı indirdi, kalkmak için iki büküm oldu ve bunu yaparken alnımdan öptü. Sonra daireye doğru yürüdü.

Benden uzaklaşırken ona baktım.

Kendinden emin yürüyordu, alım atmaya yakındı ama tam değildi. Eşofmanı iplişdi ve beline kadar iniyordu. Sırtı güzelce kaslanmıştı. O gittikten sonra bile oturma odasına bakmaya devam ettim, yine kendimden geçmişim, sırtının görüntüsü yanlışlıkla doğrudan güneşe baktıktan sonra olduğu gibi gözbebeklerimde hoş bir şekilde yandı.

Sonra onun geri geldiğini gördüm.

Oturdu, bacaklarımı baldırlarımdan kaldırdı, ayaklarımı tekrar kucağına koydu ve masanın üzerinden bana küçük pembe bir çanta fırlattı.

Dehşet içinde ona
baktım. Doğum kontrol
haplarım.

Onları tamamen unutmuşum. Vay anasını.

Aldım ve baktım. En son pazartesi günü çekmişim. Bugünlerde her yerdeydim, normal günlük programımda değildim. İki hap gerideydim, yetişmek için çok geç kalmıştım ve seks yapıyordum. Çok fazla seks. Görünüşe göre bir sürü korunmasız seks.

Hapları tekrar masaya bıraktım.

"Bunu bilerek yapmadım, yemin ederim," dedim ona.

"I Biliyorum sen yapmadım." o dedi,
onun eller geri ayağıma masaj yapmak için.

"Seks yapmayı hemen bırakmalıyız."

Elleri masaj yapmayı bıraktı, "Böyle bir şey olmayacak."

"Lee! Ya hamileysem?"

Sırıttı. "O zaman çok güzel bir bebek yaparız."

Ayaklarımı kucağından çektim, ayağa kalktım ve aşağı yukarı zıplamaya başladım.

"Ohmigod, ohmigod," diye
bağırdım. Lee ayağa kalktı ve
beni kendine çekti.

"Sakin ol," dedi ama güldüğü her halinden belliydi.

"Bu hiç komik değil!" Bağırdım. "Ara vermeden bir haftayı atlatamayız. Bu çok yeni, çok hızlı, çok tuhaf, çok fazla. Ohmigod, ohmigod," diye tekrar söylemeye başladım.

Bu ciddi, hayatımı değiştirecek bir andı ve Van Halen'a ihtiyacım vardı.

Hayır, hayır Van Halen yapmayacaktı. Bu bir Metallica anıydı.

Vücudunun benimkine değiştiğini hissettiğimde artık gülmediğini, düpedüz kahkaha attığını anlayabiliyordum.

"Neden gülüyorsun?" Bağırdım.

"Çünkü çok tatlısın," dedi bana bakarak. "Komiksin ve aşırı tepki veriyorsun. Bu dünyanın sonu değil. Hamile olup olmadığını bile bilmiyorsun ve eve taşıyorsun, Tanrı aşkına."

"Neden bana hapları gösterdin?"

"Çünkü eğer hamileysen, birlikte yaşamak için zaman kaybetmemeliyiz. Eğer değilsen, farklı önlemler almalı ve birlikte taşınmak için zaman kaybetmemeliyiz."

"Neden senin evine taşınmak zorundayım? Neden sen benimkine taşınmıyorsun?"

"Bunu yapabilirim."

Çıldırmaı bıraktım ve bakakaldım. "Ne demek istiyorsun?" "Eşyalarımı depoya koyacağız ve ben de senin evine taşınacağım.

Benim için fark etmez."

Bakmanın ötesine geçtim ve aval aval bakmaya başladım. "Peki ya senin manzaran?" diye sordum.

Omuz silkti.

"Sadece bir banyom var," dedim. "Bu işi halledebiliriz."

"Benim bir bahçem var. Çimleri biçmek zorunda kalacaksın. Orada yaşarsan Stevie'nin benim tarafımı biçmeye devam edeceğini sanmıyorum."

"Bahçeniz posta pulu büyüklüğünde. Sanırım çimleri biçmeyi başarabilirim."

"Güvenli değil. Bir alarm sistemi bile yok." "Vance bir tane koyacak."

"Peki ya Komuta Merkezi? Çok gizli PI eşyalarını koyabileceğin bir odam yok."

Tekrar gülmeye başladı. "Hareket etmek mi istiyorsun yoksa benim mi hareket etmemi istiyorsun? Kararını ver."

"Bilmiyorum," dedim ve bilmiyorum.

"Bunu şimdi zmelisin çünkü ikimizden biri bu gece taşınıyor. Artık dalga geçmek yok."

"şu anda bunu zemem. Çok stresliyim. Hamile olabilirim. Sanırım dışarı çıkıp vitamin ya da başka bir şey almam gerekiyor."

Beni daha da içine çekti ve neşesinden vücudunun titrediğini hissedebiliyordum. Ben komik olduğunu düşünmüyordum. Bok gibi korkutucu olduğunu düşündüm.

Kendini toparladığında, "Senin evine taşınacağız. Fortnum's'a yakın ve iyi komşularınız var. Yatak odanı da beğendim. Burayı kiraya vereceğim."

Her nasılsa, bu paniği hafifletti ama tamamen ortadan kaldırmadı.

Bana baktı.

"Bundan memnun musun?"

diye sordu. Başımı salladım.

Yüzünde yumuşak bir ifade ve gözlerinde erimiş bir bakış vardı. Dizlerim bükülmeye başladı ve ona doğru eğildim.

Sonra kapı zili çaldı. "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Beni bıraktı ve kapıya doğru gitti.

Geri döndüğünde, "Darius yukarı geliyor" dedi.

Eddie'yle Lee'nin tişörtüyle tanışmıştım zaten. Darius'un önünde Lee'nin tişörtüyle dolaşmayacaktım. Yani, muhtemelen hamileydim. Hamile kadınlar herkesin önünde külot ve tişörtten başka bir şey giymeden dolaşmazlar.

Kahvemi aldım, doldurdum ve yatak odasına koştum.

Bir sürü ışıltılı göz farı, kalın maskara ve nemli allık gibi mutlu bir makyaj yaptım. Kot pantolonumu ve Lee'nin bana verdiği perçinli siyah kemeri, üzerinde siyah renkte J.R.'ı VURDUM yazan beyaz bir tişörtle tamamladım ve siyah parmak arası terliklerimi giydim.

Taklalar atarak cezveye geri döndüm, bir seyahat kupasına biraz doldurdum ve Darius ile Lee'nin uzandığı balkona yöneldim.

Fransız kapısında durdum. "Hey, Darius."

Ben yaklaşırken beni izledi, başını salladı ve biraz gülümsedi ama bir şey söylemedi.

Bakışlarımı Lee'ye çevirdim. "Mağazaya gitmem gerek."

"Crossfire'ı al. Ben bu sabah Duc'u alacağım," dedi Lee.

"Ducati burada mı?" Ben

sordum. "Evet."

Wicked.

Beni Ducati üzerinde çalışmaya götürmesini istiyordum ama bunu istemeyecektim.

Lee gözlerinin kenarındaki kırışıklıkları göstererek, "Bu gece seni bisikletle gezdiririm," diye teklif etti.

"Beynimden çık," diye karşılık verdim, elimi kalçama koyarak.

Bu onun bana açık bir şekilde gülümsemesine neden oldu. "Beni kapıya kadar geçirir misin?"

Rica ettim.

Ayağa kalkmasını izledim ve ön kapıya doğru dönmeye başladım, sonra dönüp tekrar Darius'a baktım.

"Cumartesi günü Ally'nin evinde bir aile barbeküsü düzenliyoruz. Eminim herkes seni görmek ister," dedim ona.

Lee çenesini indirdi ve "onun bu kadar aptal olduğuna inanmıyorum" dercesine başını birkaç kez salladı.

"Sağ ol Indy. Yapacak işlerim var," diye cevap verdi

Darius. "Tamam, işin bitince gel," dedim ona.

Darius başını salladı.

"O zaman önce gel, anneni ve kız kardeşlerini de getir. Onları yıllardır görmedim." Devam ettim.

Lee'nin eli üst koluma dolandı ve beni çevirip kapıya doğru yürüttü. Arkamı döndüğümde Darius'un sırttığını gördüm.

"Sonra görüşürüz!" Çoktan kanepenin etrafından dolanıp mutfığa girmiştım.

Biz geçerken Lee mutfak tezgahından Crossfire'ın anahtarlarını aldı ve ön kapıda beni durdurdu.

"Darius'u kurtarmaya çalışmak konusunda ne demiştim?" diye sordu. "Ne? Az önce onu barbekye davet ettim."

"Sen bir kaıksın," dedi.

Bir elimi kalçama koydum. "Affedersiniz?"

Lee başını salladı. "Hayır, yle bir şey olmayacak. Isırmayacağım. Bugün kavga etmeyeceğiz. Ne kadar zorlarsan zorla."

Çok emindim. Sanki savaşmak istiyordum.

Ayak parmaklarımın ucuna kalktım ve onu öptüm, hızlı bir öpücük verdim ve sonra elindeki anahtarları aldım.

"Neydi o?" diye sordu. "Bir veda öpücüğü," dedim.

O iki adım ileri attı, ben de iki adım geri atarak duvara çarptım. Elleri kııma gitti ve beni kendine doğru çekti ve nefes nefese beni öptü.

"Bu bir veda pcğyd," dedi işi bittiğinde. Titrek bir nefes aldım.

Kesinlikle yleydi.

Oraya gittiğimde ALLY VE TEX Fortnum's'daki kahve tezgahının arkasındaydı. Sırada bekleyen altı kişi vardı, üç kişi de çoktan sipariş vermiş ve kahvelerini bekliyorlardı. Her sandalyede ve koltukta birinin kıı vardı ve hepsi kahve içiyordu.

CD alarda M tley Cr e'n n "Girls Girls Girls"  arkısı çalıyordu.

Saatime baktım. Sekize on vardı. Sadece yirmi dakikadır aıktık.

G r n  e göre insanlar seri katile benzeyen bir adamın kendilerine kahve servisi yapması için para ödüyor.

"Vay anasını," dedim.

"Kıçını kaldır da tezgâhın arkasına geç, kadın! Yapacak bir şey yokmuş da aval aval bakacak vaktin varmış gibi mi görünüyor?" Tex g rl di.

Tezgâha doğru yürüdüm ve Rosie isyanı sırasında bana bağıran sarı ın, kasklı kadın Annie'yi gördüm. Normalde sadece  n sıra biletlerinin aılı ına yakı an bir hürmetle fincanına bakıyordu. Bana baktı.

"Bu adamları nereden buluyorsun?" diye nefes

aldı. " ans," dedim ve i e koyuldum.

O kadar me guld k ki, saatlerce kahve, süt,  urup ve kasama giren paradan başka bir şey d   nmedim. Rosie'yle bile hiç bu kadar meşgul olmamı tık. İyi kalabalıklarımız vardı ama bu ılgıncaydı.

Saat on buçukta kalabalık azalmıştı. Duke içeri girdi ve kitap tezgahının başına geçti, o da i  yapıyordu. Oturup kitap okuyan ve kahvelerinin tadını çıkaran çok sayıda insan vardı.

"Hâlâ birbirimize kızgın mıyız?" Ally sonunda bana sorma fırsatını buldu.

"Senin bana kızgın olman benim Lee'ye kızgın olmamla el ele gittiğine göre... ve Lee ile artık ara vermediğimize göre... o zaman hayır, birbirimize kızgın değiliz."

Ally sıırttı. "Güzel."

En iyi arkadaşlar böyledir. Kızarsın, üstesinden gelirsın.

Tex'e döndüm. "Ama sen bir hainsin ve seninle bir daha asla konuşmayacağım," dedim.

"Dün gece yedi numarayı aldın mı?" diye sordu.

Neden bahsettiğini anlamadan ona baktım.

Sonra kafama dank
etti. Yedi numaralı
orgazm. Yikes.

Belki de dün gece Tex'le çok fazla bilgi paylaştım.

Dün gece yedi numarayı, sabah da sekiz numarayı aldığım için cevap vermedim.

Yüzümden okunmuş olmalı ki Tex gür bir kahkaha attıktan sonra "Kızman için bir neden yok ve bunu duymak istemiyorum" dedi.

"Neden bahsediyor bu?" Ally sordu.

Ona döndüm. "Orgazm." Gözleri yuvarlaklaştı. "Boş ver. Hamilelik testini ne zaman yapabileceğini biliyor musun?"

Şimdi gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi. "Asla olmaz."

"Bilmiyorum. Her şeyi berbat ettim. Birkaç gün haplarımı almayı unuttum."

"Yok artık!" Ally bağırdı ve birkaç müşteri başını kaldırıp baktı.

"Bunu bilerek yapmadım," dedim.

"Bu harika," diye karşılık verdi. "Annemi arayacağım."

"Hayır!" Ben ağladım. "Kitty Sue'yu arama! Kimseyi arama. Bu harika değil. Bebek istemiyorum. Belki bir bebek istiyorum... Belki Lee'nin bebeğini istiyorum... Ama şimdi değil. Daha iç çamaşırlarımı bile görmedi!"

"Hiç gençleşmiyorsun," dedi Ally. Yüce Tanrım.

"Sadece soruma cevap ver," diye talep ettim. "Ne sorusu?"

"Gebelik testi."

"Sanırım bir dönemi kaçırmam gerekiyor. Walgreens'e gidip bir tane bakacağım."

Sonra da gitti. Neyse ki Walgreens sadece birkaç blok ötedeydi.

"Tex, bana bir vanilyalı latte yapar mısın lütfen?" diye sordum.

"Yani yine benimle mi konuşuyorsun?" diye sordu. "Sadece bana bir tane yap!" Ben de tersledim.

"Kimsin sen? Adam mı?"

"Hayır, ben vanilyalı latte isteyen Kadın'ım!"

"Güzel. Tanrım. Sana bir latte yapayım. Kafeinsiz yapacağım, böylece sakinleşirsin."

"Kafeinsiz yaparsan kovulursun," diye bilgilendirdim onu.

Tex, "Kafein bebek için iyi olmayabilir," diye cevap verdi.

İşte o zaman çığlık attım, Elm'de Kabus Sokakta avazınız çıktığı kadar bağırın.

Müşteriler sıçradı ve bakakaldı.

Kapının üstündeki ziller çaldı. Çığlık atmayı bıraktım ve Eddie'nin dükkâna girdiğini gördüm.

Mutlu görünmüyordu.

Aslında, korkunç derecede mutsuz görünüyordu.

Aynalı gözlükleri çıkarılmıştı ve koyu renk gözleri yoğundu.

Çılgın, boktan hayatıma olan kızgınlığım pencereden dışarı çıktı ve ona doğru yürüdüm.

"İyi misin?" diye sordu.

Karnımın zonkladığını hissettim. Benim çığlık atmamdan bahsetmiyordu.

Görünüşüne bakılırsa, sevdiğim birine bir şey olduğunu varsayıyordum. Bir polisin kızı olduğuma göre, bu

o an hep aklımın bir köşesindeydi. Benim için, özellikle Eddie'den gelenler için, bu herhangi biri olabilirdi - Lee, babam, Malcolm, Hank ya da benim veya babamın arkadaşı olan düzinelerce başka adam.

Cevap vermek için ağzımı açtım ve Ducati'yi önce duydum sonra gördüm. Dükkanın önünde durdu. Lee sehpayı aşağı itti ve bacağını salladı. İçeri girdi.

Ağzı gergindi, gözleri boştu, ifadesi acımasızdı.

Önce bana, sonra Eddie'ye, sonra tekrar bana baktı. "İyi misin?" diye sordu.

"Ne oluyor lan!" Bağırdım.

Tex bana lattemi uzatırken, "Kafeine ihtiyacı var," dedi.

Lee bana yaklaştı. Hem o hem de Eddie bir adımdan daha az mesafedeydi ve beni sıkıştırıyorlardı. Tex hâlâ yanımdaydı, Duke ise ortamı hissederek bana doğru yaklaşmış ve arkamda duruyordu.

Kötü haberler geliyordu.

Lee, "Cherry Blackwell'in arabası bu sabah patladı," dedi.

Ona baktım.

Ne oluyor lan?

"Tanrım. Dün gece kavga ettiğin loopy-loo o mu?" Tex bana sordu.

Tex'i görmezden geldim ve "Lütfen bana onun filmde olmadığını söyle" dedim.

Lee, "İçinde değildi," diye cevap verdi.

Bir nefes verdim ve latteden bir yudum aldım. O gergin durumda bile lattenin ilahi olduğunu fark ettim.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Eddie cevap verdi, "Bilmiyoruz. Araba hâlâ yanına yaklaşamayacak kadar sıcak. Tahminlerine göre araba patladığında üç beş metre uzaktaymış. Uçan enkaz ona çarpmış ve alev topu onu yakmış. İsveç Tıp Merkezi'nde."

"O iyi mi?" Ben sordum.

"Henüz bir gelişme yok," dedi Eddie.

Tanrım, Cherry'yi sevmezdim. Aslında ondan nefret ediyordum ama bir araba patlamasından fırlayan parçaların ona çarpması fikri de hoşuma gitmedi. Bunun başına gelmesini isteyeceğim tek kişi Usame bin Ladin'di ama onun da arabada olmasını tercih ederdim.

Lee'ye baktım, hâlâ suratı asıktı. Kötü bir şekilde ayrılmış olabileceklerini fark ettim ama yine de onun kız arkadaşıydı. İki kez. Elimi onunkinin içine soktum.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet," dedi bana tuhaf tuhaf bakarak.

"Anlamıyor," diye mırıldandı Eddie. "Neyi anlamıyor?" Ben sordum.

Sonra fark ettim. Dün gece Cherry ile kızarmış pilavın içinde yuvarlanırken, bugün neredeyse havaya uçuyordu.

Eddie'ye baktım. "Bir tanığım var. Aslında iki tane var! Ve ben patlayıcılar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Bu tam olarak doğru değildi. Ally ve ben Nina Evans'ın ön bahçesinde birkaç düzine şişe roketi patlatmıştık, Nina Ally'nin uçuğu olduğuna dair çirkin bir dedikodu başlatmıştı.

Yine de, şişe roketleri ve araba bombaları tam olarak karşılaştırılmazdı.

"Evet, gecenin çoğunu benimle ve kedilerle geçirdi, cips yedi ve kaçak içki içti. Sen gelip onu alana kadar gözümün önünden ayrılmadı," diye araya girdi Tex, Lee'ye bakarak.

Eddie Tex'e baktı; ben, Tex ve kedilerin cips yiyip içki içtiğimizi düşününce gözlerindeki yoğunluğun bir kısmı kayboldu.

Lee, "Darius bana adamlarından birinin dün gece bir striptiz kulübünde olduğunu ve Coxy'nin oğlu Gary'nin senin Cherry ile yaptığın kedi kavgası hakkında konuştuğunu duyduğunu söyledi," dedi.

Bu ilginç bir haber değildi. En az bir haftadır polis bandında en önemli sohbet konusu olduğumu düşünmüştüm. Muhtemelen şimdiye kadar Indy-666 gibi bir kodum olmuştur.

Polis grubunu herkes dinleyebilir.

"Ve?" Ben sordum.

"Ve Coxy zaten sizin sorunlarınız olarak gördüğü şeyleri ortadan kaldırmak için elinden geleni yaptı."

Lee'nin elini bıraktım ve bir adım geri çekildim. "Wilcox'un Cherry'yi benim için öldürmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?"

Eddie tekrar cevap verdi, "Bunu bilmek için çok erken. Cherry'nin pek arkadaşı yoktu ama onu kızartmak bir sürtük olduğu için ağır bir ceza gibi görünüyor."

"Böyle bir şey olmayacak," diye mırıldandım.

Sersemlemiştim. Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilemiyordum. "Kahve ister misiniz?" Tex, Lee ve Eddie'ye sordu. Eddie, "Tabii, üç shot kapuçino," diye cevap verdi.

"Evet, Americano, siyah," diye siparişini verdi Lee.

Ben kızarmış beynimin derinliklerinde İnkâr Bölgesi'ni ararken Tex espresso tezgâhına doğru ilerledi.

Sonra Duke, Sam Elliott'ın alçak ve ciddi sesiyle sordu: "Kahveden bahsetmesek de siz iki belalı orospu çocuğunun Indy'yi bu manyak heriften nasıl koruyacağınızı konuşsak olmaz mı?"

Ona bakmak için döndüm ve kızgın olduğunu hemen fark ettim.

Duke Lee'ye baktı. "Etrafta dolanmayı bırakıp bu herifin icabına bakmanın zamanı gelmedi mi?"

Uh-oh.

Duke f-kelimesini kullanmaktan korkmuyordu, ama sadece kendini kaybetmeye yakın olduğunda kelime dağarcığına bolca dozajlıyordu.

Lee ona baktı. "Üzerinde çalışıyorum."

Duke bir adım öne çıktı. "Daha sıkı çalış."

Bu hiç iyi değildi.

Biliyordum, çünkü Lee'nin kış tekmeleyebileceğini görmüştüm. Duke hiç de beceriksiz değildi. Yaşlı bir adam olabilirdi ama bir sürü pratik yaparak kendini nasıl idare edeceğini de biliyordu.

Lee'nin "dalga geçme" suçlamasını nasıl karşılayacağından emin değildim ve sevdiğim iki insanın kitapçımda karşı karşıya gelmesini istemiyordum.

"Duke-" diye başladım.

Duke bana baktı ve gözlerindeki bakış beni Lee'ye yaklaştırdı.

"Bu lanet olası delinin ne zaman sabrının tükeneceğini ve size saldıracağını bilmiyoruz. Kurşunlar havada uçuşuyor, arabalar patlıyor, her yerde cesetler var. Buna bir son vermeliyiz. Hemen," dedi Duke bana.

"Haklı," diye onayladı Eddie. "Indy'nin korunması gerekiyor.

Onun için güvenli bir eviniz

var mı?" Lee, "Evet," diye yanıtladı.

Yikes!

"Hayır! Hayır, hayır, hayır," diye bağırdım, paniklemeye başlamıştım. "Güvenli bir eve gidemem. Gidemem. Kendimi kolay hedef gibi hissederim."

Lee'nin kolu bana dolandı. "Uzun sürmeyecek."

Ondan uzaklaştığ. "Hayır! Bunu yapamam. Duvarlara tırmanacağım. Yemin ederim Lee, beni içeri tıkarsan

Arjantin'e taşınyorum."

Ya bana inanmadı ya da Arjantin'in vahşı doğasında beni takip edebileceğini biliyordu, çünkü pes edecek gibi görünmüyordu.

Ben de zorlamaya devam ettim. "Lee, şok tabancasını bana geri ver. Onu her yere taşıyacağım. Üzerime bir adam koy. Ne olursa olsun, yeter ki beni hapse atma."

"Sana bir adam koyardım ama Coxy'yi indireceksek adamlarımı hedefte tutmalıyım."

Bu iyi bir şey değildi. Bu cezalı olmak gibiydi, ama babanız uyurken pencerenizin önündeki ağaca tırmanmak yoktu. On iki yıldır ceza almamıştım. Bundan ne kadar nefret ettiğimi, hapsedilmekten, özgürlüğümün kısıtlanmasından ne kadar nefret ettiğimi unutmuşum. Buna dayanamıyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde önce Eddie pes etti.

"Sırayla korumalık yaparız," diye teklif etti Eddie, farlara yakalanmış geyik gözlerimin içine bakarak. "Hank, Willie ve Carl'la konuşacağım. Ben izinliyim. İlk vardiyayı ben alırım."

Kahretsin.

Kızartma tavasından, ateşe. Bu kulağa hoş gelmiyordu.

Lee yavaşça Eddie'ye döndü. "Bu fikri sevdiğimden emin değilim."

Eddie Lee'ye baktı. "Aş artık bunu."

Birbirlerine baktılar ve testosteron havaya nüfuz ederken dakikalar geçti.

"Tanrı aşkına. Senin bebeğine hamile olabilir, Lee. Zorla dolaşacak," dedi Duke.

Ağzım açık kaldı.

Eddie bana baktı. Gözleri karnıma indi, sonra tekrar yüzüme baktı. Sonra Lee'ye döndü.

"Çok uzun sürmedi," diye belirtti.

"Hamile değilim," dedim, belki de hüsnü kuruntuyla.

Tex kahvelerle geldi ve onları etrafa dağıttı. "Pekâlâ çocuklar, işe koyulun," diye emretti.

Eddie kanepeye doğru yürüdü ve oturdu, kovboy botlu ayak bileklerinden birini diğer dizinin üzerine koydu, bir kolunu kanepenin arkasına doğru uzattı ve kapuçinosundan bir yudum aldı. Bana bakıyor ve seksi bir şekilde sırtıyordu.

Harika.

Lee boynuma sarıldı ve beni kendine çekti. "İyi olacaksın," dedi.

Ona inanmadığım halde başımı salladım.

Beni öptü ve çıkıp gitti.

Ally içeri girerken bisikletine binmekte olan Lee'ye el salladı ve "Adet görmemen gerekiyor ama yine de her ihtimale karşı birkaç hamilelik testi aldım" dedi. Ve kutulara el salladı.

Eddie'ye baktım.

Eddie gülümsedi.

UZUN ÖMÜRLÜ GÜVENİLİRLİK

I Ally'ye Kiraz patlamasını ve yeni korumamın nedenini anlattı.

Ally, "Lee'yi tuzağa düşürmeye çalıştıktan sonra başına gelmesini hayal ettiğim pek çok şey var ama bu onlardan biri değildi," dedi.

Sonra CD çalara biraz Black Crowes koydu ve sesi açtı.

Ally düşünen biri değildi. O rock 'n' roll'u tercih ederdi.

Daha fazla müşteri geldi ve neyse ki aklımızı son felaketten uzak tutacak kadar meşguldük.

Cep telefonum çaldığında kitap tezgahının arkasında oturmuş acil bir kahve siparişini tamamlıyordum, çünkü bu hızla devam edersek hafta sonuna kadar bitecekti.

Babamdı.

"Hey, babacık,"

dedim. "Hey, tatlım."

Sesi yumuşak ve duygusaldı. Babam yumuşak ve duygusal bir adam değildi.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Kitty Sue aradı. Eğer erkek olursa, Herbert Dedenin adını vermelisin. Annenle benim bir oğlumuz olursa ona söz vermiştim ama bir türlü yapamadık, o yüzden sana kalmış."

Heykel gibi olduğum yerde donup kalmıştım. "Indy?"

Sessiz kaldım.

"Tamam, Herbert'i göbek adı olarak kullanabilirsin."

"Ben hamile değilim!" Bağırdım ve herkes bana baktı.

"O zaman Kitty Sue neden beni arayıp bebek partine davet etti? Gerçi ben bu karma bebek partisi saçmalığından hoşlanmıyorum. Bir hediye göndereceğim."

"Hamile değilim!" Tekrarladım.

"Hamile değil misin?" Babam sordu.

Dostum, bu utanç vericiydi.

"Seni sonra ararım," dedim ona.

Telefonu kapattım ve Ally'ye ters ters baktım. "Kitty Sue'yu aradın."

"Hayır, yapmadım," diye cevap verdi.

Duke kapıya doğru yaklaşıyordu.

"Duke!" Bağırdım.

"Bir adamla görüşmem gerek-" diye başladı. "Dur orada! Kitty Sue'yu aradın mı?" Bana döndü. "Hayır."

Gözlerimi ona diktim. "Dolores'e bir şey söyledin mi?"

O çizik altında onun Bandanna. "I olabilir bahsetmiştim."

Başımı kitap tezgâhının üzerinde kavuşturduğum kollarımın üzerine eğdim.

Hayatım bok gibiydi.

Lee'nin gizli kameralarından birinin olması gereken yöne baktım ve doğrudan Komuta Merkezi ile konuştum.

"Lee! Annen bir bebek partisi planlıyor. Ara onu!"

Çantamı kaptım ve telefonumu içine attım. Tezgâhın etrafında hışımla döndüm ve Eddie'yi işaret ettim. "Sen! Maço adam! Benimle gel." Ve kapıdan çıktım.

Bloktan aşağıya doğru taklalar atarak iniyordum. Eddie bana yetişti ve kemerimi ve kot pantolonumun kemerini tutarak beni durmaya zorladı.

"Dayan, kızım."

Kolunu sıkıca boynuma doladı ve ön tarafım onun yan tarafına yapıştı. Tekrar ayağa kalktım, birkaç adım yengeç gibi yürüdüktan sonra kolu gevşedi ve

Normal yürüyordum. Öyle bile olsa, kolu boynuma dolanmış, eli aşağı sarkmış, omzum ve vücudumun bir kısmı ona yapışmış halde normal yürüyordum.

Aynalı gözlüklerini takmıştı ama etrafı taradığı belliydi. Dikkatli olduğunu ve yürüyüş şeklimizin onu daha kolay bir hedef haline getirdiğini fark ettim. Bu durum karnımda bir sıcaklık hissetmeme neden oldu. Ayrıca güzel kokuyordu, bu da sıcaklığın yayılmasına yardımcı oldu.

Walgreens'e varıp içeri girdiğimizde biraz Eddie Daze yaşıyordum.

Ne demek istediğimi anladınız mı? Eddie'nin sizinle tatlı tatlı konuşmasına ya da size bir şeyler söylemesine gerek yoktu, Eddie sadece... Eddie'ydi. Bu başlı başına güçlü bir şeydi.

Eczaneye girdiğimizde kolunu bıraktı ve gözlüklerini çıkardı, ben de şaşkınlığımı üzerimden attım.

Görevime odaklanmaya çalışarak reyonları dolaştım ve böylece kozmetik ve şekerleme reyonlarını görmezden geldim.

Sonra istediğim şeyi buldum ve durdum.

Eddie'ye döndüm. "Tamam, bunu daha önce hiç yapmadım. Burası adamın departmanı. Ben ne yapacağım? Lee'nin ölçülerine ve endüstriyel güce ihtiyacımız var. Bana hangilerini alacağımı göster."

Eddie vitrine ve bana baktı. "Benden Lee için prezervatif almana yardım etmemi mi istiyorsun?"

"Endüstriyel güçte prezervatifler," diye hatırlattım ona.

Eddie sanki bana olan aşkını yeniden düşünüyormuş gibi bana baktı.

"Tamam," diye başladım, yardımcı olmaya çalışarak. "Bunu parçalara ayıracağız. Boyutla başlayacağız."

Başını iki yana salladı. "Öncelikle, Lee'nin boyunu söylemek için bana baktığınızdan biraz endişeliyim. Lee benim kardeşim ama o kadar da yakın değiliz. İkincisi, onların bedenleri yok."

Buna inanamadım. Bu doğru olamazdı.

"Yani herkese uyan tek bir beden mi?"
diye sordum.

Cevap verme zahmetine girmedi.

"Bu imkânsız," dedim ve öyleydi de. Milyonlarcasını görmüş değildim ama hepsinin aynı boyda olmadığını biliyordum.

Sessiz kaldı ama gözleri korkutucu bir hal aldı.

Vay canına.

"Pekâlâ o zaman," diye ısrar ettim. "Bir sonraki kategoriye geçelim. Güç, dayanıklılık, bu tür şeyler."

Eddie uzaklaştı.

Cep telefonum çaldı. Elime aldım ve Lee olduğunu gördüm.

"Neredesin? Çocuklar bebek partisinden korktuğunu ve Eddie'yi de arkana alıp kaçtığını söylediler," dedi Lee selam vererek.

"Annen bir bebek partisi planlıyor." "Sen neredesin?"

"Onu aramalısın," dedim ona.

"Neredesin?" "Lee!"

"Onu arayacağım. Neredesin lan sen?"

"Eddie ile Walgreens'teyim. Aslında aradığına sevindim çünkü Eddie yardım etmeyi reddediyor. Ne tür prezervatif kullanıyorsunuz? Ve lütfen renkli, aromalı ya da o tür saçmalıklardan olmasın. Uzun süreli güvenilirliğiyle bilinenlerden istiyorum."

Sessizli

k.

"Lee?"

Telefonunun ağızlığının kapalı olduğuna yemin edebilirim.

"Lee!" Bağırdım.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi ve güldüğü belliydi. "Benim için prezervatif seçmesine yardım etmesi için Eddie'yi Walgreens'e mi sürükledin?"

"Şey, bilmiyordum! Ben yanında prezervatif bulunduran bir kız değilim. Bu erkeğin işi ve sen de farklı önlemler almamız gerektiğini söylemiştin."

"Eddie'ye uzun süreli güvenilirlikle ilgili kısmı anlattın mı?"

Aman Tanrım.

"Unut gitsin," diye

mırıldandım. "Indy?"

diye seslendi.

"Ne?" Biraz sinirli bir şekilde tersledim.

"Seni seviyorum." Sesinde hâlâ kahkaha vardı ve aynı anda hem gülüp hem de seni seviyorum demesinde çok hoş bir şey vardı.

Ben bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

Prezervatiflerden bir smorgasbord aldım. Lee de seçebilirdi.

Dudak parlatıcısı reyonunda kaybolmuşken Eddie beni yakaladı ve uzaklaştırdı. Eddie beni tezgâha doğru yürütmeden önce bir şişe multi-vitamin (her ihtimale karşı) ve birkaç kalıp karpuzlu şekerleme almayı başardım.

Yedi kutu prezervatifi, altı şekerleme çubuğumu ve vitaminlerimi aldım ve küçük alışveriş gezimiz sona erdi.

FORTNUM'S'ı kapattıktan sonra Eddie beni ve Crossfire'ı bir blok ötedeki evime götürdü ve evin arkasında sahip olduğum, ziyaretçiler için ayrılmış ikinci boşluğa park etti.

Ziyaretçi park yerinin Lee'nin Crossfire'ının daimi ikametgâhı olacağı fikriyle hiperventilasyona başlayacağımdan oldukça emindim ama paniğimi bastırmayı başardım.

Arka bahçeme doğru yürüdük. Eddie anahtarlarımı aldı ve kapıyı açtı.

İçeri girer girmez bir şeylerin ters gittiğini anladım.

"Burada biri var," diye fısıldadım Eddie'ye ve Walgreens çantamı mutfak tezgahının üzerine koydum.

Eddie döndü ve bana baktı. "Yok a r t ı k , televizyon açık."

Tamam, belki de doğuştan keskin bir tehlike hissine sahip bir dedektif değildim.

"Burada kal, ben kontrol edeceğim," diye emretti ve belinden bir silah çıkarıp yemek odasına doğru yürüdü.

Onu takip ettim.

Bana döndü. "'Burada kal'ın hangi kısmını anlamadın?"

"Beni geride bırakmayacaksın. Geride bırakılmaktan hoşlanmam. Elbette, olmam gereken yerde kalmadığımda kaçırılıyorum ve cesetler buluyorum, ama geride kalırsam daha kötü olacağından eminim."

Eddie bana öyle bir baktı ki, onu karşılıksız tutkusundan çabucak kurtardığımı anladım.

Oturma odasından geçip merdivenlerden yukarı çıktık ve ikinci yatak odasında televizyon açıktı. Sahanlığa çıkıp televizyon odasına baktığım anda aniden durdum.

Eddie odaya girdi ve "Ne o l d u ? " diye sordu, hombre?"

Açık kapıdan Lee'nin kocaman düz ekran televizyonunun benim eski, yorgun televizyonumun yerinde olduğunu görebiliyordum.

Eskiden öyleydi. Ayrıca yerde birbirlerine karşı istiflenmiş ve duvara yaslanmış bazı çerçeveler de görebiliyordum.

Başımı diğer yöne çevirdim ve yatak odamda yerde iki büyük bavul gördüm, biri açıktı ve patlamış gibi görünüyordu. Erkek giysileri ya da daha doğrusu Lee'nin giysileri her yerdeydi.

Banyoya baktım ve makyaj masasının üzerinde açık bir dopp kit vardı.

Lee taşınmıştı.

Televizyon odasına girdim. Masamda artık tüm sevimli kırtasiye malzemelerim, eğlenceli kız kutuları, biblolar ve topladığım ama hiç yazmadığım parlak renkli günlükler, dizüstü bilgisayarım kapalıyken ekli raflara dikkatlice dizilmişti. Her şey etrafa saçılmıştı. Devasa bir düz ekran monitör, kablosuz klavye ve fare, zemini ve yüzeyi kaplayan bir sürü ıvır zıvır ve her yerde kablolar vardı.

Televizyon sehpasının yanında devasa bir kasa da vardı.

Lee büyük, kırmızı, pofuduk, derin oturumlu, rahat koltuğumda sırt üstü yatıyordu. Normalde ustalıkla yerleştirilmiş olan tüm süslü yastıklarım başının ve omuzlarının arkasına itilmişti. Parmaklarından bir bira sarkıyordu ve beyzbol maçını izliyordu.

O ve Eddie sohbet ediyorlardı ama ben içeri girdiğimde Lee bana baktı.

"Hey," diye selamladı.

Cevap vermedim. Bu fiziksel bir imkansızlıktı.

Odadan çıkıp yatak odama doğru yürüdüm.

Eddie'nin gittiğinin hayal meyal farkındaydım ve Lee odaya girdiğinde patlamış giysilere bakıyordum.

Lee bana "Cherry iyileşecek," dedi.

Cevap vermedim. Her iyi insan gibi Cherry'nin diğer ölümlüleri aşağılık hissettirebileceği bir gün daha görecektim. Olmasına sevinmediğimden değil, sadece korktuğumdan.

İleri doğru yürüdüm ve dolabımın kapağını açtım. İki elimi bir taraftaki askıların en ucuna koydum ve tüm gücümle onları diğer tarafa ittim. Bu insanüstü bir çabaydı. Askılar birbirine çarptı ve tüm giysilerim buruştu ve yaklaşık bir buçuk metrelik bir alanı boşaltmayı başardım. Geri çekildim ve Lee'nin yerde patlamış kıyafetlerine baktım.

İşte o zaman hiperventilasyona başladım.

Lee'nin kolları arkamdan dolandı ve çenesini omzuma yasladı.

"Derin nefes al," diye tavsiye etti.

Bana söyleneni yaptım. İçeri.

Dışarı. İçeri. Dışarı. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim.

CD çalarıma doğru yürüdü ve bazı CD'leri karıştırdı. Sonra Stereophonics'in "Dakota" şarkısını duydum. Bu bir

gerçekten iyi bir şarkı. Kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım.

Lee'ye baktım ve derin bir nefes aldım. "Bana bir dakika ver, bunu yapabilirim."

Beni yalnız bıraktı.

Yarım saat sonra kendimi kaybediyordum. Dolapta bir ayak daha serbest bırakmıştım ve yıllar önce atmam gereken küçük bir eşya yığını sahanlıkta yatıyordu.

Bu yeterli olmayacaktı.

"Bu yeterli olmayacak!" Histerik bir şekilde bağırdım. Lee tekrar içeri girdi.

"Yardım edebilirsin, biliyorsun," dedim ona, elimi kalçasına koyarak.

Dolaba doğru yürüdü, birkaç askıyı karıştırdı ve Olivia Newton-John'muşum gibi davranmak istediğimde giydiğim kelebek kanatlı, gümüş işlemeli gömleğimi çıkardı. En iyi görünüşüm değildi ama içinde güzel zamanlar geçirmiştım. Bu bir anı gömleğiydi.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyardım.

Gözleri kırıştı ve onu yerine koydu, birkaç askıyı daha karıştırdı ve üzerinde büyük bir yırtık olan işlemeli bir kaşkorse çıkardı. Eskiden muhteşemdi ama asla onarılamazdı. Güzel günler de görmüştü.

"Delirdin mi sen? Red Hot Chili Peppers konserine bununla gittim!" Ağladım.

Onu yerine koydu, odadan çıktı ve merdivenlerden indi. İki açık Fat Tire şişesiyle geri geldi,

bana bir tane verdi ve sonra tekrar çıkıp gitti. Çok fazla yardım etmedi ama kötü bir çaba da değildi.

Kırk beş dakika sonra dağa tırmanmıştım. Sahanlıkta atılmış giysilerimin yanı sıra birkaç ayakkabı, çanta ve diğer ıvır zıvırlardan oluşan büyük bir yığın vardı. Lee'nin bavulları da açılmış, fermuarları çekilmiş ve sahanlığa çıkarılmıştı. İki buçuk çekmecenin tamamı ve dolabın yaklaşık üçte biri ona aitti.

Yatağa yüzüstü uzanmış, Kelly Jones'un Rod Stewart'ın "Handbags and Gladrag's" şarkısını harika bir şekilde söylemesini dinliyordum.

Lee'nin ağırlığıyla yatağın çöktüğünü ve bir elin sırtımın alt kısmında olduğunu hissettim.

"Pizza sipariş ettim. Almak için Famous'a yürüyeceğim. Gelmek ister misin?"

Başımı salladım ve Lee gitti.

Şarkıyı bitirdim, "Have a Nice Day "i tekrar çaldım ve CD çaları kapattım. Tökezleyerek televizyon odasına girdim ve kendimi kanepeye attım. Birkaç dakika sonra Lee, üzerinde iki açık Fat Tire şişesi bulunan bir pizza kutusuyla içeri girdi.

"Lütfen bana bunun biberli mantar olduğunu söyle," diye yalvardım. Gülümsedi. "Ve siyah zeytin."

Tanrı'ya şükür.

Yemek yedik. Beyzbol izledik. İşimiz bittiğinde Lee kutuyu ve boşları aşağıya götürdü ve dolu şişelerle geri geldi.

O kadar da kötü değildi.

Lee beni kanepeden çekti. Sırtüstü uzandı ve beni üstüne çekti, beni yana kaydırды ve sonra içine soktu. Yanağımı onun göğsüne dayamış, Rockies'in gece maçını izliyordum.

Tamam, bu hiç de kötü değildi.

Bu önemli kararı verdikten sonra uykuya daldım.

Lee beni sallayarak uyandırdı ve "Yatma vakti, güzelim" dedi.

Onun üzerine yuvarlandım ve koltuktan kalktım.

Kanepe ile yatak odası arasında soyundum, üzerimde sıcak pembe hipsterlarımdan başka bir şey olmadan çarşafların arasında süründüm, dişlerimi fırçalayamayacak kadar yorgundum.

Lee'nin odanın içinde hareket ettiğini fark etmem birkaç saniye sürdü ama çıkardığı sesler yatma zamanı sesleri değildi.

"Ne yapıyorsun?" Mırıldandım.

"İşim var."

Sormaktan daha iyisini biliyordum ve dahası, bilmek de istemiyordum.

Işığı kapattı, üzerime eğildi ve şakağımı öptü.

"Dikkatli ol," dedim

ona. "Her zaman," diye

fısıldadı. Sonra da gitti.

Lee yatağa girerken beni uyandırdı.

Ona doğru yuvarlandım ve o da beni yanına yatırdı.

"Her şey yolunda mı?" Mırıldandım ama beni duyduğunu sanmıyordum çünkü ağzım çoğunlukla onun göğsüne yapışmıştı.

"Evet. Uyumaya devam et," diye yanıtladı.

Bir saniye orada yattım, rüya alemine yakındım, sonra usulca sordum, çünkü bilmek zorundaydım, "Bu benim hayatım mı olacak?"

İçine yuvarlandığımda vücudu gergindi ama beni yatırdıktan sonra rahatlamıştı. Sorum üzerine tekrar gerildi.

"Evet," diye cevap verdi, her zamanki açık sözlü tavrıyla.

Burun deliklerimden derin bir nefes aldım ve ağzımdan verdim. "Sadece bana bir söz ver."

"Ne?"

"Eve döndüğünde beni uyandırmanı istiyorum."

Vücudu bir süre gergin kaldıktan sonra gevşedi. "Bunu yapabilirim."

"Teşekkürler,"
dedim. Sonra
uykuya daldım.

ERTESİ SABAH erkenden, bahçemin ortasında, üzerimde bir çift pantolon ve Lee'nin göğsünde ARMY yazan zeytin rengi gömleğiyle duruyordum. Bir elimde kahve fincanı, diğer elimde hortum vardı, spreyci tabancası kilitliydi ve çiçeklerimi suluyordum.

Bir kapının açıldığını duydum ve sonra Stevie seslendi, "Bizimkini de yap, olur mu?"

Hâlâ sabah sersemliği içindeyken, arkamı dönme zahmetine bile girmeden yarım yamalak bir "yakaladım" edasıyla kahve fincanımı kaldırdım ve kapının tekrar kapandığını duydum.

Lee'nin evin önündeki kaldırımdan koşarak geçtiğini fark ettim. Durdu, ön kapıyı açtı ve benden birkaç metre uzakta durmak için bahçeye girdi.

Ona baktım. Kalçasından kesilmiş, siyah ve soluk bir çift eşofman daha giymişti. Şortun üzerine benim olduğunu düşündüğüm beyaz Night Stalkers tişörtünü giymişti, tişört terden üzerine yapışmıştı. Koşu ayakkabıları koşu ayakkabılarıydı, süslü püslü, bana bakan ayakkabılar değil.

O kadar tere rağmen bir şekilde ağır nefes almıyordu ve eğer sersemlememiş olsaydım üzerine atlardım, ne kadar terli olduğu umurumda değildi.

"Hey," dedim.

Bana baktı, sonra spreyin geldiği yöne baktı. Gözleri kırıştı ve tekrar bana baktı.

"Hey," dedi.

"Çiçekleri suluyorum," dedim ona.

Başını salladı. "Tatlım, sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama çitleri suluyorsun."

Spreye doğru baktım ve biraz yükseğ e niş an aldığımı gördüm. Akışın gücü çiçeklere değil, çitlere çarpıp aşağı akıyordu.

Oopsie.

"Yeterince kahve içmedim," diye açıkladım.

Yanıma geldi ve hortumu elimden aldı. "Belki de karmaşık makineleri kullanmamalısın. Sabahleyin," diye önerdi Lee.

Bir hortum püskürtme başlığı pek de karmaşık bir makine sayılmazdı ama buna itiraz edecek değildim.

"Tod ve Stevie'ninkileri de yap, olur mu?" diye sordum ve sonra eve girip yeni kanepeme oturdum, ayaklarımı sedirin üzerine uzattım ve fincanı boşaltana kadar boşluğ a baktım.

Doldurdum ve merdivenlerden yukarı çıkarak kupamı banyo tezgahının üzerine koydum, kıyafetlerimi çıkardım ve duş a girdim. Başım şampuanla doluydu ve duş kapısı açılıp Lee'nin bana katıldığını duyduğumda durulanıyordum. Lee'nin elleri kalçalarım da gezinmeye başladı,

Bu da elimdeki işe konsantre olmamı biraz zorlaştırdı ama sebat ettim.

Saçımdaki sabun durulandıktan sonra Lee beni spreyden çıkardı ve yerime geçti. Saç kremimi aldım ve saçıma masaj yapmaya başladım.

"Peki, bütün gece çalışıp sabah altıdan önce uyanıp nasıl koşuya çıkıyorsun?" diye sordum.

"Antrenman," diye cevap verdi.

Vücudundan sabun akıyordu. Bu manzara karşısında konuşmaya olan ilgimi kaybettim. Saç kremimi bıraktım ve ellerimi Lee'nin vücudunda gezdirmeye başladım, sabun onu güzel ve kaygan yapıyordu. Ciddi bir şekilde keşfetmeye başladım, su ikimizin de üzerine düşüyordu. Sonra bunu ellerimi ve ağzımı kullanarak çok duyulu bir keşif haline getirmeye karar verdim, Lee bir süre buna izin verdikten sonra beni yukarı çekti ve duvara yasladı.

Gözlerinin içine baktım ve Lee Beast'i serbest bıraktığımı fark ettim.

Ellerinden biri kıkırma ve kalçama indi. Bacağımı kaldırdı ve beline doladı.

"Prezervatifleri aşağıdan mı getirdin?" Ağzına karşı söyledim.

"Ben çekileceğim," diye cevap verdi.

"Hayır! Bu asla işe yaramaz. Andrea'ya sor."

"Bu konuda endişelenme. Hamile kalmanı istiyorum."

Vay anasını.

"Ne?" Çığlık attım, bulunduğum yerden çıktım. "Yani... şimdi mi?"

"Şimdi değil, ama olursa hayal kırıklığına uğramam."

Bir an aklım karıştı ve sonra ellerimi vücuduma bakan yüzüne koydum ve gözlerimin içine bakmasını sağladım.

"Birlikte olma ve taşınma konusunda pes ettim, beni rahat ettirdiğinden çok daha hızlı gittim. Bu bebek konusunda bana zaman tanımalısın Lee. Sadece bir hafta oldu."

Beni öptü ve ben de kendi alanıma geri kaydım. Başını benimkinden kaldırdığında bebek olayına tamamen onay verdiğimi fark ettim ama "Gidip prezervatifleri getireyim" dedi.

Dışarı çıktı, beline bir havlu sardı ve aşağı indi.

Evet, o kadar da kötü değilmiş.

Yatağında uzanıyorduk, ben yüzüstü, Lee yüzükoyun yatmış, kolu belime sarılmıştı.

Yedi kutu prezervatif elimizin altındayken kendimizi biraz kaptırdık ve duşu vaftiz ettikten sonra (büyük bir şans eseri) Cherry'nin haklı olduğunu keşfettim. Sabah Lee'nin ağzını kullan, o da karşılığını verecektir.

"Bir fikrim var," dedim.

Lee kollarının üzerinde doğruldu ve bana baktı. "Benimle paylaştığın son fikir bizi gece yarısı bir mezarlıkta yakalattı. Sen ve Ally yeni kazılmış bir mezara düştünüz ve öyle bir gürültü kopardınız ki komşular polisi aradı."

Gölümsedim. O gece güzel bir geceydi, Lee'den kaçmaya başlamadan hemen önceki geceydi. Eddie, Lee, Ally ve ben oturmuş içiyorduk ve onlara gece yarısı mezarlığa gitmeleri için meydan okudum. Eğlenceliydi. Yine de, mezara düşme kısmı olmadan da yapabilirdim.

"Bu daha iyi bir fikir," dedim ona.

Gözlerini kırıştırarak yan tarafına döndü. "Duyalım bakalım."

"Bence Wilcox'un kazanmasına izin veriyormuş gibi yapmalıyım. Onunla yemeğe çıkabilirim ve-"

Göz kırııklığı kaybolduğunda ve Lee'nin yüzü sertleşip korkutucu bir hal aldığıında ben de sustum. "Böyle bir şey olmayacak."

"Dinle Lee, dinleme cihazı takabilirim, belki onu sarhoş edip konuşturabilirim-"

"Böyle bir şey olmayacak."

"Bu iyi bir plan!" Biraz yüksek sesle söyledim. "Bu berbat bir plan."

Çok eminim!

Ayağ kalktım ve şifonyere doğru yürüdüm, üzerinde küçük turuncu kareler olan bir çift krem külot çıkardım ve

onları kaldırdım. Uygun bir sütyen kaptım ve içine girmeye çalıştım, tüm bu süre boyunca "En azından deneyebiliriz. Çantamda şok tabancası taşıyabilirim. Bizi takip edecek birini bulabilirsin...oof!"

Birdenbire kolu ortama dolandı ve beni zorla geriye doğru çekerken nefesimi kesti. Yatağa düştüm ve vücudu benimkinin üzerine yerleşmeden önce birkaç kez zıpladım.

"Beni seviyor musun?" diye sordu.

Nefesimi toparlayarak ona baktım.

"Beni seviyor musun?" diye tekrar sordu, bu sefer sabırsızca ve yanağındaki kaslar oynamaya başlamıştı.

Burada başka bir şey oluyordu. Wilcox'la ya da hayatımın şu anki berbatlığıyla ilgisi olmayan bir şey.

Kahretsin!

Kahretsin,

kahretsin,

kahretsin.

"Lee-"

"Cevap ver, Indy."

Kahretsin!

Çok uzun süre tereddüt ettiğimde, "Tanrım!" dedi (ya da daha çok patladı) ve sonra bıçakla benden uzaklaştı.

Şifonyere gitti ve çekmeceleri açıp çarparak kendi çekmecesini buldu ve içinden bir çift seksi, beyaz kısa şort çıkardı.

"Lee-"

"Seni bir ömür boyu istemiş gibi hissediyorum. şimdi sana sahibim, kendini çılgın bir adamın görüş alanına daha da sokmak istiyorsun. Zaten o kadar tehlikeli ki koruma olmadan hareket edemiyorsun ve onu yemleyip kendini yem olarak kullanmak istiyorsun."

"Lee-"

Klotunu ve bir ift Levi's pantolonunu çekti. Yatağa oturdum.

"Sorun şu ki, hayatı boğazından yakalamaya o kadar kararlısın ki, bunu kendi başına yapmayacağından emin olmamın tek yolu seni güvenli bir eve girmeye zorlamak, ki bu da seni kaybedebileceğim anlamına gelir." Beyaz bir tişört giydi ve konuşmaya devam etti. "Nasıl bir karar vereyim? Seni hayatta tutup kamana neden olacak kadar kızdırmak mı, yoksa hayatını riske atmana izin vermek mi, ki Coxy'yi geçmek de bir olasılık."

"Lee, atıp tutmayı bırakıp beni dinlersen-"

Bana döndü ve yüzündeki ifade korkutucuydu.

"Laf kalabalığı yapmıyorum," dedi soğuk bir sesle.

"ok ciddiylim." Bunu anlıyordum.

Gözlerini kaçırdı ve çekmeceleri tekrar karıştırmaya başladı, ben de yatağın üzerinde ayağa kalkıp "Liam Nightingale, beni dinle!" diye bağırdım.

Dönüp ortama baktı, ayakta durmamı beklemiyordu, sonra gözleri yukarı doğru gitti.

"Kendimi yem olarak kullanmamı istemiyorsun, kullanmayacağım," diye bağırdım.

"Buna nasıl güvenebilirim?" diye bağırdı.

Şimdi o küçük kurt çocuğun nasıl hissettiğini anlıyordum. "Söz veriyorum," diye bağırdım.

"Buna nasıl güvenebilirim?" diye bağırdı.

"Sadece güveniyorsun!" Tekrar bağırmaya başlamıştım.

"Beni seviyor musun?" O da aynı şekilde bağırmaya devam etti.

"Evet! Tabii ki seni seviyorum, seni koca aptal! Seni beş yaşımdan beri seviyorum!" Bu sefer ben çılgılık atmaya karar verdim.

Yatağa doğru bir adım attı ve omzunu kalçalarımın arasına yaslayarak vücudumu kavradı. Vücudumun üst kısmı sırtına düştü ve ayaklarımı yataktan kaldırdı. Bacaklarımı kendi tarafına çekti ve beni tekrar yatağa fırlattı. Ayak bileğimden tutup beni yatağa doğru çekti ve az önce giymiş olduğum külotum bir anda uçup gitti. Üstüme çıktı, ağzı benimkini buldu, eli aramızda, fermuarının düğmeleriyle oynuyordu.

Beni öpmeyi bıraktığında eli hareket etmiş ve bacaklarımın arasında çalışıyordu.

"Yanılıyorsun. İçimi dışına çıkaran ben değilim. Sorun sensin. Beni delirtiyorsun," dedi bana.

"Teşekkürler." Hızlı olması gerekirdi ama nefes nefese olmuştu çünkü daha önce de bahsetmiş olabileceğim gibi Lee ellerini iyi kullanıyordu.

"Coxy'nin peşinden gitme," diye emretti ve beni tekrar öptü. Beni öpmeyi bitirdikten sonra "Tamam," dedim.

Uzanıp bir prezervatif aldı ve diğer eli meşgul olduğu için dişleriyle yırtarak açtı.

"Lee-"

Birden fazla işle uğraştığı için "Evet?" diye mırıldandı.

"Pislik gibi davransan bile seni terk etmeyeceğim."

Başını kaldırıp bana baktı ve o ana kadar hala biraz kızgınlık taşıyan gözleri erimiş çikolataya dönüştü.

"Tanrım, Indy."

Aramıza uzanıp onu içime yönlendirirken onu öptüm. Hemen hareket etmeye başladı.

Kulağına sessizce fısıldadım, "Hiçbir yere gitmiyorum. Her zaman olmak istediğim yerdeyim."

Ağzı benimkine yaklaştı ve "Zamanı gelmişti" dedi.

YİRMİ ALTI

SPLAT

A Willie ve ben Liks Dondurma Salonu'nun önünde oturuyorduk. Hava yaklaşık 300 dereceydi. ama biz yine de verandada oturuyorduk çünkü Liks'teyken başka ne yapabilirdiniz ki? Aralık ayında bile Liks'e gittiğinizde en azından verandayı düşünürdünüz.

Lee'nin ve benim sevişmemizden sonra Willie geldi çünkü Indy Watch'u bugün için çekmişti.

Lee işe gitti, Willie ve ben Fortnum's'a gittik ve öğleden sonra Ally ve ben Willie'yi alışveriş merkezine götürdük.

Levi's, Lucky ve Diesel'in tam teşekküllü keşifleri ve Guess ve Urban Outfitters'a yapılan uçuşlarla tamamlanan bir "Indy ve Ally Cherry Creek Alışveriş Merkezi Deneyimi"nden sağ çıkmayı başardığı için ona bir külah çikolata ısmarlıyorduk.

Willie'ye denediğim onuncu Lucky kot pantolonu hakkında ne düşündüğünü sorduğumda, bana Terry Wilcox'u kendi başına yakalayıp öldüreceğini söyledi.

Hmm.

Kotu ben almadım.

Tuhaf hissediyordum çünkü Lee'ye onu sevdiğimi itiraf ettiğim için tuhaf hissetmiyordum ve tuhaf hissetmem gerektiğini düşünüyordum.

Soru: Her zaman istediğiniz şeyi tam olarak elde ettiğinizde ne yaptınız?

Cevap: En iyi arkadaşınızla alışverişe gittiniz ve sonra dondurma aldınız.

"Harika!" diye duyduğumda eriyen bitter çikolata parçacıklı çifte çikolatama zar zor yetişiyordum. Bunlar Rock Chicks."

Başımı kaldırdım ve tam bir şok içinde bize doğru gelen Kevster ve Rosie'ye baktım, her ikisi de kendi çift daldırma waffle külahlarını taşıyorlardı (Liks'te tek daldırma yapmıyordunuz, bu yasaydı) ve dünyada umurlarında değilmiş gibi görünüyorlardı.

Yaklaştıklarında Willie ayağa kalktı ve külahını Ally'ye uzattı.

Kevster, Willie'nin savunma pozisyonu karşısında geri çekildi ve işaret ve orta parmağını uzatarak elini kaldırdı.

"Dostum. Barış için geldik."

"Sorun değil, onları tanıyoruz," dedim

Willie'ye. Willie hafifçe rahatladı.

Ayağa kalkarak Kevster ve Rosie'ye, "İkinizin hapiste olduğunu sanıyordum," dedim.

"Bağ kurdum," diye cevap verdi Rosie, dudaklarını bir dondurma "O "su kaplamıştı (tahmin etmem gerekirse, görünüşe bakılırsa, rocky road).

"Kefaletini kim ödedi?" Ally de ayağa kalkarak sordu.

"Bizim iyilik perimiz mi?" Kevster cevap verdi ve bu bir soruydu.

Ally'ye baktım, sonra Kevster'a döndüm. "Kefaletini kimin ödediğini bilmiyor musun?"

"Yapmalı mıyız?" Kevster'ın kafası karışmış ya da her zamankinden daha fazla karışmış görünüyordu.

Bu konuda içimde iyi bir his yoktu.

"Bu mümkün mü?" Ally Willie ile konuşuyordu.

"Gazeteleri okudun mu?" Willie Ally'ye cevap vermedi. İki grunge muffin'e ve dondurma külahlarına bakıyordu ve mutlu görünmüyordu.

"Kâğıtlar mı?" Bu, Kevster'ın kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı.

Biz bu gereksiz sohbete devam edemeden, camları gölgeli siyah bir BMW, 13th Avenue üzerinde gıcırdayarak durdu. Park etmedi. Üç geçiş şeridinden birinde durdu.

"Kahretsin," dedi Ally, gözleri BMW'de.

"Arabaya binin," diye emretti Willie, tüm rahatlığı gitmişti.

Biz harekete geçmeden, Goon Gary ve Moron bize doğru geliyordu.

Willie, "Arabaya binin," diye tekrarladı.

Nedense herkes olduğu yerde kalakaldı.

Kevster, Goon Gary ve Moron'u yaklaştıklarında "Dostlar," diye selamladı, belli ki kim olduklarını bilmiyorlardı ve havayı elektriklendiren gergin havayı da hissetmiyorlardı.

Rosie'nin rengi solmuştu ve elindeki dondurma külahı eriyordu.

Goon Gary ve Moron bizi görmezden geldiler, gözleri Willie'deydi.

Willie beni arkasından itti.

"Benim kim olduğumu biliyor musunuz?" Willie, Gary ve Moron'a sordu.

Moron yavaşça başını salladı. Gary yanıt vermedi. "O zaman yürüyüp gideceksin," diye devam etti Willie.

"Bay Wilcox sizinle konuşmak istiyor," dedi Gary. Hâlâ Willie'ye bakıyor ama Rosie ile konuşuyordu. Benimle değil. Rosie'yle. Gary bir görevdeydi, bir polis memurunun emrini göz ardı edecek kadar önemli bir görevde.

İyi değil.

"Hey, seni tanıyorum! Aramaya gelmiştin..." Kevster'in çalışan dört beyin hücresi sonunda ateşlendi ve çocukları tanıdı. Sonra da "Siktir!" diye bağırdı.

Dondurma külahını Goon Gary'ye fırlattı. Suratına sıçradı ve Kevster koşmaya başladı.

"Ne-?" Gary sersemlemiş bir halde hareketsiz kalarak söylemeye başladı. Liks'in meşhur çilekli cheesecake

buzuna benzeyen şey

Yanağından ve çenesinden krem damlıyordu.

Splat!

Rosie de dondurma külahını fırlattı. Gary'nin kafasının yan tarafına çarptı ve Kevster'in peşinden gitti.

Splat!

Ally külahlarından birini Moron'a fırlattı ve göğsüne isabet etti. Bunun üzerine Willie beni yakaladı ve uzaklaştırmaya başladı.

Splat!

Ally, Willie'nin külahını fırlattı. Goon Gary'nin omzuna isabet etti.

(Her ne kadar bir fedakarlık olsa da - bitter çikolata parçacıklı bitter çikolata en iyisiydi), tırıs giderken ve Willie tarafından çekilirken, külahımı Moron'a doğrulttum ve o dönüp peşimizden gelmeye başladığında külah onu karnından vurdu.

Hepimiz Willie'nin Nissan Pathfinder'ına atladık. Goon Gary ve Moron bizden vazgeçip BMW'ye yöneldiler. Willie biz kemerlerimizi takmadan arabayı çalıştırdı. Kalktı ve biz de kaldırımdan fırladık. Ally henüz yerine oturmamıştı ve Lucky ve Levi's mağazalarından aldığımız çantalarla arka koltukta yuvarlanıyordu.

Rosie ve Kevster'ı yaya olarak kaldırımdan aşağı uçarken gördüm.

"Dur!" Willie'ye bağırdım. "Topla onları."

Willie, "Tabii ki hayır," diye cevap verdi.

"Dur!" Kuyruğumuzdaki BMW'ye bakarak sesimi tizleştirerek bağırdım. "Wilcox'un onları almasına izin veremeyiz!"

Koşan grunge tanrılarını yaklaşık çeyrek blok geçtikten sonra Willie frene bastı ve hepimiz ileri doğru uçtuk. BMW bizden kaçmak için direksiyonu kırdı ve yanımızdan geçti.

Erkeklerin bir kadının bağırmasını engellemek için her şeyi yapabileceğinin kanıtı.

Ally kapısını açtı, dışarı eğildi ve "Atla!" diye bağırdı.

Rosie ve Kevster cipe atladılar. Alışveriş poşetlerinin kırıışması devam etti, sonra Willie yola çıktı.

Herkes sessizdi. Tek duyabildiğiniz Rosie ve Kevster'ın ağır nefes alışlarıydı.

Willie sessizliği bozdu.

"Lee bunun için bana çok şey borçlu."

Alışveriş merkezinden mi yoksa Pathfinder'ının grunge istilasından mı bahsettiğini anlayamadım.

Muhtemelen ikisi de.

O gün Lee'nin ofisine gideceğimi bilseydim, kıyafetimi daha dikkatli seçerdim.

Dawn yine tasarımcı giyyordu.

Kot şortumu, Hava Kuvvetleri'ne ait mavi bir tişörtü ve önünde beyaz USAFA yazısını giyyordum.

Sevdiğim adam ordudan onurlu bir şekilde terhis edilmişti, ben eşit fırsatlı bir askeri destekçiydim) ve mavi parmak arası terlikler. Üç orgazm ve Lee ile onu sevdiğimi itiraf etmemle sonuçlanan bir kavgadan sonra tükenmişim. Bir Indy Kıyafeti yaratmak benim yeteneklerimin ötesindeydi. Bir kemerle bile uğraşmamıştım.

Willie, Ally, Rosie, Kevster ve ben Dawn'ın tertemiz resepsiyon alanını işgal ettik ve o bize dehşet içinde baktı. Rosie'nin ağzında hala dondurmanın "O" harfi ve elinde damlanın kalıntıları vardı ve son olaylardan dolayı temel konulara katılamayacak kadar sarsılmıştı. Rosie ve Kevster en iyi zamanlarında bile kişisel hijyenle fazla ilgilenmezlerdi ve bu zamanlar en iyi zamanlardan çok uzaktı.

"Şimdi ne olacak?" Dawn sordu.

Dawn'ın selamlaması üzerine, Lee'nin "samimi" kelimesinin ne anlama geldiğini bilip bilmediğini merak ettim.

Willie Dawn'a, "Lee ile konuşmamız gerek," dedi.

Willie'ye baktı ve yüzü değişti. Willie ateşliydi ve Dawn da ateşliydi, bu yüzden tavrını bir kenara bıraktı ve ona parlak bir gülümseme verdi.

"Özür dilerim. Şu an toplantıda."

"Ona burada olduğumuzu söyle," diye devam etti Willie.

"Üzgünüm ama bir toplantıdayken Lee şöyle diyor-"

"Ona... burada... olduğumuzu söyle," diye tekrarladı Willie, Dawn'ın gözlerini kocaman açmasına neden olan bir ses tonuyla. Ellerini sandalyesinin kollarına dayadı

(manikürlü parmakları dümdüz dışarı bakıyordu.

sergilenmesi daha iyi olur) ve kendini yukarı itti. Masanın etrafından dolandı ve İç Sığınak'a açılan kapının arkasında kayboldu.

"Buraya hiç gelmedim," diye fısıldadı Ally bana.

"Gerçekten mi?" Neden fısıldaştığınızı bilmeden ben de fısıldadım.

"Burası berbat bir yer," dedi Ally.

Haklıydı, öyleydi. Benimle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen garip bir gurur hissettim.

Ally'ye gülümsedim. O da bana gülümsedi.

"Başımız belada mı?" Kevster anımızı bölerek sordu.

Ally gözlerini Kevin'a dikti. "Siz moron gibisiniz."

"Dudette!" Kevster, Ally'nin hakareti karşısında dehşete düşmüştü.

Ally ona "Biri seni kontrol etmeden önce ipucu versen iyi olur" dedi. "İnsanlar vuruluyor, sersemletiliyor, kaçırılıyor ve arabalar patlıyor. Uyan artık."

İşte buradaydı. Bundan daha dürüst olamazdım.

Rosie ve Kevster Ally'ye baktılar. Söylediklerinin nüfuz edip etmediğini kimse tahmin edemezdi.

Tüm bunlar olurken Willie bir telefon görüşmesi yapıyordu ve Ally'nin anonsundan sonra telefonunu kapattı.

Willie, "Kontrol eden biri var," dedi. "Büyük ihtimalle Wilcox bu iki salağı birbirine bağlamıştır."

"Bunu neden yapsın ki?" Rosie sordu.

"Bilmiyorum. Belki de yirmi dört saat polis gözetimi altında olmadığınızda beyninizi patlatmak daha kolay olduğu içindir," diye yanıtladı Ally.

Tamam, belki biraz daha dürüst olabilirsin.

Kapı açıldı ve Dawn ile Lee dışarı çıktı. Dawn masanın arkasına geçip azarlanmış görünüyordu.

Hee hee.

Birinin başı belaya girdi.

Lee oda taraması yaptı. Gözleri bana takıldı ve sonra vücut taraması yaptı. Hiçbir delik, kan sızıntısı ya da kopan vücut parçası olmadan tek parça olduğumu tespit ettikten sonra Willie'ye baktı.

"Ne oldu?" diye sordu. Willie

Lee'ye durumu anlattı.

Lee'nin yüzü sertleşti.

Lee, Dawn'a "Mace'i çağır," dedi ve o da gecikmeden telefonu açtı. "Indy'nin peşinde değiller miydi?" Lee Willie'ye sordu.

Willie, "Ona bakmadım bile," diye cevap verdi.

"Dondurma külahını onlara fırlattığı zaman hariç," diye araya girdi Ally.

Lee bana baktı ve gülse mi bağırsa mı bilemediğini söyleyebilirim.

Onun yerine, "Tanrım" diye mırıldandı.

Mutlu bir orta yol bulmasına sevindim.

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedi

Lee Willie'ye.

Willie rahatlamış görünüyordu. Beni önemseydiğini biliyordum ama arka koltuğunun döşemesine dondurma bulaşmıştı ve kız arkadaşıyla bile değil, alışveriş merkezinde üç saat geçirerek brownie puanı toplamıştı. Görevinin çok ötesine geçmişti.

"Teşekkürler Willie," dedim ona.

"Kendine dikkat et," diye cevap verdi ve sonra havalandı.

Lee Dawn'a bakıyor ve emirler yağdırıyordu.

"Çocukları güvenli odaya götür ve bir DVD başlat. Hank'i telefona bağlayın ve Mace iletişime geçtiğinde hemen haberim olsun." Gözleri Ally ve bana kaydı. "Siz ikiniz benimle gelin."

Lee'nin bana patronluk taslamasından pek hoşlanmıyordum ama Dawn'ın önünde yaygara koparmamak gerektiğini düşündüm.

Ally ve ben Lee'nin arkasından İç Sığınak'ın kapısına doğru yürüdük. Keşke yaptığım şeyi yapmayan bir kadın olduğumu söyleyebilseydim ama değildim. Dawn'a parmaklarımı "dadı, dadı, foo, foo, Lee tamamen benim" şeklinde salladım. Ne demek istediğimi tamamen anladı ve gözleri korkutucu bir şekilde sertleşti.

Tam ona dilimi çıkarmayı düşünüyordum ki kapıyı açmak için durmuş olan Lee'ye çarptım. Bana baktı ve her şeyi anladığını ve yine beynimin içinde olduğunu biliyordum.

Başını salladı ve bizi içeri aldı.

Tamam, belki ben de kıskanç-tutkulu olabilirim.

Lee bizi ofisine götürdü.

Lee'nin masasının karşısındaki sandalyelerden birinde oturmuş BlackBerry'sini tıkırdatıyordu; siyah saçlı, mavi gözlü, yakışıklı bir adamdı ve üzerinde son derece havalı koyu renk bir takım elbise vardı.

İçeri girdiğimizde başını kaldırdı.

"Marcus, bunlar India Savage ve Ally Nightingale," dedi Lee ve sonra bana döndü. "Bu Marcus Sloan."

Demek Marcus buydu.

Ayağa kalktı ve ellerimizi sıktı. Bizi selamlama şeklinden, tanıştırlmadan önce ikimizin de kim olduğunu bildiğini anladım.

Wilcox gibi ürkütücü değildi. Ally'ye ya da bana bakmadı. Tamamen iş adamıydı. Pahalı takım elbisesine bakılırsa, büyük bir işti. Belki biraz kirli bir işti ama profesyoneldi ve tamamen aklı başında olduğu söylenebilirdi. Yine de biraz korkutucuydu. Neden böyle düşündüğümü bilmiyordum, öyleydi işte.

Lee, Marcus için Liks'in dışında olanları anlattı. Utanç vericiydi, okul bahçesindeki maskaralıklara benziyordu.

öğretmenler tarafından tartışıldı. Lee ve Marcus dondurma külahlarıyla uğraşacak tipte adamlar değildi.

Marcus tepki vermeden Lee'yi dinledi.

Lee işini bitirdiğinde Marcus, "Sabırlı davranıyorsun," diye yorum yaptı.

Lee, "Sabrım tükendi," diye cevap verdi.

Lee bunu söylediğinde tüylerim diken diken oldu. Burada bir şeyler oluyordu, Rosie, Kevster ve dondurma külahlarıyla ilgili olmayan bir şeyler.

"Bana bakmadılar bile," diye araya girdim. Muhtemelen yapmamalıydım ama bu öğleden sonra olanlar benimle ilgili değildi, Rosie'yle ilgiliydi.

Marcus beni görmezden geldi.

"Bir sonraki hamleniz?" diye sordu Lee'ye.

"Bir tarama yap. Bu gece gel, Coxy çalışmıyor." Vay anasını.

Kulağa iyi gelmedi.

Marcus başıyla onayladıktan sonra gözleri Ally ve bana kaydı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi kibarca ve başka bir şey söylemeden gitti.

Lee'ye döndüm. "Az önce ne oldu?"

Lee masasının kenarına oturdu, öne doğru eğildi ve elimi tutarak beni yanına çekti. Kalçamı masaya yasladım ve ona baktım. Ally daha da yaklaştı.

"Rosie ve Kevin güvenli bir eve gidiyorlar. Hank onlar için ayarladı. Mace'i Coxy'nin adamlarını alması için gönderiyorum, hepsini. Coxy'nin gösteriden önce savunmasız olmasını istiyorum."

"Hangi gösteri?" diye sordum. Lee cevap vermedi.

Uh-oh.

"Lee-" diye başladım.

"Dalga geçmekten bıktım. Bu gece her şey bitecek," dedi Lee.

"Peki ya mafya?" Ben sordum.

"Çete mi?" Ally araya girdi.

"Merak etme," dedi Lee.

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Mafyayla başının derde girme olasılığı konusunda pek endişelenmeyeceğim."

"Çeteyle başın belada mı?" Ally yine araya girdi.

Lee, Ally'yi görmezden gelerek bana, "Endişelenme dedim," diye karşılık verdi.

"Seni yatağa kelepçelemek zorunda mıyım?" diye sordum. Lee sırttı, tabii ki sırtacaktı.

Bu beni mutlu etmedi.

"Yatağa kelepçeli mi?" Ally ısrar etti.

Bu sefer Ally'yi görmezden geldim. "Cidden, Lee. Belki de bir süreliğine Grand Lake'teki kulübeye gitmeliyiz,

Bırakalım bu iş bitsin."

Belki bir ya da iki yıl yeterli olur diye düşünüyordum.

"Her şey bitti. Bu gece. Sonuçları olacaksa, ben hallederim," diye cevap verdi Lee. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Lee benden önce davrandı. "Bunu tartışmayacağız."

Gözlerim kısıldı ve ellerim kalçalarımın kalkarak "Bunu Göreceğiz Bayım" pozunda göğsümde çapraz durdu.

"Merhaba! Ben yok olmadım. Hâlâ odadayım. Benimle konuşacak kimse var mı?" Ally'nin sesi biraz sinirli geliyordu.

Lee ya da ben cevap veremediğim kapı hızla çalındı. Sonra kapı açıldı ve içeride bir adam vardı. Eli hâlâ kapı kolundaydı, odaya zar zor girdi.

Sıradan bir adam değildi. Ona bir bakışla Lee'nin adamlarından biri olduğunu anladım.

Uzun boylu, Lee'den bile uzun, siyah saçlı, harika vücutlu, yeşim gözlü. İçinde bir parça Asyalı varmış gibi görünüyordu. Çok güzeldi. Güzelin de ötesinde. Sanatçılar ve heykeltıraşlar onu model olarak kullanma fırsatı için birbirlerini öldüresiye döverlerdi.

Bu adam asla modellik yapmaz.

Tüm çabamı harcadım ama flört etme içgüdümü bastırdım ve ona cilveli bir şekilde gülümsedim. Lee zaten yeterince kötü bir ruh halindeydi.

Adamın gözleri benim üzerimde, Ally'nin üzerinde gezindi, yüzü boştu, sonra Lee'ye yerleşti.

Bana baktığında gözlerinde bir şey yakalamıştım, mutlu olmayan bir şey. Sırf onu tahrik etmek, bir gülümseme, bir sırıtma, bir tepki almak için refleksif flört içgüdümü harekete geçiren bir şey.

O Nihai Kız Flört Mücadelesi'ydi. "Aman Tanrım," diye nefes aldı Ally.

Belli ki Ally de aynı şeyi hissediyordu.

"Mace, bu Indy ve kız kardeşim Ally," diye tanıttı Lee. Biz.

Bu noktada, herhangi bir erkeğin Mace adında maço bir salak vardı. Mace gibi bir ismi başarabilecek biri varsa, o da bu adamdı.

Mace'in gözleri Ally ve beni bir kez daha süzdükten sonra Lee'ye döndü.

"Coxy'nin adamlarını alın. Onları nezarethaneye getirin. Hepsini. Bunu nasıl yapacağın umurumda değil ve bunu yapmana yardım etmesi için davalarından kimi çekmen gerektiği de umurumda değil. Sadece yapın," dedi Lee.

Sonunda Mace sırıttı.

Aman Tanrım.

Belki de şu maço salak konusunda yanılmışımdır.

Mace tek kelime etmeden geri çekildi ve kapıyı arkasından kapattı.

Lee bana baktı. "Ben seni eve götürene kadar çocuklarla takılacaksın."

"Çocuklarla takılabilir miyim?" Ally sordu. Lee başıyla onayladı.

Ally'nin yüzü mutlu oldu.

"Hangi çocuklardan bahsediyoruz?" Ben sordum. Lee'nin hastanede bir adamı vardı ve diğerleri de muhtemelen kötü adamları yakalamak için dışarıda olacaktı.

"Seçim senin, Monty ile gözetleme odası ya da Brody ile bilgisayar odası."

Hmm.

Zor bir seçim.

Hayır.

"Gözetleme odası," Ally hemen düşüncelerimi dile getirdi.

Aklına bir şey gelirse diye ona Monty hakkında bilgi vermenin akıllıca olacağını düşündüm. "Monty evli ve beş çocuğu var."

Bana baktı.

"Gözetleme odası," diye tekrarladı.

Başımı salladım.

Gözetleme odası kesinlikle Brody'li bilgisayar odasından daha iyiydi.

Lee'ye "Gözetleme odasını alacağız," dedim.

Bir elin omzuma hafifçe dokunduğunu HİSSETTİM ve Vance'in başımda dikildiğini görmek için irkilerek uyandım.

Ona göz kırptım ve bakakaldım.

Gözetim odasıındaydım ve sandalyemde uyuyakalmıştım.

Ally ve ben yanlış bir karar vermiştik. Hem de çok yanlış bir karar.

Gözetleme odası havalı görünebilir, ancak içinde on beş dakikadan fazla zaman geçirdiğinizde cehennem gibi sıkıcıydı. Bu tür şeylerle ilgilenmiyordum, ama otuz dakika boyunca monitörlerde neredeyse hiçbir şey olmadığına baktıktan sonra, biraz heyecan için dadıyı dürtme eylemi için dua ediyordum.

"Gidelim," dedi Vance.

Etrafıma bakındım. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama geç olduğunu tahmin ediyordum. Monty gitmişti ve Ally ile ben odada yalnızdık. Ally, Vance'e bakıyordu. Onu tanıdığım onca yıla rağmen, Vance'e daha önce hiç görmediğim yeni bir bakışla baktığını fark ettim. Aman Tanrım, bu adam çok seksi bakışıyla, Aman Tanrım, ne oluyor bakışının karışımı bir bakıştı bu.

Gözlerim Vance'e döndü ve o flört eden, sırıtan, ateşli bir adam havasında değildi. Ciddi, belalı, seksi bir adam havasıındaydı.

"Lee nerede?" Ben sordum.

"Dışarı," diye yanıtladı Vance ve alacağım tek şey buydu ve bunu söyleme şekli daha fazlasını istememeye karar vermeme neden oldu.

Ayağa kalktım ve ben kalkarken Vance gerildi. Vücudu kapalı kapıya bakacak ve önümde duracak şekilde döndü ve eli belindeki silahına gitti.

Kapının dışındaki duvarda şiddetli bir gümbürtü ve sessiz bir acı haykırışı duyduk.

Ağzım açık kaldı ve kapıya bakakaldım. Ally yanıma geldi ve o da kapıya baktı. Vance dinledi (o da kapıya bakıyordu).

Bir süre sonra sessizlik oldu. Vance rahatladı ve bize başını salladı.

Odadan çıktı. Biz
de onu takip
ettik.

Ortalık kararmıştı ama karanlık değildi. Dawn'ın masasının üzerindeki ışık yanıyordu ve tepedeki ışıklar açık ama kısıktı. Ofis bir şekilde tekinsiz görünüyordu. Havada hiç de iyi bir hava yoktu.

Brody ile otoparkta karşılaştık.

"Hey!" diye bağırdı, koşarak yanımıza geldi, heyecanlı ve mutluydu ve kesinlikle uğursuz bir hava hissetmiyordu. "Tahmin edin ne oldu? Monty aradı ve gözetleme odasını benim yapmama izin verdi." Brody peynirli puflar ve enerji içecekleriyle dolu plastik bir torbayı kaldırdı. "Bütün gece. Adamlardan biri gibiyim!"

"Haklısın Brody," dedi Ally sessizce, uğursuz havaya kesinlikle uyum sağlamıştı.

"Vardiyayı benimle birlikte yapmak ister misiniz? Güzel olur.

Pizza sipariş edeceğiz."

"Hayır," dedi Vance ve Brody'nin gözleri ona döndü.

"Hayır mı?" Brody sordu.

"Hayır. Pizza ve ziyaretçi yok. Ofis artık güvenli değil," diye yanıtladı Vance.

Brody'nin beti benzi attı.

Ally nefes aldı.

Nefes almayı

unuttum.

Bu da ne demek oluyor?

Vance konuşmaya devam etti. "Gözetleme odasına girdiğinizde odayı kilitleyeceksiniz. Ekranları izle, çağrılarını al ve hepsi bu kadar. Şifreyi almadıkça kapıyı açmayacaksın."

Brody biraz paniklemiş görünmeye başlamıştı ama yine de dayanıyordu. "Kahretsin, başka bir kod. Bu neydi?"

"Her zamanki gibi," dedi Vance.

Brody boş boş baktı.

Vance mutsuz görünüyordu. "Üç iki iki."

"Anladım. Anladım. Tamam. Tamam." Brody veda etmedi ve kendi kendine fısıldayarak uzaklaştı.

Hepimiz siyah bir Ford Explorer'a binmeden önce Brody'nin iyi olacağını ummak için kendime bir an izin verdim.

Vance önce Ally'yi eve götürdü ve adresini sordu. Dışarı çıktı, sessiz ve endişeli görünüyordu ve beni arayacağına söz verdi.

Vance kapı arkasından kapanana ve içerideki ışıklar yanana kadar bekledi. Sonra beni eve götürdü ve adresimi sormadı. Beni kapıya kadar götürdü, elimden anahtarımı aldı, kapıyı açtı ve evi kontrol ederken beni kapalı kapının hemen içinde bekletti. Aşağı indi, Explorer'a gitti, elinde küçük bir çantayla geri geldi ve hemen yemek masama doğru yürüdü.

Çantayı açtı ve eşyaları yemek masamın üzerine koymaya başladı, her birini koyarken anons ediyordu. "Silah, Glock, dolu. Ekstra şarjör. Şok tabancası. Şok tabancası."

Önce masamın üzerindeki silahlara, sonra da Vance'e baktım.

"Lee onları nasıl kullanacağını bildiğini söylüyor," dedi.

İfadesinin bir soru olduğunu fark ettim ve başımı salladım. "Ben gittikten sonra tüm kapı ve pencereleri kilitle. Sen kilitleme.

Lee, Mace ya da ben olmadıkça kimseye kapıyı açmayacaksın. Onları tanıyor olsanız bile. Anladın mı beni?" Vance sordu.

Ben başımı salladım, o da salladı.

"Lee nerede? Neler oluyor?" diye sordum.

Cevap vermek yerine "Yakında her şey bitecek," dedi. Kapıya doğru gitti, durdu ve bana döndü. "Panjurlarını kapat."

"Bir saniye bekle." Peşinden gittim ve gitmemesi için kolunu tuttum. "Ne oluyor lan?"

Bir süre bana baktı, muhtemelen vermek üzere olduğu korkunç habere vereceğim tepkiyi tahmin etmeye çalışıyordu.

Sonra paylaşabileceğine karar verdi.

"Lee düşmanlığı tırmandırdı. Wilcox da aynısını yaptı."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

Yine bir süre bana baktı.

Sonra yüzüne yavaş, kibirli, inanılmaz yakışıklı, bok yiyici bir sırıtış yayıldı.

"Bu da demek oluyor ki bu gece eğleneceğiz." Bununla birlikte gitti.

Kulağa hiç de eğlenceli gelmediğini düşünerek kapıya bakakaldım.

LEE HANGI CEHENNEMDEYDİ?

A Kapılarımı ve pencerelerimi kilitledikten, panjurlarımı kapattıktan ve kendimi hiperventilasyondan koruduktan sonra, telefonum çaldı.

Lee olduğunu umarak telefona koştum, bir gün fazla uzun süre Atkins Diyeti yapmış ve fırına yeni girmiş çılgın bir kadın gibi telefona sarıldım.

Ally'ydi.

"Neler olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Her iki tarafta da tırmanan düşmanlıklar," diye cevap verdim. Lee'yle konuşmak, Lee'yi görmek, yüce bir tanrıdan gelen bedensiz bir iletişim olsa bile birinden Lee'nin iyi olduğunu duymak istiyordum.

"Bu ne anlama geliyor?" Ally devam

etti. "Biliyorsam ne olayım."

Ve bilmek istemiyordum. İnkâr Kalemin derinliklerindeydim. Çok derinde.

"Buraya gelmemi ister misin?" Ally sordu.

"Lee, Mace ya da Vance dışında kimseye kapıyı açma iznim yok," dedim.

"Kim diyor?"

"Vance diyor."

"Ne zamandan beri sana söyleneni yapıyorsun?"

"Kelime dağarcığıma 'tırmanış' ve 'düşmanlık' kelimeleri girdiğinden beri ve sonunda kardeşine onu sevdiğimi söyledim ve o benimle yaşıyor ve ben onun çocuğuna hamile olabilirim ve Grand Lake'teki kulübesini henüz görmedim ve ofisi artık güvenli değil ve-"

"Tamam, tamam, anladım," diye sözümü kesti Ally. "Bir şey öğrendiğinde beni ara."

"Anladım."

Telefonu kapattım, oturma odamda durdum ve yemek masamın üzerindeki silahlara baktım.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Hepsi benim hatamdı.

Belki hepsi benim hatam değildi. Çoğunlukla Rosie'nin hatasıydı ama bir şeyler ters giderse kendimi sorumlu hissederdim. Bu, cebinde on dolar ve yarım depo benzinle arabaya atlayıp bir bara gitme umuduyla Colorado Springs'e gitmek, kart yememek ve Hava Kuvvetleri Akademisi'nden yakında savaş pilotu olacak ateşli öğrencilerle tanışmak gibi ters gidebilecek bir şey değildi.

başarısız olmaya mahkumdu (ve bu tür konularda tecrübeli biri olduğum için bilirdim; tişörtümü nasıl aldığımı sanıyorsunuz?). Bu tür bir şey silahlar, kurşunlar ve Brody'nin kapının dışında acı homurtularının duyulduğu gözetim odasında olması anlamına geliyordu.

Hiçbir şey yapmamakta pek iyi değildim. Ben bir tür aksiyon kızıydım ve oturup beklemek benim tarzım değildi.

Yine de polis kızımın kefenini üzerime çektim. Geçilmez değildi, ama zor durumda işimi görürdü. Koltuğuma oturdum, topuklarımı koltuğa çektim, yanağımı dizlerime dayadım ve beklemeye başladım.

Geriye dönüp baktığımda, bunun aptalca bir şey olduğunu görüyorum.

Kendimi çok fazla suçlamamalıyım. Sanki her gün evimin önünde arabalar patlamıyordu. Hayatımın aşkı, sonunda birlikte olduğum, evlendiğim ve birlikte yaşamaya başladığım kişi dışarıda düşmanlıkları tırmandırdığı için biraz gergin olduğumdan bahsetmiyorum bile.

Kendimi savunmam gerekirse, Vance evinizi sarsan, pencerelerinizin kırılmasına neden olan ve kulaklarınızın kanadığını düşünmenize neden olacak kadar gürültülü bir patlama olduğunda dışarı çıkmamanız konusunda hiçbir şey söylemedi.

Tamamen aptal değildim. Önce dışarıya baktım. Sokağın ortasında yanan bir araba vardı, her yerde yanan enkaz vardı. Araba patlamamıştı. Patlamıştı ve parçaları yola, kaldırıma yayılmıştı. Evimin önünde bile

Stevie'nin güzel bakımlı mirasını mahvediyordu. Etrafta bağırان ve koşuşturan insanlar vardı. Hem dışarıda yaralı, yanmış ya da her neyse biri varken eve saklanırsam nasıl bir komşu olurdum ki?

Birinin Lee olabileceğinden bahsetmiyorum bile. O kadar insan varken güvende olacağımı düşünmüştüm. Yanılmışım.

Şok tabancasını (silah seçiminde öncelikli tercihim) aldım, kapının ve güvenlik kapısının kilidini açtım, verandamı taradım ve dışarı çıktım.

Beni indirdikleri yer olan verandamın kenarına geldim.

Bu çocuk kaçırma olayı bir öncekinden tamamen farklıydı, ve ondan öncekini.

Kendime bir arabanın arka koltuğunda geldim, bacaklarım ayak bileklerimden bağlıydı, bileklerim arkamdan bağlıydı ve bu sefer ağzım tıkalıydı.

Geriye dönüp baktığımda ve arabanın arkasında uzanıp düşünmek için çok zamanım olduğunda, patlamanın kendimi ifşa etmemi sağlamak için çok ustaca bir taktik olmadığını gördüm. Aslında, biraz kabaydı.

Yine de buna kanmıştım, peki bu benim hakkımda ne söylüyordu?

Uzun bir süre araba kullandık. Fazla bir şey göremedim ve denemedim de. Cherry bir gün önce neredeyse patlamıştı, bu yüzden merkeze bir arabanın gittiğine dair bir çağrı geldiği anda

Evimin önünde alevler içinde kalsaydım, Denver Polis Departmanı, Lee ve adamları sinekler gibi üzerine üşüşürlerdi.

Görünüşe göre baygın bir halde götürülürken birinin beni görmediğini hayal bile edemiyordum.

Çok geride kalacaklarını düşünemezdim.

Beni kurtarmayacaklarını hayal bile edemezdim.

Yaşarsan öğrenirsin. Ne yazık ki hayatım boyunca hep zor yoldan öğrendim.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu. Belki yarım saat, belki de daha fazla, sonunda bazı dönüşler yapmaya başladığımızda, belli ki otoyoldan çıkıyorduk. Araba yavaşladı. Sokak lambaları vardı, sonra hiç yoktu. Sonra çakıllı bir yola girdik, birkaç dakika sürdük ve durduk.

Arka koltuktan ayak bileklerimden tutularak çekildim ve bir itfaiyecinin omzuna atıldım. Pek bir şey göremedim. Geç olmuştu, karanlıktı ve şehrin epey dışındaydık, bu yüzden karanlık karanlık demekti. Yine de dağlarda olduğumuzu söyleyebilirdim.

Kahretsın.

Bir kabine götürüldüm ve kanepeye yatırıldım, sonra da oturur pozisyona getirildim.

Yeni serseri uzaklaştığında, Terry Wilcox'un karşımdaki koltukta oturduğunu görebiliyordum.

Güzel bir kulübeydi. Çok havalı. Üst orta sınıf Teksaslıların manzara değişikliği istediklerinde kiralayabilecekleri türden bir yerdi. Yanımızda iki adam vardı, ikisi de Goon Gary, Terrible Teddy ve The Moron gibi steroid yakıtlıydı ama bu adamları daha önce hiç görmemiştim.

Wilcox, "Ağzını açın," diye emretti.

Her iki adam da esmerdi, biri diğerinden daha esmerdi ve daha uzundu ve belki de ilaç sitelerine biraz fazla sert vuruyordu. Öne çıktı ve ağızındaki tıkaçı çıkardı. Bunu yaptığı anda ne kadar sıkı olduğunu fark ettim çünkü yanaklarım acıyordu. Yanak kaslarımı çalıştırmak için ağızımı açıp kapadım.

Sonra Wilcox'a ters ters baktım. "Bu acıttı."

"Üzgünüm India. Önlemler. Çok dikkatli olamayız, değil mi?"

Bu, evimden çıkıp kötü adamın pençelerine düşmek gibi aptalca bir hareketime bir gönderme miydi?

Gözlerim kısıldı.

Aptal olduğumu biliyordum. Bu adamın bunu yüzüme vurmasına ihtiyacım yoktu. "Affedersiniz?" diye sordum.

Beni görmezden geldi. "Merak etme. Çok fazla beklememize gerek yok. Uçak yakında hazır olacak ve yola çıkacağız."

Uh-oh.

"Uçak" mı dedi?

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Sen ve ben ortadan kaybolacağız. Uzun bir tatile çıkıyoruz."

Ona baktım.

Bu konuda içimde iyi bir his yoktu.

"Seninle tatile gitmek istemiyorum," dedim ona, gereksiz yere.

"Keyfini çıkaracaksın."

Gözlerim kocaman oldu. "Eğlenmek mi?"

"Alışveriş, en iyi restoranlarda yemek. Sana istediğin her şeyi getireceğim. Nereye istersen gideriz. Sana dünyayı göstereceğim."

Vay be, Lee yanılmamış. Bu adam deliydi.

"Belki de beni duymadın. Seninle tatile gitmek istemediğimi söyledim."

"Birlikte zaman geçireceğiz. Beni tanıyacaksın, benden hoşlanacaksın."

Evet, tamamen deli.

"İnsanları öldürüyorsun," dedim ona.

"İstediğimi elde etmek için yapmam gerekeni yaparım." Vay anasını.

"İnsanları öldüren insanları sevmiyorum," diye paylaştım. "Ürkütücüdürler. Sen ürkütücüsün."

Belki de söylediklerime daha dikkat etmeliydim, ama sanki seçici bir duyma yeteneği vardı ve

o kısmı duymamak için.

"Bir süre gözlerden uzak kalmamız gerekecek. Kosta Rika'da sahildeki güzel evini kullanmamıza izin veren bir arkadaşım var."

Aman Tanrım.

Bu adam kaçırdığı bir kadına güzel sahil evlerinden bahsediyordu.

Tam bir kaçık.

"Ürkütücü ve iğrençsin," diye araya girdim, ona ulaşmayı umuyordum. "Büyükbaba Munster'a benzeyen ürkütücü, iğrenç bir adamla Kosta Rika'da bir sahil evine gitmek istemiyorum."

Beni ve hakaretlerimi görmezden gelmeye devam etti. "Her gün güneşlenebilirsin. Sana iki düzine bikini alırım. Sanırım altı ay, belki daha fazla. Sonra, belki, Paris'e gideriz."

"Seninle tatile gelmiyorum. Burada kalıyorum," diye açıkladım.

Bunun üzerine o yağlı gülümsemesini takındı. Ciddi euw.

İşe koyulma zamanı.

"Dinle," diye başladım, taktik değiştirdim ve samimiyetimi göstermek için öne doğru eğildim, "Ben gerçekten..." Kendimi kaybediyordum. Uygun bir yalan düşünemiyordum. En son ne zaman uygun bir yalan düşünemediğimi hatırlamıyordum. Aklıma gelen ilk kelimeyi söyledim, ne kadar zor olursa olsun

söylemekti. "Beni sevdiğin için onur duyduğum ama ben Lee'ye aşığım. Beş yaşından beri Lee'ye aşığım. Birlikte yaşıyoruz. Eninde sonunda, bana teklif ettiğinde evleneceğiz. Her şeyi planladı."

Wilcox bana, "Nightingale'i unutmana yardım edeceğim," dedi.

Tamam, cidden, bu adam deliydi. İnsanları öldüren tuhaf, ürkütücü, iğrenç, korkunç bir kötü adam olmasa bile, Liam Nightingale'i unutacak bir kadın yoktu. Özellikle de onu çıplak gördüyse.

Peki Lee'yi bu kadar uzun süren neydi? Şimdiye kadar içeri dalmış ve günü kurtarmış olmalıydı. Kaçırılma konusunda biraz deneyimliydim ve şimdi bir el bombası ya da göz yaşartıcı gazın ya da Lee'nin sert ve sinirli görünerek içeri girip herkesi korkutarak istediğini yaptırmasının tam zamanıydı.

Wilcox, "Belki de yolculuğumuzun ilk bölümünde uyumanız gerekiyordur," diyerek biraz hararetli düşüncelerimi böldü.

Hatamı hemen anladım. Wilcox'la konuşmaya o kadar çok zaman harcamıştım ki, Steroid Yardımcılarına dikkat etmemiştim. Biri dolu bir şırınga taşıyarak bana doğru yürüyordu.

Bana doğru gelen ona baktım ve korkunun ürpertisini hissettim.

Bu, tıpkı kahramanı sakinleştirdikleri ve ipek yastıklara uzanmış, I Dream of Jeannie kıyafeti giymiş olarak uyandığı filmlerdeki gibiydi.

Diğer tüm kızların ondan nefret ettiği bir haremın üyesiydi.

Terry Wilcox'un haremının bir üyesi olmak istemedim, tek olsam bile.

Zihnim birbiriyle çarpışan düşüncelerle doldu ve iki seçeneğim olduğunu fark ettim; ya beni uyuşturmasına izin verecek ve (umut dolu) kurtarılışım boyunca uyuyacaktım ya da elim kolum bağlı olduğu için ikinci seçeneğimin ne olduğunu bilmiyordum.

Uyuklamayı severdim, ama sadece kendi kendime yaptığım ya da doğal olarak içine düştüğüm uykulardı, aşırı gelişmiş uşakların neden olduğu uykular değil.

Üzerime gelmesini izledim ve yapabileceğim tek şeyi yaptım, çünkü savaşmadan pes etmeyeceğime emindim.

Yere yuvarlandım, ona doğru yuvarlandım ve ayaklarını yerden kestim. Yere düştü ve bir homurtu ve yeminle güverteye çarptı.

Ondan uzaklaşmak için yuvarlanmaya devam ettim ve sınırlarımdan çıkmak için mücadele ettim.

Bu şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı (neredeyse). Ellerim çok iyi bağlanmamış olmalı çünkü çözülmeye başladılar.

Bir Numaralı Kötü Adam'ı yere serdiğimde, İki Numaralı Kötü Adam üzerime geldi. Sırt üstü yuvarlandım, bacaklarımı kaldırdım ve Tex ile Kevster'in önerdiği gibi tam onunkilerin arasına nişan aldım.

Iskaladım ama büyük bir güçle ve ciddi şekilde sinirlenmiş bir tavırla kalçasına vurdum. Sendeleyerek geri çekildi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Ellerimi kurtarmak için çırpınmaya devam ettim, herhangi bir kişisel antrenörü gururlandıracak bir karın kasları çıtırtısıyla ayağa kalktım ve ayaklarımı buldum. Hızım ve ağırlığımla, ayaklarım ve kollarım hala bağlıyken devrildim ve kafamı göğsüne çarptım ve ikimiz de yuvarlanarak yere düştük, o beni tutmaya çalışıyor ve ben deli gibi kıvranıyordum.

Sinirlenmeye başlamıştım.

Nerede?

Cehenne
m.

Lee
miydi?

Sonunda bir elimi bağlardan kurtardım, diğerini ipten kurtardım ve ciddi bir şekilde dövüşmeye başladım.

Bu çok uzun sürmedi. Ellerimi kullanabiliyor olmama rağmen o daha güçlüydü ve beni aşağılayıcı bir şekilde çabucak bastırdı. Hâlâ kıvranan beni ayağa kaldırdı ve sırtım onun önüne gelecek ve elleri bileklerimi arkamda tutacak şekilde beni döndürdü.

"Ona iğneyi yap. Hemen," diye emretti Wilcox.

Sandalyesinden kalkmaya bile zahmet etmemişti, pislik herif. Tamamen sakindi, ürkütücü bir şekilde sakindi. Sanki bundan paçayı kurtaracağını biliyordu.

Bir Numaralı Kötü Adam şırıngayla tekrar üzerime geldi.

Bir an büyük bir korku hissettim, bu sefer üşüme yoktu. Bu o kadar büyük bir korkuydu ki altıma işeyeceğimden emindim.

Onun yerine ılık attım.

Gürültölüydü, tizdi ve ılık atan ben olmama rağmen beni bile korkuttu.

ılık atmayı bıraktıımda, bu sefer daha sert, çaresizce mücadele etmeye başladım.

Ama işe yaramadı.

Vay anasını.

Ürkütücü Büyükbaba Munster ile tatile gidiyordum. Bu nasıl oldu?

Lee'ye olan aşkımı ortaya koyduğum ve bunun tadını her türlü şekil ve biçimde çıkarabildiğim tam bir gün bile geçirmemiştim.

Willie'nin Pathfinder'ının arka koltuğundaki çantada Lucky Brand Jeans'ten aldığım ve asla giyemeyeceğim yeni bir tişört vardı.

Bu, Lee'nin Grand Lake'teki kulübesini asla göremeyeceğim anlamına geliyordu.

Bu aynı zamanda hiçbir zaman onun çocuklarına sahip olamayacağım ve onlara yatmadan önce anne ve babalarının birlikte olmadıkları hiçbir zaman olmadığına dair hikayeler anlatamayacağım anlamına geliyordu.

Bu olamaz.

Son are olarak "Hayır!" diye bağırdım. Ama kimse ılığını duymadı.

Çünkü aynı anda bir silah sesi duyuldu.

Elinde şırınga olan Bir Numaralı Kötü Adam acı dolu bir çığlık attı. Şırınga uçtu, adam eğildi ve yere düştü.

Bunu yaptığında Eddie'nin arkasında durduğunu gördüm, silahı elindeydi ve dumanı tütüyordu.

Teşekkür ederim. Tanrım.

Birisi vurulduğu için Tanrı'ya şükretmem korkunç görünebilir ama ilahi intikam Eddie Chavez ve beylik tabancası şeklinde geldiyse, buna itiraz etmeyecektim.

Tepki veremedem ya da Lee'nin nerede olduğunu görmek için etrafıma bakamadan, arkamdan tanıdığım bir ses duydum.

"Bırak onu."

Lee değildi.

Darius'tu.

Bileklerim serbest bırakıldı. Başımı çevirdim ve Darius'un İki Numaralı Kötü Adam'ın arkasında ve kısmen yanında durduğunu gördüm, şakağına bir silah dayamıştı.

Vay canına.

"Geri çekilin," dedi Darius ve İki Numaralı Kötü Adam ile Darius birkaç adım geri çekildiler.

Eddie öne çıktı, silahını yerde yuvarlanan, elleriyle kalçasını tutan ve parmaklarının arasından kan sızan adama doğrulttu.

Dehşet içinde bakakaldım. Kanla aram pek iyi değildi ve görünüşe göre çok fazla kan vardı.

"Çekil Indy," diye emretti Eddie ve yürümeye mecalim olmadığı için birkaç metre zıpladıktan sonra yere oturup ayak bileklerimdeki ipi çözdüm, gözlerimi kaldırmış izliyordum.

Eddie silahını nihayet ayağa kalkmış olan Wilcox'a doğrulttu ve "Otur," dedi.

Wilcox'un bakışları tüm süre boyunca Eddie'ye kilitlenmişti, yavaşça oturdu. Hâlâ garip bir şekilde sakin görünüyordu, sanki bir sırrı varmış gibi. Wilcox'un sırları olması fikri hoşuma gitmiyordu. Lee'nin orada olmaması da hoşuma gitmemiştir.

Ayağa kalktım ve Eddie kemerindeki kelepçeleri çözüp bana uzattı.

"Cuff Wilcox," dedi Eddie.

Terry Wilcox'un yanına gitmek istemiyordum ama şimdi tartışmanın sırası olmadığını düşündüm. Hâlâ kurtarılmayacağımı düşündüğümde yaşadığım korkunun etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. Eddie'ye dudak bükecek halim yoktu.

Kelepçeleri aldım ve Wilcox'un sandalyesinin arkasına yürüdüm.

"Öne eğil," dedim ve sesimin titrediğini duyabiliyordum.

Aslında titriyordum, tepeden tırnağa tüm vücudum titriyordu. İtiraf etmek istemedim, India Savage, Rock Chick ve Scaredy Cat, ama işte oradaydı.

Wilcox itaatkâr bir şekilde öne eğildi. Onu kelepçeledim ve sonra iki (büyük) adım geri attım.

Darius, İki Numaralı Kötü Adamı yerde dizlerinin üzerine çöktürmüştü, Darius da onun üzerinde durmuş, silahını kafasına doğrultmuştu.

Herkes etrafta durmuş, Kötü Adam Bir'in yerde inlemesini ve kanamasını izliyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" Özellikle kimseye sormadım. Bir Numaralı Kötü Adam'ın elbette kötü bir adam olduğunu anlamıştım ama oldukça güzel halının üzerinde kan kaybından ölmesine izin vermenin doğru olmadığını düşündüm.

"Ambulans çağırmamız gerek," dedi Eddie, gözleri hâlâ kıvranan yardımcısındaydı.

"Ambulans yok," diye araya girdi Darius.

Eddie'nin bakışları Darius'a kaydı ve ağzı gerildi. "Darius."

"Ambulans yok, Ed. Mace'den haber geldi. Gino'nun temizliği."

İşte o zaman odadaki hava değişti.

Her nasılsa, mücadelem ve kurtarılmam boyunca her şey normal görünüyordu. En azından benim bildiğim kadarıyla kaçırma ve kurtarma normaldi. Birisi vuruldu (yine), ama iyi haber bu sefer kötü bir adamdı ve bu sefer göz yaşartıcı gaz yoktu. O gün hiç makyaj yapmamıştım, bu yüzden rimel bulaşmasından korkmuyordum ama yine de göz yaşartıcı gaz berbattı.

Odanın atmosferi normalden çok farklıydı.

"Gino?" Wilcox fısıldadı.

Bunu söyleme şekli ona bakmak için yana kaymamı sağladı ve Darius'a baktığını gördüm.

Darius cevap vermedi.

Onun yerine Darius sırttı.

Bir yerlerde işler tersine dönmüştü. Artık bir sırrı olan Darius'tu.

Wilcox ayağa fırladı, bilekleri arkasında, vücudu gergindi.

"Ne demek Gino'nun temizliği?" Wilcox çığlık attı ve ben geri sıçradım. Sesi boğuktu ve o kadar dehşete düşmüştü ki neredeyse onun için üzülecektim. Bir Numaralı Kötü Adam kıvranmayı bırakmış, hareketsiz yatıyor ve Darius'a bakıyordu. İki Numaralı Kötü Adam başını eğmiş, gözlerini yere dikmiş, yenilmiş görünüyordu.

Vay be.

Neler oluyordu? Gino kimdi?

Lee hangi cehennemdeydi?

Eddie silahını kaldırdı ve Wilcox'a doğrulttu. "Otur."

Wilcox tereddüt etti ve Eddie'nin vücudu belli belirsiz hareket etti. Eddie rahat, soğukkanlı ve kontrollüydü. Göz açıp kapayınca kadar

Gözleri parlıyordu, gergindi, düşmancaydı.

Eddie yavaşça ve ciddi bir şekilde sinirlenerek, "Otur... lanet... yere," diye emretti ve onu sinirlendirenin sadece Wilcox değil, başka bir şey olduğu izlenimine kapıldım.

Çılgın Wilcox bile Eddie'nin ses tonuyla oturdu. Wilcox artık sakin değildi. Korkudan aklını yitirmişti.

"Tanrı aşkına, biri bana Lee'nin hangi cehennemde olduğunu söyleyebilir mi?" Sonunda sordum.

"Al."

Gözlerim Darius'un arkasındaki kapıya kaydı. Lee orada duruyordu.

Uzun ve dik duruyordu. Kan yoktu, yara bere yoktu, düşmanlıkların tırmandığını gösteren hiçbir şey yoktu. Aslında, beyaz uzun kollu, gövdesini saran tişörtü, kot pantolonu, siyah kemeri ve motosiklet botlarıyla harika görünüyordu, sanki bir gezintiye çıktıktan sonra Ducati'den yeni atlamış gibiydi.

Ona doğru koşmak, kollarımı ona dolamak, bir sürü kız gibi, oh-tanrım-çok-iyisin ve oh-tanrım-çok-iyiyim gibi şeyler yapmak istedim ama vücut dili bunu davet etmiyordu. Bu belalı Lee'ydi ve sarılmak ve kucaklaşmak bu noktada kabul edilebilir değildi. Bu yüzden mesafemi korudum.

Bana baktı ve günün ikinci vücut taramasını yaptı, bu sefer çenesinde bir kas sıçradı.

"Ne oldu?" diye sordu, gözleri Eddie'nin üzerindeydi.

Eddie Lee'ye doğru yürüdü ve silahını ona uzattı. Ben bakarken Lee silahı aldı ve kot pantolonunun kemerine soktu. Bu Eddie'nin hizmet tabancası değildi. Ödünç alınmıştı. Eddie burada resmi bir sıfatla bulunmuyordu. Eddie'nin başka bir insana sıktığı herhangi bir kurşunun izi polis departmanının ona verdiği bir silaha kadar sürülemezdi.

Vay anasını.

"Brody sana hikâyeyi anlattı mı?" Eddie sordu ve Lee başını salladı.

Lee, "Seni nerede bulacağımı söyledi," diye cevap verdi. Darius ve Eddie birbirlerine baktılar.

Sonra Eddie açıkladı, "Darius bir şeyler olduğunu duymuş ve Indy'nin evine bakmaya gitmiş. Araba patladığında Indy evden çıktıktan sonra onu dışarı bıraktıklarında oraya daha yeni varmıştı. Darius takip etti. Meşgul olduğunu bildiği için destek için beni aradı. Ofisine gittim, bir silah aldım, Brody ile konuştum ve sana bir mesaj iletmesini söyledim. Darius ben gelene kadar bekledi ve içeri girdik."

Üzerime garip bir sıcaklık geldiğini hissettim. Adamım, bu adamlara çok şey borçluydum.

"O iyi mi?" Lee, bir metre kadar uzağımda olmama rağmen hâlâ benimle konuşmadan sordu.

Hmm.

Beni kollayan iyi ve belalı arkadaşlara sahip olmanın verdiği sıcak ve yapışkan his bir anda kayboldu. Lee'nin bana hitap etmemesine ne anlam vereceğimi bilemiyordum ama bu hoşuma gitmemişti.

Bunu daha sonra konuşmanın en iyisi olacağını düşündüm, mesela "Yaşasın, Sonunda Bitti" seksinden sonra.

"Bağlandı. Bağlandı. Etrafa savruldu. O iyi. Gino nerede?" Darius, Lee'nin sorusuna sanki her gün bağlıymışım ve ağzım tıkalıymış gibi cevap verdi ki son iki haftadır bu gerçekten çok uzak değildi (ağzımın tıkalı olduğu kısmı hariç).

"Beş dakika gerideyiz," dedi Lee. Sonra bu özel konuşmayı bitirdiği anlaşıldı ve gözleri bana kilitlendi. "Arabaya bin."

Bunu da sevmedim. Otoriterdi. Çok fazla buyurgan.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Wilcox hareket etti. Lee'nin gözleri ona kaydı ve bana cevap vermedi.

"Eğer süvarilerin gelmesini bekliyorsanız, dışarıdaki adamlarınızın etkisiz hale getirildiğini bilmelisiniz," dedi Lee ve nefesimin kesildiğini hissettim.

Demek Wilcox'un sırrı buydu.

Ve Lee de oradaydı.

Bir an için nötralize ne demek diye düşündüm. Sonra bilmek istemediğime karar verdim.

"Sakin ol Coxy," diye devam etti Lee. "Gino b i r a z d a n burada olur. Marcus'tan azar işitmedi. Ama eminim ki, sen

Kan, sana açıklama şansı verecektir." Uh-oh.

Gino, Wilcox'un kanından geliyordu. Ve Gino'nun adı "Gino" idi, ki bu duyduğum en iyi mafya babası adıydı.

Bu, mafyanın "temizlik" yapmak için indiği anlamına geliyordu. Tamam, gitme vaktim geldi.

"Ben arabada bekleyeceğim," dedim.

Lee bana döndü. "İyi fikir."

Ne diyeceğimi şaşırmış bir halde kapıya doğru yürümeye başladım. Bir veda cümlesi gerektiğini hissediyordum ama yoktu.

Kapıda durdum ve Darius'a baktım. "Sonra görüşür müyüz?" diye sordum.

Bir süre bana baktı, belki de akıl sağlığımı anlamaya çalışıyordu. Sonra başını sallarken sırttı ama cevap vermedi.

Lee, "Arabaya bin, Indy," diye emretti. Lee'yi görmezden geldim ve Eddie'ye döndüm. "Görüşürüz Eddie," dedim.

Eddie dümdüz gülümsüyor ama bir yandan da başını sallıyordu. "Görüşürüz, kızım."

"Indy, lanet arabaya bin," diye tekrarladı Lee.

"Pekâlâ, Tanrım. Ben gidiyorum," diye mırıldandım ve kapıya doğru döndüm, sonra da nefesimin altında, "Çok otoriter," diye mırıldandım.

Lee Crossfire'ıyla bizi eve bıraktı.

O sessizdi.

Ben

sessizdim.

Büyük bir rahatlama hissediyordum. Hayatımın normale dönmesi gibi belirgin bir olasılık vardı. Hiçbir zaman normalin hayranı olmamıştım. Aslında, ne pahasına olursa olsun ondan kaçınırdım, ama şimdi bana gerçekten iyi geliyordu.

Lee'ye gerçekten her şeyin bitip bitmediğini sormak istedim ama Lee'nin konuşacak havada olmadığını söyleyebilirim. Bunu söyleyebiliyordum çünkü arabanın içinde korkutucu "şimdi değil" titreşimleri vardı, bu yüzden daha sonra daha iyi olacağını düşündüm.

Benim -şimdi bizim- dubleks dairemin arkasına park etti ve herhangi bir yanıp sönen ışık görmedim ya da etrafta koşuşturan veya bağırان birini duymadım, bu yüzden tüm patlayan araba olayının temizlendiğini ve Bayaud Caddesi'nde hayatın normale döndüğünü düşündüm.

İçeri girdik, Lee kapıyı arkamızdan kilitledi, ben de mutfağın ışığını açtım.

Ona döndüm.

"Bira ister misin?" Ben sordum.

Arabasının anahtarlarını mutfak tezgahına fırlattı ve bana baktı.

"Az önce ne dedin sen?" diye sordu sessizce, yüzü biraz korkmuştu.

Um.

Uh-oh.

"Bira ister misin diye sordum." "Ben de öyle dediğini sanmıştım."

Belki de sessizliğe dönme zamanının geldiğine karar verdim. Bir süre beni izledi.

Sonra dedi ki, "Güvende olduğun evi terk ettin ve kendini kaçırdırdın. Yine."

Biraz irkildim. "Evet...şey-"

Sözümü kesti. "Adamlarım meşguldü. Darius eve göz kulak olmaya geldiği için şanslısın yoksa kim bilir neler olurdu."

"Yaptığımın aptalca bir şey olduğunun farkındayım," diye itiraf ettim.

"Sayılır mı?"

Tanrım.

"Tamam, bu gerçekten aptalca bir şeydi," diye kabul ettim. "Ama
-"

"Indy, Tanrı aşkına!" Lee patladı, vücudu gergindi, yüzü biraz korkutucu olmanın ötesinde yarı delirmiş gibiydi.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Ona doğru koştum. Bir adım, iki, üç, sonra kendimi ona doğru attım. Zıpladım, kollarım boynuna dolandı ve bacaklarım kalçalarına dolandı. Başımı eğdim, ağzımı onunkine dayadım ve onu öptüm.

Onu hazırlıksız yakaladım, ki bu iyiydi. Bir ayağını geri çekti ve elleri kıcıma gitti, beni ona doğru tuttu. Bir saniye kadar direndi, sonra beni tekrar öptü -sıcak, derin, bol dilli, rahatlama dolu ve başka bir şey.

Söz gibi hissettiren bir şey.

Şimdiye kadar aldığım en iyi öpücüktü.

YİRMİ SEKİZ

ÇOK UKALA

Twomornings sonra benim üçüncü (ve
umarım son) kaçırma, yatağa geri kaydım,
örtüleri yukarı çektim
çenemi tuttum ve tavana baktım.

Birkaç dakika sonra Lee elinde iki fincan kahveyle içeri girdi. Birini komodinin üzerine koydu ve yatağın yanında durup fincanından yudumlayarak bana baktı.

Kahveyi görmezden geldim.

Bu çok önemli bir olayın habercisiydi. İlk defa sabahları ilk iş olarak bir fincan kahveyi görmezden geliyordum.

"Bebek korkusu sona erdi," dedim tavana, aylık ziyaretçimin gelmesine sevindim mi üzüldüm mü emin olamadan. Sonra mutlu mu yoksa üzgün mü olduğumu bilmediğim için mutlu mu yoksa üzgün mü olmam gerektiğinden emin olamadım. Bu çok kafa karıştırıcıydı, ben de düşünmeyi tamamen bıraktım.

Lee yanıma oturduğunda yatak hareket etti. Aşağı doğru eğildi. Yakışıklı yüzü görüş alanımı doldurdu, sıcak gözleri erimiş çikolata rengindeydi ve dudakları dudaklarıma değdi.

Başı bir santim uzaklaştı. "Zamanımız var." Bir süre ona bakakaldım.

O haklıydı.

Yaptık.

Gülümsedim.

ÖZETLE:

İlk olarak, Stevie üzerine yanan enkaz parçaları düştükten sonra bahçenin durumuna çok sinirlendi. Bir hafta boyunca benimle konuşmadı. Bu süre zarfında çok uçuyordu, belki de o kadar kin tutmuyordu ve beni affedecek zamanı yoktu (ben de bu düşünceyle hareket ediyordum).

İkincisi, Tex bir kahve hitiydi. Çok meşguldük, hızlı bir işe alım yapmak zorunda kaldım. Adı Jet'ti, bence çok havalı bir rock 'n' roll ismiydi, ama tam olarak havalı ve rock 'n' roll değildi. Sessizdi. Tatlıydı. Güzeldi. Çok güzel latte yapıyordu ve en iyi yanı da bir sırrı olduğunu söyleyebilmemdi -hatta herkes söyleyebilirdi-.

Üçüncüsü, Hank bana Kevster'in iyi olacağını söyledi. Bu onun ilk suçuymuştu, bu yüzden muhtemelen kamu hizmeti alacaktı. Rosie'nin durumu o kadar iyi olmayacaktı. Muhtemelen hapis cezası alacaktı. Rosie çıktıktan sonra ciddi ciddi San Salvador'a taşınacağını açıkladı. Bu bir şaka ya da drama değildi. Kahveyle işi bitmişti, esrarla işi bitmişti ve Denver'dan çok ama çok uzakta olmak istiyordu. Onu suçlamadım. Denver'da

Ona iyi davranmadım, hepsi onun hatası olsa bile, ama onu özleyecektim.

Dördüncüsü, Terry Wilcox ve adamları ortadan kayboldu.

Puf.

Gitti.

Lee bunun bir kısmını bana açıkladı.

Marcus, Wilcox'un maskaralıklarından duyduğu hayal kırıklığını açıklamak için New York'taki mafya ile bir görüşme yaptı. Sadece elmaslarla değil, aynı zamanda Marcus'un hareketlerini kesmekle de. Wilcox'un amcası Gino yeğeninden bıkmıştı. Sürekli temizlik yapmaktan ve baş ağrısından bıkmıştı. Marcus'un Gino'yu araya girmeye ikna etmesi fazla zaman almadı. Lee'nin Gino'yu arayıp Wilcox'un sadece kız arkadaşını rahatsız etmekle kalmadığını, aynı zamanda kız arkadaşının bir polisin kızı olduğunu söylemesi de yardımcı oldu. Gino'nun yeterince baş ağrısı vardı. Denver Polis Departmanı'nın ilgilenmesine ihtiyacı yoktu. Gino, Wilcox'un icabına bir kez ve sonsuza dek bakmaya karar verdi. Bu, Wilcox'un planladığı o uzun tatile çıkması anlamına gelebilirdi. Ayrıca balık yemi olduğu anlamına da gelebilirdi.

Bunu düşünmemeye çalıştım. Terry Wilcox'u gerçekten sevmiyordum ama ölmesini de istemiyordum.

Hapsedildi mi? Evet.

Hayatımdan çıktı mı? Kesinlikle.

Ölüm, korkunç, ürpertici, iğrenç Wilcox için bile biraz sert görünüyordu.

Wilcox'un fedaileri Gary, Teddy, Moron ve Steroid Yardakçıları'na gelince, Lee bana onların artık sorun olmayacağını söyledi. Bunun Lee ve belalı ordusunun Vance'in deyimiyle "eğlenmesiyle" ilgili olduğu izlenimine kapıldım ama bunu da düşünmemeye çalıştım.

Son olarak, hiç kimse Eddie'nin benim adıma birini vurduğunu öğrenmedi, Gino Amca'nın temiz süpürmesi gibi.

Eddie ve Lee'nin bu konuda sorunları vardı. Lee, Darius'a Marcus'la birlikte Wilcox'un icabına bakacaklarını söylemişti. Eddie bu anlaşmanın dışında tutulmuştu. Eddie başına buyruk bir polis olabilirdi ama yine de kanunlar çerçevesinde çalışmayı severdi (işine geldiğinde). Bir çetenin temizlenmesi için kenara çekilmek onun hoşlanmadığı bir şeydi. Biraz da çıplak minnettarlık duygusuyla Lee bana Eddie ve Lee'nin Darius'un aracılık ettiği bir konuşma yaptıklarını söyledi. İş halletmişler ama biraz çaba gerektirdiğini söyleyebilirim.

Bu kadar.

Tüm o dram ve sonra bir günde bitti.

Son hesaplaşmanın üzerinden birkaç hafta geçmişti ve hayat normale dönmüştü. Normal, Lee'nin her gece yatağında uyumak için eve gelmesiydi ki bu gerçekten çok sevdiğim yeni ve mutlu bir normaldi.

Lee iyi bir oda arkadaşıydı. Sabahları bana kahve getirirdi, sürekli saçıma takılmazdı ve geç kalacağı zaman beni arayıp haber verirdi.

Elbette bazı dezavantajları vardı.

İşi bittiğinde havluyu lavaboya attı ve "zemin" ile "dolap" kelimelerinin eş anlamlı olduğunu düşündü ama ben sessizce bu konular üzerinde çalışıyordum.

Bir kız, beş yaşından beri sevdiği çocuğun gecenin bir vakti (ya da sabahın geç saatlerinde, duruma göre) yatağında yanına kayacağını bilerek bu tür şeylerin üstesinden gelebilirdi.

Bir de hizmetçi Judy'nin de Lee'yle birlikte taşındığı gerçeği vardı.

"Yoo hoo!" sesini duyduğumuzda Ally ve ben balkonumda güneşin altında eriyen baharatlı rom ve diyetler, telefon ve yumurta zamanlayıcısıyla uzanıyorduk.

Gövdemi yukarı kaldırdım, balkon korkuluklarından aşağıya baktım ve Tod'un bahçelerinin sonundaki güvertede durduğunu gördüm.

"Hey," diye seslendim.

"Drag Duty, Cumartesi gecesi. Hazır mısın?" Tod eliyle gözlerini siper ederek seslendi, Chowleena ayaklarının dibinde oturuyordu.

"Elbette."

"Stevie'nin o gece uçağı var, Ally. Destek mi oluyorsun?" Tod bağırdı.

"Um-hum," diye mırıldandı Ally yüksek sesle. Yüzü stü yatıyordu ve yüzü sezlonga gömülmüştü.

"Saat kaçta?" Ben sordum.

Tod duraksadıktan sonra, "Kızım, bir şey unutmuyor musun?" dedi.

"Ne?"

Tod başını salladı. "Artık Hunk-A-Licous ile yaşıyorsun. Cumartesi gecesi için bir planı olup olmadığını ona sormak isteyebilirsin."

Ally'nin gözleri açıldı ve bana odaklandı.

Kahretsin.

Bu ilişki işlerinde gerçekten iyi değildim.

"Lee'yi ara," diye önerdi Tod. "Sonra buraya gel ve bana haber ver."

"Yakaladım," diye bağırdım ve yerleştim, telefona uzandım ve Chowleena ile Tod eve geri dönerken tırnaklarının tuğlalara vurduğunu duydum.

Lee'nin cep numarasını tuşlamaya başladım.

"Hâlâ hamile olmadığın için kızgınım," dedi Ally sezlonga doğru.

"Tanrı aşkına, neden?" diye sordum.

"Asla kendi adımı taşıyan bir yeğenim olmayacak."

Arama düğmesine basmadan önce tereddüt ettim. "Ally, bunu sana söylemekten nefret ediyorum, ama muhtemelen genetik olarak

bir kızım olacak. Lee'nin erkek çocuklarının dişi kromozomun baskın olmasına izin vereceğini sanmıyorum."

"Bir oğlana Ally adını verebilirsin," diye denedi.

"Bir çocuğa Ally ismini vermeyeceğim. Okulda ağzını burnunu kırarlar."

"Muhammed Ali'nin canına okunmadı. O herkesin canına okudu," diye belirtti.

"Muhammed Ali, Cassius Clay ismiyle doğdu. Cassius Clay harika bir isimdir. Kimse bir Cassius Clay ile uğraşmaz."

"Kimse Muhammed Ali'ye de bulaşmaz." Bu noktayı tartışamam.

Pes ettim ve arama düğmesine bastım.

Lee ilk zilden sonra cevap verdi. "Evet?"

Lee'nin sesi o tek kelimeyi söylediğinde tüylerim diken diken oldu. Bunun ne zaman sona ereceğini merak ettim ve cevabın "asla" olmasını umdum.

"Hey. Cumartesi gecesi için planımız var mı?" diye sordum. "Seni Barolo Grill'e götüreceğimi düşündüm."

"Yippee!"

Ağladım.

Kahretsin.

Bunu yüksek sesle mi söyledim?

Ağzımı kapattım. Telefonda sessizlik.

"Lee?"

"Güzelim, bunu söylememden hoşlanmadığını biliyorum ama inanılmaz derecede tatlısın."

Bu benim de tüylerimi diken diken etti.

Milyon yıl geçse de bunu Lee'ye itiraf etmezdim.

"Her neyse," dedim onun yerine. "Her neyse, Tod benden Drag Görevi yapmamı istedi."

Bu ilişki işlerinde iyi olan Lee hemen, "Dawn'a erken rezervasyon yaptırmasını söyleyeceğim," dedi.

Hee hee.

Lee, Dawn'a akşam yemeği rezervasyonumuzu yaptıracaktı.

Güzel, muhteşem, romantik Barolo Grill'de.

Buna bayıldım ve bunun benim hakkımda ne söylediğini zerre kadar umursamadım.

"Kulağa hoş geliyor," dedim ve kendimi tutamadım, sesim mutlu geliyordu.

Bu belki de mutlu olduğum içindi.

"Bu kadar mı?" Lee sordu.

"Evet, hayır, evet," diye cevap verdim, çünkü öyle olmasını istemiyordum.

Kahretsin.

"Hangisi?"

Cesaretimi kaybettim. "Hayır. Daha sonra."

"Sonra görüşürüz."

Bağlantının kesildiğini duymadan önce kendimi çabucak toparladım ve kendime Rock Chicks'in bile aşık olabileceğini söyledim.

Sonra "Seni seviyorum." dedim.

Bir süre sessizlik ve ardından sessizce, "Ben de seni seviyorum."

Bu sadece heyecanlandırmakla kalmadı, midemde sıcak bir his uyandırdı.

Kapatma düğmesine bastım ve Ally, "Tüm bu duygusal şeylerle beni hasta ediyorsunuz" dedi.

Gözlerimi ona diktim. "Az önce 'seni seviyorum' dedim. Bu pek de duygusal değil."

"Bu senin için gür."

Bu doğrudu.

Gözlerini kısarak bana baktı ve "Lee de söyledi mi?" diye sordu. "Evet."

"Onun için de abartılı. Hem de çok." Haksız da sayılmazdı.

"Kızlar!" diye evin içinden Kitty Sue'nun seslendiğini duyduk, neyse ki beni bu duygusal konuşmadan kurtardı.

"Buradayız!" Bağırdım.

Kitty Sue kapıyı açtı ve başını dışarı uzattı. "İçeri gel. Sadece bir dakikam var ve bunu hemen yapmalıyım."

Sonra da gitti.

Ally ve ben birbirimize baktık. Kitty Sue annesinin arkadan konuşmayan sesini kullanıyordu ve yılların deneyimiyle ikimiz de tartışmamamız gerektiğini çok iyi biliyorduk.

Kitty Sue'nun gelişi sürpriz oldu.

"Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

Ally'ye sordum. Başını salladı.

Kalktık ve belimize şal sardık. Telefonu, içeceklerimizi ve yumurta saatini alıp eve girdik.

Kitty Sue oturma odasında duruyordu.

"Ne içiyorsun?" diye sordu Ally merdivenleri döndüğünde.

"Rom ve diyet," diye yanıtladı Ally.

Kitty Sue bardağı elinden çekip aldı ve iki yudumda içti.

Ally ve ben o bunu yaparken ona baktık, sonra başımızı çevirip birbirimize baktık.

"Sorun ne?" Kitty Sue'ya sordum çünkü bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Kitty Sue içki içmezdi ama içki de içmezdi, özellikle de rom içmezdi. Onu sadece bir kez, bir Noel arifesinde kontrolden çıkmış, maraton gibi bir Scattergories oyunu sırasında içerken görmüştüm ve yemek kategorisi için bir "S" kelimesi bulamamıştı. O kadar kötüydü ki, kefaret olarak ona bira içirmiştik.

Güzel zamanlardı.

"Bu konuda iyi değilim," diye cevap verdi Kitty Sue, hafıza şeridindeki yolculuğuma ara vererek.

"Neye?" Ally sordu.

"Olmak... yapmak... Bilmiyorum. Kızlar, oturun."

Ally ve ben bir kez daha bakiştık, sonra oturduk.

İşte o zaman küçük ahşap bir sandık fark ettim. Üzerinde kalpler ve çiçekler vardı, solmaya yüz tutmuş simler ve bazı eski çıkartmalar yapıştırılmıştı. Kanepemle koltuklarımın arasındaki sedirin üzerinde duruyordu.

"O da ne?" İçkimi ve telefonu yanımdaki yere koyarak sordum.

Kitty Sue karşıımızdaki kanepeye oturdu ve boş bardağını sandığın yanındaki sedirin üzerine koydu. "Bu bir En İyi Arkadaş Kutusu."

Nefesim ciğerlerimi terk etti. "Ne oldu?" Ally sessizce sordu.

"Bu Katie ve benim En İyi Arkadaşım Kutusu. En değerli eşyalarımızı oraya koyuyoruz."

Kutuya baktım.

O annemin kutusuydu.

Aman Tanrım.

Gözlerimin arkasına yaşlar dolduğunu hissettim ve derin nefes almaya başladım.

Kitty Sue da derin nefes alıyor gibi görünüyordu.

Ally'nin yanımda derin derin nefes aldığını duydum.

Kitty Sue öne doğru eğildi ve kutuyu açtı.

"Bakayım..." diye başladı ve kutudan bir şeyler çıkarmaya başladı - biblolar, kostüm takıları, konser ve film bilet koçanlarına benzeyen şeyler. Büyülenmiş bir sessizlik içinde bu hazinelerin ortaya çıkışını izledim.

Sonra eski, sararmış bir zarf çıkardı.

"İşte burada," dedi ve tereddüt etmeden açtı, bir kâğıt parçası çıkardı, açtı ve okumaya başladı. "Ben, Katherine Maria Basore ve ben, Kathryn Susannah Milligan, sonsuza dek en iyi arkadaş kalacağımıza yemin ediyoruz. Ne olursa olsun. Curt Zacharus, Katie'nin ona aşık olmasına ve onu dilleriyle öpmek istemesine rağmen Kitty Sue'dan onunla gitmesini istese bile. Bu bizim en iyi arkadaşlığımızın gücüdür. Çifte törenle evleneceğiz ve hemen yan yana olan beyaz çitli evlerde yaşayacağız. Çocuklarımız olduğunda birlikte oynayacaklar ve bir gün evlenecekler, böylece gerçekten akraba olabileceğiz. Son."

Tekrar nefes almamaya başlamıştım ve Ally'nin de yanımda nefes almadığını hissedebiliyordum.

Kitty Sue okumayı bıraktı ve ön yüzdeki çiçekli, genç kız yazısını göstermek için kâğıdı çevirdi. Alttaki kahverengi lekeleri işaret etti.

"Katie bunu yazdı ve biz de kanla imzaladık," diye açıkladı Kitty Sue. "Parmaklarımıza iğneler batırdık ve sonra onları kan anlaşmasıyla birbirine yapıştırdık, sonra da kağıdın üzerinde ezdik."

Başım yavaşça Ally'ye döndü.

Tekrar nefes alıyordu ve gülümsüyordu.

"Pekala!" Kitty Sue sert bir sesle ayağa fırladı. "Bitti o zaman." Kâğıdı aceleyle zarfa geri koydu ve sedirin üzerine bıraktı. "Gitmem gerek. Yapılacak işler var. Kutuyu bırakacağım."

"Kitty Sue-" dedim, ayağa kalkarak. "Anne-" Ally de ayağa kalktı.

Kitty Sue oldu başlı içinve Kapı. "Don't
"Cumartesi günü Hank'in yerinde barbekü yapmayı unut."

Lanet olsun.

Lee ve ben asla Barolo Grill'e gitmeyecektik.

Lezzetli truffle risotto düşüncelerinden sıyrıldım ve Kitty Sue'yu takip ettim. "Kitty Sue, bekle."

Kapıda durdu ve döndü. Gözlerinde yaşlar parıldıyordu ve onları görmek beni dondurdu. Kitty Sue'yu hiç ağlarken gördüğümü hatırlamıyordum.

Hiç.

Ally yanımda durdu.

Herkes sessizdi.

"Bazen," diye sessizliği bozdu Kitty Sue, "unutuyorum ve onu aramak için telefonu elime alıyorum. Yine de. Bunca yıldan sonra... daha dün gibi geliyor."

Yutkundum ve Kitty Sue ona baktıkça bulanıklaşmaya başladı, ama onun da bana baktığını anlayabiliyordum.

"Çok mutlu olurdu," diye fısıldadı bulanık Kitty Sue.

Kimse bir şey söyleyemeden kapıyı açtı ve gitti.

Ally ve ben pencereden onu arabasına binip giderken izledik.

"Sence araba kullanırken iyi olacak mı?" Sordum ve sesim tuhaf çıkınca boğazımı temizledim.

"O n u birazdan arayıp kontrol edeceğiz." Ally'nin sesi de tuhaf g e l i y o r d u .

"İyi fikir."

Orada durduk, sessiz, pencereden dışarı bakıyorduk.

Ally sessizliği bozdu, duygularını bastıran ve devam eden ilk kişi oldu.

Her zamanki gibi.

"Bir içkiye ihtiyacım var. Annem benimkini bitirdi." "Buzlarım eridi," dedim.

"Sana başka bir tane getireyim."

"Lee'yi aramam lazım. Barbeküyü unutmuşum. Barolo Grill kapalı."

"Bummer."

Ally bardağımı aldı ve mutfağa doğru yürüdü.

Kutuya baktım ve daha sonra incelemeye karar verdim. Yalnız olduğumda ve işim bittiğinde kimse bana hanım evladı diyemeyecek ya da çirkin, lekeli, kırmızı yüzümü göremeyecekti.

Karanlık yatak odamda uzanmış Disko Kestirmesi yapmaya çalışıyordum.

Lee'nin (ya da Lee olduğunu umduğum kişinin) içeri girdiğini duydum. Ev o kadar sessizdi ki, mutfağın yatak odasına olan uzaklığından bile anahtarlarının tezgâha çarptığını duydum.

Tezgahın üzerindeki anahtarlar hakkında bir kez daha konuşmamız gerektiğine karar verdim. Arka kapının yanındaki duvarda kanca gibi sevimli bir kedi kuyruğu anahtarlığım vardı. Anahtarlar kedi kuyruklarından birine takılırdı. Ona bir kez söylemiştim ama dinledi mi? Hayır. Sadece sevimli olduğumu düşünmüş gibi gülümsedi.

Merdivenlerde ayak seslerini duydum ve kolumu yüzüme kapattım.

Kitty Sue ve annemin kutusunu karıştırmış ve anıları gözden geçirmiştim. Annemin kız gibi el yazısını ezberleyene kadar mektubu okumuş ve tekrar tekrar okumuştum. Hazinesleri ellerimde tuttum, onlara dokundum, çevirdim, hatta bazılarını kokladım.

Bu yüzden ağlıyordum ve Lee'nin beni ağlama krizinden sonra görmesini hayatta istemezdim.

"Indy?" Lee sessizce adımı seslendi ve yatağın yanında durduğunu anladım.

Uyuyor numarası yaptım.

Üzerine oturduğunda yatak hareket etti ve botlarını çıkardığında daha da hareket etti. Önce birinin, sonra diğerinin yere vurduğunu duydum. Sonra yatağa yerleştğinde yatak tekrar hareket etti, bana döndü ve sırtımı önüne çekti, kolunu belime doladı.

"Uyuyormuş gibi yapmayı bırak," diye emretti.

"Git başımdan. Disko Kestirmesi yapıyorum," dedim ona, sesim kolumun altından geldiği için mufflaklaşmıştı.

"Ağlıyordun." Ne?

Bunu nereden bilebilirdi ki? Yüzümü görmemişti.

"Hayır," diye yalan söyledim.

İç çekti. "Annem babama kutudan bahsetmiş. Babam da bana söyledi." Kahretsin.

Bu benim hayatım olacaktı. Bunu biliyordum. Malcolm ve babam en iyi arkadaşlar, Ally ve ben en iyi arkadaşlar, Hank ve Lee çok yakın ve Kitty Sue ve Malcolm evliyken, hiçbir şey sır olarak kalmayacaktı.

Sessiz kalmaya karar verdim.

Lee bundan hoşlanmadığına karar verdi.

Yüzüm ona dönük olacak şekilde beni hareket ettirdi.

Biraz mücadele ettim, sonra kazanamayacağımı anlayınca başımı eğdim ve göğsüne bastırdım.

"Bana bak, Indy."

"Hayır," dedim göğsüne

doğru. "Bana bak."

"Hayır

dedim."

"Neden?"

"Yüzümde lekeler var."

Vücudu gülmekten titremeye başladı.

"I Yapma. lanet olsun BakımEğersenin
yüz o benekli." Sesinde ağır bir eğlence
vardı.

Çok emindim.

Sanki onun umurunda değilmiş gibi. Benim
umurumdaydı. "Benim umurumda," diye
tersledim.

"Bana bak."

"Kutu için ağlamıyorum. Sadece Barolo Grill'e
gidemeyeceğimiz için kızgınım ve özellikle Dawn'ın bizim
için rezervasyon yaptırmasına gerek olmadığı için
kızgınım." Yine yalan söyledim. Gerçi bu konuda biraz
kızgındım ama Lee'nin de dediği gibi, zamanımız vardı.

"Yalan

söylüyorsun."

"Söylemiyoru

m."

Kollarını bana doladı ve beni sıkıca kendine çekti.

Bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Biraz daha

bekledim.

Yine de bir şey olmadı.

Sonra Lee'nin pes ettiğini fark ettim.

Bu beni tekrar sıcak, mutlu ve evet, kızgın hissettirdi ve ona doğru gevşedim.

"Marianne aradı," dedim ona sebepsiz yere, yüzüm hâlâ göğsüne gömülüken. "Bir ev için teklif vermiş ve kabul edilmiş. Birkaç ay içinde ailesinin evinden taşınacak."

Lee'nin parmakları omurgamda aşağı yukarı gezinmeye başladı ama cevap vermedi.

"Andrea aradı ve önümüzdeki Salı akşamı yemeğe gelmemizi istiyor." diye devam ettim.

"Çocukları da orada olacak mı?" "Muhtemelen."

"Tanrım," diye mırıldandı ve ben de onu suçlamadım. Aslında Andrea'nın evinde, çocuklarının da katıldığı bir akşam yemeği yemiştım. Saçımda jöleyle eve döndüm (jöle kavgası benim suçum değildi, Andrea'nın en büyüğü başlattı, ben sadece kendimi savunmak için katıldım).

"Evet mi demeliyim hayır mı?" Ben sordum.

"Evet, ama çalışmak zorunda kalabilirim. Son dakikada yalnız gitmek zorunda kalsan sorun olur mu?"

Başımı arkaya eğdim ve ona ters ters baktım. "Hiç sanmıyorum. Sahte bir iş meselesi yüzünden son dakikada çekip gitmeyeceksin."

Bana baktı. "Sahte olmayabilir." "Sahte olacak."

"Olmayabilir."

"Sahte olacak."

Gözlerinin kenarları kırıştı, başı öne eğildi ve beni öptü.

Benekli, lekeli, hanım evladı, ağlayan yüzümü unuttum ve onu geri öptüm.

Sonra Andrea'nın cehennemden gelen çocuklarla akşam yemeği partisini ve Lee'nin sahte iş şeyini unuttum, ağzı benimkinin üzerinde açıldı ve dili içeri kaydı.

Sonra elleri tişörtümün içine girdiğinde Disko Uykumu unuttum.

Sonra, bir süre sonra, çıplak olduğumuzda ve Lee içime girip hareket etmeye başladığında tüm evrendeki her şeyi unuttum.

"Lee," diye fısıldadım.

Başını kaldırdı. Erimiş çikolata gözleriyle bana baktı ve o katil Liam Nightingale gülümsemesini takındı.

Sonra ağzı benimkine geldi ve gülümsemesini hâlâ dudaklarımda hissedebiliyordum.

"Beni seviyorsun," dedi orada.

Kalçalarım eğildi, daha derine kaydđ ve güzel hissettirdi.

"Yani," diye nefes aldım (ya da nefes nefese kaldım),
"lanet olası ukala."

Son

Rock chick

BONUS BÖLÜM

7\DI3EG
OY "TOBER I, 2023

BONUS İÇERİK

LİSTESİ

Lee

Lee, ön kapının açıldığını duyduğunda dairesindeki ekstra yatak odasında, çoğu çöpe gidecek olan eşyaları düzenliyordu.

Durdu, dinliyordu.

Eli hariç her şeyi hareketsiz bıraktı. Otomatik olarak, yanındaki eski püskü metal masanın üzerinde duran silahına doğru kayd.

Sonra kapı kolundan gelen garip kazıma sesleri duydu, sanki biri kilidi açmaya çalışıyormuş gibiydi.

"Tanrım," diye mırıldandı, ayağa kalktı ve silahı olduğu yerde bırakarak kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı açtı ve Indy'nin vücudunun öyle güçlü bir şekilde sarsıldığını izledi ki, takla atan ayaklarının üzerinde tutunduğu çömelme pozisyonunda dengesini kaybetti ve koridorda kışının üstüne düştü.

Ona baktı.

"Açıktı," diye bilgilendirdi onu.

"Oh," diye cevap verdi.

"Yani kilidi açmaya gerek yok," diye paylaştı gereksiz yere, kadın ayağa kalkmak için itmeye başladığında.

"Evet, anladım," diye sinirli bir şekilde karşılık verdi, koridor halı kaplı olmasına ve Judy'nin takıntılı bir şekilde süpürmesine rağmen bir eliyle kışını fırçaladı.

Onun kışını okşamasını izlemedi. Güzel yanaklarında bir kızarıklık oluşmasını izledi. Lee bunun utançtan kaynaklanmadığını biliyordu, çünkü bildiği kadarıyla onun kadını utanmazdı. Ve lanet olsun ki, onun utanç duymak için kendine bolca fırsat verdiğine tanık olmuştu.

Hayır, sinirlenmişti.

Aynı zamanda meraklıydı.

Birçok durumda onun zihnini okuyabiliyordu -onu ne kadar uzun zamandır tanıyordu ve ona ne kadar dikkat ediyordu- ama bu sefer bunu kolaylaştırdı.

Onun ötesine bakmaya çalıştı.

Her zaman meraklı biriydi, buna onun evinde kilitli tuttuğu bir odayı merak etmek de dahildi.

Onun evi artık onun eviydi ve bu da o odayı düzenlemesine neden oldu. Bunu daha önce yapmalıydı, ama şimdi kiracıları taşınyordu, bu yüzden bununla ilgilenmek zorundaydı.

Kadınının son zamanlardaki maskaralıklarını düşününce, istediğini elde etmesini kolaylaştırmayacaktı.

Kapı çerçevesinin içinde dimdik durdu ve bilgi akışını sürdürdü.

"Üç hafta öncesini hatırlıyor musun? Hani kaçırılmıştın... yine... ve neredeyse zorla Kosta Rika'ya götürülüyordun?"

Muhteşem mavi gözleri ona ve İsa'ya kaydı.

Ona düşünmesi için bir yıl, hatta beş yıl verin, size tam olarak onunla ne yaptığını söyleyemez.

Bunun nedeni, onun için bunu yapan çok fazla şey olmasıydı.

Başlangıç olarak o gözler. O mavi-zengin ve çok derin, karanlık değil, açık değil, o kadar saf bir masmavi ki içinde yüzebilirdi.

Geniş kalçaları ve göğüsleri de diğer ikisi gibiydi.

Kim olduğu, ne yaptığı, her şeyi ortaya dökmesi ve bunların hiçbirinden utanmaması da listede üst sıralardaydı.

"Bunu unutmak çok zor," diye karşılık verdi, ses tonunda bir anlık öfke vardı.

"Ve sen de benim dairemin etrafında dolanmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?"

"Sürünmüyordum. Anahtarım var."

"Burada olmak için hiçbir nedenin yok. Sürünüyordun."

Kadın buna cevap vermemekle akıllıca bir karar verdi. "Ve benim bir silahım var," diye devam etti.

Gözlerini devirdi.

Adil oyun, vurmak istemediği kimseyi asla vurmazdı ve ikisi de bunu biliyordu.

"Tam bir bela mıknatısısın," diye mırıldandı. Kadın yine gözlerini devirdi.

Bir başka adil oyun, Indy'nin haber olmamasıydı.

Bakışlarının, kışını fırçalamak için kullanmadığı eline düşmesine izin verdi.

Yüzüne geri verdi. "Bu benim kilit açma kitim mi?"

"Um..." Tam olarak cevap vermedi.

"Kilit açma setimi mi çaldın?"

"Ben çalmadım." Kesinlikle bir çırpıda. "Ben buldum."

"Buldun," diye alaycı bir şekilde tekrarladı.

"Onu buldum."

Boktan bir yalancıydı.

"Onu botlarımdan birinin içine sakladım, böylece, ah, bilmiyorum... gibi bir şey yapmazsın." Aralarındaki zemini işaret etti ve sözlerini şöyle tamamladı: "Bu."

Burnunu kıvırdı ve ağzını kapalı tuttu. Nedenini biliyordu.

Arkasındaki odada ne olduğunu görmek için can atıyordu ve onunla tartışmaya girmek istediğini elde edemeyeceği anlamına gelebilirdi.

"Biliyorsunuz, bu odada ne olduğunu öğrenmek isteseydiniz, bunu öğrenmenin haneye tecavüzü içermeyen yolları da var," diye belirtti.

"Çıplak minnettarlık mı?" diye sordu huysuzca.

Sırıttı. "Şey, evet. Bu her zaman bir seçenektir."

Kadının bakışları parlamaya dönüştü.

"Ama aynı zamanda, sadece sorabilirsin." diye devam etti.

Bir elini kalçasına koydu, kalçasına vurdu -her kadından gelen bir uyarı, Indy'den gelen kırmızı kod uyarısı- ve sahte bir tatlılıkla, "İçinde ne olduğunu görebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette," diye yanıtladı kolayca.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve Lee onun yolundan çekildi. İçeri girdi ve etrafına bakındı.

Lee onu izledi.

Muhteşem, etkileyici yüzü merakla doluydu.

Onu etkileyen şeylerden bir diğeri. Kadının muhteşem olduğu gerçeği, ama daha da fazlası, ifadelerinde ne kadar özgür olduğuydu. Güvenini çok değerli bir armağanmış gibi ve açıkça veriyordu. O zaman onunla ne yapacağınız size kalmıştı.

Biraz hırpalanmayı ve yaralanmayı kabul ederdi çünkü onun kalbi böyleydi.

Ama eğer kırarsan, tarih olurdun.

On yıl önce bunu istemeden yaptığında karşılaştığı kabus buydu. O darbeyi indirdiğini bilmiyordu. Öğrendiğinden beri bunu düşünmüştü; kızın kendisini takip etmesini yavaşlatmak için söylediği şeyi söylemeli miydi, yoksa söylememeli miydi?

Bulduğu cevap... hayırdı. Bunu söylememeliydi.

Onu ne kadar derinden incittiğini bilmek içini parçaladı.

Bu durumda ne yapması gerektiğini bilmiyordu, çünkü, lanet olsun, ikisinin de vahşeti dışarı çıkarmaya ihtiyacı vardı ve onu istediği kadar çok istediği için, onu ertelemek çok zordu.

Söylediği her şeyin onu incitmemiş olmasını diledi.

Konuşarak onu bu düşüncelerden uzaklaştırdı ve şu anda en önemli şeyin ne olduğunu hatırlattı.

Onu tekrar içeri alırdı.

Onu bunun için zorlamıştı ama bu konuda hiç pişmanlık duymuyordu. Bunu daha uzun süre yapacaktı. Yeniden yaşayacaktı. İlk seferinde çok eğlenceli olmasa bile, şu anda bulunduğu yerde olacağı anlamına geliyorsa tereddüt etmezdi.

Monitörlere, bilgisayarlara, teknolojik ekipmanlara, silah kasalarına ve taktik teçhizat yığınlarına bakarken, "Demek burası ikincil bir komuta merkezi," diye nefes aldı. Ona döndü. "Kanlı darbelerde paralı askerlerden oluşan lejyonlara buradan mı komuta ediyorsunuz?"

Kıkırdadı. "Hayır."

Hayal kırıklığına uğramış
görünüyordu. Yeterince
zaman vermişti.

O zaman dolmuştu.

Onun alanına girdi ve kollarıyla onu çevreledi.

Kız ona doğru gevşerken tatlı göğüsleri adamın göğsüne yaslandı.

Evet. Kesinlikle, göğüsleri onun listesinde üst sıralardaydı.

"Gördüğünüz şey Nightingale Investigations'ın beta versiyonu," diye açıkladı. "Başladığımda bir ofisim yoktu, her şey buradan yürütülüyordu."

"Vay canına," diye nefes aldı, aynı zamanda kollarıyla onu çevreledi, doğal, kolay, sanki bunu birkaç haftadır birlikte olduklarından daha uzun süredir yapıyorlarmış gibi.

İyi hissettirdi.

Bekleyiş sona ermişti.

Bu daha da iyiydi.

Ve onun yüzündeki ifade hoşuna gitmişti. Sanki ondan değerli bir hediye almış, onun geçmişinin, hayatının bu kısmını biliyormuş gibi.

Yani
evet.

Oh,
evet.

Onun etkileyici yüzünü seviyordu.

"Bunların çoğu geri dönüştürülecek," diye paylaştı. "Güncelliğini yitirdi ve satın aldığımda en üst seviye değildi, çünkü o zaman param yetmiyordu. Ofislerdeki kurulum satın alabileceğinizin en iyisi. Bu, ofisi aldığımdan beri gözetleme odasına bağlandı, böylece istersem evden çalışabilirim, ancak bunu nadiren yapıyorum. Nadiren yaptığım için evimizde böyle bir alan olmasına gerek yok. Bu yüzden gitme zamanı geldi."

"Eğer burası aslında sadece bir ev ofisiyse, neden kilitli tuttunuz?"

"Birincisi, çünkü burada silahlar var. Kasalardalar ama onlardan ben sorumluyum, bu yüzden onları olabildiğince güvende tutmak için elimdeki her türlü güvenlik önlemini kullanacağım."

Başını salladı. "Mantıklı."

"İkincisi, bu ekipman eski olsa bile, yine de bir vuruşa değer. Kapı çelikten yapılmış değil, ama herhangi bir kilit birini yavaşlatır. Benim bir güvenlik sistemim var. Eğer biri bu daireyi ihlal ederse, bu kapıdan geçmesi için bana otuz saniye ya da üç dakika daha verebilir. Ama zaman zamandır ve ne kadar çok şeyiniz varsa, o kadar çok sizin tarafınızdadır."

"Bu da mantıklı."

Ona gülümsedi.

"Bu yüzden mi buradasın? Temizliyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Burayı temizlemeye geleceğini bana söylememenin bir nedeni var mı?" diye sordu, ki bu da yalan söylemekten çok daha iyi olduğu bir şeydi.

Bunu soruş biçimine bakılırsa, ayrı kaldıkları süre boyunca yaptıkları her hareketi paylaşan çiftlerden olmadıkları halde (keskin nişancıların atış için hazırlık yapma ihtimali yoksa, ki neyse ki Indy birkaç hafta önce bu bölgeyi temizlemişti) neden orada olduğu ve bunu ona söylemediği onun suçuydu. Indy'nin orada olmak için hiçbir nedeni yokken, onun feshedilmiş ev ofisine zorla girmek dışında.

"Evin bu sabah kiralandığını öğrendim," dedi Lee. "Ertelemek yerine vurmaya karar verdim, çünkü yarın yine kaçırılabilirsin. Ya da sen ve Ally, Red Hot Chili Peppers konserinin kulisine gizlice girmeye çalıştığınız için tutuklanabilirsiniz ve ben de her şeyi bırakıp bu işe karışmak zorunda kalabilirim."

Gözleri büyüdü. "Peppers'lar şehirde mi?"

Kargaşa yaratmanın onun tarzı olduğunu düşünerek, gelecekteki kargaşa konusunda endişesiz görüldüğünü belirterek, hatta

ama Lee için endişe vericiydi, kurtuluş arayışı içinde tavana baktı.

Her zamanki gibi, hiçbir şey bulamadı.

Gözlerini tekrar onunkilere dikti ve kollarını sıktı. "Sahne arkasına gizlice girmeye çalışmak yok."

"Bunu yapmazdım," diye yalan söyledi. Kesinlikle yapardı çünkü zaten yapmıştı. "Son zamanlarda yaşanan onca olaydan sonra şehre geleceklerini bilmiyordum. Biletim yok."

Yine de söylenmemişti.

Ellerini onun omuzlarında kıvrılacak şekilde kaydırdı.

"Dairenin kiralanmış olması iyi haber," dedi sessizce.

"Evet," diye cevap verdi aynı tonda.

"Bunu temizlemene yardım etmemi ister misin?"

"Bobby ve Matt olacak temiz o Ben sadece içinden çıkmaya çalışıyorum ve sen bu konuda yardımcı olamazsın."

Başını yana eğdi ve adam saçlarının ön kolları boyunca kaydığını hissetti.

Kalın, vahşi, kumral saçları da listesinde üst sıralardaydı.

"Sen hallederken seninle takılmamı ister misin?" diye teklif etti.

Ondan bir şey istedi ve almak için onu masaya doğru itmeye başladı.

Gözlerindeki mavilik çok hoşuna giden bir şekilde parıldıyordu ve bunu sikinde hissetti.

Ayrıca listesinde.

"Bu senin eşyalarını düzene sokmayacak, tatlım," diye fısıldadı.

Onu kaldırdı, böylece kıcı masanın üzerindeydi, sonra zorla içeri girdi, dizleri buna izin vermek için açıldı. "Benimlesin, bu yüzden kaçırılamazsın. Görünüşe göre biraz boş zamanım var."

Ona gülümsedi.

Kesinlikle listenin başında.

Indy Savage'ın gülümsemesi.

Her ne kadar hoşuna gitse de, Lee başını eğerek onu yüzünden öptü.

Geç bir öğle yemeğine giderken Crossfire'ındaydılar.

Çok fazla tasnif yapmamıştı ama en yoğun insanların bile stresten kurtulmanın yollarını bulmak için zaman ayırması gerektiğini söylerler ve o da bunu yapılacaklar listesinden çıkarmıştı.

Indy telefonunu kapattı ve konuşmanın onun tarafını dinlediği için ona bildiklerini anlattı. "Yarın Chowleena görevimiz var. Tod ve Stevie'nin uçuşları var."

"Anladım."

"Bir köpek almalıyız."

"Köpek istiyorsan, köpek alırız."

Sürpriz, Çapraz Ateş'in içinden süzüldü.

Bunu hızlı bir şekilde değerlendirdi ve daha fazla hissetmek için devam etti.

"Benimle Chili Peppers konserine gelmelisin. Eğer bilet bulabilirsem."

"Bu iyi olur."

"Ally, belli ki bizimle gelmek zorunda." "Belli ki."

Daha fazla sürpriz.

Bunun nedeni, Indy artı Ally artı canlı rock'n roll'un, çeşitli şüpheli durumlarda kovulmuş biri de dahil olmak üzere hiçbir erkeğin isteyerek gireceği bir deneyim olmadığını bildiğini biliyordu. Bunu birkaç yıl önce bir Nine Inch Nails konserinde zor yoldan öğrenmişti.

Ama evinde Indy'ye her zaman yaptığı gibi sert bir şekilde boşalırdı.

Öğrenecekti ve öğreniyordu da.

Çıplak minnettarlık iki taraf için de geçerliydi.

Indy, Indy olarak, yine de onu zorladı.

"Bana kilit açmayı öğretir misin?"

"Hayır."

"Ugh. Hiç eğlenceli değilsin."

Yarım saat önce yeterince eğlenceliydi.

Bu anı hatırlayan Lee, Las Delicias'ın dışında park yeri ararken ön cama bakarak gülümsedi.

Fazla aramaya gerek yoktu. Kapının hemen dışında bir tane vardı.

Indy geri geri giderken, "Sen ve park yerleri," dedi. "Bu hiç doğal değil."

"Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı.

Park etti. Dışarı çıktılar, restorana girdiler, yerlerine oturdular ve menülerine bakmadan siparişlerini verdiler.

Indy diyet kolasını, Lee ise buzlu çayını yudumluyordu ve bu olay gerçekleştiğinde, yüksek hızlı kovalamacaların, patlayan araba bombalarının ya da kadınının iş yerinin kapısına dayanmış cesetlerin olmadığı tam üç haftadan ne kadar keyif aldığını düşünüyordu.

"Aman Tanrım," diye ısırdı Indy.

Lee onun titreşimini hissetti ve bakışlarını cips kâsesinden onun omzunun üzerinden ön kapıya çevirdi, onun da yaptığı bir şeydi bu.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

"Buraya geliyor!" Indy tısladı. Ve geliyordu.

Cherry Blackwell, eski sevgilisi.

Hoşlandığı bir kadın değildi. Onu bir bebekle tuzağa düşürmeye çalışmıştı.

mutlu bir ayrılık.

Bazı alanlarda yetenekliydi ama çoğunlukla bir kaltaktı.

Daha yakın zamanda, Indy ve ekibiyle İkiz Ejderhalar'da yüzleştği için ondan hoşlanmamıştı. Bunu yapması için bir neden yoktu. Lee ve Cherry yıllardır birlikteydi.

Bu tam bir kaltakçaydı.

Lee başarısızlığı sevmezdi. Bundan kaçınmak için büyük çaba harcadı.

Cherry Blackwell'e olan ilgisinin başarısız olduğunu düşünüyordu.

Doğruydı, tam bir sürtük olduğu gerçeğini ondan saklamıştı, çünkü ondan hoşlanıyordu.

Bu, kaçırdığı gerçeğini ortadan kaldırmıyordu ve bu onun tarzı değildi.

"Cherry, yapma," diye alçak sesle uyardı kadın masalarının önünde durduğunda.

Yine de irkilmek zorunda kaldı. Yüzünde hâlâ iyileşmekte olan şarapnel izleri vardı.

Cherry onu dinlemedi, bu da neden onunla birlikte olduğuna dair bir kanıt sunuyordu.

Tavırları vardı. Onun istediği her şeyi sırf onu istediği için yapmıyor ya da boyun eğmiyordu. Her ikisini de sıkıcı buluyordu ve her ikisi de burada kalmayacağından emindi.

Yine de çoğunlukla, Indy'deki hamlesinin zamanlamasını yaptığı için kimseyle derin bir ilişki kuramadı.

Ama Cherry oyun oynuyordu, sadece çok geç fark etmişti. Indy'ye "Beni patlattın!" diye bağırdı.

Lee hemen kabinden dışarı kaydı. "Cherry, sakın ol."

Ona doğru döndü. "Sakın ol Lee. Senin kaltak beni patlattı! Arabam hurdaya döndü ve bana bak!" diye bağırarak iki elini, parmakları düz, tırnakları mükemmel manikürlü bir şekilde yüzüne doğrulttu.

O anda, yüzündeki kesikler,  gündür hastanede yanık tedavisi gördüğünü bilmesi, muhtemelen vücudunun çeşitli yerlerinde hâlâ iyileşme sürecinde olması ve tüm bunların neden olduğu acı hiç umurunda değildi. Ona o pisliği yaptıktan sonra bile, arabası patladığında, patladıktan sonra ve birkaç dakika önce onlara doğru yürüdüğünde umursamıştı.

Artık bunu düşünmüyordu.

Ayrıca Cherry'nin gürültülü olmasıyla insanların izlemek için dönmesini de hiç umursamadı.

Bir şey tıkladı ve o şey tıkladığında, onu kapatmanın bir yolu y o k t u .

Indy ile ilgili bir şey, onu kapatmak için Tanrı'nın bir eylemi gerekir.

Bu nedenle Lee, Cherry'ye yaklaştı, başını eğerek ona baktı ve hırlayarak, "Kadınıma ne dedin?" diye sordu.

"Lee," dedi Indy yatıştırıcı bir sesle ve onun kabinden çıkmak için hareket ettiğini hissetti.

Sadece başını ona doğru çevirdi. "Hareket etmeyi kes."

Bir kez olsun karşılık vermedi, sadece kocaman gözlerle ona baktı ve tüm hareketlerini durdurdu.

Dikkatini tekrar Cherry'ye yöneltti. "Beni tanıyor musun?"

Onun yetişkin erkekleri titretebilecek ruh hali karşısında, kendini toparlamaya ve cesur bir yüz takınmaya çalışıyordu ama gözlerindeki endişeyi görebiliyordu.

Bu onun sesine de yansdı. "Evet."

"Yani biliyorsun, kadınının yanına gidip saçma sapan konuşmayacaksın, ona isim takmayacaksın, benim yanımda olmaz, asla olmaz Cherry. Beni duyuyor musun?"

Cherry hafifçe geri adım attı.

Lee kıpırdamadı ama "Cevap ver" dedi.

Onunla birlikteyken nefret ettiği o küçük kız yalvarışını denedi.

Tanrım, tam bir fiyaskoydu.

"Lee, arabamı patlattı."

"Indy senin en büyük hayranın olmayabilir ama sana olanlarla hiçbir ilgisi yok. Bunu kanıtlayacak kabukları olmayabilir ama o senden daha kötü şeyler yaşadı Cherry. Çok daha kötüsünü. Ve o kasabada dolaşp

İnsanların bokuna karışyorsun. Tanrı aşkına, büyü artık. Ya da en azından dünyanın sizin etrafınızda dönmediğini ve nerede olursanız olun istediğiniz gibi davranamayacağınızı öğrenin. Bunu yapmak bencilce, çirkin, kindar ve acımasızca olduğunda değil. İnan bana bebeğim, bu iyi bir görüntü değil."

Adam ona tokat atmış gibi bir ifade takındı.

Sunucuları durumu tamamen görmezden gelerek (düzenli müşteriydiler, ancak yine de Las Delicias'ta yemeklerin teslim edilmesinin önünde hiçbir engel yoktu) siparişlerini masaya bıraktı ve gitti.

Lee ise Cherry'nin yüzündeki ifadeyi görmezden geldi. Onun sözlerini hak etmişti ve eğer son kez birlikte olduklarında yaptığı saçmalıklarla bunu bilmiyorsa bile, şimdi onları hak ettiğini bilmeden çekip gitmeyecekti.

"Git. Alanımızdan çık," diye emretti. "Ama şunu bil ki Cherry, Indy, Ally ya da onların tayfasından herhangi birinin ileride seninle herhangi bir sorun yaşadığını duyarsam hiç mutlu olmayacağım."

Bir şey söyleyecekmiş gibi göründü, akıllıca vazgeçti, yapmacık bir şekilde döndü ve uzaklaşırken rahat olmaya çalıştı, ama başaramadı.

Bunu yaparken Indy'ye de bakmamıştı, bu yüzden Lee onun mesajı aldığını düşündü.

Yine de, o düğme çevrildiğinde, pek çok insan onun mesajını kaçırmadı.

Kabine kaydı ve iyi olup olmadığını görmek için kadınına döndü.

Bunu yapar yapmaz elini yüzüne götürdü ve diğer eliyle burritoyu ağzına götürürken, başını yana eğerek omzuna dayadığı telefonuyla konuştu.

"Ally," dedi ağzı dolu bir şekilde, sonra yutkundu. "Az önce ne olduğuna inanamayacaksınız!"

O iyiydi.

Lee kendi çatal bıçak takımını açtı ve onun anlattığı hikayeyi dinledi. Bir kısmı boyunca iç geçirdi, geri kalanı boyunca yemek yedi.

İşi bittiğinde Indy, Ally'ye cevap vermesi için bir şans verdi ve sonra ağladı, "Biliyorum! Tamamen haklıydı!"

İşte o zaman Lee gülümsedi.

Bitirdikten sonra, ama orgazmının kalıntıları arasında yuvarlanırken, zaten onunkini (iki tane) yaşamış olan Indy aşağı kaydı, böylece tamamen kaplandı ve alnını omzuna bıraktı, böylece saçları boynunun ve göğsünün her tarafına kayıyordu.

Lotus pozisyonundaydılar ve adam zaten sıkı olan kıza sarılışını daha da sıkılaştırdı.

Başını çevirdi ve onun boynunun yan tarafına bastırdı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, o kadar yumuşaktı ki, iyi ki kulakları çok iyi duyuyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, ama o kadar yumuşak değildi ve ona ne istediğini anlatmak için başını eğdi.

Ağzını ona verdi.

Onu sırt üstü yatırırken öptü, kendisi de üstüne çıktı.

Onu öpmeyi bıraktığında başını kaldırdı ve karanlık yatak odasının gölgeleri arasından ona baktı.

Evlendiklerinde, bir aile kurduklarında, taşınmak zorunda kalacaklardı. Bu berbat bir şey. Kendini bildi bileli bu dubleks eve geliyordu. Burası ona her zaman canlılık, enerji ve sevgi dolu bir kadın olan Büyükanne Ellen'ı hatırlatıyordu. Ve şimdi her şey Indy'yle ilgiliydi, o da aynıydı.

Ama bir aile için çok küçüktü.

Ancak, taşındıklarında bile Indy'ye yatak odalarını dekore etmesi için özgür bir el veriyordu.

Bu oda oydu. Gerçek kadın. Tüm kadın. Dişiliğin gücü. Ona sahip olmak ve gösteriş yapmak. Ama onda bir incelik vardı. Onun gizli özü. Yumuşaklığı. Tatlılık. Yanında uyumasına izin verdiği adam dışında göstermeyi reddettiği kırılganlığı.

Ve bu da çok güçlüydü.

Bu odada kendini bir işgalci gibi hissediyordu. Onun yatağında olma onuru için çok çalışmıştı.

India Savage'ı kazanmanın ganimetinin bir parçasıydı.
Kızların erkekler için ne anlama geldiğini bildiğinden
beri onu istiyordu.

Artık onun kıızıydı.

Ve bu duyguyu asla kaybetmek istemiyordu.

"Cherry'ye ne olduğunu anlatmak için araman gereken
ikinci bir insan dalgası mı var?" diye takıldı.

Bütün öğleden sonra telefonla konuşmuş. Yanılıyor
olabilirdi ama İngiltere'deki bir arkadaşını bile aradığını
düşünüyordu.

"Tam olarak değil," diye karşılık verdi. "Ama sonrasında
güneşin tadını çıkarmak için gerekli olan takip olacak."

Karanlığın içinden ona sıırttı.

Lee, kadının havasındaki ani değişiklikte birlikte, elini
onun yanağına dayayıp başparmağını dudaklarının üzerinde
gezdirdiğinde ne olacağını biliyordu.

"Yüzündeki o izler-" diye söze başladı, sesi artık sessizdi
ve endişesi yüzünden okunuyordu.

Ve yumuşaklık vardı. Tatlılık.

Gerçek Indy.

Kesinlikle listesinin en başında.

Öyle bile olsa.

"Sen sorumlu değilsin," diye kesin bir dille cevap verdi.

"Arabası patladı, Lee."

"Hâlâ sorumlu değilsin."

"Biliyorum, ama-"

"Anlıyorum. Wilcox kızabileceği biri değil, ama bu hıncını senden çıkarabileceği anlamına gelmiyor. O bombayı sen yerleştirmedin. Ayrıca kızlarıyla dışarıda bir gece geçirirken yanına gidip ona ya da annesinin önünde kötü şeyler söylemedin. Tanrı şahidim olsun, eğer o araba bombası olmasaydı ve LD'ye girip bizi görseydi, sence ne yapardı?"

"Ziyarete gel ve burritolarımızın üzerine onun şirret neşesini yay."

"Aynen öyle."

"Kimse bir LD burrito ile uğraşmamalı," diye mırıldandı.

"Muhteşem," o aradı tersine içinolsun onu
tamamlandı

Dikkat.

"Ne?"

"Başına gelenler çok kötü. Ama sıcak ve ekşi çorbanın içinde yuvarlandıktan sonra tam bir pislik olmama dersini almazsan, araban patladığında öğrenirsin. Eğer öğrenmezseniz, bu derslerin nasıl öğretildiği adil bir oyundur. Bugünün onu Rahibe Theresa'ya dönüştüreceğini sanmıyorum, ama belki biraz da olsa nüfuz etmiş olur."

"Emin değilim. Cherry'nin oldukça güçlendirilmiş bir kaltak savunması var."

Lee, bu doğru olsa bile kıkırdamaya başladı.

"Yani, sana yaptığı şey," diye devam etti. "Geçmişiniz göz önüne alındığında, saldırıya geçmesi oldukça cesurcaydı."

"Anlaştık."

"Sen... bunu aştın mı?"

"Neyse ki onu hamile bırakmadım, bu yüzden onunla işimi bitirdikten sonra bunu aştım. Ama onunla bir daha birlikte olursanız giysilerinizi temizlemek için endüstriyel bir çamaşır makinesi almak zorunda kalmak istemiyorum. Denver büyük bir şehir. Ama o geri çekilmezse ikiniz için yeterince büyük değil."

"Çorbayı fırlatan ben değildim," diye bilgilendirdi onu. "Her neyse," diye mırıldandı.

"Değildi." Bu daha hararetti.

Lee iç çekti. "Tatlım, bu Cherry'nin yatağımıza son gelişi olabilir mi?"

Bunu düşünmek için bir saniye verdi, sonra kabul etti. "Kesinlikle."

Onu çabucak öptü ve sonra ikisini de yataktan çıkardı, böylece seks temizliğini yapabildiler ve gerçekten uyumak için vurdular.

Onu yatakta çoğunlukla altına sıkıştırmıştı, bir blok ötede Broadway'deki trafiğin yumuşak uğultusu beyaz gürültü olarak işlev görüyordu ve uykuya dalmak üzereydi. Kız uykulu bir şekilde, "Bir şey söylemeyi unuttum," diye mırıldandığında onun da uyuduğunu düşündü.

Sana söyleyeyim. Ben Marianne'le konuşurken Ally mesaj attı. RHCP'ye bilet almış."

Kahre

tsin.

En azından içinde olduğu şey sıkıcı olmayacaktı.

Ve lanet olsun ona, bunu asla itiraf etmeyecekti, yüksek sesle değil, ama her neyse, bunu dört gözle bekliyordu.

Çünkü bu saf Indy olurdu.

Lee kadınının içine daha derin

yerleşti. Ve uykuya daldı.

\$ risten7\$rs\$st\$setJ.neI
HF I' Yr3 fi l' r iM a s B E gT lz E L LI xi3 EU TH n n

Qock Click ricie devam ediyor
&ckChick Kurtarma
Eclclia'nın hikayesi ve et

ROCK CHICK RESCUE HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ EDİNİN

Jet McAlister'ın bir sırrı var. Eddie Chavez Jet'ten hoşlanmaktadır (Eddie'nin sadece seksi olduğundan bahsetmiyorum bile). Jet'in Eddie'nin ilgisini çekemeyecek kadar çok sorunu vardır. Jet bir striptiz kulübündeki gece vardiyasını boğazında bir bıçakla bitirdiğinde Eddie sabrını kaybeder. Eddie polis olduğu için yardım edebileceğini düşünür. Jet herkesin sorunlarını çözmeye alışkın olduğu için Eddie'nin yardımını istemez.

Sorun şu ki Jet'in ne yaptığını bilmeyen babası başını büyük bir belaya sokmuştur ve Jet onu kurtarmaya çalışırken başına daha da fazla bela alır. Öyle ki -Eddie onu kurtaramazsa- ölmesine neden olabilir.

[Rock Chick Rescue'dan bir alıntıyı şimdi okuyun.](#)

ROCK CHICK KURTARMA

Benim Adım Jet

Heyecanlanmayın, havalı ve havalı değilim. Gerçek adım Henrietta Louise McAlister ve bu bana Jet'ten çok daha uygun. Babam Paul McCartney ve Wings hayranıydı, bu yüzden bana şarkının adını takmış.

Ben hiçbir şekilde Jet değilim. Biri beni fark ettiğinde, ki bu nadiren oluyor, ve ben de ona adımımı söylediğimde bana tuhaf tuhaf bakıyor.

Boyum 1.80, kül sarısı saçlarım ve ela gözlerim var. Dolayısıyla ben arada kalmış bir kızım - ne uzun, ne kısa... ne sarışın, ne esmer... ne yeşil gözlü, ne kahverengi gözlü.

Sadece biraz değil.

Bu benim hikayem, olduğu gibi.

Yirmi sekiz yıl önce Denver, Colorado'da (bu nedenle nadir bir "yerli") Ray McAlister ve Nancy'nin oğlu olarak dünyaya geldim.

Swanowanski. Benden iki yaş küçük bir kız kardeşim var. Adı Charlotte, ama biz ona Lottie deriz.

Babam bana hemen Jet demeye başladı ve annem de bunu kabul etti çünkü babamı gitmeyecek kadar mutlu etmek için her şeyi yapardı. Babam yalancı, hilekâr bir orospu çocuğuydu (yani öyle sayılmazdı, öyleydi). İsmi bu şekilde aldım ve bu şekilde kaldı.

Her neyse, annemin hiçbir hilesi işe yaramadı. Babam ben on dört yaşındayken gitti. Ziyarete geldi (bu annemi çıldırttı), birkaç Noel ve doğum günü kartı gönderdi (hiçbirinde para yoktu, bu da annemi çıldırttı) ve ara sıra telefon etti (genellikle ödemeli, aynı şekilde annem çıldırdı). Ama çoğunlukla ortalıkta yoktu. Etrafta olduğu zamanlarda oldukça komik ve kesinlikle aşırı olduğu için Lottie ve ben onu özledik.

Okulda başarılıydım ve arkadaşlarım vardı. Mezun oldum ve Arapahoe Kredi Birliği'nde veznedar olarak işe başladım. Düzenliydi, sessizdi, ne bekleyeceğinizi biliyordunuz ve orada çalışmayı seviyordum.

Ailedeki tüm kişiliğe sahip olan Lottie (tıpkı babası gibiydi), mezun olur olmaz şehri terk etti. Aktris olmak için Los Angeles'a gitti. Ama aktris olamadı. Bunun yerine göğüslerini yaptırdı, kül sarısı saçlarına gerçek sarı röfle yaptırdı ve kışının yarısı dışarıdayken kaslı arabaların üzerinde uzanmakta gerçekten iyi olduğu için biraz ünlü oldu. Fotoğrafını arada sırada bir adamın karıştırdığı bir dergide ya da

Yağımı değiştirdiğim tamirhanede bir takvim. Belki gurur duymamalıyım ama duyuyorum. O mutlu, ben de onun adına mutluyum.

Sekiz ay öncesine kadar işler gayet yolunda gidiyordu.

İtiraf etmeliyim ki, hayatım biraz sıkıcıydı ve işler kesinlikle çok daha ilginç hale geldi.

Yine de ilginç bir hayatım olsun diye annemin yaşadıklarını yaşamasını asla istemezdim.

Annem sekiz ay önce felç geçirdi. Çok kötüydü. Sol tarafının tamamını kaybetti. Sonra işini, sigortasını ve dairesini kaybetti. Tekerlekli sandalyede olduğu için annemle birlikte başka bir daireye taşınmak zorunda kaldım; banyosunda korkuluklar olan, daha büyük koridorları ve tekerlekli sandalyelerin geçebileceği kapıları olan bir daireye. Binamızda çok sayıda yaşlı ve engelli insan yaşıyor, ya mecbur oldukları için ya da mecbur kalacakları zamana hazırlandıkları için.

Neyse, orası benim sahip olduğumdan çok daha pahalıydı. Dahası, annem biraz olsun ayağa kalkmaya başlamıştı. Kolunu asla geri kullanamayacaktı ama bacakları hareket ediyordu ve kendi başına dolaşmaya başlamıştı. Bu iyi gidişatı devam ettirmek için haftada iki kez fizik tedavi ve ergoterapi masraflarını karşılamam gerekiyordu. Sigortam olmadığı için haftalık olarak banka hesabımdan çıkan para çok fazla.

Yardım et. Bu yüzden Smithie's'de geceleri çalışarak ikinci bir iş bulmak zorunda kaldım - iyi para, müşterilerden çok fazla baş ağrısı ve bütün gece ayakta olduğum için yorucu.

Sonra, üç ay önce Kredi Birliği'nden ayrılmak zorunda kaldım çünkü çekmecedeyim uyuyakalıyordum. Stressiz, esnek bir işe ihtiyacım vardı. Evet, doğru diyorsunuz. Ama ilk kez şansım yaver gitti ve dünyanın en havalı işini buldum. Fortnum's'da gündüzleri çalışıyordum.

Fortnum's büyük, eski, küflü, kullanılmış bir kitapçı (arka tarafta) ve harika bir kahve dükkânıdır (ön tarafta). Sahibi India Savage, herkes tarafından Indy olarak biliniyor, havalı ve havalı. Kızıl saçları ve muhteşem vücuduyla tam bir Rock Chick. Kesinlikle çok komik ve tanıdığım en tatlı kadınlardan biri.

Dükkân birkaç yıl önce büyükannesinden miras kalmış ve espresso tezgâhını da o koymuş. Orada çalışan bir sürü karakter var ve beni işe almadan birkaç hafta önce erkek arkadaşı Lee Nightingale ile başlarına büyük bir olay gelmiş. Gerçi dikkat ettiyseniz Indy'nin geçmişinin büyük dramlarla dolu olduğunu fark etmişsinizdir. Bu sonuncusu en büyüğüydü.

Smithie's bir striptiz kulübü, daha çok striptiz barı olarak bilinir. Ben dans etmem. Kokteyl garsonuyum. Bahşişler fena değil - dansçılar için daha iyi (malum nedenlerden dolayı) - yine de annemi OT ve PT randevularında tutacak kadar iyi.

Smithie iyi bir adam ve ben de dahil olmak üzere tüm kızlarıyla ilgileniyor (gerçi ben onu biraz deli ediyorum). Şaşırtıcı bir şekilde, beni bir direkte dans ettirmek istiyor. Sürekli beni ikna etmeye çalışıyor ama ben ona deli olduğunu söylüyorum, o da bana gülüyor. Orada çalışmak nispeten güvenli (düşününce) çünkü Smithie mükemmel fedailere yatırım yapıyor. Smithie şöyle diyor: "Kızlarımın birkaç haftada bir işi bırakması bana hiç iyi gelmiyor. Hayattaki her şey gibi. Sen ona iyi bakarsan, o da sana iyi bakar."

Fortnum'da Harley'ci Duke, çılgın Tex, sessiz Jane ve bazen de Indy'nin en iyi arkadaşı Ally ile çalışıyorum. Ally aynı zamanda bir Rock Chick ve Indy'nin erkek arkadaşı Lee'nin kız kardeşi. Indy, Lee ve Ally'nin uzun bir geçmişleri var. Onlara imreniyorum. Duke, Tex ve Jane de dahil olmak üzere hepsi çok yakınlar. Indy'nin sürekli gelen başka aile üyeleri ve arkadaşları da var. Lee bir özel dedektif ve onun için çalışan tüm çocuklar ve arkadaşları da dükkana geliyor, Lee'nin en iyi arkadaşı Eddie de dahil.

Eddie hayatımın ilginçleştiği yer, sadece rüyalarımda olsa bile.

Eddie Chavez'i gördüğüm an ona aşık oldum. Burnunun dibinde olmasaydım beni fark etmezdi. Aslında, onu izlerken (ki bunu çok yapıyorum), Indy'ye karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyorum.

En azından başlangıçta öyle düşünmüştüm. Artık ona öyle bakmıyor.

Her neyse, bazen onu içimi tuhaf hissettirecek şekilde ona bakarken yakalıyordum. Bazen gün ortasında (Fortnum's ve Smithie's'deki vardiyalarım arasında, doğru dürüst uyuyabildiğim tek zamanlardan birinde), annem pembe dizi izlerken ben biraz uyuklamaya çalışırken Eddie'nin bana Indy'ye baktığı gibi baktığını düşünürdüm. Bazen uyumaya çalışırken Eddie'nin benimle ve bana yaptığı pek çok farklı şeyi düşündüm ama bu uyumama pek yardımcı olmadı.

Eddie'yle işleri batırdım.

Hayır, bu doğru değil. Eddie ile işleri gerçekten berbat ettim.

Kasten olmasa da.

Bak, o ateşli. Ateşli değil. Ateşli. O kadar yakışıklı ki ona bakarken gözlerin yanıyor.

Bir Meksikalı-Amerikalı için 1.80, belki de 1.80 boyunda olmalı. Zeytin tenli, koyu renk saçlı ve daha da koyu renk gözlü. Kompakt, belirgin kaslardan oluşan zayıf bir vücudu var ve giydiği şeyle bomba olmaya çalışıyormuş gibi görünen adamlardan biri olmak yerine, giydiği her şeyi bomba gibi gösteren adamlardan biri.

Eddie bir polis ve herkesin söylediğine göre, geleneksel olmasa da iyi bir polis. Kendi bildiğini okuyor, ki bu Denver Polis Departmanı tarafından pek de teşvik edilmiyor.

Her neyse, Eddie'nin siyah gözleri size döndüğünde, yemin ederim nefesiniz ciğerlerinizi yakmaya başlar, gözleri çok sıcaktır.

O gür.

Ayyaş olmadığım için umut yok ve ona aşığım, onun yanıdayken biraz tuhaflaşıyorum.

Aptal gibi garip.

Benimle ilk kez Fortnum's'ta çalışmaya başladıktan bir hafta sonra doğrudan konuştu.

Eddie kapuçinosu için tezgâhın ucunda bekliyordu. Bardak yığınlarını yeniden dolduruyordum, bu yüzden elimde iki büyük bardak sütunu vardı. Eddie, Lee ile konuşuyordu (bu arada o da çok seksi).

Eddie'nin gözleri bana kaydı ve bronzlaşmış yüzünde bembeyaz dişleriyle gülümsedi. Üzerimde yarattığı etki beni tamamen çıldırtmıştı.

Sonra dedi ki, "Peki Jet, senin hikayen ne?"

Adımı kullandığı için onu görmezden gelemedim, bu yüzden ona boş boş baktım ve "Hikaye mi?" dedim.

Indy'ye ya da kimseye hiçbir şeyden bahsetmemiştim; ne annemden ne de Smithie'den. İnsanlar annem hakkında çok nazik davranıyorlardı ama onun ve bizim hakkımızda konuşmaları ve işleri nasıl yürütmek zorunda olduğumuzu anlatmaları garipti. Yüzlerinde "zavallısın" der gibi bir ifade vardı ve bu beni biraz kızdırdı çünkü bilirsiniz, olur böyle şeyler. Hepimiz üstesinden geliriz.

Her neyse, Eddie bana doğru döndü. Lee'nin gözleri bana kaymıştı ve yüzümün ısındığını hissetmeye başlamıştım.

"Evet," dedi Eddie. "Senin hikâyen."

Paniklemeye başlamıştım, bu yüzden mümkün olduğunca az şey söyleyip oradan uzaklaşmanın bir yolunu bulmalıydım. "Hikaye yok. Ben sadece Jet'im."

"Sadece Jet." Gülümsemesi solmadı ve içimin kıvrıldığını hissetmeye başladım.

"Evet." Bardakları yere bıraktım ve yeniden doldurmaya başladım.

Eddie Lee'ye dönerek, "Sizi bilmem ama ben Just Jet'in gizli derinlikleri olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Herkesin gizli derinlikleri vardır," diye cevap verdi Lee, hâlâ bana bakıyordu ve aklımı okuyabildiğine ve Eddie'nin beni rahat bırakmasını sağlamaya çalıştığına yemin edebilirdim.

"Ben değil." Indy'nin baristası, Vietnam gazisi ve eski bir mahkûm olan Tex, bir alakarga kuşu kadar çılgındı ama onu sevmekten kendinizi alamıyordunuz, Eddie'ye kapuçinosunu vermek için bana doğru uzandı. "Benimleyken ne görürsen onu alırsın."

Eddie şekere uzanırken bile gözlerini benden ayırmadı (Eddie kahvesine çok şeker atardı. Eddie hakkındaki hemen her şeyi ezberlediğim gibi bu gerçeği de hemen ezberlemiştim).

"Peki ya sen, Just Jet? Sende ne görüyorsak onu mu alıyoruz?"

Sadece bilginiz olsun diye söylüyorum, bakire değildim ve aşkta tamamen şanssızdım. Lise boyunca bir, o zamandan beri de üç erkek arkadaşım oldu, hepsi de uzun süreli.

Çok sıkıcı.

Hepsi tahmin edilebilir.

Hepsi daha fazlasını istiyor ama nasıl elde edeceklerini bilmiyorlar. Hepsi benim gibi.

Bununla birlikte, tabii ki benimle flört eden erkekler olmuştu. Nadirdi ama oluyordu. Eddie'nin bunu yaptığına inanamıyordum ya da en azından öyle görünüyordu.

"Chavez, Tanrı aşkına, flört etmeyi bırak. Tanrım, etek giyen her şeyle flört ediyorsun." Tex (flört etmeyi açıklayarak) dedi. "O çalışmaya çalışıyor ve sen onu utandırıyorsun. Kızardığını görmüyor musun?"

O anda ellerim fincanların üzerinden kaydı, havada uçuştular, kafama, kollarıma, ellerime, Tex'in her yerine çarptılar ve her yere düştüler.

Saklanmak ve fincanları almak için hemen eğildim.

Eddie yardım etmek için tezgâhın yanına geldi. Çömeldi ve "Seni utandırmak istememiştim." dedi.

Yukarı baktım. Gülümsemesi sırtmaya dönüşmüştü ve gözleri farklı bakıyordu. Ne olduğunu anlayamıyordum ama bu da içimde bir tuhaflık hissetmeme neden oluyordu. Benim için üzüldüğünü düşünmeden edemiyordum ama gözleri tam olarak bunu söylemiyordu, gerçi ne söylediklerini bilmiyordum.

Utandım ve belki de Tex'e biraz kızdım ve yüzüme bir bakışıyla sırtışını sildi.

"Beni utandırmadın." Kasıtlı olarak değil, daha çok kendimi savunmak için söyledim. Belki de kendimi ikna etmeye çalışıyordum, bilmiyorum.

Bardakları bana uzattı ve bana dikkatle baktı, ne bir gülümseme ne de bir sırtma belirtisi vardı. Gözlerinden kaçtım, ondan uzak durdum (bardakları toplamama yardım ederken elimden geldiğince). İşimiz bittiğinde hızla kalktım, o kadar hızlı kalkmışım ki başım döndü ve geri adım atmak ya da düşmek zorunda kaldım. Eddie'nin eli beni sabitlemek için uzandı ve sanki dokunuşu yakacakmış gibi kolumu geri çektim.

İşte o zaman kaşlarının birbirine yaklaştığını gördüm ve ona olabildiğince yer açarak etrafından dolaştım. Olabildiğince hızlı bir şekilde arkadaki kitap raflarına doğru yürüdüm ve gittiğinden emin olana kadar orada saklandım.

Eddie'nin yanında ilk kez aptallık etmişim ama son olmayacaktı.

Haftalar geçti ve Fortnum's'daki insanları tanımaya başladım.

Orada çalışmak tam bir kahkaha tufanıydı. Herkes komik ve nazikti ve birbirlerini çok önemsedikleri anlaşıyordu.

Rahat ve stressizdi (tabii ki Eddie hariç). Saatlerinizi kendiniz belirliyordunuz ve Eddie'nin geldiği zamanlar dışında rahatlamaya başlamıştım. Eddie ne zaman orada olsa (ve artık daha sık uğramaya başlamıştı) kaskatı kesiliyor, çenemi kapatıyor ve çoğu zaman arkaya saklanıyordum.

Lee ve Indy işe başladıktan yaklaşık bir ay sonra bir parti verdiler ve beni de davet ettiler.

Tabii ki gidemeyeceğimi düşündüm. Smithie'deki vardiyam yedide, parti ise yedi buçukta başlıyordu.

Annem kendinden geçmişti. Beni gitmeye zorladı, "sadece uğrayabileceğimi" ve Smithie'ye biraz geç kalacağımı söyleyebileceğimi söyledi (alışkın olduğu bir şeydi, onu delirtmemin bir nedeni de buydu).

Annem felç geçirmeden önce bile, o ve en iyi arkadaşı Trixie benim bir hayat kurmamı ve bir erkek bulmamı istiyorlardı (bu arada bunlar annem ve Trixie için eş anlamlıydı). İkisi de ne kadar güzel olduğumdan bahsedip dururlardı, ama ben bunu bilmiyordum. Kendime hiç güvenmediğimi. Kendimi biraz parlatmam gerektiğini. Bunu yıllardır söylüyorlardı, ama yine de herkes söylüyordu, Lottie bile.

"Sistah," derdi Lottie, "çok ateşlisin. Makyajsız ve saçların o aptal at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış olsa bile. Arada bir aynaya bak, olur mu?"

Yine de Lottie beni severdi. Trixie ve annem de öyle.

Saç, tırnak, yüz bakımı, her şeyi yapmak için lisansı olan Trixie, bana Lottie'ninki gibi röfle yapmaya çalışıp durdu. "Işığınızı bir çalının altına saklamayın, ya da sizin durumunuzda, o kalın, parlak saçları bir at kuyruğuna saklamayın. O at kuyruklarından bıktım! Her gün bir at kuyruğu! At kuyruğu yeter!" Trixie böyle derdi (Trixie biraz dramatikti).

O ve annem beni "biraz daha iyi oturan" kıyafetler için alışverişe götürmeye çalıştılar (daha sıkı demek istediler, bu da çoğunlukla dar kot pantolonlar ve dar tişörtler ve kazaklar giydiğim anlamına geliyordu), kızlarla partilere ve barlara gitmemi sağlamaya çalıştılar. Hatta bir keresinde hızlı buluşma bile önerdiler.

Annem, "Bütün erkekler senin masana doluşacak, yemin ederim," dedi.

Annemin olan biten her şey için kendini suçlu hissettiğini biliyorum. Kötü birkaç ay geçirmişti ve benim biraz ara vermemi istiyordu. Hayatına devam edebilmek için iyileşmek için çok çalışıyordu, ama daha çok benim hayatıma devam edebilmem için.

Annemin benim için benden daha büyük hayalleri vardı.

Hayallerim olmadığından değil. Her zaman hayal kurardım, kafam hep bulutların üzerindeydi.

Babam gittiğinde annem bir süreliğine (tamam, uzun bir süre) dağıldı.

Annem ve Lottie için her şeyi bir arada tutmak zorundaydım ve hepimizle ilgilenirken hayallere ayıracak vaktim yoktu. Annem geri döndüğünde hâlâ yardıma ihtiyacı vardı. Lottie Los Angeles'a gittiğinde artık her şeye alışmışım ve rahattım, neden bunu bozayım ki?

"Bir parti," dedi annem, "tam da aradığımız şey."

Annemi hayal kırıklığına uğratamazdım. Annemi asla hayal kırıklığına uğratamazdım. Böyle olması gerekiyordu.

Yanıma almam için bana meşhur çikolatalı karamelli karelerini yaptırdı. Bunun için de zamanım yoktu ama o noktada o kadar bitkin ve tükenmişim ki hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyordum. Indy ve arkadaşları için çikolatalı karamelli kek yapmak için boş bir on beş dakika bulmak endişelerimin en küçüğü gibi görünüyordu.

"Erkekler bunlara bayılıyor!" Kareleri yapmak için mutfağa girdiğimde annem ekledi.

Sanki teşvik edici bir şeymiş gibi. Bacaklarımı tıraş edecek vaktim bile yoktu. Randevulaşacak zamanı nereden bulacağımı düşünüyordu, asla bilemeyeceğim.

Her neyse, herkes çikolatalı karamelli kareleri severdi, çünkü içinde beş malzeme vardı: çikolatalı kek karışımı, tereyağı, çikolata parçaları, yoğunlaştırılmış süt ve karamel. Bu malzemelerle ancak iyi olabilirdi. Usta bir şef falan değildim.

Partiye gittim ve oraya geç vardım. Yüzümü tamamen makyajlamıştım, çünkü Smithie kızlarının ağır makyaj yapmasını severdi, bu da dumanlı gözlerim, oraya kadar uzanan kirpiklerim, nemli yanaklarım ve ciddi kırmızı rujum olduğu anlamına geliyordu.

Indy ve Lee'nin dubleksine girdiğimde kalabalığa baktım ve düşünebildiğim tek şey Smithie'nin üniformamı nerede değiştireceğim oldu. Dansçıların yanına dönmek istemiyordum. Zaten yeterince özgüven sorunum vardı, bir de bir düzine mükemmel tonda, solaryumda bronzlaşmış, ameliyatla geliştirilmiş vücutla karşı karşıya kalmayacaktım.

Ve partide üniforma giyemezdim, hiçbir şekilde, hiçbir şekilde.

Smithie tüm kokteyl garsonlarına kırmızı mikro mini etekler, siyah daracık, göğüslerinin üzerinde süslü püslü yazılarla "Smithie's" yazan sutyenler giydirirdi ve ayakkabılar kırmızı ya da siyah olabilirdi, umurunda değildi, yeter ki topukları ince ve yüksek olsun.

Indy ve Lee'yi bulup merhaba ve hoşça kal demek zorunda kaldığımda sadece çikolatalı karamelli kareleri masaya koyacak zamanım oldu.

Etraf kalabalıktı, her yerde insanlar vardı. İyi bir partiye benziyordu. İnsanlar gülüyor ve konuşuyordu, müziğin sesi yüksekti ve orada burada kaselerde kaju fıstığı görebiliyordum.

Kaju fıstığı kesinlikle iyi bir partinin alametifarikasıydı.

Yemek masasına yapışmış olduğumu fark ettim, insanlar etrafımı sarmıştı.

Sonra Eddie tam yanıma sokuldu, sırtı bana dönüktü ve harika görünümlü bir sarışınla el ele tutuşuyordu.

Beni fark etmedi ve masanın diğer tarafından Indy ve Lee'nin ağabeyi Hank (bu arada o da ateşliydi, polis ve süper iyi biri) geldiğinde kaçacağımı düşündüm. Indy beni gördü, ellerini çırpı ve herkesin dikkatini çekerek güldü.

"Jet! Geleceğini düşünmemiştim!"

Eddie arkasını dönüp bana bakmaya başladığında Tex masaya doğru hantalca ilerledi. Döndüğünde Eddie'nin yüz ifadesi iyi huyluydu (gerçi biraz meraklı da görünüyordu, ya da en azından bana öyle gelmişti) ama gözlerini bana diktiği anda dondu kaldı ve bakakaldı.

"Tanrım, kadın, şu haline bak!" Tex gürledi. "Eğer iyi temizlenmezsen, lanet olsun. Fortnum's'da tezgâhın arkasında böyle görünüyorsun, kapıda kuyruk olurdu!"

Kaçmak istedim. Herkesin bana bakmasını istemiyordum.

Özür dilemek için Indy'ye baktığımda Indy, "Yapacağını söylediğin şu çikolatalı karamelli şeyleri yaptın mı?" dedi.

"Evet, tam burada." Onları işaret ettim ve sonra dedim ki, "Dinle, çok üzgünüm. Gitmem gerekiyor. Kaçırmamam gereken başka bir şey var."

"Sıcak randevu mu?" Tex, ikolatalı karamel tabakasına uzanarak sordu.

Göz ucuyla Eddie'ye baktım, hâlâ bana bakıyordu ama artık donuk bir bakış değildi. Gözlerinin ardında bir hareketlilik vardı, hem de çok fazla, ama anlayabileceğim hiçbir şey yoktu.

Eddie'ye bakıyormuş gibi görünmeden bakmaya çalışmayı bıraktım ve Tex'e, "Tam olarak değil," diye cevap verdim.

"Utanç verici." Tex kareyi ısırdı, iki kez çiğnedi ve gözleri kocaman oldu, "Siktir!" diye patladı, çikolata ve karamel ağzından fırladı.

Kalbim sıkışmıştı. Çikolata-karamel-katman-kare kaynaklı bir kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu.

"Tex!" Indy bağırdı, "Yemeğin üzerine kusuyorsun!"

Tex Indy'yi görmezden geldi ve bana bakıyordu.

"Bunlar kaçınılmaz. Sanırım sonunda aşık oldum, lanet bir brownie'ye!

Özellikle de Tex'ten duymak çok hoş bir şeydi. Ona gülümsedim, Eddie'nin orada olduğunu bir anlığına unutarak.

Sadece bir saniye, çünkü Eddie nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve ben ona baktım, hala biraz gülümsüyordum. Sonra nerede olduğumu, Eddie Chavez'den yaklaşık on santim uzakta olduğumu fark ettim ve yüzümdeki gülümseme kayboldu. Hâlâ bana bakıyordu ama şimdi ağzıma bakıyordu.

Dizlerimin biraz zayıfladığını hissettim.

Orada oldu bir şey üzerinde benim Zihin...
kaçış, Kaçış,

Kaçın!

Indy'ye döndüm, "Bana sorduğun için teşekkürler.
Lütfen tekrar sor."

Ben onunla konuşurken Indy Eddie'ye bakıyordu ve Hank'in de öyle olduğunu fark ettim. Sonra hem Indy'nin hem de Hank'in gözleri tekrar bana kaydı ve ikisi de sırtmaya başladı.

"Her zaman davetlisin kızım," dedi Indy.

Bunu bana söylemesi çok hoşuma gitti ve ona gülümsedim. Sonra arkamdaki kalabalıkta bir kırılma oldu.

Gitmeye başladım ama Eddie bileğimi yakaladı. "Dayan, Jet," dedi.

Bileğime baktım, sonra da ona. Dokunuşunu her yerde hissediyordum. Sanki parmakları bir düğmeye basmıştı ve ben bir ampuldüm ve o da beni yakmıştı -tüm vücudumu saran bir elektrik şoku.

Paniğe kapıldım ve bileğimi çektim. Eğer çekmeseydim, sevgilisinin önünde kendimi ona doğru fırlatacaktım. Eminim bu, bardak olayından çok daha aşağılayıcı olurdu.

Ellerini kaldırdı, avuçlarını açtı ve yüzünü kapattı.

"Ne?" diye sordum. diye sordum, çünkü iki kelimeyi bir araya getiremiyordum. Biri bana annemi iyileştirebileceğini söylese bile,

yürümesini sağlayın ve kolunu geri verin, yine de "ne "den fazlasını söyleyemezdim.

"Unut gitsin," dedi ve arkasını döndü. İşte o zaman kaçtım.

Bu ikinci vuruştı. Üçüncü vuruş daha da kötüydü.

Sonraki birkaç ay boyunca Eddie'den tamamen uzak durdum.

Benden kesinlikle kaçmadığını düşünürsek bunu yapmak biraz zordu.

Indy'nin partisinden önce Eddie arada bir gelir, bir fincan kahve alır, sohbet eder ve giderdi. Indy'nin partisinden sonra Eddie sürekli geldi, bir fincan kahve aldı, sohbet etti ve bana işkence etmek için etrafta takıldı.

Eddie İşkencesi hakkında açıklama yapmama izin verin.

Bir keresinde Jane ve ben, Jane'in satın aldığı bir kutu kullanılmış kitabı gözden geçiriyorduk. Bazılarını raflara koyacaktık ama çoğu dolar kutusuna gidecekti.

Çömelmiştim ve üzerimde şu düşük bel kotlardan ve dar, kare yakalı, uzun kollu, erik rengi bir tişört vardı. Çömelirken kot pantolon aşağı indi ve tişörtün paçası yukarı kalkarak sırtımın küçük kısmını tamamen ortaya çıkardı.

Ön kapının zili çaldı ve Eddie'nin içeri girdiğini görmek için döndüm, soğuk, aynalı güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu.

Onları çıkardı, bana baktı ve gözleri arkama kayd1.

Hemen Jane'e, "Bunları tezgâha götürelim," dedim ve ayağa kalkarak kutuyu aldım.

Ne yazık ki kutu bir ton ağırlığındaydı ve ben sendeleyerek geri döndüm, o kısacık zaman diliminde kapıdan bana kadar bir buçuk metre gelmeyi başarmış olan Eddie'ye çarptım.

Beni sabitlemek için bir elini uzatmak yerine, iki eli de kalçalar1ma geldi, kalçalarımın altında, parmakları genişçe açılarak parmak uçları leğen kemiklerime dayandı.

"Sakin ol," dedi, dudakları kulağıma bu kadar yakinken ve vücudumdan bir ürperti geçti ve yemin ederim, neredeyse kutuyu düşürüyordum.

Sonra elleri gitti ve o da gitti. Döndü, kutunun altına uzandı, parmakları zar zor (ama yine de oldu, biliyorum) göbeğimi sıyırdı. Onu benden aldı ve kitap tezgahına doğru götürdü.

Ally tezgâhın arkasındaydı ve ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Onun bakışlarını görmezden geldim, Eddie'yi tamamen görmezden geldim (teşekkür bile etmedim), mağazanın arkasına doğru yürüdüm (hızlıca) ve gittiğinden emin olana kadar rafların arasına saklandım.

Diğ1er zamanlarda, hareket etmek için geçmem gereken dar alanlarda dururdu, bu yüzden nefesimi emmem ve ona dokunmamak için yanından geçmem gerekirdi.

vücudumun çıkıntılı bir kısmıyla ona dokundum. Bu normalde işe yaramadı ve vücudumun çıkıntılı bir kısmı ona dokundu, bu da yukarıda bahsedilen elektrik şoklarından biriyle sonuçlandı.

Indy ve Ally'nin beni sürekli bir şeyler içmeye ya da sinemaya davet etmeleri, sonra da Eddie'ye dönüp "Gelmek ister misin?" demeleri hiç yardımcı olmadı.

Zaten gidemezdim ve her zaman bir bahanem olduğu için mutluydum. Gerçi ikinci bir işim olduğunu ve anneme baktığımı bilmedikleri için bahanelerim de yetersiz kalmaya başlamıştı.

Eddie İşkencesi zaman içinde artmış görünüyordu.

Örneğin, birkaç gün önce kitap tezgâhının arkasında oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, başımı öne eğmiş, fişleri inceliyor ve bir kapuçino içiyordum.

Eddie, Indy'nin ikinci adamı Duke ile konuşuyordu; kalın, uzun, gri saçlı, sakallı ve alnına her zaman sarılmış bir bandana bağlayan Harley'li bir adamdı. Duke, Indy'nin büyükannesi işlettiğinden beri Fortnum'da çalışıyordu.

İlk başta beni korkuttu. Çivi gibi sertti ve alçak, çakıllı bir sesi vardı. Sonra onun yaşlı bir yumuşak olduğunu fark ettim, bunun başlıca nedeni Indy, Ally, Jane (Fortnum'ın diğer emektarı) ve bazen Tex'e (çoğu zaman Duke ve Tex birbirlerine bağırırsalar da) davranış şekliydi.

Eddie ve Duke kitap tezgahında karşımda duruyorlardı, bu da benim de görmezden gelmekle meşgul olduğum anlamına geliyordu.

Eddie.

Sonra birden Eddie'nin eli görüş alanıma girdi ve aynı anda başparmağı üst dudağıma dokundu. Başımı kaldırdım ve dudağım karıncalanarak ona baktım.

"Köpük," dedi ve başını eğerek kapuçinomu işaret etti.

Yüzüm yanmaya başladı, kapuçinoma baktım ve şunu dinledim... kafamı kaldırdığımda Eddie yine Duke'u dinliyordu, sanki ben orada değilmişim gibi, ama köpüğümü emmek için başparmağını ağzına soktu.

Neydi o?

Bu tür şeyler her zaman oluyordu. Ben olduğum için, buna bir açıklama bulmalıyım. Ben de sadece kibar olmaya çalıştığına karar verdim.

İyi bir adamdı, bunu söyleyebilirim, bir tür belalı bir şekilde olsa bile. Tex ona karşı sert bir saygı besliyordu ve Duke da ondan hoşlanıyordu. Ally'yi küçük kız kardeşi gibi gördüğü ve her zaman onunla takıldığı açıktı. Indy'nin dünyasını düşündüğünü biliyorum ve onunla her zaman ateşli ama kontrollü bir şekilde flört ediyordu.

Kendi kendime beni sadece kendi alanıma soktuğunu söyledim, çünkü bu işkence seansları ne kadar önemli görünürse görünsün, onlardan hiçbir şey çıkmadı. Bu yüzden, aşkımın ve hayallerimin (ki bunlar çok daha sık geliyordu

işkence seansları başladığında) onları olmadıkları bir şey haline getirmemi sağladı.

Sonra Indy beni futbol maçı izlemek için Hank'e davet etti. Sık sık yaptığı davetlerde artık reddedemeyeceğim ya da kaba görüneceğim bir noktaya gelmeye başlamıştı. O ve Lee, Ally ve erkek arkadaşı Carl (o da yakışıklı ve bir polisti), Hank ve tanımadığım bir kız... ve Eddie olacaktı.

Pazar günü olduğu için gitmek istemedim. Smithie's'de vardiyam yoktu ve Fortnum's da Pazar günleri kısa saatler çalışıyordu. Normal bir insan gibi gece saatlerinde dinlenmek, sonra da uyumak istiyordum.

Yine de saat beşe kadar orada olmamamız gerekiyordu ve Fortnum's kapandıktan sonra hazırlanmak için bolca vaktim vardı. Daveti kabul etmem gerekiyordu. Annemin tepemde olmasından bahsetmiyorum bile.

Anneme Tex'in çikolatalı karamelli karelere verdiği tepkiden bahsetmek gibi bir hata yapmıştım, bu yüzden annem Tex'in benim için gelecekteki mutluluk olasılığı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Onu bundan vazgeçirmek için, öncelikle Tex'in deli olduğunu, ikinci olarak da onunla çıkabilecek yaşta olduğunu açıklarken, Eddie'yi ağzımdan kaçırdım.

Eddie'nin adı bir kez geçtiğinde, ne kadar küçük olursa olsun, tamamen itiraf etmek zorundaydım çünkü annem bana üçüncü dereceden ceza veriyordu. Annem Eddie'nin dikkatini çekebileceğim için çok heyecanlıydı. Ona Eddie'nin asılı olduğunu söylemeye çalıştım.

ama o bunu duymak bile istemedi. Ona Eddie'nin cidden yakışıklı, kovboy çizmeleriyle seks yapan ve çok havalı biri olduğunu ve bu yüzden benimle ilgilenmeyeceğini söylemeye çalıştım ve bunu gerçekten duymak istemedi.

Bu yüzden beni sadece gitmeye değil, aynı zamanda sosis, zeytin ve mantar kaplarını yapmaya ve onları yanımda götürmeye zorladı. Belli ki Eddie'nin midesini kızarmış ekmek kabında krema, sarımsak ve Parmesan sosuna bulanmış sosis, zeytin ve mantarla doldurarak kalbini kazanacağımı düşünüyordu.

Elimde folyoyla kaplı bir tabakla Hank'e girdim.

Fırından çıktığında hâlâ sıcaktı ve kazağını yakıyordu. Geç kalmıştım (yine), sıcak pedi unutmuştum ve içeri girer girmez herkes sosis ve sarımsak kokusunu aldı.

"Lanet olsun, bu da ne?" Carl folyoya sarılı tabağa bakarak sordu. İri yarı, uzun boylu, kalın ve seksi sarı saçları olan bir adamdı. İnsanın yüzünü yakan bir bakışı vardı, çünkü gözleriyle seni soyduğundan oldukça emindim.

Tabağı biraz takırdayarak sehpanın üzerine bıraktım (çünkü dediğim gibi beni yakıyordu). Folyoyu çektim. Sarımsak kokusu öyle bir yayıldı ki sanki yüzüme bir tokat gibi çarptı. Herkes koku karşısında geriye yaslandı, sonra öne doğru eğildi ve akbabalar gibi sosis kaplarının üzerine üşüştü.

Kolumu tutuyor ve dudağımı ısıırıyordum çünkü yanık geçmiyordu.

Eddie büyük bir koltukta oturmuş, bira şişesini iki parmağıyla boynundan tutuyordu. Sosis bardaklarından tatmayan tek kişi oydu. Beni izliyordu, kara gözleri kolumdaki yanmayı aklımdan çıkarıyordu çünkü ciğerlerimdeki nefesi yakıyordu (ve başka yerlerimi de yakıyordu).

Birden ayağa kalktı, odanın içinde yürüdü, elimi tuttu ve beni mutfağa doğru çekti. Ortada durdu, bileğimi nazikçe büktü ve kazağımın kolunu yukarı iterek kolumun iç kısmında kızgın kırmızı bir yarayı ortaya çıkardı.

"Dios mio, cariña," dedi beni buzdolabına doğru çekerek. "Bir şey değil," diye cevap verdim.

Bir kutu kola aldı ve yanığa karşı tuttu. Kabul etmeliydim ki iyi hissettiriyordu ve Eddie yaptığı için daha da iyi hissettiriyordu.

"Ben tutabilirim," dedim, kutuyu almaya çalışarak. "Ben alırım," diye karşılık verdi.

"Hayır, gerçekten-"

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Anladım," dedi benimle daha önce hiç konuşmadığı bir şekilde. Daha önce hiç kimseyle konuştuğunu duymadığım bir şekilde. Sessiz, kontrollü ama biraz sabırsız.

Eddie iyi bir çocuktu, gülmeye hazırđı, her zaman sırtıyor, alay ediyor, flört ediyor ve etrafta dolaşıyordu.

Ses tonunda hiç şaka yoktu. Hem de hiç.

Bir eliyle bileğimi tutarken, diğeri eliyle teneke kutuyu yanığa doğru tutarken gergin ve kaskatı durdum, dudağımı ısırmaya geri döndüm. Eddie'ye bakmamak için koluma baktım.

Yanık o kadar da kötü değildi ve kutunun serinliği acıyı aldıktan sonra çok daha iyi hissettim. Acı olmadan tek düşünebildiğim Eddie'ydi... ve Eddie'yle mutfakta yalnız olmak.

Gizemli bir şekilde

yalnız. Herkes

neredeydi?

"Herkes nerede?" diye

sordum. "Kimi istiyorsun?"

diye sordu.

Garip bir soru olduğunu düşündüm. Ama yine de zihnim düzgün çalışmıyordu, bu yüzden belki de mükemmel bir soruydu. Ben kimdim ki yargılayayım?

"Bilmiyorum."

Herhangi biri! Ben de öyle düşünmüştüm.

Parmakları bileğimi daha sıkı sardı ve beni ileri doğru çekti. Zaten yakındı ama beni daha da yaklaştırdı.

"Benimle bir sorunun mu var?" diye sordu, kokusunu alabileceğim kadar yakınımıdayken.

Her zaman güzel kokardı, ama aşırı güçlü değildi. Yakın olmak zorundaydınız. Eddie İşkencesi'nin son birkaç ayında onu koklayabilecek kadar yakındım ve güzel kokuyordu. Gerçekten güzel.

Onun yakınlığı ve kokusuyla bir tür sersemliğe kapıldım ve zihnim kapandı ve o sadece odadaki tek kişi değildi. Evrendeki tek kişiydi.

"Pardon?"

"Benimle bir sorunun mu var?" Eddie tekrar sordu, gözleri gözlerimin içine bakıyordu ve ona hiç bu kadar yakın olmadığımın farkına vardım. Harika kirpikleri vardı ve irisleri o kadar koyuydu ki sonsuza kadar uzanıyor gibiydi.

Bir soru sorduğunu ve benim yine unuttuğumu fark ettim.

"Pardon?" Sordum, yani bir nevi nefes aldım çünkü son anda ciğerlerimde fazla nefes kalmadığını fark ettim.

İşte o zaman gözleri değerlendirmeden başka bir şeye dönuştü. Dudakları bir gülümseme oluşturmada önce yanağındaki gamzeyi gördüm. Bileğimden hafifçe çekti ve beni daha da yaklaştırdı. O kadar yakındı ki vücudum neredeyse

dokunuyordu ve bana bakmak için başını daha da eğmek zorunda kalıyordu.

"Benimle bir sorunun olup olmadığını sordum," dedi.

"Şey, evet," diye cevap verdim, ağzım zihnimden ayrılmıştı.

Başını biraz daha eğdi ve şaka yapmıyorum, o kadar yakındı ki neredeyse onu öpebilirdim.

"Ne tür bir sorun?" diye sordu. Sesi alçaktı, neredeyse bir fısıltı gibiydi. Gözlerine bir şeyler oluyordu. Sıvıya dönüşmüşlerdi ve ben de kemiklerimde benzer bir his hissettim.

"Benim küçük bir sorunum var..." Nasıl söyleyebilirdim ki? "Senin türün."

Onun gibileri kastetmiştim, yani seksi olanları. Seksi erkekler beni dilsiz, beceriksiz ve utangaç yapardı.

Eddie'nin bu şekilde anladığını sanmıyorum çünkü sıvı gözleri sertleşti ve parladı ve bileğimdeki eli sıkılaştı, hem de iyi bir şekilde değil. Yine de sersemlemiştim, bu yüzden ilk başta bunu gerçekten fark etmedim.

"Benim... türüm mü?"

diye sordu. "Evet,"

diye cevapladım.

Sanki tenime dokunmak asitle yanmak gibi bir şeymiş gibi beni bıraktı. Kolayı bana uzattı ve tek kelime etmeden odadan çıktı.

Orada öylece dururken ve şaşkınlığım geçerken, söylediklerimin kulağa nasıl gelmiş olabileceği aklıma geldi.

"Siktir!" Kendi kendime tısladım.

Genelde F-kelimesini kullanmamaya çalışırdım ama bazı durumlar bunu gerektiriyordu. Bu da o durumlardan biriydi, çünkü Eddie'ye gerçekte ne demek istediğimi söyleyecek cesareti asla bulamazdım ve şimdi benim ırkçı olduğumu düşünüyordu.

Indy içeri girdi, endişeli görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, omzunun üzerinden baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Eddie cinayet işleyecekmiş gibi arka kapıdan çıkıp gitti. Ne oldu? Sen iyi misin?"

Neyse ki çantam hâlâ omzumdaydı. Televizyon arka odadaydı ve diğer herkes de öyle ve ön kapıdan doğrudan bir atış vardı.

"Gitmeliyim," dedim, hiçbir açıklama yapmadan. Kapıdan çıktım.

Arkamdan kapandığı anda kaçtım.

[Rock Chick Rescue kitabınızı satın almak için buraya tıklayın](#)

YAZAR HAKKINDA

Kristen Ashley, Rock Chick, Colorado Mountain, Dream Man, Chaos, Unfinished Heroes, The 'Burg, Magdalene, Fantasyland, The Three, Ghost and Reincarnation, The Rising, Dream Team ve Honey serilerinin yanı sıra birçok bağımsız romanın da dahil olduğu seksenden fazla aşk romanının New York Times çoksatan yazarıdır. Hem bağımsız hem de geleneksel olarak kitap yayınlayan melez bir yazardır, kitapları on dört dile çevrilmiş ve beş milyondan fazla kitap satmıştır.

Kristen'in Law Man adlı romanı en iyi Romantik Gerilim dalında RT Book Reviews Reviewer's Choice Ödülü'nü kazanmış, bağımsız olarak yayınlanan Hold On adlı romanı RT Book Reviews en iyi Bağımsız Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiş ve geleneksel olarak yayınlanan Breathe adlı romanı en iyi Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiştir. Kristen'in Motorcycle Man, The Will ve Ride Steady (Romance Reviews'dan Reader's Choice ödülünü kazandı) adlı kitapları Goodreads Choice Ödülleri'nde Romantizm kategorisinde finale kaldı.

Gary'de doğan ve Brownsburg, Indiana'da büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nin dördüncü kuşak mezunudur. O zamandan beri Denver'da, İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadı ve şimdi Phoenix'te ikamet ediyor. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca bir hayır kurumu yöneticisi olarak çalıştı. Şimdi tam zamanlı olarak yazıyor.

Türü romantizm olsa da, Kristen'ın tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kız kardeşliktir. Bu amaçla ve okurlarına destekleri için teşekkür etmenin bir yolu olarak Kristen, okurlarına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan Rock Chick Nation'ı yarattı.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatınızı yaşamak, gerçek benliğinize sadık kalmak, güzelliğinizin farkına varmak ve son olarak, ister arkadaş ve aile olarak yanınızda olsunlar, ister binlerce kilometre uzakta ve kim olduklarını bilmeseniz de kız kardeşinizin arkasını kollamaktır.

RC Nation'ın programları arasında Kristen'ın kız kardeşliği bir araya getirmek için düzenlediği partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları olan Rock Chick Rendezvous, Kristen'ın aday gösterilen kadınlar için özel bir gece düzenlediği akşamlar olan Rock Chick Recharges ve Kristen'ın okurlarının aday gösterdiği kâr amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan devam eden bir program olan Rock Chick Rewards yer alıyor. Kristen'ın Rock Chick Ödülleri bağışta bulundu

yüzlerce . binlerce . dolar için Yardımseverlik
ve bu sayı artmaya devam ediyor.

Kristen, eserleri ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla
bilgiyi KristenAshley.net adresinde okuyabilirsiniz.

AYRICA KRISTEN ASHLEY TARAFINDAN

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick

Kurtarma

Rock Chick Redemption

Rock Chick Renegade

Rock Chick Revenge

Rock Chick Reckoning

Rock Chick Regret

Rock Chick Revolution

Rock Chick Yeniden

Uyanıyor Rock Chick

Yeniden Doğuyor Rock

Chick Rövanş

The 'Burg Series:

Senin

İçin

Huzur

İçinde

Altın İz Gönül

Oyunları Söz

Bekle

Kaos Serisi:

Rüzgarı Sahiplen

Fire Inside
Ride Steady
Ateşin İçinden Yürümek
Hatırlanacak Bir Noel Zorlu
Yolculuk
Rüzgar Gibi Vahşi
Ücretsiz
Vahşi
Ateş
Vahşi
Rüzgar

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı
Rüyalar
Lady Luck
Breathe
Jagged
Kaleydoskop
Bounty

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adam
Motosikletli
Adam Sessiz

Adam

Rüya Takım Serisi:

Rüya Yapıcı

Rüya

Kovalayıcı

Dream Bites Yemek

Kitabı Dream Spinner

Rüya Bekçisi

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Hayaller

Altın Hanedanlık

Fantastik

Kırık

Güvercin

Gece Yarısı

Ruhu

Karanlıktaki Gossamer

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate House

Lacybourne Malikanesi

Penmort Kalesi

Masal Canlanıyor

Şanslı Yıldızlar

Bal Serisi:

Derin Uç

En Uzak Sınır En

Büyük Risk

Magdalene Serisi:

Yükselen

İrade

Aradaki Zaman **Mathilda,**

Süper Cadı: Mathilda'nın

Gölgeler Kitabı

Mathilda Karanlık Lord'un Yükselişi

Misted Pines Serisi

Sisteki Kız

Ormandaki Kız

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

The Hookup

Yavaş Yanma

Yükseliş Serisi:

Her Şeyin Başlangıcı Plan

Başlıyor

Sonun Şafağı Yükseliş

Nehir Yağmuru Serisi:

Tırmanıştan Sonra

Tırmanıştan Sonra Özel Baskı

Dinginliğin Peşinde

Sıçrama Yapmak

Eşleşmeyi Yapmak
Çekme ile Mücadele
Etmek

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene
Kadar Her Şeyimle
Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövaly
e
Creed
Baskı
nı
Deacon
Sebring

Vahşi Batı MC Serisi:

Hala Ayakta
Duman ve Çelik

Kristen Ashley Yazarının Diğer Kitapları:

Cennet ve
Cehennem
Güvenli
Oynuyor
Üç Dilek
Karmaşık

Gevşek Uçlar
Hızlı Şerit
Birlikte Mükemmel

Gerçek olamayacak kadar iyi

